

Sandra Brown
Imaginea din oglinda

Coperta de Vasile Socoliuc.

âandra Brown

Imaginea din oglinda

Traducere de Gicuța Nistor Cobuz

© Copyright 1990 by Sandra Brown

Toate drepturile asupra acestui titlu aparțin editurii **Miron**

Tfe

| *

'București -1993

&

Imaginea din oglindă

ISBN 973-95056-9-5

Nenorocirea a fost că în acea zi condițiile de zbor erau excepționale. Cerul de ianuarie era limpede ca lacrima și albastrul era atât de intens, încât îți rănea ochii. Vizibilitatea era nelimitată. Din nord bătea o boare de vânt răcoros.

Traficul pe aeroport era moderat, cu posibilități de aglomerare, dar echipele eficiente de la sol respectau programul. Nici un avion nu aștepta permisiunea de aterizare, iar pentru decolare erau programate doar câteva aparate.

La *Aeroportul Internațional Sîn Antonio* era o dimineață obișnuită de vineri. Singurul kicru care le-a dat bătăi de cap pasagerilor pentru *Zborul 398, AireAmerica*, a fost intrarea în aeroport. Repararea drumului 410 West, principala arteră de acces spre aeroport, a strangulat traficul pe mai bine de o milă.

Cu toate acestea cei nouăzeci și șapte de pasageri s-au îmbarcat conform programului, și-au depozitat bagajele de-mână în compartimentele de deasupra capului și s-au înconjurat de cărți, reviste și ziare. Echipajul a făcut verificarea de rutină dinaintea decolării. Stewardesele glumeau, în timp ce încărcau băuturi și cafea, pe care nu vor apuca să le servească. O ultimă numărare a pasagerilor. Scara s-a retras. Avionul a pornit spre pista de decolare.

În difuzoare s-a auzit vocea prietenoasă a comandantului, care și-a informat pasagerii că urmau să decoleze. După ce le-a spus că punctul de

J

Sandra Brown

destinație este orașul Dallas și că sînt excelente condițiile atmosferice, și-a anunțat echipajul să fie gata de decolare.

Nici el, nici altcineva de la bordul *Cursei 398* nu și-au imaginat că vor fi pulverizați în mai puțin de treizeci de secunde.

- Irish! -Hmm?

- La aeroport s-a prăbușit un avion. Irish McCabe a tresărit.

- S-a prăbușit?

- Și a luat foc. La capătul pistei este un incendiu de groază.

Directorul departamentului de informații scăpă din mână buletinul de ultimă oră de la Nielsen. Mișcîndu-se cu o agilitate uimitoare pentru vîrsta lui, Irish trecu dincolo de colțul biroului și ieși pe ușa nișei lui de sticlă, lovindu-se de reporterul care-i adusese buletinul din camera telexurilor.

- La decolare sau la aterizare? întrebă.

- Nu s-a confirmat.

- Supraviețuitori?
- Nu s-a confirmat.
- Aeronavă de linie sau aparat particular?
- Nu s-a confirmat.
- La dracu! Ești sigur că a existat vreun accident? Un grup serios de reporteri, secretare, fotografi erau deja adunați în jurul aparatului de radio reglat pe lungimea de undă a poliției. Irish trecu printre ei și luă o cască.

-----V. **Imag'nea d*11 oglindă**

"... pistă. Nici un semn că ar exista supraviețuitori. Coloanele de pompieri ale aeroportului se îndreaptă spre locul incendiului. Se vede fum și flăcări. Elicopterele survolează. Ambulanțele sînt..."

Irish începu să strige ordinele mai tare decît radioul, care bîzîia zgomotos.

- Tu, strigă el spre reporterul care ieșise din biroul lui doar dejsîteva secunde, ia o mașină și du-te la fața locului.

Reporterul și un cameraman video ieșiră în fugă pe ușă.

- Cine ne-a anunțat? dori să știe Irish.
- Martinez. Venea la treabă și a fost prins în blocajul de pe 410.
- Mai este acolo?
- Da, ținem legătura prin telefonul din mașina lui.
- Spune-i să se apropie cît poate de mult de locul accidentului și să filmeze cît de multe cadre, pînă cînd ajunge la el unitatea mobilă. Să trimitem și noi un elicopter. Să stea cineva la telefon și să țină permanent legătura cu pilotul elicopterului. Privi fețele oamenilor din jurul său, căutînd pe cineva anume.
- Ike mai este? întrebă el referindu-se la reporterul care a prezentat știrile de dimineață.
- Este pe aici, joacă barbut.
- Mergi la el. Spune-i să intre în studio. Vom intra în emisie. Vreau o declarație de la cineva din turnul de control, de la oficialii aeroportului, de la linia de zbor, poliție - orice transmis imediat, înainte ca băieții de la NTSB să ne-o fure de sub nas. Dă-i drumul, Hal. Să o sune cineva pe Avery, acasă. Spune-ți-i...
- Nu putem. Astăzi trebuia să plece la Dallas, doar știi.

I

Sandra Brown

- La naiba! Am uitat. Stai! strigă Irish, plesnind din degete. Ar putea să fie la aeroport. Dacă este, înseamnă că este înaintea tuturor. Dacă reușește să intre pe pista *AireAmerica*, poate acoperi subiectul din punctul de vedere al interesului uman. Să fiu anunțat imediat ce sună.

Dornic de amănunte, se concentra asupra aparatului de radio. Adrenalina îi invadase toate arterele. Asta însemna că nu va mai avea weekend. Iarăși ore peste program, dureri de cap, mese reci și cafea coclită, dar Irish era în elementul său. Nu era nimic mai bun decît o prăbușire de avion pentru a da culoare jurnalului de știri. Țațe Rutledge opri mașina în fața casei. Făcu semn băiatului de la grajduri, care se îndrepta spre el. O corcitură de cîine, mai mult ciobănesc scoțian, se strecură printre picioarele lui.

- Salut, Shep. Țațe se aplecă și-l mîngîie pe cap. Cîinele îl privi ca pe un idol. Zeci de mii de oameni îl priveau pe Țațe cu devotament și respect. Erau multe calități de admirat la omul acesta. De la coama de păr castaniu, pînă la tocul cizmelor, Țațe era idealul fiecărui bărbat și visul fiecărei femei. Dar, pentru fiecare admirator înfocat, el avea și un dușman înfocat.

Instruindu-l pe Shep să rămână afară, Țațe intră în holul casei spațioase și-și luă ochelarii de soare de la ochi. Cizmele lui răsunară pe dalele pătrate, în timp ce se îndrepta spre bucătăria de unde venea o aromă

8

r

Imaginea din oglindă

de cafea proaspătă. Stomacul îl avertiză că nu mîncase înainte de obișnuitul rond matinal la Sân Antonio, își imaginează o friptură bine prăjită, un morman de omletă și câteva felii de pâine prăjită cu unt. Stomacul îi tremură agresiv.

Părinții lui erau în bucătărie, așezați la o masă de stejar, pe care Țațe o știa de cînd a apărut pe lume. În timp ce se îndrepta spre ei, mama lui se întoarse și-l privi cu o expresie împietrită pe față. Era îngrozitor de palidă. Nelson Rutledge, tatăl său, se ridică imediat și se îndreptă spre el cu brațele întinse.

- Țațe.

- Ce s-a întîmplat? întrebă el uimit. Dacă v-ați vedea! Arătați de parcă tocmai a murit cineva.

- Nu ai ascultat la radio? întrebă Nelson.

- Nu, am ascultat muzică. De ce? Simți că-l cuprinde panica. Ce naiba s-a întîmplat? Ochii lui se opriră pe televizorul portabil, pe care-l priveau atent părinții săi, cînd intrase el în cameră.

Țațe, spuse Nelson cu vocea profund emoționată. Canalul Doi a întrerupt emisiunea "Roata Norocului", pentru un buletin de știri. Acum câteva minute s-a prăbușit un avion, după decolare. Țațe începu să respire agitat. Nu s-a confirmat exact ce număr de zbor era, dar se crede că... Nelson se opri și dădu din cap trist. La masă, Zee ținea la gură un șervețel de hîrtie.

- Avionul lui Carole? întrebă Țațe răgușit. Nelson aprobă, fără grai.

-1 SandraBrown

Își făcu loc prin pîclă spre lumină.

Trebuia să existe lumină dincolo de acest întuneric, se încuraja ea, chiar dacă nu reușea să o vadă încă. Un minut se gîndi că poate nu merită efortul, dar undeva, în profunzimile ființei sale, simți ceva îngrozitor, care-i dădu curaj să continue.

Simțea o durere cumplită. Din ce în ce mai des, reușea să iasă din întuneric spre conștiință, dar într-o ducere intensă, atît de grea încît nu o putea localiza. Ere. pretutindeni - înăuntrul ei, la suprafață. Era atotcuprinzătoare. Apoi, cînd nu se mai gîndi la ea, reuși să o suporte mai mult de o secundă și se simți Invadată de o flacără oarbă - un elixir magic, care-i curgea prin vene. La foarte scurt timp se ruga în sine ei să o cuprindă din nou uitarea, să nu mai simtă durerea.

Totuși, momentul ei de conștientă se prelungi, în ciuda amețelii, îi ajungeau la urechi sunete estompate. Se concentra intens și reuși să le identifice: aparatul pentru respirație, piuitul constant al aparatului electronic, tălpi de cauciuc pe dale de piatră, telefoane care sunau.

Odată, cînd a ieșit din nou din inconștiență, a auzit o conversație șoptită în apropierea ei.

"... incredibil de norocoasă... cu tot combustibilul îmbibat în haine... arsurile au fost superficiale".

"Cît durează pînă... va răspunde?"

"... răbdare... traumatismul după un astfel de

Imaginea din ogli

accident dăunează... mai mult corpului".

"Cum... va arăta, după ce... se va termina?"

"... chirurgul mâine. El va... procedura cu dumneavoastră".

"Cînd?"

"... nu mai este pericol... infecție".

"Va... afecta sarcina?"

"Sarcina? Soția dumneavoastră nu era însărcinată".

Cuvintele nu aveau nici o importanță, nici un sens. Se repezeau spre ea ca meteoriții ieșiți din vidul întunecat. Nu dorea să le audă, pentru că-i tulburau liniștea întunericului în care zăcea. Nu-și dorea decît să nu simtă nimic, să nu știe nimic, absolut nimic, așa că nu mai auzi vocile și se cufundă în uitare.

- Doamnă Rutledge? Mă auziți?

Răspunse din reflex și un geamăt prelung îi scăpă din piept, încercă să ridice pleoapele, dar nu reuși. Pe undeva pătrundea o rază de lumină dureroasă, într-un târziu, Jumina îngrozitoare se stinse.

- își revine. Chemați-l imediat pe soțul ei, spuse o voce fără trup.

Ea încercă să întoarcă capul spre locul de unde se auzea vocea, dar descoperi că îi este imposibil să se miște.

- Aveți la îndemînă numărul de telefon de la hotel?

- Da, doctore. Domnul Rutledge ni l-a dat la toți, în caz că își revine și el nu este aici. Tentaculele pîclei cenușii se evaporau. Cuvinte pe care mai devreme nu le putea descifra, acum erau

Sandra Brown

Imaginea din oglindă

recunoscute clar de creierul ei. Înțelegea cuvintele și totuși, pentru ea, ele nu aveau nici un înțeles.

- Știu că suferiți mult, doamnă Rutledge. Facem tot posibilul să ameliorăm durerile. Nu veți reuși să vorbiți, e bine nici să nu încercați. Relaxați-vă. Familia dumneavoastră va sosi imediat.

Pulsul alert îi zvicnea în tîmple. Dorea să inspire adînc, dar nu putea. O ajuta un aparat. Printr-un tub, prin gură, aerul era pompat direct în plămîni.

Încercă să deschidă din nou ochii. Unul se încăpățîna să se deschidă numai pe jumătate. Printre gene reușea să vadă o lumină difuză. O dorea să se focalizeze, dar se concentra și încercă, pînă cînd începu să distingă diform.

Da, era într-un spital. De atîta lucru își dădea și ea seama.

Dar de ce? Cum? Avea o legătură cu coșmarul pe care l-a lăsat în întunericul din care ieșise. Acum nu-și dorea să și-l amintească.

Nu se putea mișca. Oricît de mult s-ar fi concentrat, mîinile și picioarele ei nu se mișcau. Nici capul nu reușea să-l miște. Simțea că este strînsă în chingi. Gîndul la paralizie o îngrozea. Va fi permanentă?

Inima începu să-i bată cu furie. Aproape imediat o prezență se materializa lîngă ea.

- Doamnă Rutledge, nu trebuie să vă fie teamă. O să vă faceți bine.

- Inima îi bate prea tare, remarcă o altă prezență de pe cealaltă parte a patului.

- Cred că este speriată, recunosc prima voce. Este dezorientată - nu înțelege nimic din ce se petrece cu ea.

O siluetă îmbrăcată în alb se aplecă deasupra ei.

- Totul va fi bine. L-am sunat pe domnul Rutledge și vine imediat. O să vă bucurați că-l vedeți, nu-i așa? Este atît de bucuros că v-ați recăpătat cunoștința.

- Biata de ea. Îți imaginezi cum trebuie să fie să te trezești și să fii nevoit să suporti toate acestea?

- Eu nu-mi pot imagina cum poate supraviețui cineva unui accident de avion.

Un urlet pe care nu reuși să-l scoată îi străbătu corpul.

Își amintea!

Scrîșnete de metal. Oameni care țipau. Fum, dens și negru. Apoi flăcări și frica îngrozitoare.

Cu gesturi automate a dus la îndeplinire instrucțiunile pe care le auzise la sutele de zboruri pe care le făcuse.

Odată scăpată din fuselajul în flăcări, a fugit orbește printr-o lume scaldată în sânge și fum. Chiar dacă i se părea o agonie, a continuat să alerge, ținînd strîns...

Ținînd strîns ce? Își amintea că era ceva prețios - ceva_A ce trebuia să fie salvat.

Își aminti că a căzut, în timp ce cădea privi, așa cum a gîndit atunci, pentru ultima oară lumea. Nici nu a simțit durerea impactului cu pămîntul. Era deja în lumea uitării, care a protejat-o pînă acum.

- Doctore Martin, domnul Rutledge a sosit.

- Țineți-l afară pînă o stabilizez.

- Ce se petrece? Vocea cea nouă părea să vină de la mare depărtare, dar avea o nuanță de autoritate.

- Domnule Rutledge, vă rog lăsați-ne cîteva...

- Carole?

Deveni conștientă de prezența lui. Era foarte aproape, aplecat deasupra ei, îi vorbea cu căldură.

Sandra Brown

- O să te faci bine. Știu că ești înspăimîntată și îngrijorată, dar o să te faci bine. Și Mandy a fost salvată, slavă Domnului. Are doar cîteva fracturi și arsuri superficiale pe mîini. Mama stă cu ea la spital. Și ea o să-și își revină. Mă auzi, Carole? Și tu și Mandy ați supraviețuit, acesta este lucrul cel mai important acum.'

Imediat în spatele lui era o lampă fluorescentă și din această cauză nu reușea să-i distingă bine trăsăturile, dar reuși să-și formeze o vagă impresie asupra înfățișării lui. Se agăța cu disperare de fiecare cuvînt de încurajare al lui. Și pentru că le rostea cu convingere, îl credea.

întinse mîna spre el - adică încercă. El trebuie să fi înțeleș rugămintea ei mută și dorința de contact uman, pentru că imediat i-a pus mîna pe umăr.

Neliniștea începu să se topească, fie din cauza atingerii, fie pentru că puternicul sedativ își făcea efectul. Se lăsă purtată de vise, simțindu-se oarecum în siguranță în prezența acestui străin cu voce autoritară, de lîngă patul ei.

- Adoarme. Puteți pleca, domnule Rutledge.

- Mai stau.

Ea închise ochii, despărțindu-se de imaginea lui difuză. Drogul era seducător. O legăna ușor, ca într-o barcă, purtîndu-o spre un port care-i oferea siguranță.

Cine este Mandy? se întrebă.

Oare trebuia să-l cunoască pe acest bărbat care folosise pentru ea numele de Carole?

De ce îi spunea toată lumea doamna Rutledge?

Oare ei credeau că ea este căsătorită cu el?

Greșeau, desigur. Nu știau.

Dar ea, oare îl cunoștea?

Imaginea dini oglindă

Cînd s-a trezit din nou, el era tot acolo. Puteau să fi trecut minute, ore, zile, nu știa. Pentru că timpul nu avea nici o importanță într-un spital de recuperare intensivă, dezorientarea ei era și mai mare.

În momentul în care a deschis ochii, el s-a aplecat deasupra ei și i-a spus:

- Bună.

Era o adevărată tortură a nervilor faptul că nu reușea să-l vadă bine. Nu putea deschide decît un ochi. Abia acum înțelegea că tot capul îi era bandajat și de aceea nu reușea să-l miște. Așa cum o avertizase doctorul, nu putea vorbi. Partea de jos a feței părea să fie împietrită.

- Mă poți înțelege, Carole? Știi unde ești? Clipește dacă mă înțelegi.

Ea clipi.

El făcu o mișcare cu mîna. Ea avu impresia că și-a trecut-o prin păr, dar nu era sigură.

- Bine, spuse el oftînd. Aici toți spun să nu te agităm, dar cum eu te cunosc foarte bine, știu că vrei fapte. Am dreptate?

Ea clipi din nou.

- Îți amintești îmbarcarea în avion? A fost alaltăieri. Tu și Mandy ați plecat la cumpărături la Dallas, pentru cîteva zile. Îți amintești accidentul?

Ea încerca disperată să-i transmită că ea nu este Carole și nu o cunoaște pe Mandy, dar clipi, pentru a-i răspunde la întrebarea despre accident.

- Au fost numai paisprezece supraviețuitori.

Ea nu a înțeles că plînge, pînă în momentul în care el i-a șters lacrimile cu o batistă. Atingerea lui era blîndă^ pentru un bărbat cu mîini atît de puternice.

- Într-un fel - numai Dumnezeu știe cum - tu ai reușit să ieși din flăcări, împreună cu Mandy. Asta îți

Saiidra Brown

amintești?

Ea nu mai clipi.

- Ei, nu mai contează. Oricum, ai reușit să ieși și i-ai salvat și ei viața. Normal, ea este speriată. Mă tem că este afectată mai mult emoțional, decît fizic, ceea ce este cu mult mai grav. Are o mînă fracturată, dar asta s-a rezolvat. Nu mai are nimic grav. Nu va avea nevoie de transplant de epidermă pentru arsuri. Tu, o privi profund și intens, tu ai protejat-o cu trupul tău.

Nu prea i-a înțeles privirea, dar parcă se îndoia de fapte, așa cum le cunoștea acum. Într-un târziu și-a desprins privirea de pe ea și a continuat povestirea.

- NTSB face investigații. Au găsit cutia neagră. Totul părea normal, apoi, brusc, un motor a explodat. A luat foc combustibilul. Avionul a devenit o minge de foc. Dar, înainte ca flăcările să cuprindă tot aparatul, tu ai reușit să ieși pe trapa de urgență, pe aripă, cu Mandy după tine. Unul din ceilalți supraviețuitori a povestit că te-a văzut cum te luptai să-i desfaci centura de siguranță. A spus că toți trei ați reușit să găsiți ieșirea prin fum. Aveai toată fața acoperită cu sînge, a spus el, așadar rănilor s-au produs la impact.

Nu-și amintea nimic din aceste detalii. Nu-și amintea decît groaza cu care se gîndea că va muri sufocată de fum, dacă nu avea să ardă de vie. După cum spunea e!, se părea că a fost curajoasă în timpul dezastrului. Dar ea nu făcuse decît să reacționeze ca orice creatură, din instinctul de a supraviețui.

Probabil că amintirile vor reveni treptat. Poate că nu vor reveni niciodată. Nu era sigură că dorește să-și reamintească. Reînvierea acelor minute terifiante de după

accident însemna să treacă din nou prin flăcările iadului.

Dacă nu au supraviețuit decît paisprezece

Imaginea din oglindă •)

,-

pasageri, înseamnă că a fost îngrozitor. Faptul că ea trăia, era încă o uimire. Printr-o ironie a soartei, ea a fost aleasă să supraviețuiască și nu va ști niciodată de ce.

Imaginile se deformau din nou și iarăși a înțeles că plînge. Fără alte cuvinte, el a șters-o din nou.

- Ți-au făcut analize să vadă doza de intoxicare ' cu carbon și au hotărît să te conecteze la un aparat

pentru respirație. Ai o contuzie, dar nu sînt răni majore la cap. Cînd ai sărit de pe aripă, ți-ai rupt tibia dreaptă. Ai mîinile bandajate din cauza arsurilor. Mulțumesc lui Dumnezeu că toate rănile tale sînt externe, cu excepția intoxicației cu gaz. Știu că te preocupă fața ta, spuse el neliniștit. Nu vreau să te mint, Carole. Știu că nu vrei asta. Ea clipi. El tăcu și o privi nesigur.

- Ai răni foarte puternice pe față. Am numele celui mai bun chirurg plastic. Este specialist în chirurgie de recondiționare în urma accidentelor sau traumatismelor, ceea ce este cazul tău.

Ochii ei clipeau acum furioși, nu cu înțelegere, ci cu neliniște. Vanitatea feminină era mai puternică, chiar dacă se afla într-un spital ICU, mulțumită că a scăpat cu viață. Dorea să știe cît de rău era mutilată. Chirurgia plastică adusă în discuție era de rău augur.

- Ai avut nasul rupt. Și un pomete. Celălalt pomete a fost pulverizat. De aceea ai un ochi bandajat. Nu mai are nici un suport.

Ea scoase un sunet de teroare.

- Nu, nu ți-ai pierdut ochiul. Țasta este un adevărat noroc. S-a rupt și maxilarul de sus. Dar chirurgul o poate rezolva - pe toate le poate rezolva. Părul va crește la loc. Dinții vor fi implantați, exact cum au fost.

Nu avea dinți, nu avea păr.

Sandra Brown

- I-am adus de acasă fotografii de-ale tale - dintre cele recente, luate din toate unghiurile. Va reuși să-ți refacă perfect toate trăsăturile. Arsurile de pe față au afectat numai epiderma, deci nu va trebui să-ți faci transplant. După ce pielea se va coji, va fi ca și cînd ai întinerit cu zece ani - așa a spus doctorul. Ar trebui să-ți faci plăcere acest lucru.

Inflexiunile subtile ale vocii lui trecură dincolo de înțelegerea ei, pentru că se concentra pe cuvintele cheie. Mesajul care-i venea ei foarte clar era că sub bandaje arăta ca un monstru.

O cuprinse panica. Probabil că el a simțit-o, pentru că i-a pus o mîină pe umăr.

- Carole, nu ți-am spus adevărul ca să te neliniștesc. Știu că ești îngrijorată. M-am gîndit că este mai bine să fiu cinstit cu tine, ca să te pregătești psihic pentru ceea ce te așteaptă. Nu va fi ușor, dar toată familia te susține. Se opri și coborî vocea. Pentru moment, voi lăsa deoparte considerațiile de ordin personal și mă voi concentra să te refac, bucățică cu bucățică. Voi fi alături de tine pînă cînd vei fi mulțumită de rezultatul operației estetice, îți promit, îți sînt dator pentru că i-ai salvat viața lui Mandy.

Ea încercă să nege din cap tot ce-i spunea el, dar nu reuși. Nu se putea mișca. Orice efort de a vorbi cu tubul infiltrat pe gît îi provoca dureri.

Era din ce în ce mai frustrată, pînă cînd a venit sora și I-a obligat să plece. Cînd și-a

luat mîna de pe umărul ei s-a simțit singură și părăsită.

Sora i-a dat un narcotic, îl simțea în vene, dar lupta cu amețeaua pe care i-o provoca. Totuși, era mai puternic decît ea și pînă la urmă a *ebuit să i se supună.

Imaginea din oglindă

- Carole, mă auzi?

Ea gemu. Sedativul o făcea să se simtă împietrită și fără putere, de parcă singurele celule vii din corpul ei erau în creier, iar restul era mort.

- Carole? vocea era aproape de urechea ei bandajată.

Nu era bărbatul care se numea Rutledge, i-ar fi recunoscut vocea. Nu-și mai amintea dacă a plecat. Nu știa cine vorbea cu ea acum. Nu dorea să audă vocea aceea. Nu era blîndă, ca a domnului Rutledge.

- Nu arăți deloc bine și încă mai poți muri. Dar dacă simți că te hotărăști să mori, să nu-ți treacă prin cap să faci confesiuni pe patul de moarte, chiar dacă vei fi în stare. Se întreba dacă nu cumva visează. Speriată, deschise ochiul. Ca de obicei, camera era puternic luminată. Aparatul pentru respirat zumzăia constant. Persoana care îi vorbea nu era în raza ei vizuală, îl simțea, dar nu-l vedea.

- Amîndoi sîntem amestecați în treaba asta. Iar tu ai intrat prea tare, ca să mai poți da înapoi, așa că nici să nu-ți treacă prin cap.

Încearca fără nici un rezultat să scape de amețeauă și dezorientare. Persoana rămînea doar o prezență, fără o formă distinctă - o voce sinistră fără trup.

- Țațe nu va ajunge să-și exercite mandatul. Accidentul acesta de avion a fost o rnică problemă, dar noi .îl putem folosi în avantajul nostru, dacă ,nu intri în panică. Mă auzi? Dacă ieși din asta, o luăm de unde am rămas. Nu va exista niciodată un senator

Sandra Brown

Yate Rutledge. Va muri înainte de asta.

Ea închise ochiul, încercînd să ascundă panica din ce în ce mai mare.

- Știi că mă auzi, Carole. Nu te preface că nu poți.

După alte cîteva minute ea redeschise ochiul și îl roti cît putu de mult. Nu reuși să vadă pe nimeni, dar simți că vizitatorul ei a plecat.

Au mai trecut cîteva minute, măsurate de zgomotul ritmic și înnebunitor al aparatului de respirat. Era între somn și realitate, luptînd cu efectele calmantului și cu dezorientarea.

La scurt timp a venit o soră, i-a controlat tubul și presiunea sîngelui. Comportament de rutină. Sigur că dacă ar fi fost cineva în cameră, sora ar fi știut. Mulțumită de starea pacientei ei, sora plecă.

Pînă să adoarmă din nou, era convinsă că a fost doar un vis urît.

Imaginea din oglindă

'DOI

Țațe Rutledge stătea la fereastra camerei de hotel, privind circulația de pe autostradă. Luminile se reflectau în asfaltul ud, lăsîndu urme albe și roșii.

Cînd auzi ușa deschizîndu-se în spatele lui, se întoarse pe călcîie și își salută fratele.

- Am sunat la camera ta acum cîteva minute, spuse. Unde ai fost?

- Am băut o bere la bar. Joacă Spurs cu Lakers.

- Am uitat. Cine bate?

Cuta'dintre sprîncenele fratelui indica stupiditatea întrebării.

- Tata nu a venit?

Țațe clătina din cap, lăsă perdeaua să cadă la locul ei și se îndepărtă de fereastră.

- Mi-e o foame de lup, spuse Jack. Ție nu ți-e foame?

- Cred că da. Nu am avut timp să mă gîndesc la asta. Țațe se prăbuși într-un fotoliu și se frecă la ochi.
- Nu le faci nici un serviciu lui Mandy și Carole, dacă nu ai grijă în primul rînd de tine, Țațe. Arăți groaznic.
- Mulțumesc.
- Nu glumesc deloc.
- Știu, spuse Țațe, încrucișîndu-și mîinile și gratulîndu-și fratele cu un zîmbet obosit. Ești plin de candoare și total lipsit de tact. De aceea sînt eu politician și tu nu ești.
- "Politician" nu este un cuvînt potrivit, îți

Sandra Brown

amintești? Știi doar că Eddie nu-ți permite să-l folosești.

- Nici chiar între prieteni și în familie?
- Îți poți forma un obicei prost. Mai bine nu-l folosești deloc.
- Dumnezeuule, tu nu cedezi niciodată?
- Încerc doar să te ajut...

Țațe lăsă capul, rușinat, de izbucnirea lui nervoasă.

- Îmi pare rău, spuse, jucîndu-se cu telecomanda televizorului, l-am spus Carolei adevărul despre fața ei.

- l-ai spus?

Jack Rutledge se lăsă pe marginea patului și își sprijini cotul de genunchi. Spre deosebire de fratele său, era îmbrăcat cu un costum, cămașă albă și cravată. Fiind totuși destul de tîrziu, arăta cam sifonat, cravata era largă la gît și mînele cămășii erau suflecate. Pantalonii erau șifonați la genunchi, pentru că mai toată ziua stătuse pe scaun.

- Cum a reacționat cînd i-ai spus?

- De unde naiba vrei să știu eu? murmură Țațe. Nu se vede decît ochiul drept, l-au curs lacrimi și așa am înțeles că plîngea. Cunoșcînd-o foarte bine, nu pot să-mi imaginez decît că sub toate bandajele alea este isterică. Dacă ar fi în stare să se miște, probabil că ar alerga pe coridoarele spitalului, urlînd. Tu ce-ai face în locul ei? Jack își studie-mîinile, gîndindu-se parcă la ce ar simți dacă acestea ar fi arse și bandajate.

- Crezi că-și amintește accidentul?

- Mi-a dat semne că da, deși nu sînt sigur cît de mult își amintește. Am renunțat la amănunte, i-am spus doar că ea și Mandy și alți doisprezece au

Imaginea din oglindă }-----s

supraviețuit.

- Au spus la jurnalul din seara asta că încă mai încearcă să adune rămășițele și părți ale corpurilor, străduindu-se să le identifice.

Țațe citise amănuntele în ziar. După relatările reporterului, era o imagine de coșmar. Hollywoodul nu va putea realiza niciodată un film mai îngrozitor decît realitatea cercetată acum de poliție.

De cîte ori se gîndea că Mandy și Carole ar fi putut fi bucăți de trup uman, lui Țațe îi tremura stomacul. Nu putea dormi noaptea la gîndul acesta. Fiecare sinistru avea o poveste. Fiecare anunț mortuar era amar.

În imaginație, Țațe adăugă numele lui Mandy și al Carolei pe lista dispăruților: *"Soția și fetița în vîrstă de trei ani, ale candidatului pentru postul de senator, Țațe Rutledge, se numără printre victimele accidentului zborului 398"*.

Dar soarta a vrut altfel. Ele nu au murit. Din pricina curajului inexph'cabil al Carolei, ele au scăpat cu viață.

- Dumnezeuule, plouă cu găleata!

Vocea lui Nelson răsună strident în tăcerea din cameră, în timp ce intra cu o cutie de pizza pe un umăr și scutura umbrela, cu cealaltă mână.

- Sîntem morți de foame, spuse Jack.

- Am venit cît am putut de repede.

- Miroase grozav, tată. Ce bei? întrebă Țațe, îndreptîndu-se spre un mic frigider pe care-l adusese mama sa în prima seară petrecută acolo. Bere sau ceva mai slab?

- Cu pizza? Bere. -Jack?

- Bere.

Sandra Brown

- Cum merg treburile la spital?

- I-a spus Carolei cum arată, zise Jack înainte ca Țațe să poată răspunde.

- Oh? Nelson ridică o margine de pizza și mușcă cu poftă. Cu gura plină murmură: ești sigur că ai făcut un lucru înțelept?

- Nu. Dar dacă eu aș fi în locul ei, c.ș vrea să știu ce naiba-i cu mine, tu n-ai vrea?

- Cred că da.

Nelson luă o gură de bere.

- Cum se simțea mama cînd ai plecat?

- Epuizată. Am rugat-o să vină la hotel și să mă lase pe mine cu Mandy astă seară, dar mi-a spus că a intrat în rutină de acum și de dragul lui Mandy nu vrea să plece.

- Asta ți-a spus ție, zise Nelson. Dar probabil că te-a văzut și a hotărît că tu ai mai multă nevoie de un somn bun, decît ea. Tu ești cel epuizat.

- Așa i-am spus și eu, zise Jack.

- Poate că pizza o să mă readucă la viață, încercă Țațe cu puțin umor.

- Nu trece cu vederea sfaturile noastre, Țațe, îl preveni Nelson cu încăpăținare. Nu-ți poți lăsa sănătatea în voia soartei.

- Nu am nici cea mai mică intenție, îi salută cu cutia de bere, luă o gură, apoi spuse solemn: Acum că Carole este conștientă și știe ce o așteaptă, mă simt mai bine.

- O să fie al naibii de greu. Pentru toată lumea, comentă Jack.

- Mă bucur că ai adus vorba, Jack. Țațe se șterse cu un șervețel și își făcu curaj în gînd. Poate că ar trebui să mai aștept șase ani pentru candidatură.

Timp de cîteva secunde a fost o animație

-{ Imaginea din oglindă

suspectă în jurul mesei, apoi Nelson și Jack au început amîndoi odată să vorbească, fiecare încercînd să-l acopere pe celălalt.

- Nu poți lua o astfel de hotărîre, pînă nu vezi cum decurge operația ei.

- Și cum rămîne cu toată munca noastră de pînă acum?

- Sînt prea mulți oameni care contează pe tine.

- Nici să nu te'gîndești să renunți acum, frățioare. La aceste alegeri mergem.

Țațe ridică mîinile pentru liniște.

- Știți doar cît de mult mi-o doresc. Dumnezeuule, nu mi-am dorit decît să fac parte din legislativ. Dar nu pot sacrifica sănătatea familiei pentru nimic în lume, nici chiar pentru cariera mea politică.

- Carole nu merită din partea ta o asemenea grijă. Ochii tăioși ai lui Țațe îi întîlniră pe ai fratelui său.

- Este *soția* mea, spuse el plat.

Urmă o altă pauză profundă. Tușind, Nelson zise:

- Sigur că trebuie să fii lîngă Carole tot timpul cît va trece prin asemenea chinuri. Este admirabil din partea ta să te gîndești întîi la ea și apoi la cariera ta politică. De la tine mă pot aștepta la o asemenea lipsă de egoism.

Ca să fie mai elocvent, Nelson se aplecă peste pizza fărămițată pe masă.

- Dar, amintește-ți doar cât de mult și-a dorit Carole să arunci mânușa în ring. Cred că ar fi grozav de dezamăgită, dacă te retragi din cursă din cauza ei. Teribil de dezamăgită, repetă el tăind aerul cu degetul arătător. Și, dacă privim lucrurile dintr-un punct de vedere neutru, acest nefericit accident ne poate fi de folos. Ne face publicitate gratuit.

Dezgustat de remarcă, Țațe aruncă șervețelul și

Imaginea din oglindă

se ridică de pe scaun. Timp de câteva minute se plimbă agitat prin cameră.

- Ai discutat cumva problema cu Eddy? Pentru că mi-a spus exact același lucru azi dimineață, când l-am sunat.

- Este directorul tău de companie. Jack era palid la gândul că fratele său va renunța la campania electorală, înainte ca aceasta să înceapă efectiv. El este plătit să te sfătuiască.

- Vrei să spui, să mă sîcîie.

- Eddy vrea să te vadă senator al Statelor Unite, așa cum dorim și noi, iar dorința lui nu are nici o legătură cu banii pe care îi ia.

Zîmbind încurajator, Nelson se ridică și-l lovi prietenește pe umăr pe Țațe...

- Vei participa la alegerile din noiembrie. Carole ar fi fost prima care să te încurajeze în acest sens.

- Bine, spuse Țațe nesigur. Am dorit să știu dacă mă pot bizui pe ajutorul vostru necalificat, în următoarele luni mă așteaptă destul stres.

- Ai ajutorul nostru, Țațe, confirmă Nelson.

- Dar voi avea și liniștea și înțelegerea necesare atunci când nu voi putea fi în două locuri deodată? Țațe îi privi pe rînd. Voi încerca tot posibilul să nu sacrific o responsabilitate celeilalte, dar nu sînt decît un om.

- Vom umple noi golurile, îl asigură Nelson.

- Și ce a mai spus Eddy? întrebă Jack, ușurat de faptul că trecuse criza.

- A adunat voluntari pentru expedierea chestionarelor, la sfîrșitul săptămîinii.

- Dar despre aparițiile publice, ce a spus? A mai programat ceva?

- Un discurs la un liceu din vale. l-am spus să-l

f

anuleze.

- De ce? întrebă Jack.

- Copiii de liceu nu votează, răspunse Țațe cu luciditate.

- Dar votează părinții lor. Și avem nevoie de mexicanii din vale, de partea noastră.

- îi avem de partea noastră.

- Nu lua nimic drept absolut sigur.

- Nu iau, spuse Țațe, dar acum trec printr-unul din acele momente, când trebuie să-mi cîntăresc prioritățile. Carole și Mandy îmi vor consuma mult timp. Va trebui să fiu foarte selectiv. Fiecare discurs va trebui să cîntărească mult și nu cred că elevii de liceu merită efortul.

- Poate că ai dreptate, interveni Nelson cu diplomație.

Țațe înțelegea că tatăl său încerca să-l încurajeze, dar nu-i păsa. Era obosit, îngrijorat și nu-și dorea decît să se culce și să încerce să doarmă. Cu tactul de care mai era în stare, transmise ideea tatălui și fratejui său.

În timp ce-i conducea spre ușă, Jack se întoarse și-l îmbrățișa stîngaci.

- îmi pare rău că te-am necăjit în seara asta. Știu că ai foarte multe griji pe cap.

- Dacă nu mă necăjești tu, mă îngraș și mă lenevesc. Contez pe bătaia de cap pe care mi-o dai tu.

Țațe îi aruncă zîmbetul cuceritor destinat campaniei electorale.

- Dacă nu aveți nimic împotrivă, cred că eu am să plec acasă mâine, spuse Jack. Trebuie să fie cineva și acolo.
- Cum mai sînt treburile acasă? întrebă Neison.

Sandra Brown

- Bune.
- Nu prea erau bune cînd am fost eu acasă ultima oară. Fiica ta, Francine, nu s-a arătat mai multe zile ia rînd, iar soția ta... doar știi în ce stare este. Ridică un deget acuzator spre fiu! său. Lucrurile se termină prost cînd un bărbat nu-și exercită autoritatea asupra familiei, cum faci tu. Nelson îl privi pe Țațe - cum faci și tu, că veni vorba. Amîndoi v-ați lăsat nevestele să-și facă de cap. Se întoarse din nou spre Jack. Trebuie să o ajuți pe Dorothy Rae, înainte să fie prea tîrziu.
- Poate, după alegeri, murmură Jack stînjedit. Privindu-și fratele, adăugă - Dacă ai nevoie de mine, sînt doar la o oră distanță.
- Mulțumesc, Jack. Te sun în funcție de evenimente.
- Ți-a spus cumva doctorul cînd exact vor face operația?
- Nu înainte de a elimina orice risc de infecție. Inhalarea fumului i-a afectat plămîinii, s-ar putea să fie nevoiți să aștepte două săptămîni. Pentru el este o adevărată dilemă. Dacă așteaptă prea mult, oasele feței vor începe să se vindece în forma în care sînt acum.
- Dumnezeu! strigă Jack, apoi cu o notă falsă de optimism, adăugă: Te rog să o saluți din partea mea și din partea lui Dorothy Rae și a lui Francy.
- li voi transmite.

Jack se îndreptă spre camera lui, Nelson însă mai întîrzie.

. - Am vorbit cu Zee, azi dimineață, în timp ce Mandy dormea, a reușit să iasă puțin. Zee mi-a spus că Carole arată înfiorător.

Umerii largi ai lui Țațe căzură desperați.

- Da. Sper di i suflet ca chirurgul să știe ce face.

Imaginea din oglindă

Nelson îi puse o mîna pe umeri, încurajator. O clipă, mîna lui Țațe o acoperi pe cea a tatălui său.

- Doctorul Sawyer, chirurgul, a făcut astăzi o imagine video. A reprodus electronic chipul Carolei, pe un monitor, pornind de la fotografiile pe care i le-am dat. A ieșit o imagine remarcabilă.
- Și el cre.de că va putea reproduce această imagine video în operația facială?
- Așa crede. Mi-a mai spus că vor exista cîteva inexactități, dar cele mai multe vor fi în avantajul ei. Țațe rîse ironic. Ar trebui să-i placă ideea.
- După ce termină toată povestea asta, o să fie convinsă că a fost cea mai norocoasă femeie din America, spuse Nelson cu dptimismu-i molipsitor.

Dar Țațe se gîndea la singurul ochi disponibil, inflammat, totuși același cafeniu dintotdeauna, care îl privise cu groază. Se întreba dacă îi este frică de moarte sau îi este mai frică să trăiască fără frumusețea-i uluitoare pe care a folosit-o numai în avantajul ei.

Nelson îi ură noapte bună și plecă în camera lui. Cufundat în gînduri, Țațe închise televizorul și lumina, se dezbracă și se strecură în pat. Fulgere scurte pătrundeau prin draperii, luminînd camera. Tunete se auzeau în jurul clădirii, scuturînd ferestrele. Privea formele lăsate de flashurile de lumină, cu ochi uscați, dar fermi.

Nici măcar nu s-au sărutat, cînd a plecat.

Din pricina certurilor recente, între ei a fost multă tensiune în ultima vreme. Carole era nerăbdătoare să plece pentru cîteva zile, să facă cumpărături la Dallas. Au ajuns

la aeroport destul de devreme și au avut timp pentru o cafea.
Din greșeală, Mandy a vărsat oranjadă pe rochie.

Sandra Brown

Ca de obicei, Carole a reacționat violent, în timp ce ieșeau din cafenea, ștergea petele de pe rochia fetiței și o certa.

- Pentru Dumnezeu, Carole, nici nu se vede nimic, i-a spus el.

- *Eu văd.*

- Atunci nu te mai uita.

A aruncat spre soțul ei o privire împietrită, care nu-l mai impresiona. El a luat fetița de mână și a condus-o spre poarta de îmbarcare, povestindu-i câte lucruri noi va vedea la Dallas. La poartă s-a lăsat pe genunchi și a îmbrățișat-o.

- Distracție plăcută, iubito. O să-mi aduci un cadou când te întorci?

-îmi dai voie, mami?

- Sigur, a răspuns Carole rece.

- Sigur, a repetat Mandy fericită.

- Abia aștept. Și a mai îmbrățișat-o o dată. Ridicându-se în picioare, a întrebat-o pe Carole

dacă dorește ca el să aștepte pînă cînd decolează avionul.

- Nu-i nevoie, i-a spus ea.

Nu au mai discutat, dar el a avut grijă să verifice dacă au toate bagajele.

- Atunci ne vedem marți.

- Să nu întârzi să ne iei, strigă Carole în urma lui, trăgînd-o de mână pe Mandy spre poarta unde se verificau biletele. Nu-mi place să aștept!

Înainte de a dispărea, Mandy s-a întors și i-a făcut din mână. Carole nici măcar nu a privit înapoi. Mîndră și arogantă, a plecat direct spre avion.

Poate că de aceea singurul ei ophi exprima atîta neliniște. Fundamentul aroganței Carolei - înfățișarea sa - fusese demolat de soartă. Disprețuise

Imaginea din oglindă

^:_____r_____.

întotdeauna urîțenia. Poate că lacrimile nu au fost pentru cei care au murit, cum a crezut el la început. Poate că erau numai pentru ea. Poate că își dorește să fi murit, decît să fie desfigurată, chiar dacă este numai temporar.

Cunoscînd-o pe Carole, nimic nu l-ar fi surprins.

În șirul lung de asistenți ai judecătorului Districtului Bexar, Grayson era printre ultimii. Poate de aceea verifica și reverifica toate informațiile înainte de a le transmite șefului său direct.

- Ai un minut, șefule?

Un bărbat obosit și cu chef de ceartă, cu un șort de cauciuc în față și mănuși, îi aruncă o privire urîcioasă, peste umăr.

- Ce mai vrei? O rundă de golf?

- Nu, altceva,

- Ce? Șeful se întoarse spre grămada din față sa, care fusese un corp uman.

- Implantul dentar al lui Avery Daniels, spuse Grayson. Victima de la numărul optzeci și șapte.

- A fost deja identificată și autopsiată. Șeful mai consultă o dată graficul de pe

perete, pentru a fi sigur. Numele ei era tăiat cu o linie roșie. Da!

- Știu, dar...

- Nu are rude în viață. Un prieten de familie a identificat- o în această după-amiază.

- Dar implanturile...

- Ascultă, băiete, se răsti șeful aspru, eu am corpuri fără capete, mâini sau picioare. Și toți mă presează să le identific în noaptea asta. Dacă cineva

~~~~^

i

-c

Sandra Brown

a fost identificat categoric, autopsiat și declarat clasat, nu mă mai bate la cap cu documente ai înțeleș?

Grayson puse la loc în plic, clișeele dentare și îl aruncă la coșul de gunoi.

Bine, bine. între timp, mai du-te la dracu'. - Sigur, cu plăcere. Numai să-i identific pe ăștia. Grayson ridică din umeir. Nu-l plăteau s-o facă pe Tracy. Dacă nimeni nu dădea doi bani pe o

Dick

-

»*VI K/t-il || Lj/ j V

inadvertență de date, de ce să-i pese lui? Se concentra pe ce mai avea de făcut.

{-Imaginea din oglindă Y

Și vremea părea să fie în doliu.

A plouat în ziua înmormântării lui Avery Daniels. Cu o noapte înainte, o furtună a bîntuit dealurile texane. Dimineața, tot ce mai rămăsese întreg arăta mizerabil, rece și cenușiu.

Cu capul descoperit, neluînd în seamă vremea, Irish McCabe stătea lîngă sicriu. Insistase să fie împodobit cu trandafiri galbeni, pentru că știa că ei îi plăceau acești trandafiri. Florile păreau luxuriante și își băteau joc de moarte, îl consola gîndul acesta.

Obrajii îi erau scâldați în lacrimi. Nasul, traversat de vinișoare, era mai roșu ca de obicei, deși nu mai băuse în ultima vreme. Avery îl sîcîise mereu cu asta, spunîndu-i că băutura nu-i făcea bine la ficat, la tensiune și la operație.

Și pe Van Lovejoy l-a sîcîit că nu-i bine să ia prea multe medicamente, cu alcool, dar el a venit la înmormîntare mirosind a coniac și a fumat tot drumul pînă ia capelă. Cravata neglijentă și demodată era o concesie pentru solemnitatea la care participa și arăta clar că o prețuise mult pe Avery, mai mult decît pe toți din anturajul său.

Nici ceilalți nu-l vedeau cu ochi mai buni pe Van Levejoy. Avery se numărase printre puținii care reușeau să-l suporte. Cînd reporterul desemnat să relateze tragica ei dispariție l-a întrebat pe Van dacă vrea să filmeze, fotograful i-a aruncat o privire disprețuitoare, a aruncat aparatul video și a plecat,

Sandra Brown

fără să spună un cuvînt. Felul acesta necioplit de a se exprima era ceva caracteristic pentru Van și, în același timp, era motivul principal al izolării sale față "de ceilalți.

După terminarea ceremoniei, asistența a început să se împrăștie, făcîndu-și loc spre mașinile parcate pe pajiște, numai Van a rămas lîngă mormînt. Păstrînd o distanță discretă, muncitorii de la cimitir așteptau să termine treaba, pentru a se putea retrage la^aidură.

Van era un bărbat de vreo patruzeci de ani, costeliv, cu stomacul lipit de trup și oasele omoplaților foarte proeminente. Părul rar cădea drept pe umeri, destul de lung, încadrându-i fața suptă. Era un hippie îmbătrânit, care nu trecuse de moda anilor șazeci.

În contrast cu el, Irish era scund și robust. Van părea că poate fi luat de cea mai ușoară boare de vînt, dar Irish părea bine plantat pe picioare. Pe cît de diferiți păreau unul față de celălalt, pe atît de mult se reflectau unul pe altul, prin expresia din priviri. Totuși, suferința lui Irish părea mai profundă.

Cu un gest de compasiune, care nu-i era caracteristic, Van puse o mîină uscată pe umărul lui Irish.

- Hai să ne înecăm amarul.

Irish acceptă tacit. Pășește în față, luă un boboc de trandafir, apoi se întoarse și plecă, urmat de Van. Picăturile de ploaie îi biciuiau fața, dar ei nu iuți pasul.

- Eu, uh, am venit cu o mașină, spuse chiar cînd ajunse lîngă ea. Vrei să vii cu mine? Irish privi spre mașina ruginită.

- Merg cu tine.

Dădu drumul șoferului și urcă în mașina lui Van. Interiorul era chiar mai rău decît exteriorul. Scaunul

|

Imaginea din oglindă /

găurit era acoperit cu un prosop de plajă, iar cabina mirosea a marijuana.

Van urcă pe locul șoferului și porni motorul, în timp ce mașina se încălzea, aprinse o țigară și, cu degetele pătate de nicotină, i-o întinse lui Irish.

- Nu, mulțumesc. Dar după cîteva momente se răzgîndi, luă țigara și inhala adînc. Avery reușise să-l convingă să se lase de fumat. De multe luni nu a mai pus țigara în gură. Acum fumul de tutun îi umplea gura și plămîinii.

- Ce bun este, oftă și inhala din nou.

- Unde mergem? Întrebă Van, aprinzîndu-și o țigară.

- Undeva unde nu ne cunoaște nimeni. Cred c-o să mă dau în spectacol.

- Pe mine mă cunoaște toată lumea.

Nu mai spuse că se dădea foarte des în spectacol, în cam toate restaurantele. Porni mașina.

Cîteva minute mai tîrziu, Van îl invita pe Irish pe o ușă de vinilin, într-o bombă de la periferia orașului.

- Ne controlează? Întrebă Irish.

- Da, se asigură că nu ai arme.

- Și dacă nu ai, îți dau ei? Încercă Irish să glumească.

Atmosfera era sordidă. S-au așezat într-un separeu izolat și întunecat. Clienții erau la fel de afumați, ca și lămpile din tavan. Păianjenii erau rezidenți permanenți. O seniorita goală le zîmbea dintre catifelele negre pe care fusese pictată, în contrast cu atmosfera mohorîță, muzica veselă mexicană răsuna din boxe. Van ceru o sticlă de scotch.

- Cred că ar trebui să mînc ceva, murmură Irish, nu prea convingător.

Cînd barmanul le aruncă neceremonios sticla și două pahare, Van comandă ceva de mîncare pentru Irish.

- Nu trebuia, obiectă Irish.

Cameramanul ridică din umeri, umplînd paharele.

- Nevastă-sa gătește, dacă trebuie.

- Mînci des aici?

- Uneori, răspunse Van, la fel de laconic.

Sosi și mîncarea, dar, numai după^cîteva înghițituri, Irish hotărî că nu-i mai este foame, împinse farfuria și luă paharul. Prima înghițitură fu ca o flacăra care-i biciui stomacul, își ținu respirația.

Dar cu experiența unui băutor consacrat își reveni repede și mai luă o gură. Totuși, ochii îi erau plini de lacrimi.

- O să-mi fie al naibii de dor de ea, spuse jucîndu-se cu paharul pe masa soioasă.

- Da, și mie. Era sîcîitoare, dar nu semăna nici pe departe cu ceilalți.

Melodia se termină. Nu mai puse nimeni o altă monedă, ceea ce pentru Irish fu o adevărată ușurare. Muzica jigne doliul din sufletul lui.

- Știi, mie mi-a fost ca o fiică, spuse Irish retoric. Van continua să fumeze, aprinzînd țigară de la

țigară,

- îmi amintesc ziua cînd s-a născut. Eram la spital și transpiram împreună cu taică-său. Ne foiam nervoși, așteptam. Acum va trebui să-mi amintesc, ziua cînd a murit.

Dădu pe gît paharul și îl umplu din nou.

- Știi, nici prin cap nu mi-a trecut că s-a prăbușit avionul ei. Nu mă gîndeam decît la afurisita de poveste și la senzațional. Am fost atît de tîmpit, încît am trimis și un fotograf acolo. O programasem pentru

Imaginea din oglindă

reportaj.

- Hei, bătrîne, îți făceai doar meseria. Nu aveai de unde să știi.

Irish privi fix conținutul aromat al paharului.

- A trebuit vreodată să identifici un cadavru, Van? Nu așteptă răspunsul. Erau cu toate aliniate, ca la... oftă adînc. Doamne! Eu nu am făcut războiul, dar așa trebuie să fi fost. Era într-un sac de plastic, cu fermoar. Nu mai avea păr, fusese ars. Și pielea, Dumnezeu mare! își acoperi ochii cu groază. Printre degete se prelingeau lacrimi. Dacă nu eram eu, ea nu ar fi fost în avionul acela.

- Hei, ojnule! Cu aceste cuvinte, Van și-a epuizat repertoriul, îi mai turnă un pahar lui Irish, își aprinse o țigară și i-o întinse în tăcere. Pentru el își pregăti marijuana. Irish inhala din țigara lui.

- Mulțumesc lui Dumnezeu că maică-sa nu a trebuit să o vadă în halul ăsta. Dacă nu ar fi ținut medalionul în mîină, nu aș fi știut că este Avery. Stomacul i se revoltă din nou la imagine. Nu credeam că voi spune asta vreodată, dar sînt bucuros că Rosemary Daniels nu mai este în viață. O mamă nu suportă să-și vadă copilul în asemenea stare.

Irish mai privi un timp paharul, apoi ridică ochii înlăcrimați spre tovarășul său.

- Eu am iubit-o... vreau să spun, pe Rosemary. Mama lui Avery. Nu puteam să mă abțin. Cliff, tatăl ei, era plecat mai tot timpul, umbla pe toate coclaurile. De cîte ori pleca mă ruga să am grijă de ele. Era prietenul meu cel mai bun. Nu numai o dată am vrut să-l omor pentru asta. Mai luă o gură din pahar. Sînt sigur că Rosemary știa asta, deși nu am vorbit niciodată, îl iubea pe Cliff. Eu știam.

Irish a fost părintele surogat pentru Avery, de la

Saridra Brown

șaptesprezece ani. Ciiff Daniels, fotograf renumit, a murit într-o luptă, dintr-un sat nesemnificativ din America Centrală. Fără prea multă vîlvă, Rosemary și-a încheiat viața, la numai cîteva săptămîni după moartea soțului ei, părăsind-o pe Avery, lăsînd-o fără nimeni apropiat, cu excepția lui Irish, constantul lor prieten de familie.

- Sînt la fel de mult tată! lui Avery, pe cît a fost și Cliff. Poate mai mult. Cînd au murit ai ei, ea a venit la mine. Tot la mine a venit și anul trecut, după încurcătura cu D.C.

- Putea s-o încurce grozav atunci, dar era un reporter bun, comentă Van, într-un nor de fum dulceag.

- Este atât de tragic că a murit cu neîmplinirea asta pe conștiință. Știi, Avery nu s-a împăcat niciodată cu gândul că atunci a greșit. Cel mai mult se temea să nu se repete. Cliff nu prea a fost lângă ea în copilărie și ea a încercat tot timpul să se ridice la nivelul renumelui lui. Nu am discutat niciodată problema, continuă el morocănos. Știu eu. De aceea chestia din California a fost îngrozitoare pentru ea. Își dorea foarte mult să-și recapete credibilitatea, stima. Timpul s-a terminat și ea nu a mai avut nici o șansă. La naiba! A murit convinsă că este o epavă profesională.

Suferința bărbatului de lângă el atinge o coardă sensibilă în sufletul lui Van." Își dădu silința să-l consoleze.

- Știi... despre problema cealaltă... despre sentimentele tale față de mama ei... Avery știa.

Ochii înroșiți ai lui Irish se focaliză pe Van.

- De unde știi tu?

- Mi-a spus ea, odată. Am întrebat-o de cât timp vă cunoașteți. Mi-a spus că există în memoria ei de când

-----C* Imaginea din oglindă

se știe. A ghicit că ai iubit-o pe mama ei.

\Ți s-a părut că este supărată? Adică o deranja ideea?

Van își clătină pletele drepte. Irish scoase bobocul de trandafir și-i mîngîie petalele.

- Bine, mă bucur. Le-am iubit pe amîndouă. Umerii începură să-i tresară. Prinse trandafirul în pumn.

- Oh, Doamne, ce dor o să-mi fie de ea!

Își lăsă capul pe masă și plînsese în hohote, în timp ce Van încerca să-și ascundă propria durere.

-c

Sandra Brown

Avery se trezi știind exact cine este ea. De fapt nu uitase niciodată. Dar medicația și contuziile i-au dat o stare de confuzie.

Ieri - ori cel puțin așa credea ea, că a fost ieri, pentru că toți cei care se apropiau de ea o salutau cu "bună dimineața" - fusese dezorientată, ceea ce era de înțeles. Ieșise din inconștiență după comatoză, descoperise că nu se putea mișca, nu putea vorbi și nu putea vedea decât pe o rază foarte limitată, avea o stare care ar fi derutat pe oricine. Foarte rar a fost bolnavă, niciodată foarte serios, așa încît faptul că era atât de grav rănită era pentru ea un șoc.

Aparatele, cu lumina lor constantă și activitatea intensă, erau suficiente pentru a da peste cap activitatea mentală a oricui. Dar ceea ce o uimea cu-adevărat pe Avery, era faptul că toată lumea i se . adresa cu un nume care nu era al ei.

Cum de a ajuns să fie confundată cu o femeie al cărei nume era Carole Rutledge? Chiar și domnul Rutledge părea convins că vorbește cu soția lui.

Trebuia să găsească o cale de a-i comunica faptul că era o greșală. Dar nu știa cum și asta o înspăimînta și mai mult.

Numele ei era Avery Daniels. Era scris clar pe carnetul de conducere, pe legitimația de jurnalist, pe toate actele din portmoneul ei, Probabil că au fost distruse în

accident, gîndi ea.

Amintiri din timpul accidentului îi mai creau încă o

Imaginea dirifoglină

.O- - i • .y/jflijP'..... - - -:

stare de panică, așa încît hotărî să nu se mai gîndească la el pentru moment. O să se ocupe de asta mai tîrziu, cînd va fi refăcută și după ce va clarifica confuzia.

Unde era Irish? De ce nu a venit s-o ajute?

Răspunsul evident o tulbură. Tot corpul îi reacționa de parcă era încărcat cu electricitate. Era de neconceput și totuși extrem de evident. A fost luată drept doamna Rutledge, însemna că toți credeau că doamna Rutledge trăiește, iar Avery Daniels a murit. .

Își imagină suferințele prin care trecea Irish. "Moartea" ei îi dădea o lovitură puternică. Totuși, cel puțin pentru moment, nu putea să-l ajute cu nimic. Nu! Atîta vreme cît era în viață nu era neajutorată. Trebuia să se gîndească. Trebuia să se concentreze,

- Bună dimineața.

Recunosc imediat vocea. Ochiul umflat parcă mai dăduse înapoi, pentru că acum putea să-l vadă limpede. Trăsăturile atît de neclare erau acum foarte distincte.

Sprîncenele stufoase se întîlneau deasupra nasului drept. Avea o bărbie hotărîtă, buzele ferme, dar subțiri, cea de jos puțin mai groasă decît cea de sus.

¹ Zîmbea, dar ea remarcă totuși că nu și cu ochii. Nu simțea cu-adevărat zîmbetul. Nu-i venea din suflet. Și Avery se întrebă de ce oare.

- Mi s-a spus că te-ai odihnit bine. Nu mai există semne de infecție pulmonară. Asta este o' veste grozavă.

Cunoștea fața aceasta, vocea aceasta. Nu de ieri, de mult timp, dar nu-și amintea de unde-l cunoaște pe acest bărbat.

Sandra Brown

- Mama a reușit să piece puțin de la Mandy și vrea să tt, vadă. Se întoarse și făcu un semn cuiva. Trebuie să stai aici, mamă, altfel nu te vede.

O femeie de vîrstă mijlocie, excepțional de drăguță, se materializa în raza vizuală a lui Avery. Părul moale al femeii avea o nuanță argintie.

- Bună, Carole. Sîntem cu toții ușurați că evoluezi atît de bine. Țațe ne-a spus că doctorii sînt foarte mulțumiți de progresele pe care le faci.

Țațe Rutledge! Sigur că da!

- Povestește-i despre Mandy, mamă. Conștiincios, străina îi povesti ca unei străine.

- Mandy a reușit să mănînce aproape tot la micul dejun. Noaptea trecută i-au dat un sedativ și a dormit mai bine. O deranjează ghipsul, dar este de înțeleș. Este iubită de toată lumea de la pediatrie și-i are pe toți la degetul cel mic. Ochiul i se umplură de lacrimi. Cînd mă gîndesc la ce...

Țațe Rutledge își îmbrățișa mama.

- Dar nu s-a întîmplat, mulțumesc lui Dumnezeu! Avery înțelegea că pe Mandy Rutledge trebuie să

o fi salvat atunci, își amintea că a auzit un strigăt de copil, care încerca disperat să-și desfacă centura. După ce a eliberat-o, a luat copilul speriat în brațe și cu ajutorul unui alt pasager a pornit prin fumul dens spre ieșirea de urgență.

Pentru că a avut acel copil în brațe, toți au crezut că este doamna Rutledge. Dar asta Viu era tot - ele schimbaseră locurile între ele.

Mintea ei începea să adune bucăți de amintiri, își aminti că biletul ei avea locul de la

geam, dar cînd a sosit ea o femeie stătea deja pe locul ei. Nu a făcut caz de asta, s-a așezat pe locul liber de lîngă culoar. Copilul a stat între ele, pe iocul din mijloc.

Imaginea din oglindă J-----N

Femeia avea părul destul de lung și ca și Avery, tot ochi închiși la culoare. Semănau una cu alta. De fapt, însoțitoarea de zbor, care se îndrăgostise de fetiță, a întrebat care din ele este mama și care este mătușa copilului, crezînd că Avery Daniels și Carole Rutledge erau surori.

Era desfigurată și nu putea fi recunoscută. Probabil că doamna Rutledge a ars și nu a mai fost recunoscută. Au identificat-o doar pentru că a salvat copilul și lucrurile s-au aranjat în așa fel încît nimeni nu știa adevărul. Dumnezeu! Trebuia să le spună!

- Mai bine te întorci, înainte ca Mandy să se agite, mamă, spunea Țațe. Spune-i că vin și eu imediat.

- La revedere, Carole, îi spuse femeia. Sînt sigură că după ce va termina doctorul Swayer, vei fi tot atît de drăguță cum ai fost.

Nici 'ochii ei nu zîmbesc sincer, gîndi Avery, în timp ce femeia se îndepărta.

- Ca să nu uit, spuse Țațe apropiindu-se de pat ca să-l poală vedea, Eddy, tata și Jack îți transmit salutări. Cred că tata va veni la întîlnirea cu chirurgul plastic de astăzi după-amiază și o să vă vedeți. Jack a plecat acasă azi dimineată, continuă Țațe, neștiind că nu vorbește cu soția sa. Sînt sigur că este îngrijorat din pricina lui Dorothy Rae. Dumnezeu mai știe ce mai pune la cale. Francy și Eddy au cooptat-o voluntară la cartierul general al alegerilor. Nici unul nu te va putea vedea, pînă nu vei fi mutată într-o rezervă specială. Dar nu cred că le duci dorul, nu?

El implica faptul că ea înțelegea despre cine și despre ce vorbește. Cum ar putea să-i transmită că nu are nici cea mai mică idee? Oamenii aceștia îi erau total necunoscuți. Nu o interesa ce fac ei. Trebuia neapărat să ia legătura cu Irish. Trebuia să-i spună

acestui om că el este văduv.

- Ascultă, Carole, în legătură cu campania electorală - după mișcarea umerilor ea a ghicit că el și-a pus mîinile în buzunar. Voi continua așa cum am hotărît. Tata, Jack și Eddy sînt de acord cu asta. Au spus că mă vor susține. Am știut de la început că va fi o luptă dură și nu-mi era teamă. Acum, cu nenorocirea asta, va fi chiar mai greu. Totuși sînt hotărît să continui.

În ultima vreme, Țațe Rutledge era o persoană cunoscută la jurnalul de știri. De aceea îi erau familiare vocea și chipul, deși nu l-a cunoscut niciodată personal. Spera să cîștige alegerile primare din mai și apoi să candideze din nou în noiembrie.

- Nu voi da înapoi de la nici un fel de responsabilitate față de tine și Mandy, cît timp sînteți în recuperare, dar faptul de a ajunge în Congres este ceea ce am pregătit toată viața mea. Nu doresc să mai aștept încă șase ani, nici nu doresc să pierd momentul la care am lucrat foarte mult. Trebuie să o fac acum. După ce își consultă ceasul, spuse: Acum e bine să trec pe la Mandy. l-am promis că-i duc înghețată. Trebuie s-o ajut să mănînce, știi cum e, cu mîinile⁷ bandajate și... spuse privind spre mîinile ei. Astăzi a avut prima ședință cu psihologul. Nu este nici o problemă, se grăbi să adauge. Am făcut-o mai mult din precauție. Nu aș vrea să rămînă traumatizată.

Făcu o pauză, privind-o cu subînțeles.

- De aceea cred că nu este bine acum să vină să te vadă. Știu că este crud ce spun, dar bandajele astea o vor speria și mai mult, Carole. După ce chirurgul îți reface fața și ai să fii din nou cum ai fost, am s-o aduc în vizită. De altfel, acum sînt convins că

nici tu nu dorești s-o vezi.

Imaginea din oglindă

Avery se lupta din greu să vorbească, dar gura îi era ocupată de tubul pentru oxigen. A auzit-o pe soră spunând că inhalarea fumului i-a dăunat temporar coardelor vocale. Oricum, nu ar fi putut mișca falca, încerca să transmită neliniștea ei prin singurul ochi disponibil. El nu înțelese exact ceea ce dorea ea și-i puse o mână consolatoare pe umăr.

- Îți promit că desfigurarea ta este doar temporară, Carole. Doctorul Swayer spune că, de fapt, nouă ni se pare mult mai rău decât este în realitate. Vine puțin mai târziu și îți va explica procedura. Știe cum arătai înainte și garantează că vei arăta la fel după operație.

Ea încercă să scuture capul în semn de "nu". Lacrimi de panică și teamă îi umplură ochiul. O soră veni și-l îndepărtă.

- Cred că trebuie să o lăsați să se odihnească acum, domnule Rutledge. Oricum, trebuie să-i schimb bandajele.

- Sînt la fiica mea.

- Vă vom chema, dacă va fi nevoie, îi spuse sora cu blîndețe. Oh, era să uit. Au sunat de jos să vă reamintească faptul că bijuteriile doamnei Rutledge sînt depuse în seiful spitalului, le-au scos cînd a fost adusă la urgență.

- Mulțumesc, trec pe acolo mai târziu.

Acum! Mergi acum! striga disperată mintea lui Avery. Nu vei găsi bijuteriile Carolei în seif - nu sînt ale ei!

Dacă le vor vedea, își vor da seama de greșeala îngrozitoare pe care au făcut-o. Domnul Rutledge va afla că soția lui a murit. Va fi o lovitură pentru el, dar era mai bine să descopere greșeala acum, decât mai târziu. Ea va deplînge pierderea familiei Rutledge, dar

Sandra Brown

Irish va fi în culmea fericirii. Dragul de Irish. Doliul lui va lua sfîrșit.

Dar dacă domnul Rutledge nu -va lua bijuteriile soției sale înainte ca chirurgul să înceapă operația estetică?

Acesta a fost ultimul gînd conștient, înainte ca medicamentul pentru calmare să-și facă efectul.

Țațe nu va trăi să ajungă senator

Avea din nou coșmarul acela, încerca disperată să-l alunge. Iar nu-l putea vedea, dar îi simțea prezența sinistră deasupra ei, dincolo de raza ei vizuală. Respirația lui cădea pe ochiul ei. Era parcă o prezență a nopții, acoperit de văluri - nevăzut, dar simțit, fantomatic.

Nu va exista un senator Țațe Rutledge. Țațe nu va trăi. Senatorul Țațe Rutledge va muri mai întîi. Nu va exista niciodată... nu va trăi...

Avery se trezi țipînd. Era un țipăt mut, desigur, dar îi vibra tot creierul. Deschise ochiul și recunoscu luminile de deasupra capului, mirosul specific de spital, sunetul aparatului de respirat. Adormise, așadar, de data aceasta a fost un coșmar.

Dar noaptea trecută a fost real. Noaptea trecută nici nu cunoștea prenumele domnului Rutledge! Nu putea să fi visat, dacă nu-l cunoștea, dar își amintea foarte clar amenințările, șoapta fioroasă a vocii fără trup, care îi șoptea la ureche.

Oare mintea ei îi juca feste sau într-adevăr Țațe Rutledge era în pericol? Cu siguranță că se agita prematur. Doar a fost sedată și dezorientată destul de

Imaginea din oglindă

mult timp. Poate că nu mai avea noțiunea timpului. Oare distorsiona ea

evenimentele? Cine ar putea să-i dorească moartea?

Dumnezeule, ce întrebări cutremurătoare! Trebuia să le găsească un răspuns. Dar părea că puterea de deducție a părăsit-o definitiv, împreună cu toate celelalte facultăți. Nu mai putea gândi logic.

Amenințarea la viața lui Țațe Rutledge avea niște implicații extraordinare, cu bătaie lungă, iar ea nu putea face absolut nimic. Era prea amețită pentru a formula o explicație ori pentru a găsi o soluție -minte îi lucra cu încetineală. Nu dorea sau nu putea să funcționeze cum se cuvine, deși era în joc viața unui om.

Avery privea cu resentiment acest amestec în problema ei, personală. Nu avea ea destule pe cap? Mai trebuia să-și facă probleme și din pricina siguranței unui candidat senatorial.

Nu se putea mișca, tremura de frustrare. Era epuizant. Continua să rămână la granița dintre vid și conștientă, încerca să lupte, dar în cele din urmă renunță și alunecă din nou în uitare.

Sandra Brown

J

- Nu mă surprind deloc reacțiile ei. Sînt normale pentru victimele unor accidente. Doctorul Swayer, recunoscutul plastician, zîmbi placid. Imaginați-vă cum v-ați simți dumneavoastră, dacă chipul frumos pe care-l aveți ar fi fost pulverizat.

- Mulțumesc pentru compliment, spuse Țațe încordat.

În acel moment ar fi fost în stare să zdrobească fața zîmbitoare a chirurgului, în ciuda reputației, omul părea să aibă în vene apă amestecată cu gheață.

Reușise operații excepționale pentru cîteva personalități cunoscute, dar și persoane care aveau suficienți bani ca să-și permită așa ceva și care doreau să sfideze procesele de îmbătrînire - modele, staruri de televiziune. Deși realizările sale erau impresionante, lui Țațe nu-i plăcea felul în care trata problema Carolei, mai ales din punct de vedere psihologic.

- Am încercat de multe ori să gîndesc ce aș face dacă aș fi în locul ei, explică el. În condițiile date, cred că suportă totul foarte bine - mai bine decît aș fi sperat.

- Te contrazici, Țațe, remarcă Nelson, care stătea pe o canapea lîngă Zee. Tocmai i-ai spus doctorului Sawyer cît de neliniștită ți s-a părut Carole cînd i-ai spus despre operația estetică.

- Știu că pare o contradicție. Mă refeream la felul în care a reacționat la accident, cum s-a comportat cu

Imaginea din oglindă

Mandy. Dar cînd îi spuneam despre operația estetică a feței, a început să plîngă. Dumnezeule! Vă puteți imagina cum arăta de jalnic, plîngînd doar cu un ochi? Parcă este o viziune din "Zona *Crepusculară*".

- Soția dumneavoastră a fost o femeie frumoasă, domnule Rutledge. Ideea că nu mai are același chip frumos o terorizează. Normal, îi este teamă că arată ca un monstru și că va rămîne așa pentru tot restul vieții. O parte a misiunii mele este să o asigur că fața pe care a avut-o dintotdeauna va putea fi reconstruită, chiar îmbunătățită. Sawyer se opri și-i privi pe rînd. Simt din partea dumneavoastră ezitare, sînteți refractar. Nu sînt dispus să accept așa ceva. Trebuie să am acordul și colaborarea dumneavoastră, dar mai ales trebuie să știu că aveți totală încredere în mine.

- Dacă nu-aș avea încredere, nu aș apela la serviciile dumneavoastră, spuse Țațe categoric. Nu cred că aveți inabilități profesionale, cred doar că nu aveți sentimente.

- Cu pacienții mei am un fel anume de a mă comporta. Nu-mi pierd energiile discutînd cu familia, domnule Rutledge, las asta în seama politicianilor.

Țațe și chirurgul se priviră câteva momente, într-un târziu, Țațe zîmbi neconvingător.

- Nu am intenția să fac presiuni, doctore Sawyer. Sînteți un om necesar. De aceea sînteți aici. Sînteți și cel mai afurisit îngîmfat pe care l-am cunoscut vreodată, de fapt de la început am vrut să vă spun că sînteți cel mai mare îngîmfat: Voi colabora cu dumneavoastră, pentru că doresc să o văd pe Carole, reintrînd în normal.
- Foarte bine, spuse chirurgul, deloc afectat de insultă, să mergem la pacientă.

Sandra Brown

Cînd intrară în cameră, Țațe se mișcă mai pentru a ajunge primul la patul femeii.

- Carole, ești trează?

Ea îi răspunse imediat, deschizînd ochiul. Din cîte își dădea seama, era lucidă.

- Bună, uite, au venit și mama cu tata.

Ei- se dădirînt-o parte și-i lăsă să se apropie de pat.

- Bună ziua, Carole, spuse Zee. Mandy mi-a spus să-ți transmit că te iubește.

Țațe uitase să-și avertizeze mama să nu-i spună Carolei despre prima ședință făcută de Mandy cu psihologul. Nu a mers prea bine, dar, din fericire, Zee era o femeie rezonabilă și nici nu s-a gîndit să spună ceva despre asta. Ea se îndepărtă și îl lăsă pe Nelson aproape.

- Bună, Carole: Ne-ai speriat grozav. Nu-ți pot spune cît sîntem de mulțumiți că evoluezi bine.

Și Nelson îl lăsă pe Țațe.

- Carole, a venit și chirurgul.

Țațe schimbă locul cu doctorul Sawyer, care zîmbi spre pacientă.

- Noi ne-am mai întîlnit, Carole, dar tu nu-ți mai amintești. La cererea familiei, am venit să te examinez, chiar a doua zi cînd ai venit aici. Echipa de practicieni pentru chirurgie plastică a făcut toate pregătirile preliminare și toate tratamentele, imediat ce ai venit. De acum înainte preiau eu totul.

Ea părea alarmată. Țațe fu mulțumit să constate că și doctorul a remarcat reacția. O bătu pe umăr încurajator.

- Structura oaselor faciale a fost serios distrusă. Sînt convins că ești conștientă de asta, Știu că soțul tău ți-a spus că va fi refăcută în întregime, dar vreau

-----**I Imaginea din oglindă**

să auzi asta și de la mine. Am să te fac să arăți mai bine decît arătai înainte, Carole Rutledge.

Trupul ei se încorda sub bandaje, încercă să scuture viguros din cap și începu să scoată sunete guturale disperate.

- Ce naiba încearcă să ne spună? întrebă Țațe.

- Că nu mă crede, răspunse doctorul calm. Este speriată. Este normal. Se aplecă deasupra ei. Durerea pe care o ai acum este de la arsuri, dar ele sînt superficiale. Specialiștii în arsuri de aici le tratează cu antibiotice. Eu voi amîna operația pînă cînd va scădea la minimum riscul de infecție, atît al pielii, cît și al plămînilor. Numai peste o săptămînă sau două vei putea să-ți miști mîinile. Atunci vei începe terapia fizică. Rănile nu vor rămîne permanente, te asigur. Se apropie și mai mult de ea. Acum, hai să vorbim despre fața ta. Ți-am făcut raze X cît erai în stare de inconștiență, pe care le-am studiat. Știu ce trebuie făcut. Am o echipă de chirurghi excelenți care mă vor asista în timpul operației, îi atinse fața cu vîrfurile degetelor, conturînd peste bandaje. Vom reface nasul și pomeții obrazilor folosind grefe. Maxilarul va fi fixat la locul său cu ajutorul tijelor și șuruburilor. Am o adevărată colecție de trucuri. Vei avea o cicatrice invizibilă, deasupra frunții, de la o tîmplă la alta. Vom face incizii și sub

fiecare pleopă. Și acestea sînt invizibile. O parte din refacerea nasului se va lucra din interior, nu vor fi deloc cicatrice. După operație, vei fi umflată, te va dura totul și vei arăta îngrozitor. Fii pregătită pentru asta. Vor trece cîteva săptămîni și vei arăta o frumusețe ravisantă.

- Și părul, doctore Sawyer? întrebă Zee.

- Va trebui să-l rad, pentru că voi lua grefe din scalp și' le voi folosi ia nas. Dar cred că vreți să

Sandra Brown

"întrebați dacă părul care a ars se va regenera. Specialistul în arsuri spune că da. Asta este una dintre problemele cele mai mărunte, continuă el zîmbind spre fața bandajată. O vreme nu vei avea hrană solidă. Un dentist îți va lua rădăcinile dinților și în timpul operației va instala implanturi dentare. După două sau trei săptămîni și se vor pune dinții, vei arăta exact c*? înainte. Pînă se va face înlocuirea, vei fi hrănită prin tub, cu un regim alimentar ușor.

Țațe observă, chiar dacă chirurgul nu remarcă, că ochiul Carolei se rotea disperat, parcă în căutarea unui prieten, sau parcă ar fi dorit să fugă. Își spunea în sinea sa că doctorul Sawyer știe ce face. Poate că el era obișnuit cu astfel de neliniști ale pacienților, dar pe Țațe îl îngrijora la culme.

Sawyer scoase din dosarul pe care-l avea la el o fotografie color de opt pe zece.

- Aș dori să te uiți la asta, doamnă Rutledge.

Era o fotografie a Carolei. Zîmbea încîntător, zîmbetul care l-a înșelat pe Țațe și l-a făcut să se îndrăgostească de ea. Ochii îi străluceau șiret. Părul bogat îi încadra fața.

- Va fi o operație de o zi, spuse doctorul, dar eu și echipa mea te vom reface.

Acordă-ne opt pînă la zece -săptămîni de la operație, și vei arăta ca în fotografie, dar vei fi mai tînără și cu părul mai scurt. Cine nu-și dorește așa ceva?

Se părea că soția lui nu-și dorea, observă Țațe. În loc să-'i diminueze temerile, se părea că vizita doctorului nu a făcut decît să le sporească.

Imaginea din oglindă

Avery încerca sa miște vîrfurile degetelor de la mîini și picioare, dar le simțea ca de plumb. Nici capul nu și-l putea mișca deloc, între timp, fiecare minut care trecea o aducea mai aproape de dezastru, pe care era incapabilă să-l împiedice.

Zile în șir - era greu de știut exact cîte, dar ghici ea cam zece - încercase să găsească un mijloc de a spune tuturor adevărul pe care numai ea îl cunoștea. Pînă acum nu găsise o soluție. Pe măsură ce trecea timpul și trupul ei se vindeca, neliniștea ei creștea. Toți gîndeau că este din pricina întîrzierii operației estetice.

În cele din urmă, într-o seară, Țațe a anunțat-o că operația era programată pentru a doua zi.

Toți doctorii care vor participa se întrunesc astăzi după-amiază. Sînt de acord că ai trecut de momentul periculos. Sawyer a dat cale liberă. Am venit să-ți spun imediat ce am aflat.

Mai avea timp pînă mîine să-l anunțe că se face o greșeală îngrozitoare. Ciudat, deși el era parțial responsabil pentru această inversare de situație, ea nu-l condamna. Ajunsesse să-i aștepte cu nerăbdare vizitele. Cînd era cu ea, se simțea în siguranță.

- Cred că pot să-ți spun acum că mie nu mi-a plăcut Sawyer, la început, spuse el așezîndu-se pe marginea patului. Nici acum nu-mi place, dar am încredere în el. Știi ce mi-a spus? Că el nu face-operația, dacă eu nu sînt convins că el este cel mai bun.

Ți-e teamă?

Ea clipi.

Sandra Brown

• Nu te condamni, spuse el. Următoarele săptămîni vor fi extrem de grele, Carole, dar o să treci de ele. Zîmbetul lui se încorda. Tu ai căzut întotdeauna în picioare.

- Domnule Rutledge?

Cînd el întoarse capul spre uşă, Avery îi văzu profilul şi se gîndi că soţia lui, Carole Rutledge, a fost o femeie norocoasă.

- Mi-ai spus să vă reamintesc de bijuteriile doamnei, spuse sora. Sînt tot în seif.

' Mîntea lui Avery se încorda, îşi imagina cum va intra în cameră şi va arunca bijuteriile pe pat: "Acestea nu sînt ale Carolei! Cine eşti dumneata?" Dar scenariul acesta nu s-a desfăşurat. Poate că mai era o. mică şansă.

- Uit mereu să mă opresc să le iau, spuse el trist. Nu ai putea trimite pe cineva să mi le aducă?

- Am să încerc.

- Mulţumesc foarte mult.

Inima lui Avery începu să bată. Făcu o rugăciune mută de mulţumire, lată, în ceasul al unsprezecelea, va fi salvată de la dezastru. Chirurgia plastică trebuia făcută pentru refacerea chipului său, nu al altei persoane. Trebuia să arate ca Avery Daniels, nu ca altcineva.

- Bijuteriile nu prea ajută în sala de operaţie, spuse Ţaţe, dar ştiu că te vei simţi mai bine cu ele în grija mea.

În mîntea ei zîmbea bucuroasă. Va fi bine. Greşeala va fi descoperită în timp util şi va putea fi reparată.

Domnule Rutledge, este împotriva regulamentului spitalului să se ridice din seif obiectele personale de către alte persoane, în afara pacientului

.-----(^ **Imaginea din oglindă** i-----^

sau a rudei celei mai apropiate. Nu pot trimite pe nimeni, îmi pare rău.

- Nu-i nici o problemă. Am să încerc să ajung eu în mîine acolo.

Disperarea o cuprinsese din nou pe Avery. Mîine va fi prea tîrziu. Se întreba de ce o supune Dumnezeu unui asemenea supliciu. Nu a fost pedepsită suficient pentru greşeala aceea? Tot restul vieţii va fi chinul de a încerca să repare greşeala? Îşi pierduse deja credibilitatea printre colegi, scăzuse şi statutul ei profesional. Trebuia acum să renunţe şi la propria identitate?

- Maj este ceva, domnule Rutledge, spuse sora ezitînd. În hol sînt doi reporteri care doresc să vorbească cu dumneavoastră.

- Reporterii?

- De la un studio de televiziune.

- Aici? Acum? I-a trimis Eddy Paschal?

- Nu. Acesta a fost primul lucru de care i-am întrebat. Au un scop. Se pare că au aflat că operaţia va avea loc mîine. Vor să vorbească despre efectele pe care le-a avut accidentul asupra familiei dumneavoastră şi a candidaturii pentru Senat. Ce să le spun?

- Spune-le să se ducă la dracu'!

- Domnule Rutledge, nu pot.

- Nu, nu poţi. Şi dacă ai face-o, Eddy m-ar omorî, murmură ca pentru sine. Spune-le că nu voi face nici o declaraţie, pînă cînd starea sănătăţii soţiei şi fiicei mele nu va fi categoric bună. Apoi, după ce pleacă, cheamă serviciul de securitate al spitalului. Spune-le că dacă aceştia vor încerca să se apropie de secţia de pediatrie şi de fiica mea,, îi dau în judecată şi le cer despăgubiri imense.

Sandra Brown

- îmi pare rău că v-am necăjit cu...

- Nu-i vina dumitale. Dacă îți fac necazuri, vino și spune-mi.

Cînd se întoarse din nou spre ea, Avery observă printre lacrimi că era îngrijorat și epuizat.

- Corbi de reporteri. Ieri un ziar a scos o afirmație din context și i-a schimbat sensul. Azi-dimineață telefoanele nu mai conteneau, pînă cînd Eddy-a cerut retragerea celor scrise și recunoașterea greșelii.

Clătină din cap dezgustat de atîta lipsă de loialitate.

Avery îl compătimea. Petrecuse suficient de mult timp la Washington, pentru a ști că singurii politicieni care nu suferă sînt cei lipsiți de scrupule. Bărbații integri, cum era Țațe, aveau multe de suportat.

Nu era de mirare că părea atît de obosit. Era sub presiunea alegerilor și traumatizat emoțional de un copil suferind și o soție care trebuia să mai facă o dată față unui coșmar.

Numai că ea nu era soția lui. Ea era o necunoscută. Nu avea cum să-i spună că face confidențe unei necunoscute. Nu-l putea ajuta cu presiunea presei, nici cu dificultățile lui Mandy. Nici măcar nu-l putea preveni că cineva plănua să-l omoare.

Țațe a stat cu ea toată noaptea. De fiecare dată cînd se trezea, îi materializa trăsăturile, îi vedea cutele lăsate de oboseală. Ochii îi erau roșii de nesomn. Odată, Avery a auzit-o pe soră rugîndu-l să se odihnească, dar el a refuzat.

Imaginea din oglindă

- Nu o pot părăsi acum, spuse el. Este speriată. Sufletul ei striga cu disperare: *nu, te rog, nu*

pleca! Nu mă lăsa! Am nevoie de cineva!

Trebuie să fi fost la revărsatul zorilor cînd o altă soră i-a adus o cafea proaspătă. Mirosea delicios. Avery ar fi dat orice să poată lua o gură.

Tehnicienii au venit și au reglat aparatele. Pe măsură ce plămîinii se vindecau, îi lăsau din ce în ce mai puțin aparatul de respirat. Mai avea nevoie de aparat doar o zi sau două.

Asistentele o pregăteau pentru operație. I-au luat tensiunea. Avery încerca să prindă privirea cuiva și să le atragă atenția că făceau o greșeală, dar nimeni nu-i dădea nici o atenție.

Țațe a plecat pentru un timp, apoi, cînd s-a întors, era însoțit de doctorul Sawyer. Chirurgul era vesel.

- Ce mai faci, Carole? Domnul Rutledge mi-a spus că ai fost foarte neliniștită azi-noapte, dar astăzi pentru tine este ziua cea mare. Reluă metodic programul operației. Ca om, nici ei nu-i plăcea.

Mulțumit de analize, doctorul închise dosarul și-l dădu unei asistente.

- Fizic, ai o condiție excelentă, în cîteva ore vei avea conturată fața și vei începe recuperarea.

Avery forță cîteva sunete guturale, pentru a le mai spune o dată cît de mult greșeau. Iar au interpretat greșit neliniștea ei. Chirurgul a crezut că ea dorește să-l contrazică.

- îți promit că se poate face. Vom începe cam într-o jumătate de oră.

Avery încercă din nou să protesteze, folosind singurul mijloc de care dispunea, ochiul. Clipi furioasă.

- Dați-i un calmant preoperator să se liniștească,

Sandra Brown

ordonă doctorul unei asistente, apoi ieși vijelios.

În mintea ei, Avery urla. Țațe făcu un pas spre ea și o bătu reconfortant pe umăr.

- Carole, totul va fi bine.

Sora injecta un narcotic în venă. Avery simți înțepătura. Cîteva secunde mai tîrziu, căldura de acum familiară, îi invada trupul. Aproape instantaneu se simți ușoară și transparentă. Trăsăturile lui Țațe deveneau distorsionate.

- O să fie bine. îți jur, Carole. *Eu nu sînt Carole!*

Lupta să țină ochii deschiși, dar îi deveneau grei. -... te aștept, Carole, spunea el blînd. *Eu sînt Avery. Eu sînt Avery. Eu nu sînt Carole!* Dar după ce va ieși din sala de operație, va fi Carole.

Imaginea din oglindă

ȘASE

- Nu înțeleg de ce ești atît de nervos.

Țațe se învîrtea furios, înfruntîndu-și directorul de campanie. Eddy Paschal suportă privirea cu detașare. Din experiență știa că mîniile lui Țațe erau de scurtă durată.

După cum anticipase Eddy, fulgerele din ochii lui Țațe se potoleau. Lăsă mîinile de pe șolduri și încercă să vorbească rezonabil.

- Pentru Dumnezeu, Eddy, soția mea abia a ieșit dintr-o operație care a durat ore în șir.

- înțeleg.

- Dar nu înțelegi de ce m-am enervat cînd hoardele de reporteri m-au înconjurat, punîndu-mi tot felul de întrebări? Țațe clătină neîncrezător din cap. Am să-ți explic. Nu aveam chef de conferințe de presă.

- Sigur, nu era momentul.

- Nu era momentul!

- Dar ai obținut patruzeci de secunde pentru jurnalul de la ora nouă - pe toate rețelele de televiziune. Le-am înregistrat și o să le vezi mai tîrziu. Erai încordat, dar este de înțeles în condițiile date. Eu cred că ne-au fost favorabile. Arătai ca o victimă. Votanții te vor simpatiza. Țațe este un avantaj pentru noi.

Țațe rîse, nevenindu-i să-și creadă urechilor și se prăbuși pe un scaun.

- Ești la fel de rău ca și Jack. Nu te gîndești decît

r

Sandra Brown

la campanie, numeri, cîntărești - ce este în favoarea noastră, ce este împotriva... își acoperi fața cu mîinile. Dumnezeu! Sînt obosit.

- la o bere.

Eddy îi întinse o cutie rece, luată din frigider. Luînd una și pentru el, se așeză pe marginea patului din camera de hotel. Cîteva momente au bătut în tăcere. Apoi, Eddy a întrebat:

- Ce prognoze are, Țațe? Țațe oftă.

- Sawyer se împăuna ca~un prost cînd a ieșit din sala de operație. A spus că este perfect mulțumit de rezultate - că a fost cea mai bună operație făcută de echipa lui.

- Tu ce crezi, se lăuda, sau spunea adevărul?

- Sper din suflet să fi spus adevărul.

- Cînd o vei putea vedea?

- Acum nu prea ai ce vedea, dar peste cîteva săptămîni...

Făcu un gest vag și se scufundă în scaun, întinzînd picioarele în față. Cizmele lui prăfuite nu se potriveau deloc cu pantofii lustruiți ai lui Eddy. Jeanșii lui Țațe contrastau puternic cu costumul elegant al lui Eddy și cu ideile acestuia privind garderoba.

Pentru moment Eddy nu și-a bătut la cap candidatul în privința ținutei. Platforma politică, pe care o consolidau, era imaginea unui om obișnuit - un om muncitor,

provenit din clasa de mijloc texană. Țațe Rutledge va fi campionul acestui om. Se îmbrăca așa - nu ca o manevră politică - ci pentru că așa s-a îmbrăcat din anii șaptezeci, când l-a cunoscut Eddy la Universitatea din Texas.

- Unul dintre supraviețuitorii accidentului a murit astăzi, îi spuse Țațe cu voce scăzută. Un bărbat de

Imaginea din oglindă

vîrsta mea, cu soție și patru copii. A avut leziuni interne, dar toți au crezut că va rezista. A murit din pricina infecției. Dumnezeule! exclamă dînd din cap, îți imaginezi ce înseamnă să rezisti atît de mult și să mori din pricina unei *infecții*?

Eddy vedea că prietenul său trecea printr-o stare de melancolie. Nu era bine nici pentru Țațe, ca persoană, nici pentru campanie. Și Jack s-a arătat îngrijorat pentru starea psihică a lui Țațe. Și Nelson. O parte importantă din munca lui Eddy era să-i ridice moralul.

- Ce mai face Mandy? întrebă el, strecurînd veselie în voce. Toți voluntarii îi duc dorul.

- Am pus posterul acela semnat de toți, pe peretele camerei ei. Te rog să le mulțumești...

- Ei au vrut să facă ceva deosebit pentru a-i sărbători ieșirea din spital. Te previn că mîine va primi un ursuleț, care este mai mare decît tine. Mandy este prințesa acestor alegeri, știi?

Eddy fu gratulat cu un zîmbet recunoscător.

- Doctorul mi-a spus că fractura se vindecă, arsurile nu vor lăsa urme. Va putea juca tenis, sări coarda, va putea dansa, tot ce va dori.

Țațe se ridică să mai aducă două beri. Se întoarce și se așează din nou pe scaun.

- Fizic este foarte bine. Emoțional, încă nu sînt sigur.

- Ai încredere în copil. Adulții reușesc foarte greu să treacă peste astfel de traumatisme. De aceea toate liniile zbor au consilieri care se ocupă de persoanele care supraviețuiesc accidentelor de avion și de familiile celor care nu supraviețuiesc.

- Știu, dar Mandy este un copil timid. Acum pare total izolată. Oh, reușesc să-i smulg un zîmbet, dar

Sandra Brown

numai dacă mă străduiesc și cred că zîmbește numai ca să-mi facă plăcere. Nu are pic de energie, de vitalitate. Stă nemișcată și privește în gol. Mama spune că plînge în somn și se trezește țipînd cînd are coșmare.

- Ce spune psihologul?

- Afurisita aia? spuse Țațe înjurînd. Zice că trebuie timp și răbdare și că nu trebuie să mă aștept la mare lucru din partea lui Mandy.

- Eu aș zice la fel.

- Nu sînt supărat pe Mandy pentru că nu face ceea ce i se spune, se stropși Țațe nervos. Asta implică psihologul și mă înfurie la culme. Dar văd cum fetița mea privește în gol, de parcă ar duce pe umeri povara întregii omeniri și nu mi se pare normal la un copil de trei ani.

- Nici un accident de avion nu este normal pentru o asemenea vîrstă, comentă Eddy înțelegător. Traumatismele emoționale nu se vindecă peste noapte, nici nu se vindecă mai repede decît cele fizice.

- Știu. Numai că... Doamne, Eddy, nu știu dacă voi rezista la campanie, cu grija față de Carole și Mandy.

Temerile cele mai mari ale lui Eddy erau că Țațe se va răzgîndi în privința cursei" electorale. Cînd Jack i-a spus că printre ziariști circulă zvonul că Țațe se retrage, ar fi

fost în stare să înceapă vânătoarea de reporteri. Din fericire, Țațe nu a auzit zvonurile. Eddy trebuia să-i mențină tonusul ridicat. Aplecându-se în față, spuse:

- Îți mai amintești când ai jucat în turneul de tenis al facultății și l-ai câștigat, când eram noi studenți în anul doi?

Imaginea din oglindă

- Vag, spuse Țațe.

- Vag, repetă Eddy. Motivul pentru care îți amintești atât de vag este pentru că în 'noaptea precedentă îți făcuseși de cap. Ai băut bere și ai stat cu o țipă, pînă când te-am scos din patul ei, te-am băgat sub duș și te-am alergat, de frică să nu pierdem.

Țațe rîdea, nevenindu-i să creadă.

- Povestea asta are vreun substrat? Vrei să insinuezi ceva?

- Ceea ce vreau să spun este că atunci ai jucat avînd o condiție fizică îngrozitoare, dar ai jucat pentru că știai că trebuie. Tu erai singura noastră șansă de a câștiga turneul. L-ai câștigat pentru noi, chiar dacă numai cu cîteva minute înainte de primul meci erai istovit de sex și de bere.

- Acum este cu totul altfel.

- Dar tu, spuse Eddy, arătînd cu degetul spre el, tu ești exact la fel. De cînd te^cunosc eu pe tine, niciodată nu ai dat greș. În cei doi ani de antrenamente de zbor, la Nam, cînd mă scoteai din junglă, tot timpul ai reușit să fii un erou.

- Nu vreau să fiu erou. Nu vreau decît să fiu un congressman eficient pentru oamenii din Texas.

- Și vei fi.

Lovindu-și genunchii cu palma, de parcă tocmai a luat o hotărîre importantă, Eddy se ridică și puse cutia de bere pe o servanță. Se ridică și Țațe și văzu în treacăt reflexia lui din oglindă.

- Dumnezeu! Își trecu mîna peste barba neîngrijită. Cine ar vota pentru un *asemenea* om? De ce nu mi-ai spus că arăt așa de rău?

- Ny m-a lăsat inima, spuse Eddy bătîndu-l *pe* spate. Nu trebuie decît să te odihnești puțin, îți

j

Sandra Brown

j

recomand să te bărbierești mîine dimineată.

- Plec devreme la spital. Mi-au spus că o vor duce pe Carole de la reanimare într-o rezervă. Vreau să fiu acolo.

Eddy își studie vîrfurile lustruite ale pantofilor, apoi își privi prietenul, care era puțin mai înalt decît el.

- Știi, faptul că ești atât de apropiat de ea acum, în aceste momente, mie mi se pare admirabil.

- Mulțumesc.

Eddy începu un alt gînd, dar se răzgîndi. Țațe nu ar fi primit sfaturi în privința căsniciei lui, de la nimeni. Te las să te culci. Mîine ținem legătura. Așteptăm să ne spui în ce stare este Carole.

- Ce mai este pe-acasă?

- Status quo.

- Jack mi-a spus că ai pus-o pe Franci la treabă, la cartierul general.

Eddy rîse, știind că Țațe n-o să se supere pentru un comentariu colorat în privința nepoatei sale.

- În timpul zilei o țin ocupată cu plicurile. Dumnezeu știe cine și cu ce o ține ocupată noaptea.

Francine Angela Rutledge trecu cu o viteză de șaptezeci și cinci de mile pe oră. Pentru că nu-i plăceau centurile de siguranță, din cauza denivelărilor, fu aruncată în sus vreo cinci inci. Când ateriza rîse încîntată. Îi plăcea la nebunie să simtă yîntul în părul ei lung, blond, chiar și iarna. Viteza, împreună cu ignorarea flagrantă a legilor de circulație, erau doar parte din pasiunile lui Francy.

O altă parte se concentra total pe Eddy Paschal.

Imaginea din oglindă

Pasiunea pentru el era destul de recentă și pînă în prezent nu era reciprocă. Dar ea era foarte încrezătoare că pînă la urmă va reuși, între timp își umplea orele cu un tip, la Hanul Holiday din Kerrville. L-a cunoscut la un popas pentru camioane, acum cîteva săptămîni. S-a oprit acolo după un film, pentru că era unul din puținele locuri din oraș care era deschis după ora zece și se afla în drumul ei spre casă.

La micul popas Buck și Francy și-au făcut ochi dulci, el ocupat cu o oranjadă, ea gîdilînd o sticlă de cola cu un pai. Buck mîncea un sandviș cu șuncă și felul în care mesteca gura lui a excitat-o grozav. Când a trecut pe lîngă masa lui, s-a oprit ca și cum ar fi dorit să-i spună ceva, apoi a trecut mai departe. A plătit repede la casă, renunțînd la conversația cu casierita, cum făcea de obicei, și s-a dus direct la mașina ei din parcare.

Așteptînd, zîmbea mulțumită. Acum era doar o problemă de timp. Privind spre ferestrele mari ale cafenelei, îl văzu pe tînăr ridicîndu-se, aruncînd niște bani pe masă și repezindu-se înfierbîntat spre ușă.

După ce au făcut cunoștință, Buck i-a sugerat să se întîlnească tot acolo, să servească cina, în seara următoare. Francy a avut o idee mai bună - să servească micul dejun la motel.

Buck i-a spus că pentru el este perfect, pentru că are acces la toate camerele motelului. Aranjamentul, ilicit și riscant, i-a plăcut grozav lui Francy. Zîmbea studiat, știind că se va distra de minune.

- Am să vin la șapte fix. Eu aduc ovule, tu aduci prezervative.

Deși nu era mai bună decît o pisică în călduri, era prea deșteaptă să se îmbolnăvească numai de la o

Sandra Brown

joacă ocazională.

Buck nu a dezamăgit-o. Lipsa de finețe a fost din plin compensată de virilitatea lui. Era atît de dornic să-și facă plăcere, încît ea se prefăcu că nu-i observă pistruii de pe fund. De fapt, avea un corp acceptabil și de aceea s-a culcat cu el de șase ori de atunci.

În seara aceea el era liber și o petreceau împreună în apartamentul lui, de care era foarte mîndru, mîncînd mîncare mexicană oribilă, bînd vin ieftin și fumînd țigări scumpe - contribuția lui Francy la reușita serii. Făceau dragoste pe covor, pentru că ei i s-a părut mai curat decît cearceafurile de pe pat.

Buck era dulce. Era cinstit. Era înfierbîntat. I-a spus de multe ori că o iubește. Era bun. Nimeni nu este perfect.

Cu excepția lui Eddy.

Oftă frecîndu-și sîni goi. Spre dezaprobarea totală a bunicii sale, Zee, Francy nu credea în sutiene, cum nu credea în centura de siguranță a mașinii.

Eddy era frumos. Se îmbrăca perfect, ca un

| bărbat, nu ca un tînăr. Băieții de vîrsta ei se îmbrăcau

în haine de cowboy. Nu avea nimic cu moda vestului,

doar și ea a arătat grozav cînd a ieșit regina unui

rodeo. Dar un rodeo era altceva.

Eddy se îmbrăca în costume închise, cămăși de mătase. Mirosea de parcă tocmai a ieșit de sub duș. Numai gândindu-se cum arăta el sub duș, tremura toată. Trăia numai pentru ziua când va reuși să-i atingă trupul, să-l sărute. Știa că va avea un gust plăcut.

Se foi înfiorată de plăcere, dar imediat se încruntă consternată. Mai întâi trebuia să-l vindece de obsesia că era prea bătrîn 'pentru ea. Să-l ajute să treacă peste faptul că ea era nepoata celui mai bun prieten al lui. Eddy nu i-a spus în față că acestea sînt

-----/ **Imaginea din oglindă**

motivele, dar Francy știa că de aceea o evită.

Toată "lumea a fost încîntată la culme cînd s-a oferit să lucreze voluntar în campania electorală. Bunicul a strîns-o în brațe de i s-a tăiat respirația. Bunica a gratulat-o cu zîmbetul ei de doamnă, pe care Francy nu-l putea suferi. Tata și-a arătat aprobarea uimită. Mama a rămas trează suficient de mult pentru a-i spune că se bucură să o vadă făcînd ceva folositor.

Francy a sperat că și Eddy va fi la fel de entuziasmat, dar el a părut doar amuzat. Nu a spus decît: "Avem nevoie de ajutor. Apropos, știi să bați la mașină?"

Știu să mă culc cu tine, ar fi vrut să-i spună. Nu i-a spus nimic, pentru că bunicii ei ar fi făcut un atac de inimă și pentru că Eddy, probabil, știa ce ar fi vrut să-i spună ea și nu i-a dat satisfacție. L-a privit cu respectul cuvenit și i-a răspuns:

- Am să mă străduiesc să fac bine ceea ce fac, Eddy.

Mustangul decapotabil stîrni un nor de praf și opri în fața casei. Sperase să ajungă la apartamentul în care locuia cu părinții, fără să întîlnească pe nimeni, dar nu avu noroc.

- Cine este?

- Eu, bunicule.

El îi ieși în întîmpinare.

- Bună, fetiço. O sărută pe obraz. Francy știa că este un truc - o controla dacă a băut. Se pregătise pentru așa ceva. Consumase trei cutii de gumă cu mentă. El s'e retrase mulțumit.

- Unde ai fost?

- La film, minți ea fără rușine. Ce mai face mătușa Carole? A mers bine operația?

Sandra Brown

i

- Doctorul spune ca a mers bine. Va fi greu de văzut în prima săptămîină.

- Doamne, este îngrozitor ce s-a petrecut cu fa|a ei, nu-i așa?

Cînd dorea ea, putea clipi angelic din genele-i lungi.

- Sper să se termine cu bine.

- Sînt sigur de asta.

îngrijorarea ei l-a

impresionat.

- Sînt cam obosită. Filmul a fost plictisitor, aproape că am adormit. Noapte bună, bunicule.

Se ridică pe vîrfuri să-l sărute, dar în sinea ei zîmbi. Ar bate-o cu biciul, dacă ar ști cu ce s-au ocupat buzele ei, acum mai puțin de o oră.

Plecă prin holul principal, apoi o luă la stînga. La capătul lui intra spre aripa în care aveau apartamentul ea și părinții ei. Era cu mîna pe clanța ușii, cînd tatăl său scoase capul din dormitorul lui.

- Francy?

- Bună, tată, spuse ea zîmbind dulce.

*. Știa, după cum o privea, că

- Bună.

Nu o întrebă unde a fost, pentru că nu dorea să știe. De aceea ea i-a spus singură:

- Am fost cu un... cu prieteni. Pauza a fost deliberată și strategică.

- Unde-i mama?

El privi peste umăr în cameră.

- Doarme.

De unde se afla, Francy auzea sforăiturile mamei sale. Nu dormea pur și simplu, dormea de băătură.

- Noapte bună, spuse Fancy pășind în camera ei.

- Cum merg treburile la cartierul general?

- Bine.

Imaginea din oglindă

- Îți place ce faci?

- Da. Uneori îmi place.

- Ai putea să-ți reiei cursurile la colegiu.

- Las-o baltă!

El tresări, dar nu-i reproșa nimic. Ea știa foarte bine că nu, o va certa.

- Bine. Noapte bună, Fancy.

- Noapte bună, spuse și ea, alunecând fără zgomot în dormitor și închizând ușa.

69

- Aș putea s-o aduc pe Mandy mâine, să te vadă. Nu mai ești inflamată și te poate recunoaște.

Avery îl privea. Deși, de câte ori o privea, îi zîmbea încurajator, ea știa că arată îngrozitor. Acum nu mai avea bandaje care să o ascundă. Cum ar spune Irish, își făcea greață.

Și, totuși, toată săptămîna de după operație, Țațe nu a ezitat nici o clipă să o privească în față. "Aprecia foarte mult această capacitate a lui de a fi înțelegător. Imediat ce va fi în stare să țină un creion în mînă, îi va scrie.

I-au scos bandajele de cîteva zile, A fost îngrozită de pielea roșie și iritată a mîinilor. I-au tăjat unghiile foarte scurt și acum mîinile ei arătau urîte. În fiecare zi făcea terapie fizică; strîngea o minge de cauciuc între degetele lipsite de forță, dar pînă acum nu reușise să țină un creion în mînă și să-l controleze prin mișcări clare. Imediat ce va reuși, va avea foarte multe să- i spună lui Țațe Rutledge.

În sfîrșit, i-au luat aparatul pentru respirație. Spre totala ei neputință, nu reușise să scoată nici măcar un sunet - un lucru traumatizant pentru un reporter cu o carieră deja compromisă.

Totuși, doctorii i-au spus să nu se alarmeze și au asigurat-o că vocea îi va reveni treptat, I-au spus că, probabil, prima dată cînd va încerca să vorbească, nu va reuși să se facă înțeleasă, dar acesta era un lucru normal, dacă lua în considerație cît de mult i-au fost

Imaginea din oglindă

afectate corzile vocale, din pricina fumului inhalat.

Și, pentru ca totul să fie absolut îngrozitor, nu mai avea nici un fir de păr, nu mai avea dinți și se hrănea cu lichide, printr- un tub. Toate la un loc o convingeau că este înfiorătoare.

- Ce spui? o întrebă Țațe. Te simți în stare să o vezi pe Mandy mâine?

li zîmbij dar Avery știa că nu o face din toată inima, îi era milă de el. Își dădea toată silința să fie vesel și optimist. Imediat după operație, își amintea cum îi vorbea blînd și încurajator, I-a spus atunci, iar de atunci i-a spus-o în fiecare- zi, că operația a

reușit extrem de bine. Doctorul Sawyer și toate asistentele nu mai conteneau să o felicite pentru felul rapid în care se recupera și pentru buna ei dispoziție.

În situația ei ce fel de bună dispoziție putea să aibă? Se putea obișnui cu un picior rupt, dacă mâinile ei ar fi fost în stare să o susțină în niște cîrje, dar ele nu erau în stare de asta. Încă mai era prizoniera patului de spital. S-o ia naiba de bună dispoziție. De unde știa ea că ea nu este sfîșiată pe dinăuntru? Furioasă nu era, pentru că nu-i era de nici un folos. | Nenorocirea, însă, s-a produs. Chipul lui Avery Daniels fusese înlocuit cu chipul altcuiva. Gîndul acesta, care nu o părăsea niciodată, îi aducea mereu lacrimi în ochi. Țațe le dădea, mereu o altă interpretare.

- Promit să nu o țin prea mult timp pe Mandy aici, dar sînt convins că o să-i facă foarte bine, dacă te va vedea. Știi, acum este acasă. Toată lumea o alintă, chiar și Franci. Dar încă mai are coșmaruri noaptea. Dacă te va vedea, poate va căpăta puțin curaj. Poate că acum crede că noi o mințim, cînd îi spunem că o să te întorci. Poate că în mintea ei crede că tu ai

V _____?

-T-I

N: _____
i _____

Sandra Brown

murit. Nu a spus așa ceva pînă acum, dar de fapt nu prea spune multe Mandy.

Își aplecă privirea și începu să-și studieze mâinile. Avery îi privi părul rebel, îi plăcea să-l privească. Mai mult decît doctorul cel renumit sau decît personalul spitalului, Țațe Rutledge devenise centrul micului ei univers.

Așa cum i-a promis toată lumea, i-a revenit vederea și la ochiul stîng, după ce i s-a refăcut scheletul care să-l susțină. La trei zile după operație i-au scos firele de la pleoape, l-au promis că-i vor lua și tampoanele din nări și atela de protecție, mîine.

Țațe îi trimitea în fiecare zi flori proaspete, -dorind parcă să sublinieze fiecare pas făcut spre însănătoșire. Cînd venea la ea era zîmbitor. Întotdeauna avea un cuvînt de încurajare, chiar o flata.

Lui Avery îi părea rău pentru el. Deși el se străduia, ea știa că vizitele la spital erau o povară. Și, totuși, dacă nu ar fi venit să o vadă, ea ar fi murit.

În cameră nu erau oglinzi - de fapt nu era nimic care ar fi putut reflecta o imagine. Era convinsă că aceasta era și intenția lor. Iar ea își dorea din suflet să se poată privi, să vadă cum arată. Oare înfățișarea ei îngrozitoare era motivul pentru care Țațe simțea acea aversiune, pe care reușea cu greu să o ascundă?

Ca la orice persoană cu disfuncții fizice, simțurile ei se ascuțiseră. Percepea cu acuitate ceea ce spuneau sau simțeau oamenii. Țațe era bun și atent cu "soția" lui. Din bun simț. Totuși exista între ei un soi de înstrăinare, pe care Avery nu o înțelegea.

- S-o aduc, sau nu?

Stătea pe marginea patului ei, foarte atent să nu-i atingă piciorul rupt, care stătea suspendat. Trebuie să

Imaginea din oglindă

fie frig afară, gîndi ea, pentru că avea un sacou peste obișnuita-i cămașă. Dar soarele strălucea. Avea ochelarii de soare pe nas, cînd a intrat în cameră. I-a scos după aceea și i-a pus în buzunarul de la piept. Avea ochii verzi, cu o privire directă, dezarmantă. Era un bărbat extrem de atrăgător, gîndi ea, încercînd să-l judece cu toată obiectivitatea de care era în stare.

Cum putea să-i refuze rugămintea? El a fost atît de bun cu ea! Chiar dacă fetița nu era copilul ei, dacă acest lucru îl făcea fericit, va pretinde că este mama lui Mandy - doar pentru moment.

îi făcu semn că da - după operație reușea să miște capul.

- Bine. Zîmbetul lui era sin9er acum. Am vorbit cu asistenta șefă și mi-a spus că de acum poți să-ți porți hainele tale, dacă dorești. Mi-am permis să-ți aduc niște cămăși de noapte și capoate. Ar fi mai bine pentru Mandy dacă te va vedea în hainele tale obișnuite.

Avery dădu din nou din cap.

Mișcarea de la ușa îi atrase atenția, îi recunoscu pe bărbatul și femeia care erau părinții lui Țațe. Nelson și Zinnia, sau Zee, cum îi spunea toată lumea.

- la te uită! spuse Nelson, jovial, treversînd camera mai repede decît soția sa și oprindu-se la picioarele patului. Arăți foarte bine, chiar foarte bine, nu-i așa, Zee?

Ochii lui Zee se încrucișară cu privirea lui Avery. Politicos aceasta spuse:

- Mult mai bine decît ieri.

- Poate că doctorul merită onorariul substanțial pe care l-a cerut, continuă Nelson rîzînd. Niciodată nu

*am avut-încredere în chirurgia plastică, întotdeauna am crezut că este o toană de femei bogate, dar asta,

spuse arătînd spre fața lui Avery, asta merită fiecare bănuț,

Âvery" era stînjinită de complimentele lor, pentru că știa foarte bine că arată exact ca victima unui accident de avion.

Țațe simți imediat stînjeneala ei și schimbă subiectul.

- A fost de acord să o aducem pe Mandy_A mîine. Zee se îndreptă brusc spre fiul ei. Își puse

palmele pe față.

- Ești sigur că e bine să faci asta? Nu numai pentru Mandy, dar și pentru Carole?

. , - Nu, nu sînt deloc sigur.

- Ce spune psihologul lui Mandy?

- Cui naiba îi pasă ce spune afurisita aia de femeie? întrebă Nelson furios. Cum poate un străin să știe ce-i mai^ bine pentru un copil, mai sigur decît tatăl copilului? îl bătu pe umăr pe Țațe. Cred că ai dreptate. Cred că o să-i facă foarte bine lui Mandy să-și vadă mama.

- Sper să ai dreptate.

Avery observă că Zee nu era deloc convinsă, împărtășea și ea îngrijorarea lui Zee, dar nu avea nici o modalitate de exprimare. Nu putea decît să speredă că gestul ei de bunăvoință, pe care-l făcea de dragul lui Țațe, nu se va întoarce ca un bumerang împotriva fetei cu stare emoțională foarte fragilă.

Zee își făcu de lucru prin cameră, udînd florile pe care le-a primit Avery nu numai de la Țațe, ci și de la oameni pe care nici măcar nu-i cunoștea. Pentru că nu s-a vorbit niciodată de familia Carolei, a dedus că nu exista.

Nelson și Țațe discutau despre campanie, subiect care le stăruia tot timpul în minte. Cînd a vorbit

Imaginea din oglindă

I despre Eddy, ea a făcut imediat legătura cu un bărbat impecabil și foarte îngrijit. A venit să o vadă de vreo două ori, întotdeauna însoțit de Țațe. Părea un tînăr plăcut, un fel de conducător de grup.

Fratele lui Țațe se numea Jack. Era mai mare decît el și o fire mult mai nervoasă. Sau cel puțin așa i s-a părut, pentru că, de fiecare dată cînd a vizitat-o, a murmurat stingherit niște scuze, pentru că soția și fiica lui nu au venit să o vadă.

Avery a ghicit că Dorothy Rae, soția lui Jack, suferea de o maladie permanentă, deși

nimeni nu a spus limpede ce fel de boală avea. Francy era evident ținta nemulțumirilor familiei. Din bucăți de informații Avery a înțeles că era destul de mare să conducă o mașină, dar nu suficient de mare pentru a trăi pe picioarele ei. Locuiau cu toții undeva la o oră de Sân Antonio, își amintea vag despre niște informații citite în reviste. Era o fermă. Evident, familia avea bani și multă stimă, dar și putere.

Cînd vorbeau cu ea erau prietenoși și veseli, își alegeau cu atenție cuvintele, să nu o supere. Dar ceea ce nu-i spuneau o interesa mai mult decît ceea ce afla.

Le studia expresiile fețelor și remarcă de fiecare dată că erau mereu puși în gardă. Zîmbeau întotdeauna încordat. Familia lui Țațe o trata pe soția acestuia cu atenție, dar evident nu o acceptau.

- Ai un capot frumos, spuse Zee, atrăgîndu-i din nou atenția lui Avery. Despacheta niște lucruri pe care Țațe le adusese de acasă și le punea într-un dulap. Poate că ar trebui să te îmbraci cu el mîine, pentru vizita lui Mandy.

Avery acceptă.

- Ai terminat, mamă? Cred că este obosită. Țațe

(

75

Sandra Brown

•j

se apropie de ea și o privi intens. Mîine vei avea o zi grea. Ar fi bine să te lăsăm să te odihnești.

- Nu-ți face nici o grijă, spuse Nelson. Evoluezi foarte bine, arăți exact cum te știam. Haide, Zee, să-i lăsăm singuri un minut.

- La revedere, Carole, spuse Zee.

Au ieșit din cameră. Țațe s-a așezat din nou pe marginea patului. Era îngrijorat. Ar fi dorit să aibă curajul să întindă mîna și să-l mîngîie, dar nu putea. El nu a atins-o niciodată decît ca să o consoleze și nu și-a exprimat niciodată afecțiunea.

- Vom veni la mijlocul după-amiezei, după somnul lui Mandy. Se opri întrebător. Ea acceptă. Așteaptă-ne în jurul orei trei. Cred că ar fi ce! mai bine să venim singuri, să nu mai aducem pe nimeni.

Privi într-o parte și oftă adînc.

- N-am nici o idee despre cum va reacționa, Carole, dar te rog să ții cont de iadul prin care a trecut. Știu că și tu ai suportat greu, dar tu ești adult. Ai mai multă putere de adaptare decît ea. Ea nu este decît un copil. Te rog să ții minte asta. Îi zîmbi scurt. Dar ce spun, sînt sigur că vizita de mîine va merge bine.

Se ridică. Ca de obicei, de fiecare dată cînd îl vedea pregătindu-se de plecare, Avery intra în panică. El era singura ei legătură cu lumea. Singura ei realitate. După ce el pleca, ea își pierdea curajul; se simțea singură, speriată și înstrăinată.

-/Te rog să te odihnești bine. Ne vedem mîine.

În semn de rămas bun o mîngîie cu vîrfurile degetelor, dar nu o sărută. Nu o săruta niciodată. De fapt, nu prea existau locuri accesibile pentru un sărut pe fața ei, dar Avery gîndi că un soț ar fi descoperit unul, dacă într-adevăr ar fi dorit să-și sărute soția.

Imaginea din oglindă

Îl privi pînă închise ușa. Singurătatea o împresură din toate direcțiile, pînă la sufocare. Singurul fel în care putea scăpa de ea era să gîndească. Își petrecu următoarele ore gîndindu-se cum îi va spune lui Țațe Rutledge că ea nu era cea care credea el. Carole, fără nici o îndoială, era înmormîntată într-un mormînt pe care

scria Avery Daniels. Cum o să-i spună? Cum să-i spună că cineva, care îi era foarte apropiat, îi dorea moartea?

Cel puțin de o mie de ori în ultima săptămână, ea a încercat să se convingă pe sine că vizitatorul fantomatic a fost un coșmar. Existau mulți factori care ar fi putut să-i dea halucinații. Era mai ușor să crezi că vocea care rostise acele cuvinte de ură a fost o iluzie.

Dar ea știa. A fost real. În mintea ei cuvintele lui răsunau foarte clar. Le reținuse. Tonul sinistru și inflexiunile erau întipărite în mintea ei. Era convins de ceea ce i-a spus. Fără nici o îndoială.

Trebuia să fie cineva foarte apropiat de familia Rutledge, pentru că numai cei foarte apropiați aveau voie în rezerva, de terapie intensivă. Dar cine? Nimeni nu părea să arate atîta ură față de Țațe; dimpotrivă, toți păreau să-l adore.

Îi luă pe rînd: tatăl său? De neconceput. Era evident că ambii părinți îl iubeau. Jack? El nu părea să aibă resentimente față de fratele mai mic. Deși Eddy nu era rudă de sînge, era tratat ca membru al familiei și prietenia dintre Țațe și acesta era mai mult decît evidentă. Mai trebuia să le audă pe Dorothy Rae și Franci, dar era sigură-că vocea pe care a auzit-o era a unui bărbat.

Nici una dintre vocile auzite recent nu semăna cu aceea. Dar cum putea un străin să se strecoare în camera ei? Omul nu era străin pentru Carole; îi

Sandra Brown

vorbise cu încredere, ca unei părtașe la complot.

Oare Țațe știa că soția lui conspira și plănuia să-l omoare? Ghicea că îl ura atît de mult? Oare din această cauză el menținea răceala dintre ei? Avery știa că el i-a acordat toată atenția, pentru că era soțul ei, dar nimic mai mult.

Doamne, cît își dorea să stea de vorbă cu Irish și să încerce să descurce ițele! Ar încerca să pună la locul lor toate elementele care lipseau. Irish avea aproape puteri supranaturale în descifrarea comportamentului uman și ea îl aprecia mai mult decît orice pe lume.

Gîndindu-se la familia Rutledge, pe Avery o cuprinse durerea de cap și fu mai mult decît bucuroasă cînd i se injecta sedativul care o ajuta să doarmă. Au lăsat aprinsă doar o lumină de veghe.

Plutind între somn și realitate, Avery și-a permis să se întrebe ce s-ar întîmpla dacă ar juca pînă la capăt rolul Carolei Rutledge. Ar amîna faptul că Țațe era văduv. Mandy ar avea un suport matern în timpul recuperării emoționale. Avery Daniels ar putea să descopere un prezumtiv asasin și ar deveni eroină.

Rîse ironic în sinea ei. Cu siguranță că Irish ar crede că a înnebunit. Probabil că ar face accese de furie și ar certa-o că s-a gîndit la o astfel de faptă.

Și totuși era o idee provocatoare. Ce poveste ar avea în mîină cînd toată această șaradă ar fi descurcată: politică, relații umane și intrigă. *

Cu această fantezie în minte, adormi.

Imaginea din oglindă

OPT

Era mai nervoasă decît a fost la prima ei audiție la televiziunea din Arkansas, acum opt ani. Cu palmele transpirate și gîtul uscat, era pînă la glezne prinsă în noroi și încerca cu degete lipsite de viață să prindă un microfon și să vorbească despre boala care afecta fermele de porci. După aceea directorul jurnalului i-a reamintit că maladia afecta pccii și nu fermierii. Dar, oricum, i-a dat slujba.

Și aceasta era o audiție. Putea, Mandy să descopere ceea ce nu reușiseră ceilalți;

putea să vadă că această femeie nu era Carole Rutledge?

Peste zi, în timp ce sora îi făcuse baie și o îmbrăca, în timp ce terapeutul îi făcuse exercițiile, o întrebare i-a bîntuit mintea: dorea ea într-adevăr să se descopere adevărul?

Nu reușise să găsească un răspuns clar. Pentru moment nu mai conta cine credeau ei că este ea. Nu putea schimba soarta. Ea trăia, iar Carole Rutledge murise. Forțe cosmice au dorit ca ea să supraviețuiască.

Încercase cu disperare, cu puținele mijloace pe care le-a avut la dispoziție, să spună tuturor că este o greșeală, dar nu reușise. Acum nu mai putea face nimic în privința consecințelor. Pînă cînd va fi în stare să mînuiască un creion, trebuia să rămîină Carole. Jucînd acest rol ar putea să descopere complotiștii și să-l răsplătească pe Țațe pentru bunătatea lui. Dacă el credea că este bine pentru Mandy să-și vadă

Sandra Brown

"mama", atunci Avery va juca temporar acest rol. Se gîndi că pentru copil ar fi fost mai bine să știe că mama ei a murit, dar ea nu putea să-i spună. Spera din suflet ca înfățișarea ei să nu sperie fetița.

Sora îi aranja eșarfa de pe cap, unde părul nu era mai lung de un centimetru.

- Gata, arătați foarte bine, spuse ea admirativ, în cîteva săptămîni frumosul dumneavoastră soț n-o să-și mai ia ochii de la dumneavoastră. Cred că știți că toate asistentele, măritate sau nu, sînt îndrăgostite la nebunie de el.

Se agită în jurul patului, întinzînd cearceafurile, apoi aranja florile.

- Cred că nu vă supărați, nu? Sigur că sînteți obișnuită ca femeile să se îndrăgostească de el. De cît timp sînteți căsătoriți? Patru ani, cred că așa a spus unei surori care l-a întrebat. Doctorul Sawyer face minuni. Aveți puțină răbdare. Veți fi cel mai frumos cuplu din Washington.

- Ești cam sigură, nu-i așa?

Cînd îi auzi vocea, inima lui Avery tresări. Privi' spre ușă și îl văzu. În timp ce înainta, îi spuse asistentei:

- Sînt convins că doctorul Sawyer face minuni. Dar de unde ești atît de sigură că voi cîștiga alegerile?

- Aveți votul meu.

El rîse profund și plăcut.

- Bine, am nevoie de fiecare vot.

- Unde este fetița?

- Am lăsat-o la asistente. O aduc peste cîteva minute.

Asistenta zîmbi spre Avery și îi făcu din ochi.

- Noroc.

Imediat ce au rămas singuri, Țațe s-a apropiat de

Imaginea din oglindă

Avery.

- Bună, arăți foarte bine. Uite, am adus-o. Nu sînt sigur cum o să fie. Te rog să nu fii dezamăgită dacă...

Se opri privind spre pieptul ei. Cămașa de noapte a Carolei nu i se potrivea tocmai bine. Avery citi uimirea de pe fața lui și inima începu să-i bată.

- Carole? Întrebă el răgușit. Știa!

- Dumnezeu.

Cum o să-i poată explica?

- Ai slăbit atît de mult, șopti el. _A

Cu blîndețe îi mîngîie sîinii. îi privi tot corpul. Sîngele lui Avery luă foc. Reuși să scoată un sunet nearticulat.

- Ai slăbit atît de mult. Nu vreau să spun că nu arăți bine. Doar că... ești altfel. De fapt, se explică. Privirile lor se întîlniră pentru o secundă, apoi el își retrase mîna. Mă duc să o aduc pe Mandy.

Avery oftă adînc, încercînd să-și stăpînească nervii. Pînă în acest moment nu și-a dat seama cîtă emoție îi poate provoca descoperirea adevărului. Nici nu a descoperit cît de profunde erau sentimentele ei față de el. Atingerea lui a înmuiat-o de tot.

Dar nu avea curajul să-și lase sentimentele să o domine. Se pregăti pentru ce o aștepta, închise ochii, temîndu-se de groaza pe care o va citi în ochii copilului, cînd acesta o va vedea pe "mama" desfigurată, îi auzi intrînd și apropiindu-se de pat.

- Carole?

încet, Avery deschise ochii. Țațe o ținea pe Mandy în brațe. Era îmbrăcată cu un șorțuleț alb pește o rochiță albastră. Avea ciorăpei albi și o pălăriuță albastră. Avea părul negru și bogat, des, dar nu la fel de lung cum și-l amintea Avery. Ghicindu-i

SandraBrown

gîndurile, Țațe explică:

- A trebuit să-i tăiem părul, pentru că era ars.

Era tuns la nivelul urechii. Ochii serioși erau acoperiți de gene bogate. Era un copil frumos și totuși neobișnuit de timid, în loc să citească pe chipul ei repulsie, frică <sau curiozitate, ceea ce ar fi fost de așteptat, nu reuși să citească nimic.

; Dă-i mamei cadoul pe care i l-ai adus.

în mînuța dreaptă ținea un buchet de margarete. Le întinse timid spre Avery. Ea nu reuși să le prindă și atunci Țațe le luă și le puse cu blîndețe pe pieptul ei.

- Am să te las aici pe pat pînă găsesc niște apă în care să pun florile.

Țațe o lăsă pe marginea patului, dar, cînd încercă să se îndepărteze, fetița îl prinse cu teamă de sacou.

- Bine, cred că renunț, îi aruncă lui Avery un zîmbet încordat și se așeză lîngă Mandy. Uite, astăzi a făcut un desen pentru tine, spuse el scoțînd din buzunarul jachetei o bucată de hîrtie. Spune ce ai desenat, Mandy.

Liniile multicolore nu semănau cu nimic, dar Mandy șopti:

- Cai.

- Caii bunicului, completă Țațe. Ieri a călărit și astăzi de dimineață am rugat-o să deseneze caii.

Avery ridică mîna, făcîndu-i semn să îi arate desenul. II studie cu atenție.

- Cred că mamei îi place desenul tău, continuă Țațe privind-o ciudat pe Avery.

Copilul nu părea interesat dacă munca ei era sau nu apreciată. Arată spre atela de pe nasul lui Avery.

- Ce este asta?

- O parte din bandajul despre care ți-am povestit eu și bunica.

l î

Imaginea din oglindă

Spre Avery spuse:

- Știam că astăzi ți-l dau jos. Ea făcu un semn din mînă.

- Mîine? întrebă el. Ea dădu din cap.

- De ce îl are? întrebă Mandy intrigată de bandaj.

- Este la fel cu ghipsul de la mîna ta. Protejează fața mamei pînă se face bine, așa cum ghipsul tău îți protejează mîna pînă se lipește osul.

Mandy ascultă explicația și o privi solemn pe Avery.

- Mami plînge.

- Cred că este bucuroasă că te vede.

Avery închise ochii cîteva secunde apoi îi deschise. Spera ca astfel să le comunice că era bucuroasă să vadă copilul, care ar fi putut muri în flăcări. Accidentul 'a lăsat traume emoționale, dar Mandy a supraviețuit și va reuși să își domine frica și timiditatea. Avery era bîntuită de sentimente' de vinovăție și de tristețea că era altcineva decît credeau ei.

Printr-o mișcare bruscă, pe care numai copiii o fac, Mandy întinse mîna spre fața inflamată a lui Avery. Țațe o prinse înainte de atingere. Gîndindu-se, îi dirija mîna mai jos.

- Poți să o atingi, dar foarte ușor. Să nu o doară. Ochii copilului se umplură de lacrimi.

- Mami, doare?

Buza de jos începu să-i tremure în timp ce se apropia de fața ei. Avery nu mai putea să suporte suferința fetei. Răspunzînd cu un spontan impuls matern, întinse mîna și apropie capul copilului. O legăna la piept suportînd durerea. Mandy se ghemui lîngă ea. Avery îi mîngîia părul. Această mîngîiere l

— r^~ o<s ~-l _____ J

\ oo

Sandra Brown

nearticulată transmitea încredere copilului. După cîteva momente fetița se opri din pîins și o anunță șoptit:

- Mami, nu am vărsat lapte pe rochiță.

Inima lui Avery se topi. Ar fi vrut să îmbrățișeze copilul și să-i spună că laptele nu avea nici o importanță, pentru că ele două supraviețuiseră unui dezastru, îl văzu pe Țațe ridicîndu-se și luînd fetița în brațe.

- Nu vrem să te epuizăm. Trimite-i o beza mamei, Mandy.

Fetița nu o făcu. Timid, îl prinse de gît și își ascunse fața în gulerul lui.

- Altă dată, spuse, el scuzîndu-se. Mă întorc imediat.

După cîteva minute reveni în cameră singur.

- Am lăsat-o la asistente. Mănîncă o înghețată. Se așeză pe marginea patului și își prinse mîinile

între genunchi. Le privea pentru a evita să o privească pe ea.

- Pentru că a mers atît de bine aș putea să o mai aduc și altă dată. Cel puțin eu așa am simțit, că a mers bine. Tu nu? O privi așteptînd un răspuns. Ea îi făcu semn că da. Nu sîni prea sigur de sentimentele lui Mandy. Este foarte greu să ghicești ce simte. Nu reușim să străpungem carapacea, Carole. Disperarea din vocea lui o sfișia. Altădată o excursie la McDonald o umplea de bucurie. Acum nimic, își așeză coatele pe genunchi și își ascunse fața în palme. Am încercat tot posibilul să străpung această indiferență. Nimic nu merge. Nu știu ce să mai fac.

Avery ridică mîna și îi mîngîie părul de la tîmple. El tresări violent și aproape că îi aruncă mîna. Gestul îi transmise o durere ascuțită prin tot brațul. Gemu.

- îmi pare rău, spuse ridicîndu-se în picioare. Te doare? Să chem pe cineva?

Ea făcu semn că nu și încercă să-și aranjeze eșarfa. Ar fi dorit să-și ascundă urîțenia. Cînd el a fost convins că durerea a trecut, i-a spus:

- Nu-ți face probleme în privința lui Mandy. Sînt sigur că în timp o să-și revină, îmi pare rău, nu trebuia să îți spun. Sînt obosit. Campania devine stresantă... nu-f nimic. Acestea sînt problemele mele, nu ale tale. Trebuie să plec. Știu că vizita a fost grea

pentru tine. La revedere, Carole.

De data aceasta nu a atins-o nici măcar cu vârful degetelor.

Sandra Brown

- Te plictisim, Țațe?

Vinovat, el îl privi pe directorul său de companie.

- îmi pare rău.

Țațe, recunoscînd că Eddy avea toate motivele să fie îngrijorat, se îndreptă atent spre el. Erau acasă, ținînd o ședință privind strategia campaniei pentru ultimele săptămîni, înainte de alegerile primare. . - Și pe unde călătoreai?

- Pe undeva între El Paso și Sweetwater, răspuse Țațe. Ascultă, Eddy, ești sigur că acest turneu prin vestul Texasului este esențial?

- Absolut esențial, interveni Jack. Cu riscul de a-i neglija pe alții, să știi că oamenii de acolo au nevoie de toată atenția pe care le-o poți acorda.

- Le voi spune adevărul. De fapt, știți părerea mea în privința speranțelor false și a promisiunilor goale.

- Îți înțelegem perfect poziția, Țațe, spuse Nelson. Dar senatorul Dekker este responsabil în cea mai mare parte pentru afacerile cu petrol de acolo. El este cel care a favorizat înțelegerile cu arabii. Șomerii de acolo trebuie să-și amintească acest lucru.

Țațe aruncă creionul din mîină și se ridică, își băgă mîinile în buzunarul de la jeansi și se duse la fereastră. Era o zi excepțională. Primăvara era încă timidă, dar copacii înmugureau, în fiecare zi iarba era de un verde crud.

- Nu ești de acord cu Nelson? întrebă Eddy.

- Din toată inima, răspuse Țațe stînd cu spatele

Imaginea dm oglindă)-.....-----.

la ei. Știi că ar trebui să fiu acolo și să le arăt greșelile lui Dekker și să le expun idei optimiste, dar trebuie să fiu și aici.

- Cu Carole.

- Da. Și cu Mandy.

- Păi, doctorul lui Mandy a spus că nu are nevoie decît de timp și că, după ce Carole vine acasă, Mandy își va reveni, spuse Jack.

- Așa a spus.

- Așadar, fie că ești aici sau nu, nu o poți ajuta prea mult pe Mandy. Nici pe Carole.

- Dar pot fi lingă'ea, spuse Țațe nerăbdător. Simțind că se apără, se întoarse și îi înfruntă.

- Și ce să faci? Să stai și să privești la cei doi mari ochi triști, spuse Jack. Dumnezeu, mie îmi dau fiori pe șira spinării.

Țațe se înroși de furie.

- Taci din gură, Jack, se răsti Nelson.

- Chiar dacă stau și o privesc, și nu pot face altceva, Jack, este totuși responsabilitatea mea să fac acest lucru. Ți-am explicat-o foarte clar acum cîteva săptămîni.

Cu un oftat, Eddy se prăbuși pe un scaun.

- Eu credeam că am hotărît: Carole se va simți mai bine într-o clinică particulară, decît aici, acasă.

- Am hotărît.

- Este tratată regește acolo, mai bine decît la spital, observă Jack. Cu fiecare zi arată din ce în ce mai bine. Știi, am glumit cu ochii. Cînd nu vor mai fi roșii și îi va crește părul, o să arate grozav. Care este problema?

- Problema este că își revine dintr-un traumatism cu seriaase repercusiuni fizice,

spuse Țațe,

- Nimeni nu te contrazice, sublinie Nelson. Dar trebuie să profiți de fiecare ocazie. Ai o responsabilitate și față de campania electorală, pe care nu trebuie să o neglijezi.

- Crezi că nu știu asta? Întrebă el privindu-i pe rînd.

- Știi, spuse Eddy. Și Carole știe.

- Poate, dar nu se simte bine cînd sînt plecat. Doctorul Sawyer mi-a spus că este foarte deprimată.

- De unde najba știe el dacă ea este deprimată sau își bate joc? Încă nu poate să scoată un afurisit de...

- Jack! Nelson i se adresa cu un ton milităros. | Colonelul de aviație își privi fix fiul. Foarte rar își pedepsise copiii cu pedepse corporale, și numai atunci cînd a fost absolut necesar. De obicei, doar tonul vocii lui îi aducea la linia de plutire.

- Te rog să ai puțin respect pentru suferința fratelui tău.

Respectul părintesc îl făcu pe Jack să se oprească, dar pe fața iui se citea exasperarea.

- Carole va fi prima care să-ți ceară să pleci în acest turneu, îi spuse Nelson lui Țațe foarte calm. Nu ți-aș spune așa ceva, dacă nu aș fi convins.

- Eu sînt de acord cu Nelson, spuse Eddy.

- Iar eu sînt de acord cu amîndoi. Înainte de accident ar fi împachetat și ar fi venit imediat cu mine. Țațe își frecă gîtul, încercînd să scape de tensiune. Acum, cînd îi spun că plec, văd că ochii i se umplu de panică. Mă neliniștește. Este încă atît de neajutorată: Mă simt vinovat. De fiecare dată înainte de a pleca mai mult timp trebuie să reconsider argumentele și să văd cum va reacționa ea.

Le studie reacțiile. Pe fiecare față se vedea că ei

-----(**Imaginea din oglindă**

N_____~-

ar fi dorit să-l contrazică. Din respect însă își păstrau opiniile pentru ei. Oftă adînc.

- La naiba! Am săjau puțin aer.

Ieși din casă. În mai puțin de cinci minute încalecă un cal și galopă pe cîmpurile fermei, împrăștiind turmele de animale. Nu se gîndea să meargă într-un loc anume; dorea doar să fie singur și liniștit în intimitatea pe care i-o oferea spațiul.

În ultimele zile foarte rar a fost singur, dar nu s-a simțit niciodată mai singur ca acum. Tatăl său, Eddy și Jack îl sfătuiau în probleme politice, dar deciziile personale trebuiau să rămîna personale. Numai el trebuia să le ia.

Se tot gîndea cum l-a mîngîiat Carole. Se întreba ce a însemnat asta.

În cele două săptămîni care au trecut de atunci, a tot revăzut și analizat scena pe care nu și-o putea scoate din minte. Din cauza reacției lui brutale, nu a durat decît o fracțiune de secundă, suficient însă pentru ca degetele ei să-i atingă părul de la tîmple. O considera cea mai importantă mîngîiere pe care a avut-o vreodată din partea Carolei, mai importantă decît primul lor sărut, decît prima dată cînd au făcut dragoste... decît ultima dată cînd au făcut dragoste.

Descăleca lîngă pîrîiașul de la poalele dealului. Stejari singuratici se ridicau ici și colo pe pămîntul pietros. Bătea vîntul. Îi biciuia obrazii. Plecase fără haină, dar soarele era călduț.

Mîngîierea aceea l-a surprins la culme, pentru că era ceva nefiresc pentru ea. Știa cum să impresioneze un bărbat. Chiar și acum, după toate cîte s-au întîmplat între ei, amintirea primelor zile îl umplea de dorință. Carole era foarte viclană cînd dorea să-i comunice ce vrea de la el. Fie că îl tachina

subtil, sau cu un limbaj murdar, reușea întotdeauna să-i comunice dorințele ei. De data aceasta a fost altfel. El a simțit diferența. A fost o mîngîiere de îngrijorare și compasiune. A fost din inimă, nu calculată. Lipsită de egoism. Nepotrivită felului ei de a fi.

Auzi zgomote de copite și întoarse capul. Nelson descăleca cu ageritatea unui tînăr.

- M-am gîndit să vin și eu. Este minunat pentru călărie.

- Prostii. Ai venit să mă ajuți.

Nelson chicoti și îi făcu semn să se așeze.

- Zee te-a văzut cînd ai plecat. A sugerat să întrerupem ședința, l-a servit cu sandvișuri, iar pe mine m-a trimis după tine. Era îngrijorată. Mi-a spus că și tu arătai neliniștit.

- Sînt.

- E momentul să treci peste asta.

- Nu este atît de ușor.

- Am știut de la începutul campaniei că totul va fi foarte greu, Țațe. La ce te așteptai?

- Nu-i vorba de campanie. Sînt pregătit pentru asta, spuse strîngînd un pumn.

- Atunci e vorba de Carole. Dar ai știut că nici asta n-o să fie ușor.

Țațe întoarse capul și întrebă direct:

- Ai observat că este schimbată?

- Doctorul te-a prevenit că vor fi cîteva modificări, dar nu sînt vizibile.

- Nu de fizic este vorba. Mă gîndesc la reacțiile ei.

- Nu pot să spun că le-am observat. De exemplu? Țațe îi povesti cîteva scene în care ochii Carolei

exprimaseră nesiguranță și teamă. Nelson ascultă cu atenție, cumpănind fiecare cuvînt înainte de a vorbi.

Imaginea din oglindă

- Eu aș spune că neliniștile ei sînt normale, nu crezi? Fața ei a fost pulverizată. Orice femeie ar fi îngrijorată, dar mai ales Carole, care a fost frumoasă -gîndul de a-și fi pierdut frumusețea este suficient pentru a-i zdrobi încrederea în sine.

- Presupun că ai dreptate, murmură Țațe, dar m-aș fi așteptat *la* accese de furie din partea ei, nu de teamă. Nu pot să-mi explic. Am niște sentimente nedefinite. Absent, începu să-i povestească vizitele lui Mandy. Am dus-o de trei ori și de fiecare dată Carole plîngea și o strîngea pe Mandy la piept.

- Se gîndește probabil că ar fi putut s-o piardă.

- Este mai mult decît atît, tată. Intr-o zi, am găsit-o în hol, așteptîndu-ne. Înainte să-i pună dinții. Avea capul înfășurat într-o eșarfă, piciorul în ghips. Arăta ca naiba, dar ne aștepta curajoasă. Acesta este un lucru pe care Carole nu l-ar fi făcut.

- Aștepta cu nerăbdare să vă vadă și să vă arate că se poate da jos din pat.

Țațe se gîndi un moment, dar nu părea convins. Niciodată Carole nu a fost dispusă să le facă plăcere altora. Ar fi jurat atunci că, deși nu putea zîmbi, radia de fericire cînd i-a văzuj ieșind din lift.

- Așadar, tu crezi că joacă teatru?

- Nu, spuse Nelson, ezitînd. Cred că este... .

- Temporar.

- Da. «Să studiem faptele, Țațe. Nu vreau să mă amestec în viața ta personală. Zee și cu mine dorim ca tu și Jack și familiile voastre să fiți lîngă noi. Din această cauză am încercat să nu ne amestecăm în viața voastră intimă. Dacă m-aș amesteca, aș face ceea ce trebuie pentru Dorothy Rae și aș educa-o cum trebuie pe Franci. Poate că ar fi trebuit să o fac pînă acum, dar am sperat că amîndoi vă veți rezolva

Sandra Brown

căsniciile. Știu că tu și Carole v-ați înstrăinat în ultimii ani. Nu trebuie să-mi explici de ce. Nu vreau să știu. Am simțit și atît. Fiecare căsnicie are momentele ei grele din cînd în cînd. Zee și eu sperăm ca tu și Carole să vă călcați pe suflet, să mai faceți un copil, să mergeți la Washington și să trăiți împreună pînă la bătrînețe. Poate că această tragedie va rezolva problemele și vă va apropia. Dar, continuă el, nu aștepta de la Carole schimbări radicale. Poate că va fi chiar mai greu să o suporti decît pînă acum.

Țațe încercă să ghicească ce se ascunde după cuvintele tatălui său.

- Vrei să spui că sînt în căutarea a ceea ce nu există?

- Spun că așa ceva este posibil, accentua bătrînul. Uneori, cînd cineva a văzut moartea cu ochii, apreciază parfumul trandafirilor. Am văzut acestjucru la piloții care s-au prăbușit cu avioanele, într-o fracțiune de secundă au simțit vina de a nu- i fi apreciat pe cei iubiți, și-ai fi jurat că își vor schimba atitudinea față de viață, că vor fi mai buni. Cred că asta vezi tu acum la Carole. Nu vreau să începi să speri că, din pricina accidentului, ea nu mai are defecte. Doctorul a garantat că îi va reface fața fără imperfecțiuni, dar nu a spus nimic despre suflet, adăugă el zîmbind.

- Cred că ai dreptate. *Știu* că ai dreptate. Asta fac, caut calități care nu există.

- Nu o judeca atîi de dur. Timpul și răbdarea sînt indispensabile. Dacă merită, atunci nu contează cît aștepti, poți aștepta chiar o viață de om, Incălecară și porniră spre casă. Țațe se aplecă spre tatăi său.

- Despre călătoria din vestul Texasului...

Imaginea din oglindă

-Da?

- O să fac un compromis. O săptămînă. Nu pot lipsi mai mult de- atît.

Nelson îl bătă pe umăr, apoi îi aruncă frîul.

- Am sperat asta. O să le spun lui Eddy și Jack.

Tată? Nelson se opri și se întoarse spre el. Mulțumesc, tată.

-^Mai bine du caii în grajd.

începu să țesale caii dar, după cîteva minute, rămase cu mîinile suspendate, privind în gol.

În seara aceea a avut nevoie de compasiunea și tandrețea ei. De dragul căsniciei lor și al lui Mandy, spera ca aceste schimbări să fie permanente. Numai timpul va ști, dar probabil că tatăl său avea dreptate. Nu trebuia să creadă în schimbările ei, dar putea să îi acorde puțin credit.

- La naiba!

Sandra Brown

ZECE

- După aceea îi vom trimite să țină un discurs la Texas Tech.

În timp ce Jack îi dădea toate amănuntele itinerarului lui Țațe, cumnatei sale îi trecu un gînd prin cap.

- Știi, Țațe, în zona aceea sînt foarte mulți fermieri cultivatori de bumbac. Mă gîndesc dacă Eddy nu a luat în considerare să țrt un discurs și la una din cooperative.

- Dacă nu a gîndit-o, va trebui să o facă. Eu vreau să le vorbesc.

- Am să țin minte.

Din patul ei, Avery îi studia pe cei doi frați. Erau suficiente asemănări între ei pentru a ști că fac parte din aceeași familie, dar destul de multe diferențe, destul de evidente.

Jack părea cu mult mai mare decît cu trei ani decît Țațe. Părul său era mai închis și avea un început de chelie. Fizicul lui nu era la fel de plăcut ca al lui Țațe. Țațe arăta

foarte bine. Deși în înfățișarea lui Jack nu era nimic care să te deranjeze, nu avea nici o trăsătură distinctă. El putea cădea repede în anonimat, dar nu și Țațe.

- Iartă-ne că îl luăm de lângă tine atât de mult timp, Carole.

Ea observă că Jack nu o privea niciodată când vorbea, întotdeauna privea în altă parte.

- Nu l-am lua, dacă nu ar fi important pentru

Imaginea din oglindă

campanie.

Degetele ei prinseră creionul și reuși să mîzgălească pe hîrtie, "bine". Jack aplecă privirea, citi ce a scris, îi zîmbi timid și aprobă. Erau niște legături încordate între Jack și cumnata lui. Și Avery se întreba de ce.

- Țațe mi-a spus că ai reușit să articulezi cîteva cuvinte astăzi. Este grozav. Vom fi foarte bucuroși să te auzim povestind, când vei putea vorbi.

Avery știa că Țațe nu va fi deloc bucuros să audă ce avea ea să-i spună. Va dori să știe de ce nu și-a scris numele adevărat, de ce l-a lăsat să creadă că este soția lui chiar după ce a putut să scrie.

Și ea ar fi dorit să știe de ce a făcut asta.

Neliniștea îi umplu ochii de lacrimi. Jack se ridică imediat și se îndreptă spre ușă.

- E tîrziu și am drum lung pînă acasă. Mult noroc, Carole. Vii și tu, Țațe?

- Nu încă, dar am să te caut. Își însoți fratele în hol.

- Cred că am necăjit-o povestindu-i despre turneu, spuse Jack.

- În ultimele zile a fost cam nervoasă.

- Crezi că se bucură că-i va reveni vocea?

- Cred că este frustrată că încearcă să vorbească și nu reușește.

- Țațe, ai observat ceva ciudat când a scris?

- Ciudat?

Se dădură într-o parte și făcură loc unui grup de asistente.

- Carole folosește mîna dreaptă, nu? -Da.

- Și atunci de ce scrie cu mîna stîngă? Mie mi se pare ciudat. Ne vedem acasă, Țațe.

Sandra Brown

- Ai grijă cum conduci.

Țațe privi în urma fratelui său. Apoi se întoarse pe călcîie și se îndreptă gînditor spre camera Carolei.

Cît timp a fost plecat Țațe, Avery s-a gîndit cît de mult s-a schimbat. Simțise diferența din atitudinea lui de mai bine de o săptămînă. O vizita regulat. De cîte ori venea, îi aducea flori și reviste. Acum putea mîncă și îi aducea mîncare pentru a varia meniul de la spital, l-a adus și un aparat video și o mulțime de filme, ca să nu se plictisească. Dar de cele mai multe ori era mohorît și parcă pus în gardă. Niciodată nu stătea prea mult. Pe măsură ce fața Carolei devenea distinctă, Țațe devenea din ce în ce mai rece.

Nici pe Mandy nu a mai adus-o. Ea a scris numele fetei, urmat de semnul întrebării. El a ridicat din umeri.

- Am crezut că vizitele îi fac mai mult rău decît bine. O să aveți destul timp, când vei veni acasă.

Cuvintele lui reci au jignit-o. Vizitele fetei erau lumini în existența ei monotonă. Se atașase de copil și dorea cu disperare să o ajute. Atașamentul față de Țațe era acum un sentiment mai complex, și va fi foarte greu când ea va ieși din lumea lui și va intra în lumea ei.

Curiozitatea jurnalistică a lui Avery nu-i dădea pace. Ce lipsea din căsnicia familiei Rutledge? De ce dorea Carole să-și omoare soțul? Dorea să epuizeze toate posibilitățile și să afle adevărul. Acest adevăr ar putea să-i dea încrederea în capacitatea ei profesională.

Imaginea din oglindă

Problemele lui Țațe Rutledge îi aparțineau acum și ei în egală măsură. Nu ea le-a dorit, i s-au impus într-un fel. Dar acum nu putea să le întoarcă spatele. Dintr-un motiv foarte bizar, căruia ea îi spunea explicație, acum dorea să răscumpere o parte din răul făcut de Carole.

Cînd a încercat să-i arate compasiune. Țațe a repezit-o și atunci ea a văzut-că nu era doar un impas trecător în căsnicie. Era mult mai profund. El o trata ca pe o fiară sălbatică. Avea grijă să nu-i lipsească nimic, dar nu avea încredere în ea.

După cîte știa Avery, neîncrederea lui Țațe era bine fondată. Carole, împreună cu un individ, plărăiseră să îl omoare. Cum și de ce, acestea erau întrebările care o chinuiau. Gîndurile i-au pornit în întîmpinare, cînd el a ieșit să-l conducă pe Jack. Totuși, zîmbetul ei a înghețat, cînd el s-a apropiat din nou de ea.

- De ce scrii cu mîna stîngă?

Avery îngheță. Așadar a sosit momentul adevărului. Sperase să aleagă ea momentul, dar iată că a venit. Ce prostie. Carole nu era stîngace. Îl privi și reuși să îi rostească numele.

Doamne ajută-mă! Imediat ce își va dezvălui adevărata identitate, trebuia să îl prevină împotriva asasinatului care era pus la cale. Singura limită pe care o știa era că el nu va reuși să trăiască pentru a-și exercita funcția. Se putea întîmpla mîine, astă-seară, poate în noiembrie, dar el trebuia să afle imediat.

Pe cine din familia lui să acuze? Încă nu știa, nu avea dovezi. Sperase în fiecare zi că va afla..Dar el oare o va crede? De ce ar face-o?

De ce ar asculta o femeie care aproape două luni s-a dat drept soția lui? O va crede o oportunistă.

SandraBrown

Creionul se mișcă cu greutate și reuși să contureze litera *d*. Mîna îi tremura și scăpă creionul. Țațe îl ridică,

- D. de la ce? Ea îl privi cerîndu-i parcă iertare. Apoi termină cuvîntul pe care l-a început.

- Doare, citi el. Te doare cînd folosești mîna dreaptă?

Vinovată, Avery dădu din cap. Minciuna ei era justificată, spuse în sinea sa. Nu putea să-i spună adevărul pînă cînd nu va avea amănunte. Un mesaj de cîteva cuvinte mîzgălite nu va face decît să-i sporească confuzia, într-o asemenea stare nu va crede niciodată că cineva dorea să-l omoare,

- L-ai speriat pe Jack, rîse el. Nu-mi vine să cred că eu nu am observat. Cred că am prea multe pe cap, ca să mai văd amănunte. Ei bine, am un drum lung de făcut și este destul de tîrziu. Am aflat că mîine și se scot atelele. Este bine. O să te poți mișca.

Ochii lui Avery se umplură din nou de lacrimi. Omul acesta, care a fost atît de bun cu ea, o va urî cînd va descoperi adevărul, în toate aceste săptămîni el a devenit viața ei. Fie că știa sau nu, ea a depins de el pentru vindecarea rănilor emoționale. Acum îi va răsplăti bunătatea arătîndu-i niște adevăruri crîncene: soția lui era moartă, în locul ei era o reporteră care se amestecase în viața lui personală, cineva încerca să-l asazineze.

În loc să-i stîrnească mila, lacrimile ei îl provocară. O privi iritat.

- Nu-ți înțeleg lacrimile, Carole. Fața ta arată grozav. Ai fi putut muri. Și Mandy. Nu

poți crede că ai avut norocul să trăiești?

După această izbucnire, oftă adânc, încercînd să se controleze.

98

Imaginea din oglindă

-îmi pare rău, nu am vrut să mă răstesc la tine. Știu că ai suferit mult. Dar am fi putut suferi și mai mult. Ne vedem mai tîrziu.

Fără alte cuvinte, părăsi camera. O asistentă intră imediat să o ajute să se așeze în pat. Reușise să folosească cîrjele, dar încă nu avea putere. O dureau mîinile.

Mintea ei era la fel de obosită ca și trupul, încerca să-și imagineze expresia de pe fața lui cînd va descoperi adevărul. Va deveni și mai vulnerabil. Jmediat îi trecu prin minte un gînd îngrozitor. Cînd va fi descoperită și ea va fi vulnerabilă în fața celui care plănuia să-l omoare pe Țațe. De ce nu s-a gîndit la asta mai devreme? Cînd se va ști că ea este Avery Daniels, reportera, vinovatul va înțelege că i-a dat o cheie și va fi obligat să fecă ceva. Prezumtivul asasin nu va ezita să îi omoare p<? amîndoi.

- Dumnezeule, ce pe t face? Cum să mă apăr? Cum să îl apărpe Țațe?

Dacă ea ar fi într-ade\ ar Carole... nu se putea.

Dar, dacă ar continua să joace rolul ei, pînă cînd va afla cine este dușmanul lui Țațe, i-ar putea salva viața.

Și totuși era de neconceput să intre în viața altei femei. Ce se întîmpla cu viața ei? Oficial, Avery Daniels nu mai exista. Nimeni nu-i simțea lipsa. Nu avea soț, copii, familie. Cariera ei a fost un eșec. Din pricina unei grave erori de rațiune.

Dar iată că acum i se oferea pe tavă un reportaj senzațional. Dacă devenea doamna Rutledge, putea face un documentar asupra campaniei senatoriale și a tentativei de crimă, din interiorul faptelor. Putea, să trăiască acest reportaj. Cîți reporteri au avut această posibilitate?

99

Zîmbi obosită, se dăduse deja fața, numele și identitatea ei. Cînd adevărul va fi în sfîrșit descoperit, nimeni nu o va acuza. Nu ea a dorit acest lucru. Soarta i l-a oferit. Dar, mai presus de dorința de a-și reabilita credibilitatea profesională, ea dorea să salveze viața lui Țațe, care îi devenise cel mai prețios lucru.

Riscurile erau enorme. Și totuși înțelegea că trebuie să ia o decizie rațională. Trebuia să fie pragmatică, nu emoțională. Va prelua rolul soției lui și tot ceea ce implică acest lucru. Va trăi cu familia lui și va descoperi persoanele cu care Carole avea relații intime. Enormitatea ideii o intimidă, dar în același timp i se părea irezistibilă. Consecințele vor fi severe, dar și răsplata va merita sacrificiul.

Oare va reuși? Să *îndrăznească*? Reuși să ia cîrjele și se îndreptă spre baie. În lumina difuză își privi fața în oglindă și o compară cu cea din fotografia de pe perete, pusă pentru a se încuraja.

Pielea era rozie și netedă ca a unui copil, exact cum i-a promis doctorul, își studie protezele dentare, își trecu mîna prin păr. Nu se vedea nici o cicatrice. Nu-și îngădui luxul de a fi tristă. Acum acesta era destinul ei. Avea un alt chip. Putea să însemne o nouă viață. Mîine va prelua identitatea Carolei Rutledge.

Avery Daniels nu mai avea nimic de pierdut.

Imaginea din oglindă)-

Asistenta o privi mulțumită.

- Arătați minunat, doamnă Rutledge. Și părul e frumos.

- Mulțumesc, spuse Avery. Ce a mai rămas din el.

În cele șapte zile cît a lipsit Țațe, reușise să-și recapete vocea. El trebuia să sosească dintr-un moment în altul. Era nervoasă.

- Nu, continuă asistenta, tocmai aici e cheia. Nu toată lumea poate purta părul scurt, și să arate bine. Dumneavoastră arătați extraordinar.

Avery se privi în oglindă, trase de firisoarele de pe frunte și spuse neîncrezătoare:

- Sper că da.

Stătea într-un scaun cu piciorul drept sprijinit pe stîngul. Își ținea mâinile în poală. Asistentele erau agitate ca întotdeauna cînd trebuia să sosească Țațe. O gătiseră ca pe o mireasă care își așteaptă mirele.

- A venit, spuse una băgîndu-și capul pe ușă. Asistenta care stătea cu Avery, o strînse încurajator de umeri.

- Arătați grozav. O să fie uluit.

Țațe nu a rămas chiar uluit, dar un moment a privit-o fix. Ea a văzut cum i se măresc ochii de uimire, văzînd că este îmbrăcată în hainele de stradă aduse de Zee.

- Bine ai venit, Țațe.

La sunetul vocii ei, el păru și mai surprins. Inima îi tresări. *Știa!* Făcuse o altă gafă? Folosea Carole un

Sandra Brown

alt nume pentru el? Își ținu respirația așteptînd ca el să o acuze: "Impostoare!" în loc de asta, el îi răspunse șovăitor.

- Bună, Caroie.

Răsufală ușurată cînd văzu că el nu reacționează. E! traversă camera și îi întinse absent un buchet de flori și un pachet.

- Arăți foarte bine.

- Mulțumesc.

- Poți^vorbi, spuse stîngaci.

- Da. în sfîrșit.

- Vocea ta sună altfel.

- Ni s-a spus că așa va fi, îți amintești? răspunse ea repede.

- Da, dar nu mă așteptam la... făcu un gest arătînd gîtul... răgușeală.

- Cu timpul o să dispară.

- Mie îmi place.

Nu-și putea lua ochii de la ea. Dacă relațiile lor nu ar fi fost așa, acum el ar fi îngenunchiat în fața ei și i-ar mîngîia fața cu degetele, încîntat de moliciunea ei. Spre dezamăgirea ei, el păstră totuși distanța de siguranță. Ca de obicei, era îmbrăcat în jeansi. Erau șifonați, dar îi subliniau suplețea. Avery nu dorea să cadă în capcana curiozității feminine, așa că evită să îl privească direct. Chiar de la nivelul jachetei sport, priveliștea era satisfăcătoare. Privirea ei era la fel de pătrunzătoare ca și a lui. Nervos, ridică o mîină spre piept.

- Mă privești fix.

- îmi pare rău. Cred că nu m-am așteptat că vei arăta cum ai fost odată și... și ești exact la fel. Cu excepția părului.

Ea se înfiora de bucurie.

, ' •:; . . . ;:

- Ți-e rece?

- Poftim? Rece? Nu. încerca cu disperare să schimbe subiectul. Ce-i asta?

- Bijuteriile tale, răspunse el privind pachetul.

- Bijuteriile? înghiți cu dificultate.

- Adică ce purtai în ziua accidentului. Astăzi mi-au adus aminte că nu le-am luat din seif. M-am oprit acum și !e-am luat.

îi întinse plicul. Avery îl privi de parcă era un șarpe otrăvit. Neavînd nici o posibilitate de a evita situația, îl luă.

- Nu m-am uitat -să văd ce este înăuntru, dar poate te uiți tu.
Ea lăsa plicul în poală.
- Am să mă uit mai târziu.
- Em credeam că abia aștepti să-ți capeți lucrurile înapoi.
- Da. Dar, știi, nu-i prea comod să-mi pun bijuterii acum. Mîinile mele sînt aproape normale, dar tot mă dor. Cred că nu voi reuși să suport inelele.
- Trebuie să încerci, nu? Oricum, măcar verigheta.
Cuvintele au lovit-o în plin. Nici el nu purta verighetă și pentru moment a fost tentată să îi răspundă, dar se opri. Carole își luase verigheta cu un scop anume, mai bine evita subiectul, pentru moment. Țațe se așeză pe marginea patului. Exista o tăcere ostilă. Avery a rupt-o prima.
- Călătoria a fost cum ai sperat?
- Da, a fost bine. Dar foarte obositoare.
- Aproape în fiecare seară te-am văzut la televizor. Oamenii păreau entuziasmați.
- Toți. au fost mulțumiți ele răspunsurile mele.
Toți analiștii politici prevăd că vei cîștiga alegerile primare.
- - - - - / 103 "V - - - - -

Sandra Brown

- Așa sper și eu.
Iarăși tăcură, privindu-se ciudat.
- Ce face Mandy?
- Bine.
Avery se încruntă.
- Ei, nu chiar bine. Se ridică și începuse să măsoare camera. Mama spune că tot mai are coșmaruri. Aproape în fiecare noapte se scoală țipînd, uneori chiar și în timpul somnului de după-amiază. Parcă este o mică stafie. Parcă nu există, știi? Nimeni nu reușește să rupă carapacea... nici eu, nici psihologul.
- Am rugat-o pe Zee să o aducă. Mi-a spus că tu i-ai cerut să nu vină cu ea la mine.
- '- Așa este.
- De ce?
- Nu cred că era bine să vină, dacă nu eram și eu. Ea nu mai continuă să întrebe de ce. Putea să stîrnească o ceartă pe care nu era pregătită să o suporte.
- Mi-e dor de ea. Cînd o să fiu acasă, o să-i fie mai bine.
- Poate. Scepticismul din vocea lui era evident.
- A întrebat vreodată de mine? -Nu.
- Înțeleg, spuse Avery coborînd privirea.
- La ce te aștepti, Carole? Primești ceea ce meriți. Pentru moment ochii lor se încrîncenară, apoi ea își duse mîna la frunte. Ochii îi erau plini de lacrimi. Plîngea pentru copilul care nu a avut dragostea mamei sale. Biata Mandy. Avery știa cum este cînd părinții nu au grija copilului. De aceea își justifica în sine ea hotărîrea pe care o luase că trebuie să pretindă că este mama lui Mandy.
- Ce prostie, spuse Țațe cu respirația tăiată.

Imaginea din oglindă /

- Traversă camera și îi puse ușor mîna pe cap. îmi pare rău. N-am vrut să te fac să plîngi. Mandy o să se facă bine. După un moment continuă: poate că ar trebui să plec.
- Nu! ridică spre el ochii plini de lacrimi. Aș dori să nu pleci.
- Dar am stat destul. .

- Te rog să mai stai puțin.
- Sînt obosit și nervos din cauza călătoriei. Nu sînt o companie agreabilă.
- Nu mă deranjează.

El refuză. Ea reuși să-și ascundă dezamăgirea.

- Am să te conduc.

Apucă bastonul și se sprijini cu toată greutatea de el. Dar din cauza încordării mîna transpirată alunecă și ea își pierde echilibrul.

- Dumnezeuule, fii atentă.

Țațe o prinse în brațe. Plicul alunecase pe

dușumea, dar nici unul din ei nu văzu. Brațele lui

- puternice o susțineau, în timp ce se îndrepta spre pat,

Avery îl prinse strîns de haine. Puterea lui o pătrundea

i ca un elixir.

Recunosc atunci ceea ce refuzase să recunoască atît de multă vreme. Dorea să devină doamna Rutledge, ca să fie aproape de Țațe. Cît timp a fost el plecat, ea a fost mizerabil de tristă. Acum se bucura că s-a întors.

El o lăasă ușor pe marginea patului și îi atinse coapsa piciorului suferind.

- Aici ai avut fractură multiplă. Osul nu este încă vindecat, cum îți place ție să crezi.

- Cred că nu.

- Am avut dreptate să hotărîm că trebuie să rămîi aici pînă după alegerile primare.

Agitația de acasă

v " ; ; ' ' ' |

nu-ți va face bine. J- Probabil.

Răspunsul ei era neutru pentru că Zee i-a comunicat că s-a luat o*ceastă hotărîre fără să fie consultată. Se simțea abandonată, ca oaia neagră a familiei care era ascunsă ochiului public.

- Abia aștept să vin acasă, Țațe.

Capetele lor erau apropiate. Ea își vedea chipul reflectat în pupilele IUL Dorea să o îmbrățișeze..

Atinge-mă, Țațe! îmbrățișează-mă! Sărută-mă! ar fi vrut să-i spună.

Cîteva secunde el păru să se gîndească, apoi" se retrase.

- Am să plec acum, spuse morocănos, te las să te odihnești.

Ea îi strînse mîna cît putu de tare.

- Mulțumesc.

- Pentru ce?

- Pentru... flori și... pentru că m-ai ajutat să ajung în pat.

- Asta-i un fleac, spuse el și-și retrase mîna. Ea scoase un geamăt jignit.

- De ce refuzi întotdeauna mulțumirile mele?

- N-o face pe proasta cu mine, Carole, șopti el încordat. Mulțumirile tale nu înseamnă nimic pentru mine și știi foarte bine de ce.

Spuse sever la revedere și plecă.

Avery era zdrobită. Sperase atît de multe! Imaginația ei se topea în fața realității crude. Dar ce putea aștepta de la un soț care în mod evident nu dădea doi bani pe soția lui? Bine măcar că nu i-a descoperit minciuna. Din punct de vedere profesional, era pe picioarele ei. Se întoarse la scaun, luă plicul și răsturnă conținutul în poală. Ceasul de

—(106 ^)-----

Imaginea din oglindă

mîna nu mai mergea, lipsea un cercel de aur, dar asta nu era o pierdere. Obiectul cel mai important nu era acolo. Unde era medalionul? apoi își aminti. Ea nu a avut medalionul în timpul accidentului. Era la Carole Rutledge. Se rezemă de scaun cu părere de rău că a pierdut acea bijuterie, dar se ridică imediat. Va deplînge pierderea mai tîrziu. Acum avea altceva de făcut. Cîteva minute mai tîrziu, asistenta de la computerul central ridică privirea și o salută.

- Bună seara, doamnă Rutledge. V-a făcut plăcere vizita soțului?

- Foarte multă, mulțumesc, întinse plicul spre asistentă. Vreau să te rog ceva. Vrei, te rog, să pui asta la poștă mîine? Asistenta citi adresa de pe plic. Te /og foarte mult, insistă Avery, înainte ca femeia să-i pună vreo întrebare.

- Cu plăcere, spuse aceasta, deși evident i se părea ciudat. Va pleca cu poșta de dimineață.

- Aș prefera să nu spui nimănui nimic. Și așa soțul meu mă acuză că sînt sentimentală.

- Foarte bine.

Avery îi întinse mai multe bancnote din cele pe care Țațe i le-a lăsat cu generozitate.

- Cred că ajung banii. Mulțumesc.

Era o altă ruptură de Avery Daniels. Se întoarse în cameră *doamna Carole Rutledge*.

Sandra Brown

în șosete, Irish McCabe se îndreptă spre frigider și mai luă o bere. O desfăcu și bău din cutie cîntărind din privire ce mîncare avea pentru seară. Nu găsi nimic satisfăcător și hotărî că va renunța la mîncare. În drum spre salon luă scrisorile pe care le aruncase pe masă cînd venise. Le studie privind la televizor, sortînd notele de plată de celelalte plicuri.

; Hîmmm.

Își încruntă uimit sprîncenele cărunte cînd ajunse la un plic anume. Nu avea adresa expeditorului, avea ștampila poștei locale, îl cîntări, îl deschise și goli conținutul, se tăie respirația gîndind că visează. Privea bijuteriile luptînd din greu să inspire aer curat. Se calmă abia după cîteva momente. Luă ceasul de mîină pe care îl recunoscuse ca fiind al lui Avery. Cercetă cercelul de aur și gîndi că l-a văzut la urechea lui Avery. Se ridică iute în picioare și se repezi la un birou pe care îl folosea foarte rar. Trase un sertar și scoase din el plicul pe care l-a primit la morgă cînd s-a dus să identifice trupul lui Avery. Își aminti cum a aruncat medalionul în plic fără să se uite la celelalte obiecte. Pînă acum nu a avut curajul să-l deschidă și să se atingă de bijuteriile ei. Era superstițios.

A "trebuie să-i golească apartamentul pentru că a insistat gazda. Nu a păstrat nici măcar un singur lucru, cu excepția cîtorva fotografii. Toate au fost donate asociațiilor de caritate.

Imaginea din oglindă j—

Singurul obiect pe care Irish îl considera demn de păstrare era medalionul după care i s-a identificat trupul, îl primise de la tatăl său cînd era mică și l-a purtat întruna.

Deschise plicul care stătuse în biroul său și goli conținutul. Lîngă medalionul lui Avery erau cercei cu diamant, un ceas cu brățară de aur, două brățări și trei inele dintre care unul era o verighetă. Altul avea mai multe safire și diamante. Pentru Avery erau prea multe. Lui Irish i se părea evident că au aparținut unei alte victime, sau supraviețuitor. Exista oare cineva care știa de inversare sau de greșeală? Va trebui să verifice și să le returneze stăpînului adevărat. Dar acum nu se putea gîndi decît la bijuteriile lui Avery: ceasul și cercelul primite prin poștă. Cine !e-a trimis? De ce abia acum? Unde au fost pînă acum?

Cerceta plicul încercînd să găsească un răspuns. Nu găsea. Nu părea să fie trimis de o oficialitate. Scrisul era tremurat și nesigur, aproape copilăros.

- Cine naiba...? strigă el în apartamentul gol.

Durerea că a pierdut-o pe Avery trebuia să se fi atenuat, dar nu era așa. Se lăsă greoi într-un fotoliu și privi medalionul printre lacrimi. Îi mîngîia ca pe un talisman care ar fi putut să i-o materializeze în mod miraculos.

Mai tîrziu va încerca să rezolve misterul inversării acestei bijuterii. Acum nu-și dorea decît să o plîngă.

!

- Nu văd de ce nu?

- Ți-am spus de ce nu.

- Dar- de ce nu aș putea merge și eu la Corpus

Sandra Brown

Christi cu tine?

- Este o călătorie de afaceri. O să fiu ocupat să-i aranjez întîlnirile lui Țațe.

Francy se bosumflă.

- Dacă ai vrea, m-ai lăsa să vin.

- Cred că ai primit răspunsul, spuse Eddy Paschal privind-o cu coada ochiului.

Stinse luminile de la cartierul general pentru campania electorală. Se afla într-o zonă comercială. Chiria era ieftină. Era central și* accesibil tuturor punctelor din oraș. Înainte a fost magazin pentru animale mici. Acesta părea să fie singurul inconvenient, încă mai mirosea a animale.

- De ce ești atît de rău cu mine, Eddy? scînci Francy, în timp ce el încuia ușa.

- De ce ești tu atît de sîcîitoare?

Au plecat împreună spre parcare, la mașina lui, un Ford Sedan pe care ea o disprețuia în sinea ei. Deschise ușa. Cînd intră, ea se lipi senzual de el. Observase că și-a tuns părul. Și l-a tuns prea scurt. Făcînd o listă a'ceea ce nu-i plăcea la el, Francy enumera mai întîi mașina, apoi frizerul.

El porni motorul și instalația de aer condiționat se porni imediat, încălzind interiorul mașinii. Eddy făcuse o concesie înfățișării sale impecabile, lărgindu-și cravata și deschîndu-și gulerul.

Francy a mers mult mai departe. Și-a descheiat bluza pînă în talie, apoi a început să o fluture arătîndu-i lui Eddy sîinii dacă el ar fi vrut să-i vadă, dar, remarcă ea cu ciudă, el nu o luă în seamă. Trecu prin intersecție și se îndreptă spre autostradă.

- Ce naiba, ești homosexual? întrebă ea cu ciudă.

- De ce mă întrebi? izbucni el în rîs.

- Pentru că, dacă le-aș oferi altora jumă+ate din ce

110

Imaginea din oglindă

îți ofer ție, mi-aș petrece toată viața în pat,

- La drept vorbind, cam așa ți-o petreci. Ori e numai gura de tine.

Ochii albaștri ai lui Francy aruncară săgeți, dar era prea deșteaptă să arate că e nervoasă. Se ghemui în scaun insinuînd moliciunea pisicii și întrebă timid.

- De ce nu vrei să descoperi singur, domnule Paschal?

El clătină din cap.

- Ești o alintată incorigibilă, Francy, cred că știi.

- Ar trebui, spuse ea trecîndu-și mîna prin buclele blonde. Asta îmi spune toată lumea.

Se aplecă spre ventilatorul care sufla aer răcoros, își ridică părul și lăsă aerul să o răcorească.

- Ești?
- Ce să fiu?
- Homosexual.
- Nu, nu sînt.

Ea se întoarce spre el. îi arată sîinii care îi străpungeau pînza subțire a bluzei.

- Atunci cum de poți să-mi rezisti? Aglomerația străzii rămăsese în urmă. Se îndreptau spre fermă. Privirea lui Eddy se opri leneș pe ea cercetînd fiecare amănunt. Fata era mulțumită văzînd cum mărul lui Adam alunecă în sus și în jos și el înghite cu dificultate.

- Ești un copil frumos, Francy. Ochii Jui se opriră pe sînifrei. *O femeie frumoasă.*

Ea își lăsa leneș mîinile și își îndreptă fața spre jetul de aer.

- Și atunci?

- Ești nepoata prietenului meu.

- I ce dacă?

Sandra Brown

r.

- Pentru mine asta înseamnă că nu exiști.

- Cîtă pudoare! exclamă ea. Ești un victorian, Eddy, asta ești. Un înapoiat. Un pudic ridicol.

- Unchiului tău Țațe nu i-aș părea deloc ridicol. Nici bunicului și nici tatălui tău. Dacă pun mîna pe tine, toți trei or să mă împuște.

Ea îi mîngîie coapsele, șoptind:

- Ce palpitant!

El îi îndepărtă mîna.

- Dacă tu ai fi ținta, nu ai mai gîndi așa.

Ea se lăsa pe scaun îmbufnată. De dimineață și-a lăsat intenționat mașina, plănuiind să stea pînă mai tîrziu, ca s-o aducă Eddy acasă. De luni de zile îi făcea invitații, dar nu ajungea nicăieri. Răbdarea nu a fost niciodată o calitate a ei, așa că a hotărît să forțeze ritmul.

Ultimul tip a stat cu ea mai puțin de o lună și a devenit gelos. Apoi, omul care a venit cu dezinfecția pentru gîndaci a sfîrșit în patul ei. Aventura a durat pînă a aflat că este însurat. Nu a deranjat-o acest lucru, dar era sîcîită de faptul că el se simțea vinovat. Remușcările îi stricau toată plăcerea. Oricum, era un fel de a-și ocupa timpul pînă îl va cuceri pe Eddy.

Dar iată că se simțea obosită. Ultimele trei luni au fost foarte încordate și și-au pus amprenta pe buna ei dispoziție. Au fost momente cînd a invidiat-o chiar și pe mătușa Carole, pentru atenția cu care era înconjurată.

În tot acest timp Francy și-a petrecut timpul pregătind plicuri și culegînd procente aproximative, la acel cartier general sufocant, cu oameni care ofereau cîte o contribuție de zece dolari. Iar Carole era îngrijită din cap pînă-n picioare la clinica particulară. Francy se gîndea cu invidie și la asta. De parcă nu a fost

112

Imaginea din oglindă

mereu alintată, acum, după accident, era și mai rău. Săptămîna trecută, bunica a certat-o furioasă cînd a început să țipe la mica ei verișoară, pentru că mîncase tot desertul.

După părerea ei, fetița nu era întregă la minte. Ochii cu care privea în gol erau tare ciudați. Era o adevărată sălbatică, dar toată lumea o săruta și în cot.

Tatăl ei s-a comportat de-a dreptul prostește cînd a primit ultima amendă pentru

exces de viteză și a amenințat-o că îi ia mașina. Ba chiar a amenințat-o că va trebui să-și plătească amenzile din banii pe care-i câștiga singură. Bine, amenințările tatei nu s-au materializat niciodată, dar faptu-i că a țipat la ea a deprimat-o.

Nu înțelegea de ce se sfărâmau toți pentru alegerile primare. Ai fi zis că unchiul candidează la președinție, după felul în care se frământau cu toții. A câștigat foarte strâns. Nu înțelegea de ce au plătit un analist politic, când ea ar fi putut să ghicească pe gratis și cu multe luni înainte. Zîmbetul unchiului le topea pe femei. Nu conta ce spune în discursuri, femeile îl votau pentru că era frumos. Dar a întreat-o cineva? N-a întreat-o nimeni. Nimeni nu-i cerea niciodată părerea.

Oricum, lucrurile se mai limpeziseră. Trecuseră alegerile primare, Eddy va avea mai mult timp. Minteia lui va fi mai puțin ocupată, va putea gândi. La început a fost sigură că o să-l seducă, acum nu mai era la fel de sigură. El îi diminua farmecele, mai încăpăținat decît ar fi făcut-o orice bărbat. După cîte vedea, nu se | apropiase nici cu un centimetru de momentul cînd el j va ceda..

Întoarse capul și îl privi. Cel puțin la suprafață

>-----r^ -i_3 ~

Sandra Brown

părea rece ca un castravete. Nu se putea ca ea să fie atît de lipsită de farmec, cum o lăsa el să înțeleagă. Poate că era timpul să termine cu pisiceala și să-! șocheze cu ceva pe Domnul Pedant.

- Ce-ai zice să dăm lovitura?

Cu mișcări studiate, Eddy puse mîna pe scaunul ei.

- Dacă tot ai adus vorba, cred că te-ai simți bine.

- Să nu îndrăznești să mă tratezi cu superioritate, ticălosule!

Era roșie ca focul și scrîșnea din dinți.

- Atunci nu te mai da la mine, ca o tîrfă ieftină. Jargonul nu mă impresionează, așa cum nu mă impresionează nici sînii tăi. Nu mă interesează, Francy, jocul acesta juvenil devine obositor.

- Ești homosexual.

- Crede ce vrei, dacă asta te face să ie simți mai bine și îți salvează demnitatea.

- Înseamnă că tot te culci cu cineva; nu e normal ca un bărbat să poată trăi fără sex. Cu cine te culci, Eddy? Cu cineva de la cartierul general?

- Francy...

- Roșcata ca o scîndură? Pun pariu că ea este! E divorțată, probabil că e bună. Îl prinse de mîneacă. De ce te culci cu una așa de bătrîna, cînd ai putea veni la mine?

- Pentru că nu mă culc cu fetițe, mai ales nu mă culc cu cele care desfac picioarele imediat ce văd un bețișor.

Furia lui îi spori și mai mult dorințele. Pasiunile de orice fel o excitau. Cu ochii aprinși întinse mîna și-i mîngîie zona sensibilă. Buzele i se arcuiră într-un zîmbet răutăcios.

- Doamne, Eddy, și al tău e tare!

-4 Imaginea din oglindă

Înjurînd, el îi aruncă mîna și ieși din mașină, în ceea ce te privește, să știi că numai la atît va rămîne.

Francy își încheie bluza și se aranja, înainte de a-l urma în casă. Cearta de fapt i-a apropiat. Nu chiar a tras de ea în pat, dar ar fi dorit. Era un progres cu care se va

mulțumi pentru moment... dar nu la nesfârșit.

Ajungînd la ușa care ducea spre aripa locuită de ei, o văzu pe mama sa. Dorothy Rae mergea drept, dar ochii îi străluceau, ceea ce însemna că băuse mai multe pahare.

- Bună, Francy.

- Plec la Corpus Christi pentru cîteva zile, o anunță ea. Dacă Eddy o refuza în continuare, o să-i facă ea o surpriză. Plec mîine dimineață. Dă-mi niște bani.

- Dar nu poți pleca acum.

Francy își plantă o mîna pe șold. Își îngustă ochii, așa cum făcea cînd nu obținea ceea ce dorea.

- Și de ce naiba nu pot pleca acum?

- Nelson a spus că trebuie să fim cu toții, spuse mama. Carole vine acasă.

- La dracu'! Exact ce-mi mai trebuia pe cap, murmură Francy.

115

Sandra Brown

..

Îi văzu prin oglindă.

Așezată la mica măsuță de toaletă din camera ei, Avery își încrucișa privirea cu Țațe. S-au privit fix, în timp ce ea lăsă pămătuful în pudrieră, apoi se întoarse și se privi în față.

El aruncă haina și cîteva sacoșe de cumpărături pe pat, dar nu-și desprinsese ochii de pe ea. Strîngîndu-și palmele stingherită, Avery rîse nervos.

- Nu suport suspansul.

- Ești frumoasă.

Ea își umezi buzele, deși străluceau de la rujul abia aplicat.

- Cosmeticiana clinicii a venit astăzi și mi-a dat o lecție de cosmetică. Ani de zile am folosit cosmetice, dar m-am gîndit că trebuie să schimb machiajul. Consultația aici este gratuită.

Din nou rîse nervos. De fapt, nu dorea decît să explice rezonabil schimbarea machiajului pe care l-a folosit Carole, care era prea încărcat.

; Am încercat o tehnică nouă. Crezi că este bine?

Își oferii fața pentru inspecție. Deși nu dorea să se apropie, totuși se apropie de ea. Se aplecă și cercetă cu atenție fața ridicată spre el.

- Nu se vede nici o cicatrice. Nimic. Este incredibil.

- Mulțumesc, îi zîmbi așa cum o femeie îi zîmbește soțului ei.

Doar că Țațe nu era so*ul ei și nici nu o iubea, îi

-----**C Imaginea din oglindă**

întoarse spatele. Avery închise ochii încercînd să alunge sentimentul de descurajare pe care-l avea. Nu ierta ușor Țațe. Carole i-a zdruncinat profund încrederea în ea. Va fi foarte greu să-l recucerească.

- Te-ai obișnuit cu noua mea înfățișare?

- Încep să mă obișnuiesc.

- Sînt ceva diferențe, remarcă ea nesigur.

- Arăți mai tînără. Privi peste umăr și spuse abia auzit. Ești mai drăguță.

Avery se apropie de el. Îi puse o mîna pe umăr și îl obligă să se întoarcă.

- Este adevărat? Mai drăguță?

- Da.

- Cifm adică mai drăguță? În ce fel? >

Așa cum a învățat încăpăținare'a lui în a ierta, a reușit să-i ghicească puterea de a-și controla nervii. Chiar "-Jn acest moment nu făcea altceva decît să-i fluture în fața ochilor un steag roșu. Fulgere ieșeau din ochii lui. Iar ea nu se putea abține, dorea

să afle ce diferențe existau între ea și soția lui.

El înjură cu jumătate de glas, trecându-și mîna prin păr.

- Nu știi. Arăți altfel. Poate că din cauza machiajului, poate din cauza coafurii... "Nu știi. Arăți • bine, ești mulțumită? Nu putem s-o lăsăm baltă? Arăți... coborî privirea, îi măsură trupul, apoi privi în altă parte. Arăți bine...

Băgă. mîna în buzunar și scoase o bucată de hîrtie scrisă de mîna.

- Mama și eu am cumpărat lucrurile de care ai spus că ai nevoie, spuse arătînd spre sacoșele de pe pat și enumerînd: spray, parfum, chestiile pentru baie...

- Am să mă uit mai tîrziu.

J

Sandra Brown

- Ciorapi. Asta este culoarea? Ai spus beige deschis.

- E bună, spuse ea controlînd în sacoșe și scoțînd articolul. Scoase și sticla de parfum, îi desfăcu capacul și miroși.

- Hmm, miroase și tu.

Duse mîna spre obrazul lui. Cînd miroși, buzele lui îi atinseră mîna. Ochii lor se întîlniră din nou o secundă.

- Miroase frumos, spuse și îi evită din nou privirea. Cămașă de noapte cu mîneci! De cînd ai început să porți așa ceva? Mai ales cu mîneci?

Avery încercă să pară neutră.

- De cînd am trecut printr-un accident de avion și am avut arsuri puternice pe mîini.

El deschise gura să o contrazică, dar se abținu, întorcîndu-se din nou la lista de cumpărături, continuă:

- Suten 34 B.

- Îmi pare rău. Luă sutienul din sacoșă și îl măsură. Cele aduse din sertarul Carolei îi erau mari.

- De ce îți pare rău?

- Că am pierdut din mărime.

- Crezi că pentru mine are vreo importanță? Disprețul din privirea lui o făcu să privească

alături.

- Presupun că nu..

Goli sacoșele și așeză lucrurile în dulap, lîngă lucrurile pe care le va purta mîine. Hainele aduse de Zee și Țațe din șifonierul Carolei i se potriveau destul de bine. Erau doar o idee prea largi. Chiar și pantofii îi veneau.

Avea foarte mare grijă să-și păstreze mereu acoperite picioarele, preferînd să poarte pantaloni, din oglindă

decît fuste. Poate că forma gleznelor ar fi dat-o de gol. Pînă acum nimănui nu i-a trecut prin cap săracă vreo comparație. Pentru toți membrii familiei Rutledge • ea era Carole. Erau convinși de asta.

Oare erau?

De ce nu i-a mai vorbit din nou complotistul?

Gîndul acesta o sîcîia întruna. Numai cînd se gîndea, se îmbolnăvea de frică. De aceea se concentra atent asupra Carolei, pentru a evita pe cît posibil greșelile.

Pînă acum a avut noroc. Nu a făcut gafe prea mari. Dar pentru că plecarea din clinică era iminentă, începea să-i fie teamă. Să stea sub același acoperiș cu membrii familiei Rutledge, mai ales cu Țațe, asta sporea posibilitatea de a face greșeli.

Pe deasupra, trebuia să joace și rolul soției candidatului și să se acomodeze cu toate problemele care decurgeau de aici.

- Ce se va întâmpla mâine dimineață, Țațe?
- Eddy mi-a spus să te pregătesc. Stai jos.
- Pare foarte serios.
- Este.
- Ți-e teamă că voi face vreo gafă în fața presei?
- Nu, răspunse el, dar sînt al naibii de sigur că ei vor ataca cîteva tabuuri sociale. Pentru că era critic față de profesiunea lui, ea | continuă. i - Cum ar fi?
- Îți vor pune sute de întrebări personale, intime, îți vor studia fața, vor căuta cicatrice, astfel de lucruri. Probabil "că mâine vei fi fotografiată mai mult decît ai fost toată viața ta, și în tot restul campaniei.
- Nu mă tem de camere.
- Știu, rîse el uscat. Dar mâine, cînd vei ieși de aici,

Sandra Brown

vei fi invadată. Eddy va încerca să te protejeze, dar astfei de lucruri scapă ușor de sub control.

Căută în buzunarul hainei și mai scoase o foaie de hîrtie.

- Încearcă să te familiarizezi cu asta. Este o scurtă declarație pe care a scris-o Eddy, s-o citești tu mâine. Va fi și un microfon. Ce s-a întîmplat?

- Asta! spuse ea scuturînd hîrtia. Dacă citesc asta o să par o proastă.

El oftă și își frecă tîmplele.

- Eddy mi-a spus că se teme de o asemenea reacție.

- Oricine aude cuvintele astea, o să creadă că nu mai sînt întregă la minte după accident. Toți vor presupune că m-ai ascuns într-o clinică particulară, pentru a-mi recupera mințile, ca în *Jane Eyre*. Ai păstrat soția tulburată psihic...

- *Jane Eyre*. Dar ai ceva cultură literară.

Pentru moment a rămas uluită, apoi a replicat iute.

- Am văzut filmul. Oricum, nu doresc ca oamenii să creadă că sînt tulburată psihic și de aceea trebuie să citesc ceva, ca să mă descurc.

- Nu-ți lăsa gura să ți-o ia înainte. Bine?

- Știu să vorbesc englezește, Țațe, se răsti ea. Știu să leg mai mult de trei cuvinte și știu să mă port în public.

Rupse hîrtia cu declarația și o aruncă furioasă.

- Și totuși a fost acel incident din Austin; nu ne putem permite greșeli, Carole.

Pentru că nu știa ce greșală a făcut Carole la Austin, nu a putut nici să se apere, nici să se scuze. Totuși, trebuia să țină bine minte un singur lucru. Avery Daniels știa cum să se poarte în fața camerelor

Imaginea din oglindă

de luat vederi și a aparatelor de filmat. Era sofisticată în privința mijloacelor de comunicare în masă. Din cîte înțelegea, era evident că pentru Carole Rutledge lucrurile nu stăteau la fel.

Cu o voce mai calmă spuse:

- Știu cît este de importantă fiecare apariție publică, de acum și pînă în noiembrie. Voi încerca să mă port cum se cuvine și să fiu atentă la ceea ce spun. Zîmbi și se aplecă să ridice hîrtia ruptă. Voi încerca chiar să memorez acest mic discurs anost. Vreau să fac ceea ce este mai bine pentru tine.

- ^Ce naiba...

Îi scrută profund privirea. Apoi îi studie chipul, închise ochii și clătină din cap în semn de negare a ceea ce nu putea explica. Avery îl sărutase cu adevărat, cu pasiunea care o stăpînise cîteva luni. A fost un sărut fierbinte, care i-a topit pe

amîndoi. Cu cît se abandona mai mult, cu cît mai mult dorea de la ea, eș era dispusă să îi dea. îi mîngîia părul, fața, trupul. Apoi se opri. El o împinse brusc și făcu cîțiva pași înapoi. Ea vedea că este neliniștit, îi prinse din nou mîna și o sărută.

- N-o să meargă, Carole, spuse el rigid. Nu știu exact ce joc ai mai scornit, dar pînă cînd voi înțelege, refuz să particip la el. îmi pare rău pentru tot ce s-a întîmplat. Pentru că ești soția mea .legală, mi-am făcut datoria față de tine. Dar aceasta nu mi-a schimbat sentimentele. Nu s-au schimbat, înțelegi? Nimic nu s-a schimbat.

Apuca haina care stătea aruncată pe pat și ieși din cameră fără să privească înapoi.

:.;

Eddy ieși în curte. Soarele de mai mîngîia bobocii plantelor. Tufele de oleandru împodobeau piscina. Iarba se așternea ca un covor protector printre flori.

Totuși acum era întuneric. Bobocii erau închiși, pregătiți pentru somn. Curtea era luminată de lumini presărate printre plante. Umbre difuze se jucau pe pereții casei.

- Ce faci acolo? întrebă Eddy.

- Mă gîndesc, răspunse singuraticul.

Se gîndea la Carole, la chipul ei reflectat în oglindă, cînd a intrat în camera ei. Era incandescent. Ochii catifelati străluceau, arătînd că sosirea lui era ceva deosebit pentru ea. Hotărî că joacă teatru. Pentru cîteva momente chiar o crezuse. Ce idiot.

Dacă ar fi putut să plece atunci, să nu o atingă, să nu simtă, să nu-și dorească altfel de relații între ei, nu ar fi acum atît de morocănos cu prietenul iui, nu ar încerca să bea o sticlă de whisky și să lupte cu dorințele sexuale din el. încurcat de sentimente, turnă băutură în pahar, dar îl răsturnă cu dosul palmei. Eddy se așeză pe un scaun aproape de Țațe și îl privi cu îngrijorare. Acesta recepta, critica din ochii prietenului.

- Dacă nu-ți place ce vezi, privește în altă parte.

- Ei, ei, ei! Sîntem nervoși!

Era iritat și își dorea o soție care îl înșelase. Poate că necinstea soției ar putea fi iertată, dar niciodată nu și-ar fi iertat dorințele pe care le simțea în el. Niciodată.

- Ai văzut-o pe Carole? întrebă Eddy ghicind

Imaginea din oglindă }-----

sursa nemulțumirii lui Țațe. -Da.

- Nu te strădui prea mult încercînd să-mi faci mie plăcere. Dacă ar fi după cum gîndesc eu, nu te-aș lăsa să faci nici o declarație. Dar Eddy crede că este bine s-o faci, pentru a potoli curiozitatea publicului. Tata și Jack sînt de acord cu el. Deci va trebui să le faci lor pe plac, nu mie.

Se ridică să plece. Avery se ridică la fel de repede.

- Ce mai face Mandy?

- La fel.

- I-ai spus că vin acasă mîine?

- A aflat, dar este greu de spus la ce se gîndește. Tristețea că nici o informație nu poate îmbunătăți.

starea copilului o făcu pe Avery să își mîngîie gîtuî, absentă. Țațe îi atinse mîna.

- Mi-am amintit ceva. Duse mîna la buzunar și scoase ceva. Pentru că aici la spital și s-au încurcat bijuteriile, Eddy s-a gîndit să-ți cumpăr o altă verighetă. Spune că oamenii se așteaptă să te vadă cu verighetă.

Nu-l mințise cu adevărat. Cînd el a întrebato despre bijuterii, ea i-a spus că în \$.c erau bijuteriile altei persoane, nu ale Carolei. "Le-am dat unei asistente să găsească proprietarul", i-a spus ea. "Și atunci unde sînt ale tale" a întrebato el. "Dumnezeu știe. O încurcatur i obișnuită în astfel de situații. O va rezolva compania de asigurări".

Țațe scotea acum dintr-o cutiuță de catifea un inel foarte simplu.

- Nu este elegant ca prima, dar e suficient.
- Îmi place mai mult asta, spuse ea punînd inelul pe deget.

Sandra Brown

Cînd -el încercă să-și retragă mîna, ea observă verigheta de pe degetul lui. Îl strînse de mînă și cu respirația tăiată rosti de cîteva ori numele lui. Strîngea la piept mîinile lui și, aplecîndu-se, îi sărută degetul'cu verigheta.

- Carole, exclamă el încercînd să se elibereze. Nu face așa ceva.

- Te rog, Țațe. Vreau să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine. Îl implora să îi accepte recunoștința. De atîtea ori, chiar de la început cînd mi-am recăpătat cunoștința, mi-am dorit să mor. Probabil că dacă aveam voință și dacă nu ai fost tu, cu încurajările tale, aș fi murit. Ai fost... se sufoca și încerca să-și ascundă lacrimile. Ai fost o minunată sursă de încurajare. Mulțumesc.

Îi vorbise din inimă. Fiecare cuvînt era adevărat. Dintr-un impuls emoțional se ridică pe vîrfuri și îi sărută ușor buzele.

El făcu brusc un pas înapoi, li auzi respirația surprinsă. Simți ezitarea din sufletul lui. Apoi se aplecă spre ea și o sărută, ușor, fără să o privească. Ea se lipi mai mult de el și murmură:

- Te rog, sărută-mă, Țațe.

Cu un geamăt ușor el o sărută. O prinse de talie și o strînse la piept, își pierdu controlul, dar numai pentru un moment. Apoi se desprinse brusc și ridică privirea.

- L-ai dat declarația pe care trebuie să o citească?
- Da. Știi ce a făcut?
- Ji-a spus să te duci naiba?
- În esență. A rupt-o.
- Am scris-o ca s-o ajut.
- N-ai decît să i-o spui singur.
- Ultima dată cînd i-am spus ceva pentru binele ei,

Imaginea din oglindă }-----N

mi-a spus că sînt un catîr.

- Cam același lucru l-a implicat și astă seară.
- Fie că știe sau nu, întîlnirea cu presa, pentru prima dată de la accident, va fi îngrozitoare pentru ea, chiar dacă ea este 'o dură. Curiozitatea îi va face pe ziarști o biciuiască cu întrebări.
- Și c i-am spus asta, dar ea este supărată că nu-i cereri sfatul și o obligăm să spună cuvinte așa cum dorim noi, nu cum ar simți ea că trebuie să vorbească.
- Ei bine, spuse Eddy frecîndu-și ceafa obosit, nu-ți face probleme pînă la momentul oportun. Probabil că se va descurca.
- Are foarte multă încredere în ea. Țațe turnă un alt pahar și privi o musculiță care căzu în lichid și se înecă. Carole este...

Eddy se aplecă spre el:

- Cum este?
- La naiba, nu știu, oftă Țațe. Este altfel.
- Cum adică?

Are alt gust, gîndi Țațe, dar nu spuse cu voce tare.

- Este mai supusă. Mai plăcută.
- Mai plăcută? Mi se pare mie sau a fost în toane bune în seara asta?
- Da, dar a fost pentru prima dată. Cred că accidentul și chinul prin care a trecut au maturizat-o. Pare mai tînără, dar se comportă cu maturitate. ,

- Am observat și eu. Este de înțeles, nu? Carole a realizat brusc că și ea este muritoare. Cum... uh... cum sînt relațiile intime dintre voi?

Țațe îl străpunse cu o privire tăioasă.

- N-ai decît să spui ce nu-i treaba mea, continuă Eddy.

Sandra Brown

- Nu-i treaba ta.

- Știu ce s-a întîmplat săptămîna trecută la Fort Worth.

- Nu știu despre ce naiba vorbești.

- Despre femeia aceea, Țațe.

- Au fost multe femei acolo.

- Dar numai una te-a invitat la ea £ asă după întrunire. Cel puțin așa știu eu.

Țațe își frecă tîmplele.

- Isuse! Nu-ți scapă nimic?

- Nu, dacă este vorba de tine. Nu, pînă cînd nu vei fi ales senator.

- Poți să stai liniștit. Nu am mers la ea.

- Știu și asta.

- Și atunci ce vrei?

- Poate ar fi trebuit să mergi.

- Așa ai fi vrut tu? rîse Țațe foarte surprins.

- Poate că da. Nu ești decît un om. Soția ta a fost imobilizată timp de cîteva luni și chiar înainte de asta.,,

- întreci măsura, Eddy.

- Toată familia ta știe că voi doi nu vă înțelegeți. Nu fac decît să afirm un lucru evident. Să fim cinstiți.

- N-ai decît. Eu merg să mă culc.

Eddy îl prinse de braț înainte ca Țațe să se ridice.

- Pentru Dumnezeu, nu te înfuria pe mine așa. încerc să te ajut. îi acordă lui Țațe cîteva momente pentru a-și potoli furia. Nu spun decît că nu ai avut o femeie de foarte multă vreme, continuă Eddy calm. Această lipsă te-a făcut nervos și irascibil, și nu ne face un bine. Dacă numai acest lucru te face fericit, n-ai decît să o faci, anunță-mă și pe mine.

- Și tu ce o să faci? întrebă Țațe cu o privire periculoasă. Ai s-o faci pe pește pentru mine?

126

Imaginea din oglindă

Eddy îl privi dezamăgit.

- Se poate aranja foarte discret.

- Chestia asta să i-o spui lui Gary Hart.

- El nu a fost suficient de atent.

- Și tu o să fii?

- Sigur că da.

- Știi ce ar crede tata dacă te-ar auzi făcîndu-mi această ofertă?

- El este un idealist, spuse Eddy indiferent. Nelson crede cu toată tăria în maternitate și în plăcintă cu mere. Moralitatea este teoria lui de căpătîi. Eu sînt un om realist. Trebuie să ne păstrăm echilibrele, să rezolvăm problemele curat, pentru că la urma urmei omul este un animal. Dacă ai nevoie de sex și soția ta nu este disponibilă, o faci cu altcineva. După această analiză dură, Eddy ridică din umeri. Dragă Țațe, în situația ta puțină infidelitate cpnjugală este chiar sănătoasă.

- Dar de ce ești tu așa de sigur că eu am nevoie să mă descarc sexual?

Eddy zîmbi, ridicîndu-se de pe scaun.

- Eu am fost aproape de tine, =ii uitat? În jurul gurii se citește tensiunea și știu că aceasta ți-a lipsit în ultima vreme. Mai recunosc și mohoreala asta întunecată, cauzată tot de acest lucru. Candidezi tu pentru Senat, dar ești totuși Țațe Rutledge. Organul tău nu știe că trebuie să stea cuminte pînă după alegeri.

- Tot viitorul meu stă în aceste alegeri, Eddy. Doar știi. Sînt pe punctul de a-mi realiza ambiția, de a ajunge la Washington și de a fi senator. Crezi că voi risca îndeplinirea visului pentru cîteva minute de infidelitate conjugală?

- Nu, bănuiesc că nu, oftă Eddy. Eu am încercat

•-----| -f iy-t _

\ 14- / •

Sandra Brown

• C_

doar să te ajut.

- Următorul lucru pe care mi-l vei spune este că pentru astfel de lucruri există prieteni, spuse Țațe cu un zîmbet șiret.

- Pentru proxenetism? Glumești?

Se îndreptară spre casă. Brațul lui Țațe se rezema pe umerii lui Eddy.

- Ești un prieten bun.

- Mulțumesc,

- Dar Carole a avut dreptate într-o privință.

- Adică?

- Ești un catîr.

Rîzînd, cei doi prieteni intrară în casă.

Imaginea din oglindă

128

Avery își puse o pereche de ochelari de soare.

- Cred că ar fi bine să nu-i pui, îi spuse Eddy. Nu trebuie să arătăm că ascundem ceva.

- Bine-, își scoase ochelarii. Arăt bine? întrebă ea nervos.

Eddy ridică degetul mare.

- Extraordinar.

- Ca o șaradă, spuse Țațe distant. Avery își trecu mîna prin părul scurt.

- Părul meu...?

- Foarte șic, o întrerupse Eddy. Apoi își frecă mîinile viguros. Ei bine, i-am ținut destul pe copoii presei. Să mergem.

Toți trei părăsiră camera și se îndreptară spre holul plin de oameni. Și-au luat rămas bun de la personal, au făcut urări de noroc.

- O limuzină? întrebă Avery cînd ieșiră pe ușă.

O hoardă de reporteri îi aștepta. Un Cadillac era parcat și avea un șofer în uniformă.

- Am luat șofer, pentru ca noi doi să te putem proteja, explică Eddy.

- De cine?

- De mulțime. Șoferul ți-a dus deja lucrurile în mașină. Mergi la microfon, spune-ți rolul, respinge politicos întrebările și apoi mergi spre mașină.

O privi un moment, dorind parcă să fie sigur că a receptat corect instrucțiunile, apoi se întoarse spre Țațe.

Sandra Brown

- Poți să preiei o parte din întrebări, dacă vrei. Acceptă, dacă sînt prietenoase. Dacă

sînt perfide, o folosești pe Carple drept scuză și te retragi. Gata?

Se îndreptă să le deschidă ușa. Avery îl privi pe Țațe.

- Cum îi suportă aroganța asta? Cum suportă să te conducă?

- Pentru asta îl plătesc.

În gînd, Avery făcu o notă că nu trebuie să-l critice pe Eddy. Țațe era convins că directorul său de

i campanie se comporta perfect. Eddy le deschise ușa. Țațe îi trecu o mîină peste umăr și o conduse afară.

| Reporterii și fotografiile au început să se foiască. Deodată, o liniște neașteptată cuprinse asistența, privind-o pe soția candidatului ieșind după luni întregi de suferință.

Avery se îndreptă spre microfon, așa cum a instruit-o Eddy. Semăna bine cu Carole Rutledge. Știa. Pentru ea era foarte important că această șaradă nu a fost descoperită de cei apropiați Carolei, nici chiar de soțul ei. Desigur, nimeni nu avea motive să se îndoiască de identitatea ei. Nu căuta nimeni un impostor și de aceea nu-l vedeau.

Dar în timp ce se apropia de microfon, pe Avery o cuprinse teama că acei străini ar putea să descopere ceea ce rudele nu au văzut. Cineva ar fi putut să se ridice deasupra mulțimii și să ridice spre ea un deget acuzator, "Impostoare!"

De aceea, furtuna de aplauze cu care a fost primită a uluit-o. Și pe Țațe și pe -Eddy, care era întotdeauna calm, i-a luat prin surprindere. Pe ea n-o mai țineau picioarele, îl privi pe Țațe cu teamă. Ea îi aruncă zîmbetul strălucitor al "eroului american", care îi răsplăti toate neliniștile de pînă atunci. Numai cu

Imaginea din oglindă)

aceasta i-a transmis din nou încredere în ea.

Cu un gest grațios ea făcu semn să înceteze aplauzele. Cînd se opriră spuse cu timiditate "mulțumesc". Apoi, aruncînd puțin capul pe spate și umezindu-și buzele cu limba, începu să recite discursul:

"Doamnelor și domnilor, vă mulțumesc pentru prezența dumneavoastră aici, pentru^'aptul că mă așteptați după o atît de lungă perioadă de spitalizare. Vreau să transmit public sentimentele mele de compasiune familiilor care i-au pierdut pe cei dragi în îngrozitorul accident al zborului 398 *AireAmen-ica*. Încă mi se pare incredibil că eu și fiica mea am supraviețuit unei asemenea catastrofe. Probabil că nu reușeam să trec peste momentele grele, dacă nu aș fi avut sprijinul constant și încurajările soțului meu".

Ultima frază era adăugată de ea. Cu îndrăzneală își strecură mîna în mîna lui Țațe. După un moment de ezitare, pe care ea îl simți, el o strînse blînd.

- Doamnă Rutledge, considerați că *AireAmerica* este responsabilă pentru accident?

- Nu putem comenta acest lucru pînă cînd nu se termină cercetările și nu se anunță rezultatul de către NTSB, răspuse Țațe.

- Doamnă Rutledge, îi veți da în judecată pentru daune?

- Nu am hotărît pentru moment acest lucru, răspuse tot Țațe.

- Doamnă Rutledge, vă amintiți cum ați salvat-o pe fetița dumneavoastră după accident?

- Acum da, răspuse ea înainte ca Țațe să vorbească. Dar la început nu mi-am amintit nimic. Cred că am făcut-o din instinct de supraviețuire. Nu-mi amintesc să o fi făcut în mod conștient.

Sandra Brown

- Doamnă Rutledge, ați avut momente cînd v-ați îndoit că operația estetică va reuși?

- Am avut încredere deplină în chirurgul pe care l-a ales soțul meu.

Țațe se aplecă spre microfon.

- După cum ghiciți, probabil, Carole este nerăbdătoare să ajungă acasă. Vă rugăm să ne scuzați acum.

O trase spre mașină, dar mulțimea se îndreptă spre ei.

- Domnule Rutledge, doamna va merge cu dumneavoastră în turneele electorale? Întrebă un reporter îndrăzneț, blocându-i retragerea lui Țațe.

- Au fost planificate și câteva ieșiri pentru Carole. Dar de cele mai multe ori, când nu se va simți în stare să suporte oboseala, va rămîne acasă cu fiica noastră.

- Cum se simte fetița dumneavoastră, doamnă Rutledge?

.- Se simte bine, mulțumesc. Acum, am dori...

- Suferă cumva efectele secundare ale accidentului?

- Ce crede fetița dumneavoastră despre ușoarele schimbări în înfățișarea dumneavoastră, doamnă Rutledge?

- Vă rog, nu mai răspundem la întrebări.

Eddy le făcea loc și ei înaintau cu greu prin mulțimea încăpățînată. Erau prietenoși, dar faptul că erau înconjurați de atît de mulți oameni, îi dădea lui Avery un sentiment de sufocare.

Pînă în acest moment ea a fost întotdeauna de partea cealaltă a baricadei, reporterul care băga obraznic microfonul sub nasul omului. Meseria de reporter era să obțină o senzație, să aducă o știre

-----**(Imaginea din oglindă**

înaintea altora. Nimeni nu se gîndea la persoana din fața microfonului. Ei nu i-a plăcut niciodată acest aspect al meseriei sale. Greșeala fatală pe care a făcut-o, a fost că a tratat această problemă cu prea multă sensibilitate.

Din colțul ochilor îl văzu pe reporterul de la postul KTEX ținînd pe umeri un Betacam. Aproape instinctiv întoarse capul spre el. Era Van!

Pentru o fracțiune de secundă a uitat că el trebuie să fie un străin. Reuși să se controleze, deși ar fi vrut să-l strige pe nume și să îi facă din mîină prietenos. Fața lui palidă și firavă, părul strîns în codiță la spate, îi erau extrem de familiare și dragi. Ar fi vrut să îl îmbrățișeze cu prietenie.

C)in fericire, chipul ei rămase neclintit. Plecă fără vreun semn că l-ar fi cunoscut. Țațe o ajută să urce în mașină. Imediat se întoarse să privească prin lunetă. Van, ca toți ceilalți, încerca să facă drum, ținînd aparatul de filmat pe umăr, dorind să filmeze tot.

Cît de mult îi lipsea biroul de la redacție, mirosul de tutun, telefoanele care nu mai conteneau, radioul conectat pe mașina poliției și țcănitul imprimatoarelor. Foiala continuă a reporterilor a fost viațajui Avery.

În timp ce limuzina se îndepărta de reședința de multe săptămîni, Avery Daniels trăi un sentiment copleșitor de dor față de cei care i-au fost dragi, Ce s-a întîmplat cu apartamentul, cu lucrurile ei? Au fost împachetate și date străinilor? Cine îi purta acum hainele, cine dormea în cearceafurile ei, cine se ștergea cu prosoapele ei? Se simți deodată violată. Dar luase hotărîrea irevocabilă de a o îngropa pe Avery Daniels. Nu numai cariera ei, dar și viața ei și viața lui Țațe erau în primejdie.

Sandra Brown

Lîngă ea Țațe se așeză confortabil în scaun. O atinge ușor. Pentru moment ea se găsea acolo unde și-a dorit. Eddy, care stătea pe scaunul din față, se întoarse și o bătu pe genunchi.

- Te-ai descurcat extrem de bine, chiar și cu fraza adăugată. Frumos gest de a-i lua mîna lui Țațe. Tu ce crezi, Țațe?

Țațe își lărgea cravata și își desfăcea nasturele.

- S-a descurcat bine. Arată cu un deget spre Eddy. Dar nu mi-au plăcut deloc întrebările despre Mandy. De ce trebuia amestecată ea în campania electorală?

- Nu are nici un amestec; dar oamenii sînt curioși.

- La naiba cu aceste curiozități. Este fiica mea și vreau să o protejez.

- Poate că este prea mult protejată. Remarca Iul Avery atrase spre ea privirea tăioasă a lui Țațe.

- Adică?

- Acum, acum că m-au văzut pe mine, n-or să te mai sîcîie cu întrebări despre mine, dar se vor concentra pe alte probleme.

În timpul convalescenței ea a urmărit cu multă atenție evoluția campaniei, a citit ziarele și a privit știrile de la televizor. El a reușit în alegerile primare, dar adevărata bătălie abia de acum începea. Adversarul său din noiembrie era renumitul senator Rory Dekker.

Dekker era o adevărată instituție în politica Texasului. El a fost senator foarte multă vreme. Va fi o luptă ca între David și Goliath. Incredibilele puncte în favoarea lui Dekker erau contracarate de curajul extraordinar al lui Țațe.

Aproape în fiecare jurnal erau cel puțin cincisprezece secunde dedicate acestei curse

Imaginea din oglindă

senatoriale și Avery știa că aceste secunde însemnau foarte mult. Dar, în timp ce Dekker folosea timpul pentru a-și prezenta platforma, timpul lui Țațe era ocupat cu informații despre evoluția medicală a Carolei.

- Dacă nu am ține-o pe Mandy atît de izolată, spuse ea cu grijă, curiozitatea lor s-ar topi foarte repede. Ar deveni curioși în alte privințe. De exemplu, s-ar ocupa de platforma ta pentru fermieri, de care nu au vorbit niciodată.

- Aici are dreptate, Țațe. Eddy o privea cu un amestec de suspiciune și respect.

Țațe oscila între furie și nehotărîre.

- Mă voi gîndi la asta, spuse el și privi pe fereastră.

Au tăcut cu toții pînă au ajuns la cartierul general al alegerilor.

- Toată lumea este nerăbdătoare să te vadă, Carole. Le-am cerut să nu te privească fix, să nu rămîină cu gura căscată, dar nu-ți pot garanta că nu o vor face. Cred că ar trebui să-i privești cu bunăvoință.

- O va face! Fără să-i dea șansa de a alege. Țațe o luă de mîină și se îndreptă spre ușă.

Duritatea lui o făcu să simtă cum i se ridică părul de frică, îl urmă supusă. Stomacul îi tremura de teamă. Fiecare nouă situație pentru ea era un test pe care trebuia să-l treacă fără gafe.

În camera în care intrară era un haos absolut. Voluntarii vorbeau la telefon, lipeau plicuri, deschideau plicuri, se plimbau, se așezau. Fiecare făcea ceva. După liniștea de la clinică, Avery simțea că a intrat într-o cușcă a maimuțelor.

Țațe dezbracă jacheta și își suflecă mînele cămășii. Imediat ce l-au văzut, voluntarii s-au oprit,

Sandra Brown

dorind cu toții să le spună cîte ceva. Era evident că toți îl priveau ca pe un erou și erau hotărîți să-l ajute. Și mai evident era faptul că ordinele date de Eddy erau aici lege, pentru că toți o priveau sfioși și o salutau de la distanță. Nu o priveau cu multă curiozitate. Nesigură pe ceea ce se aștepta de la ea, Avery înainta îri spatele lui Țațe, care era în elementul său și emana o încredere contagioasă.

- Bună ziua, doamnă Rutledge, o salută un tânăr. Arătați extraordinar de bine.
- Mulțumesc.
- Țațe, astăzi de dimineață guvernatorul a trimis un mesaj de felicitare pentru însănătoșirea doamnei. O felicită pentru curajul ei, dar pe tine te numește liberal înrăit și spune că texanii trebuie să se ferească de tine. Le atrage atenția că votul nu are nici o legătură cu simpatia pentru doamna Rutledge. Cum să-i răspund?
- Nu-i răspundem. Nu imediat. Ticălosul vrea să mă provoace. Nu- i voi da această satisfacție. Ah, ascultă, "ticălosul", nu se înregistrează, ai înțeles?
- Tânărul rîse și se întrepță spre un procesor pentru a face o declarație de presă.
- Ce spun estimările? întrebă Țațe.
- Acum nu prea ne interesează, spuse Eddy. Undeva într-un colț, Eddy o văzu pe Franci. O privea pe Carole cu o atitudine recalcitrantă.
- Ba să vă intereseze, spuse Țațe sever. Cu cîte puncte sînt în urma lui?
- Paisprezece.
- Cu unu mai mult. Așa cum am spus, nu trebuie să transpirăm de frică. Toată lumea a rîs de atitudinea lui optimistă.
- Salut, unchiule. Bună ziua, mătușă Carole.

-{ Imaginea din oglindă

- Bună ziua, Franci.
  - Chipul fetei purta un zîmbet angelic, dar Avery depista răutatea de dedesubt. Singura dată cînd Franci a venit la spital nu a făcut decît să comenteze cicatricile și să-i spună că se vîd foarte bine. Lipsa de sensibilitate a fetei l-a înfuriat pe Nelson atît de tare, încît a scos-o afară și i-a interzis să mai vină. Părea că abia așteaptă această hotărîre.
  - Dintr-o privire îți dădeai seama că este o mică răutate egoistă. Dacă Franci ar fi fost cu zece ani mai mică, Carole ar fi gîndit că nu-i strică o bătaie. Părea că are o ostilitate fățișă față de Carole.
  - Asta-i noua verighetă? întrebă Franci arătînd spre mîna stîrigă a lui Avery.
  - Da, Țațe mi-a dat-o aseară.
  - Franci îi ridică mîna și privi inelul cu răutate.
  - Nu ți-a mai pus diamante, pe ea, nu?
  - Ascultă, trebuie să faci ceva, interveni Eddy. Vino aici.
  - Eddy o împinse exact în direcția opusă. * - Ce copil dulce, spuse Avery în vîrfurile buzelor.
  - I-ar prinde bine o bătaie.
  - De acord.
  - Bine ați venit, doamnă Rutledge, i se adresă o femeie de vîrstă mijlocie.
  - Bine v-am găsit, îmi pare bine că vă vîd din nou, doamnă Baker, spuse ea, citind cu înfrigurare numele de pe ecusonul femeii, Zîmbetul doamnei Baker se ofili, îl privi nervos pe Țațe.
  - Eddy spune că trebuie să citești aceste declarații de presă, Țațe. Trebuie să le trimitem mîine.
  - Mulțumesc. O voi face astă seară și le voi trimite mîine cu Eddy.
- r
- Sandra Brown**
- Bine, nu e nici o grabă.
  - Am făcut o gafă, nu-i așa? îl întrebă Avery după ce plecă femeia.
  - Mai bine plecăm.

Strigă spre toată lumea din cameră "la revedere" și se îndreaptă spre ușă. Eddy îi făcu semn din mână, dar continuă să vorbească la telefon. Țațe o conduse spre un Sedan argintiu din parcare.

- Nu mai avem limuzină?

- De acum sîntem oameni obișnuiți.

Avery sorbea cu înfrigurare sunetele orașului. A stat atît de mult între pereții sterili. Agitația, culoarea și numina o intimidau după atîtea luni de izolare. Erau palpitate. Totul îi era familiar și totuși nou. Cînd trecură pe lîngă aeroport și văzu avioanele decolînd, se înfiora de durere.

- Te simți bine?

Repede își îndreaptă privirea de la avioane spre Țațe.

- Sigur. Sînt bine.

- Ai să mai poți vreodată zbura cu avionul?

- Nu știu. Cred că da. Sînt convinsă că prima dată va fi mai greu.

- Nu știu dacă vom mai reuși vreodată să o convingem pe Mandy să urce în avion.

- Poate că ea își va depăși frica mai ușor decît mine. Copiii sînt mai maleabili decît adulții.

- Poate.

- Mi-e atît de dor de ea. Nu am văzut-o de săptămîni.

- Crește. -Da?

Cu gîndul la fetiță, Țațe scapă un zîmbet.

- Ieri am luat-o în brațe și am văzut că îmi ajunge

-CImaginea din oglindă

aproape la bărbie.

Cîteva cunde au zîmbit amîndoi. Apoi ochii lui s-au întunecat și au privit spre fereastră. Simțind că este izolată, Avery întrebă:

- Ce am greșit cu doamna Baker?

- Lucrează pentru noi numai de două săptămîni. Nu te-ai întîlnit niciodată cu ea.

Inima lui Avery tremură. Astfel de lucruri trebuiau să se întîmple. Va face mereu asemenea mici greșeli și trebuia să se gîndească la o scuză, își frecă tîmpleje.

- îmi pare rău, Țațe. Am fost o caraghioasă.

- Ai fost.

- Ai răbdare cu mine. Adevărul este că am scăpări de memorie. Confuzii. Nu-mi amintesc limpede oameni și locuri.

- Am observat de cîteva săptămîni. Uneori ai spus vorbe fără nici o logică.

- De ce nu mi-ai spus?

- Nu am vrut să te îngrijorezi. Dar am vorbit cu neurologul. Mi-a spus că traumatismul tî-a anulat o parte din memorie.

- Pentru totdeauna?

- Nu știe exact. Poate că-ți vei aminti treptat.

În sinea ei, Avery era bucuroasă că neurologul a ajutat-o. Avea și o scuză.

- îmi pare rău că te-am pus într-o situație stînjitoare.

- După ce îi voi explica, doamna va înțelege.

El se concentra la trafic iar Avery privi pe fereastră. Acasă va fi mai greu.

S-a născut la Denton, în centrul Texasului, și și-a petrecut cea mai mare parte a copilăriei la Dallas, unde tatăl său, Cliff Daniels, lucra ca fotograf.

Ținutul era bogat în contraste și folclor. Avery îl iubea.

Și Țațe îl iubea. Conducea, dar privea ^peisajul încîntat de parcă îl vedea pentru prima dată. Întoarse pe un drum secundar pe care scia "Rocking Ranch".

Din toate articolele pe care le-a citit despre familia Rutledge în timpul

convalescenței, Avery a aflat că ferma Rocking avea mai mult de cinci mii de acri și o impresionantă turmă de vite de rasă. Rîul Guadalupe străbătea ținutul. Nelson a moștenit ferma de la tatăl său. După ce s-a retras din forțele aeriene s-a concentrat și a transformat ferma într-o afacere profitabilă. Găsise și câteva imagini ale casei, dar atît știa Avery despre ea.

Acum o vedea în depărtare. Era construită în stil spaniol, cu trei aripi între care se afla curtea. Casa avea un acoperiș de țiglă roșie care strălucea în soarele după-amiezii.

Aleea se arcui în semicerc și se opri în fața casei. Un stejar maiestos umbrea fațada. Țațe o ajută să coboare din mașină.

Totul părea chintesență texană, îți lua respirația, era frumos și Avery constată cu surprindere că se simțea acasă.

Imaginea din oglindă

Întreaga casă era mobilată într-un stil și cu un gust care era de așteptat din partea lui Zee. Totul era tradițional, dar intim și plăcut. Camerele erau spațioase, cu ferestre mari. Zee a făcut o casă plăcută pentru familia ei.

Masa era servită în grădină. O masă de lemn sub o umbrelă de soare. După ce a fost îmbrățișată de Nelson și Zee, Avery se apropie de Mandy.

- Bună, Mandy. Îmi pare așa de bine că te văd. Mandy privea în pămînt.

- Am fost cuminte.

- Sigur că ai fost. Mi-a spus și tata. Și ești așa de drăguță, îi mîngîie părul. Uite, ți-a crescut și părul, ai dat jos ghipsul.

- Pot să mănînc acum? Bunica mi-a spus că pot mîncă numai după ce vii tu.

Indiferența copilului îi rupea inima. Ar fi trebuit să explodeze de bucurie, să nu mai contenească cu povestirile după o atît de lungă despărțire de mama ei. S-au așezat la masă și menajera le-a servit masa, urîndu-i bun venit acasă.

- Mulțumesc. E bine acasă. Avery se gîndi că este un răspuns vag dar sigur.

- Adu-i Carolei un ceai rece, Mona. Și te rog să pui zahăr, nu surogat.

Nelson i-a servit pe tavă numele menajerei și câteva obiceiuri de ale Carolei. Era încordată și căuta răspunsuri pentru a nu face gafe în prezența părinților

141

Sandra Brown

lui Țațe. Tocmai cînd se felicita că a scăpat cu bine, un cîine bătrîn se apropie de ei. Făcu cîtiva pași spre Avery, apoi se opri- înțelegînd că este un străin, începu să mîrîie.

Un cîine? De ce nu s-a gîndit și la asta? Înainte de a aștepta alte reacții, prelua inițiativa.

- Ce are? M-am schimbat atît de mult? Nu mă mai recunoaște?

Țațe se aplecă și mîngîie animalul.

- Vino aici Shep și nu mai mîrîi.

Studiind-o ostil pe Avery, cîinele se apropie de Țațe și îi mîngîie cu botul. Țațe îl scarpină între urechi. Cu multă grijă, Avery întinse mîna și îl mîngîie.

- Ei, Shep, eu sînt.

Cîinele o miroși suspicios. Convins că nu prezintă nici un pericol, îi linse palma cu limba.

- Așa-i mult mai bine, rîse ea și privind spre Țațe văzu că acesta o studiază cu o expresie ciudată.

- De cînd vrei tu să fii prietenă cu cîinele meu? Avery privi neajutorată în jurul ei. Nelson și Zee

păreau la fel de uimiți de comportarea ei.

- De când... de când am văzut moartea cu ochii. Mă simt legată de fiecare creatură. Momentul de stînjeneală trecu și masa continuă fără alte incidente. Când au terminat, Avery dori să urce în cameră, să se spele, numai că nu știa unde.

- Țațe, mi-au dus bagajele în cameră?

- Nu cred. De ce, ai nevoie de ele?

- Da, te rog.

Lăsînd-o pe Mandy în grija bunicilor, Avery îl urmă spre mașină. Luă și ea bagajele mai mici.

- Le puteam lua eu pe toate, îi spuse el peste umăr, intrînd în casă.

- Nu-i nimic. Te ajut.

Imaginea din oglindă

Trecură pe un coridor lung. Un perete era de sticlă și dădea spre curtea interioară. Pe partea cealaltă erau mai multe camere. Țațe intră într-una dintre ele și lăsă valiza.

- O să te ajute Mona să despachetezi

Avery dădu din cap absentă, preocupată de dormitor. Era spațios și luminat. Draperiile și cuvertura patului erau dintr-un material înflorat. Prea înflorat pentru gustul lui Avery, dar evident foarte costisitor. Dintr-o privire absorbi toate detaliile.

- Am să plec la birou, spuse Țațe. Probabil că trebuie să te obișnuiești puțin, pentru ca trecerea să nu fie prea bruscă. Dacă... -

Se opri pentru că Avery îl strînoe de mîină. îi urmări privirea și se opri pe portretul Carolei de pe un perete.

- Ce s-a întîmplat?

Avery înghiți greu și spuse abja auzit.

- Nimic. Doar... doar că nu mai îmi place ăsta. Avea în ochi o privire dezorientată, privirea omului

care știa că este un impostor. Ochii negri ai portretului își băteau joc de ea. Zîmbi timid și încercă o explicație.

- Cred că trebuie să mă obișnuiesc. Te superi dacă dau jos portretul?

- De ce să mă supăr? Este camera ta. Faci ce naiba vrei aici. Ne vedem la cină, spuse el și ieși pe ușă.

Rezerva lui era fără nici un echivoc, se părea că simte ghețurile antarctice. El nu și-a făcut decît datoria. Este *camera* fa<

Dormitorul era curat. Deschise ușa dulapului. Avea haine pentru o armată, toate extrem de elegante și feminine. Nimic nu-i aparținea lui Țațe. Nici în

Sandra Brown

sertare nu găsi haine de ale lui. *Camera ta*, a spus el, nu *a^noastră*.

își făcuse degeaba probleme în .privința vieții conjugale. Nu avea bătaie de cap. Nu va avea legături intime cu Țațe pentru că el nu le dorea. Considerînd atitudinea lui în ultimele săptămîni, descoperi că este dezamăgită. Nici nu-și dăduse seama pînă acum dacă dorea să doarmă cu el. Ar fi o greșeală. Și totuși...

Privi portretul Carolei care o privea răutăcios.

- Cătea ce ești, șopti Avery. Am să repar tot ce ai stricat tu, de l-ai făcut să nu te mai iubească. Ai să vezi tu!

; Ai primit suficientă mîncare acolo? înțelegînd că Nelson vorbește cu ea, îi zîmbi.

- Suficientă, mulțumesc. Și totuși, oricît ar fi fost de bună mîncarea acolo, acasă este delicioasă.

- Ai slăbit mult, observă el critic. Trebuie să te îngrășăm. Eu nu tolerez siluete în familia mea.

Avery rîse și luă o gură de vin. Nu-i plăcea vinul, dar Carolei îi plăcea și trebuia să bea, fie că dorea sau nu.

- Nu se mai văd nici urmele șuturilor, comentă Francy insolent.
- Francy, te rog să te abții de la comentarii nepoliticoase, o certă Zee.
- Nu am fost nepoliticoasă. Am fost cinstită.
- Domnișoară, tactul este o calitate, continuă bunica cu răceală.
- Ladract! încerca...

Imaginea din oglindă

- Limbaj total nepotrivit pentru o tînără, comentă bunicul cu răceală. Cu siguranță nu-ți voi permite așa ceva.

Francy aruncă furculița în farfurie.

- Nu înțeleg. Toată îumea din familia asta nu a vorbit decît despre cît este de slabă și despre cum arată. Eu sînt singura care am curajul să spun ceva cu voce tare și uite cum lătrați la mine.

Nelson aruncă o privire cruntă spre Jack și acesta înțelese că trebuie să facă imediat ceva cu fiica sa.

- Francy, te rog, fii mai amabilă. Este masa în cinstea Carolei.

- Mare lucru, spuse fata printre dinți.

Se scufundă în scaun și într-o tăcere recalcitrantă, jucîndu-se cu resturile de mîncare, așteaptă să se ridice de la masă.

- Eu spun că arată extraordinar de bine.

- Mulțumesc Eddy, zîmbi Avery.

- A văzut cineva transmisia de la clinică? Ați văzut ce bine s-a descurcat?

- Cum nu se poate mai bine, spuse Nelson. Toarnă-mi puțină cafea, Zee.

- Sigur, Nelson.

Zee făcu semn și celor de la masă. Dorothy Rae luă sticla cu vin. Nu-și lua ochii de la Avery. Privirea prietenoasă a lui Avery întîmpina doar ostilitatea. Era o femeie atrăgătoare, dar băutura excesivă îi deformase trăsăturile. Era umflată, mai ales în jurul ochilor, care de altfel erau un albastru foarte plăcut, încercase să se aranjeze, dar nu reușise. Părul îi era dezordonat și ar fi arătat mai bine fără machiaj. Nu participase la conversație, dar avea un singur prieten intim - sticla cu vin.

-C Sandra Brown

Avery și-a format imediat o părere. Dorothy Rae era o femeie foarte nefericită. Motivul acestei nefericiri era încă necunoscut. Dar era sigură de un lucru, își iubea mult soțul, în timp ce acesta încerca să ia sticla, ea îi împinse mîna și își turnă în pahar. Totuși pe Jack îl privea cu disperare.

Avery stătea între Ta.te și Mandy. Deși a participat la conversație, toate simțurile ei erau îndreptate spre ei doi. Experiența ei cu copiii era foarte limitată, dar știa că de obicei copiii erau curioși și vorbăreți. Mandy era anormal de tăcută. Nu se plîngea și nimic, nu cerea nimic. Făcea gesturi mecanice.

- Ai văzut fotografiile electorale? întrebă Jack.

- Astăzi după-amiază. Mi-a plăcut cel cu sloganul despre noul început.

- "Țațe Rutledge, garanția noului început", cită Jack.

- Da, ăsta.

- Eu l-am făcut, spuse Jack.

- Probabil că de aceea îmi place cel mai mult. Ai fost întotdeauna bun să atingi miezul problemelor. Tu ce crezi, Eddy?

- Și mie mi se pare bun. Se potrivește, cu platforma electorală.

- Tată?

Nelson își mușca buzele, absent.

- Mie mi-a plăcut aceia cu fair play între texani.
- Și acela e bun, spuse Țațe, dar cam subtil.
- Poate că de așa ceva ai nevoie în campanie. Zee luă platoul cu tort și începu să îl taie. Prima felie era de obicei a lui Nelson, dar el își aminti sărbătoarea și spuse:
- Astăzi prima felie va fi pentru -Carole. Bine ai venit acasă.

r

Imaginea din oglinzi^}

- Mulțumesc.
- Nu-i plăcea tortul cu nucă de cocos, dar Carolei îi plăcea.
- Ce zici, începem să tipărim postere electorale?
- Mai stăm câteva zile, Jack, spuse Țațe privindu-l pe Nelson. Tatăl său era încruntat. Abia le-am văzut astăzi. Trebuie să-mi fac o părere.
- Care de obicei este cea mai bună.
- Probabil. Dar trebuie să ne gândim o zi sau două.
- Pentru Dumnezeu! Nu poate cineva... Francy arată spre Mandy. Copilul de trei ani abia reușea să se descurce cu prăjitura. Se murdărise toată, încercase să se ascundă dînd cu mîna, dar nu reușise decît să se murdărească și mai tare. Micuța este dezgustătoare. Pe mine vă rog să mă scuzați.
- Fără să aștepte permisiunea, Francy se ridică și aruncă șervețelul în farfurie.
- Plec la Kerrville să văd un film. Mai vine cineva? Aruncă o privire tuturor, dar se opri la Eddy. El nu o băgă în seamă. Văd că nu mai vine nimeni.
- Se întoarse pe călcîie și ieși din cameră. Cum îndrăznește să vorbească așa cu un copil lipsit de apărare? Avery o luă pe Mandy în brațe.
- Prăjitura este foarte bună și de aceea am scăpat firimituri, nu-i așa, scumpo? Luă șervețelul, îl înmuie într-un pahar cu apă și începu să-i șteargă fața fetiței.
- Fata voastră v-a scăpat din mîna, Dorothy Rae, spuse Nelson. Și are o fustă prea scurtă, abia de o acoperă.
- Eu încerc, Nelson, se scuză Dorothy. Însă Jack o alintă.
- E te o minciună, protestă acesta. Eu am pus-o la trea ă, nu-i așa? Este oricum ceva mult mai

r

Sandra Brown

- constructiv.
- Trebuia să fie la școală, declară Nelson necruțător. Nu trebuia să abandoneze. Ce se va alege de ea? Va plăti foarte scump aceste apucături. Și voi veți plăti.
- Cred că trebuie să-i fac lui Mandy o baie, interveni Avery, bucuroasă că are o scuză să se ridice de la masă. Vă rog să mă scuzați.
- Vrei să te ajut? întrebă Zee.
- Nu, mulțumesc. Apoi, înțelegînd că uzurpa locul ocupat de Zee, adăugă: Pentru că e prima noapte acasă, am s-o culc eu. Cina a fost minunată, Zee, mulțumesc.
- Vin și ei mai tîrziu să-i spun noapte bună, strigă Țațe în urma lor.
- Văd că nimic nu s-a schimbat.
- Dorothy Rae se clătină și apoi se prăbuși pe un scaun.
- M-ai auzit?
- Te-am auzit, Dorothy Rae: Dacă vrei să spui că te-ai făcut din nou de rîs, ai dreptate, nimic nu s-a schimbat.
- Vreau să spun că nu-ți iei ochii de la soția fratelui tău.
- Jack sări din fotoliu nervos.
- Ești beată și dezgustătoare. Mă duc să mă culc. Dorothy Rae făcu un efort să îl

urmeze.

- Nu încerca să negi, hohoti ea. Te-am privit. Tot timpul te-ai agitat în jurul Carolei și i-ai spus cât e de frumoasă.

Jack își scoase cămașa și o aruncă.

- Singura care se agită în familie ești tu când te îmbeți și nu te mai poți controla.

Imaginea din oglindă

Oamenii care au cunoscut-o pe Dorothy Rae Hancock nu și-ar fi imaginat că va ajunge așa la maturitate. A fost Regina Frumuseții. Tatăl ei era un avocat renumit. Ea era lumina ochilor lui. O răsfăța. După ce a terminat liceul, Dorothy a intrat la Universitatea Texas într-un nimb de glorie. Aici l-a întâlnit pe Jack și s-a îndrăgostit la nebunie de el. Pentru că el o evită, ea a jurat că îl va avea. Niciodată în viață nu i s-a refuzat nimic. Când Jack a cedat într-un târziu și a scăpat-o pe Dorothy Rae de virginitate, educația cavalerescă pe care a primit-o l-a obligat să-și respecte responsabilitățile. Mai ales când Dorothy Rae i-a spus că are o întârziere de ciclu.

Jack a intrat în panică și s-a gândit că o căsnicie era mult mai bună decât să afle Nelson adevărul. S-au căsătorit în secret și le-au spus părinților, abia după aceea.

Nelson și Zee au fost dezamăgiți, dar, după ce Jack le-a garantat că va continua școala, au primit-o cu bunăvoință pe Dorothy. Nici familia ei nu a primit vestea cu plăcere. Aproape 'că l-a omorât pe tatăl ei. De fapt, el a și murit după o lună, suferind un atac de cord. Mama ei era internată într-o clinică pentru alcoolici. După ce a ieșit, a băut din nou și a făcut un accident de mașină, căzînd de pe* un pod. A murit imediat.

Francine Angela s-a născut abia după optsprezece luni. Ori a fost cea mai lungă sarcină din istorie, ori a fost trucul ei pentru a-l obliga pe Jack să se căsătorească cu ea. El nu i-a reproșat niciodată, deși ea a fost pedepsită după aceea pierzînd două sarcini una după alta. Pentru că i-au fost aproape fatale, doctorul i-a legat trompele. Aceste dezechilibre psihice au dus-o spre băutură.

Sandra Brown

- Cum te mai poți privi în oglindă, își întrebă ea soțul, știind că o iubești pe soția fratelui tău?

- N-o iubesc.

- Nu? O urăști pentru că te tratează ca pe un gunoi, își șterge picioarele cu tine. Nici nu observi că schimbările petrecute cu ea...

- Ce schimbări? Doar știi că ne-a explicat de ce folosește mîna stîngă.

- Și alte schimbări. Nu le-ai observat.

- Poate. Dar spune-mi cîteva.

- Atenția pe care o arată lui Mandy și privirile cu care îl învăluie pe Țațe.

- A trecut prin momente foarte grele. S-a mai înmuiat și ea.

- Ha! Ea? S-a înmuiat? Dumnezeu, ești orb de tot? De la accident pare o cu totul altă persoană și tu știi foarte bine asta. Dar joacă teatru.

- De ce ar face-o?

- Pentru că dorește ceva. Poate că joacă rolul îndatoritoarei soții a senatorului, ca să se mute la Washington. Ce ai să faci tu atunci, Jack? Hm? Ce ai să te faci cu dragostea ta păcătoasă?

- Poate că mă apuc de băut și îți țin companie. Ea arată spre el cu o mînă tremurîndă, acuzatoare.

- Nu eluda subiectul. O dorești pe Carole. Știi foarte bine.

Jack, plictisit și dezgustat, se dezbracă, stinse luminile și intră în pat.

- Culcă-te, Dorothy Rae.

- Nu m-ai iubit niciodată.
- Nu-i adevărat.
- Ești convins că te-am șantajat să te însori cu mine.

Imaginea din oglindă

- N-am spus niciodată așa ceva.
- Am crezut atunci că sînt însărcinată. Am crezut.
- Știu că așa ai crezut.
- ^Pentru că nu m-aj iubit și s-a părut normal să alergi după alte femei, îl privi cu ochii îngustați. Știu că au fost și altele. M-ai înșelat de atîtea ori, încît nu-i de mirare că m-am apucat de băut. Fața îi era udă de lacrimi.
- Beau pentru că soțul meu nu mă iubește. Nu m-a iubit niciodată. Iar acum o iubește pe soția fratelui său. Jack îi întoarse spatele. Indiferența lui o înfurie și mai tare. Urcă în genunchi pe pat și începu să-l lovească cu pumnii.
- Spune-mi adevărul. Spune-mi cît de mult o iubești pe ea și spune-mi cît de mult mă disprețuiești pe mine. Furia și puterea o părăsiră. Se prăbuși lîngă el pierzîndu-și cunoștința. Jack se întoarse și o înveli. Cu un oftat nefericit încercă să doarmă.

rown

- Credeam că te-ai culcat. Țațe vorbea din ușa dormitorului lui Mandy. Avery stătea în genunchi lîngă cadă, iar Mandy se juca cu spuma din baie.
- Trebuia să fie în pat, dar am depășit puțin programul din cauza babanelor de săpun.
- Văd și eu. Țațe se apropie și Mandy îi zîmbi cu dragoste.
- Arată-i și lui tați ce faci tu, îi spuse Avery. Copila se execută, luă o mînuță de spumă și suflă în toate direcțiile. Cîteva balonașe se opriră pe genunchii lui Țațe.
- Dau! Uite ce face Mandy! îmi faci și mie baie? Fetița chicoti și mai luă un pumn de spumă. De data aceasta cîteva balonașe se opriră pe nasul lui Avery. Spre încîntarea copilului, ea începu să strănute.
- Mai bine ne oprim pînă nu facem și alte pozne. Se aplecă și luă copilul de sub braț.
- Dă-mi-o mie, spuse Țațe, care aștepta cu prosopul pregătit.
- Ai grijă, alunecă. O luă în brațe, o așeză pe pat și începu să o șteargă cu îndemînare.
- Cămașă de noapte? întrebă privind-o pe Avery.
- Da, aduc imediat. Era un dulap cu vreo șase sertare. Oare unde erau cămășile de noapte? Deschise sertarul de sus.

Imaginea din oglindă

- Șosete și chiloței.
- Carole? Al doilea sertar.
- Da, dar are nevoie și de lenjerie. Luă prosopul din jurul copilului, o îmbrăcă cu un maieu și îi trase cămașa de noapte. Avery luă peria de păr, se așeză pe marginea patului lîngă Țațe și începu să

o pieptene pe Mandy.

- Ce frumos miroși, spuse și sărută obrăjorii îmbujorați. Dăm și cu pudră?

- Pudră ca a ta? întrebă Mandy.

- Hmm, ca a mea.

Avery aduse cutia cu pudră pe care o depistase mai devreme, întorcându-se la pat deschise capacul. Se auzi un refren din Ceaikovski. Luă pământul și începu să împrăștie pudra pe pieptul fetiței și pe sub brațe. Mandy începu să rîdă.

- Mă gîdilă, mami.

Cuvîntul mamă îi aduse imediat lacrimi în ochi. O îmbrățișa cu dragoste.

- Acum chiar că miroși frumos, nu-i așa, tați?

- Sigur. Noapte bună, Mandy. O sărută și o înveli.

- Noapte bună, spuse și Avery aplecându-se să o sărute. Mandy o prinse de după gît și o sărută zgomotos. Luă ursulețul de lîngă ea și închise ochii.

Amețită de reacția spontană de afecțiune a copilului, Avery închise cutia muzicală, stinse lumina și ieși după Țațe pe hol, îndreptîndu-se spre camera ei.-

- Pentru prima zi...

Nu reuși să termine pentru că el o prinse de mîină, o trase în dormitor și o lipi de perete. Ținînd-o strîns, închise ușa, apoi îi bloca orice mișcare cu cealaltă mîină.

- Ce "s-a întîmplat cu tine? întrebă ea.

- Taci și ascultă, își apropie fața furioasă de fața ei. Nu știu ce joc periculos mai pui la cale, Mai mult decît atît, nu dau doi bani pe tine. Dar dacă îți bați joc de Mandy, am să te bat pînă n-ai să te mai poți mișca. Ai înțeles?

- Nu. Nu am înțeles.

- Pe dracu'! Dulceața asta cu care joci teatru, se vede cît de colo.

- Joc teatru?

- Eu sînt matur.

- Tu ești o brută. Dă-mi drumul.

- Eu îmi dau seama ce faci. Dar Mandy este un copil. Pentru ea totul este normal. Va răspunde cu afecțiune. Apoi, cînd ai să devii din nou ceea ce ai fost, ai să-i produci o suferință de nereparat.

- Eu...

- Nu-ți permit așa ceva. Nu vreau să pățească fetița mea așa ceva.

- Ai foarte puțină încredere în mine, Țațe.

- Nu am deloc încredere în tine.

Ea respira agitat. El o privea ca o brută.

- Bine, azi-dimineață ai amețit presa în numele meu. Mulțumesc. Mi-ai luat mîina să vadă toți. Dulce de tot. Aveam amîndoi verighete. Ce romantic! I-ai făcut pe membrii familiei mele să vadă cum te-ai schimbat, parcă l-ai văzut pe Dumnezeu, cît ai stat la spital. Te cunosc prea bine, Carble. Știu că ești dulce și bună, dar te pregătești să sari și să ucizi, îți amintești? Am motive să cred asta.

Deprimată, Avery încercă să se apere.

- M-am schimbat. Sînt alt om.

- Pe dracu'!. Ai schimbat doar tactica. Dar mie nu-mi pasă cît de bine vei juca tu rolul de soție model. După ce se termină tot, ieși din joc. Ceea ce ți-am

Imaginea din oglindă

spus înainte de accident rămîne valabil. Indiferent de rezultatul alegerilor, tu vei pleca.

Amenințarea nu o sșeria deloc. Deja Avery Daniels nu mai avea nimic, își pierduse și identitatea, însă ceea ce o uimea la Țațe, de a cărui integritate nu s-a îndoit nici un

moment, era faptul că minte electoratul.

- Ești în stare să minți oamenii astfel? șuieră printre dinți. Ești în stare să-ți faci campanie purtându-mă după tine și zîbind nevinovat, numai ca să obții voturi? Pentru că un candidat cu căsnicie fericită are șanse mai mari de a câștiga, decît unul care divorțează?

El p privi tăios.

- Încearcă, Carole. Aruncă vina pe mine, dacă asta te scutește de propria-ți vină. Știi foarte bine de ce nu te-am alungat atunci cînd trebuia. Vreau alegerea aceasta pentru mine. Nu-i voi părăsi pe alegătorii mei. Nu pot face ceva care m-ar costa voturile lor, chiar dacă asta înseamnă să mă prefac că trăiesc cu tine. O privi disprețuitor. Operația te face mai tînără, dar în interior tot putredă ai rămas.

Avery încerca cu disperare să se disocieze de persoana Carolei. Fiecare insultă îi ajungea direct în inimă, de parcă îi era destinată ei și nu soției lui. Ar fi vrut să se apere, să folosească armele oricărei femei. Vedea că, în ciuda temperamentului lui inflexibil, era foarte atrăgător. Gura lui avea o expresie de cruzime. Se hotărî s-o îmblînzească. îl sfida.

- Ești sigur că sînt același om? Al naibii de sigur.

Își trecu mîinile pe după gîtul lui.

- Ești sigur, Țațe? Se ridică pe vîrfuri și îl sărută ușor. Ești absolut sigur?

r

Sandra Brown

- Să nu faci asta! Arăți ca o tîrfă! Nu sînt!

Într-un fel, el avea dreptate. Asta făcea cu soțul altei femei. Dar avea o motivație. Dorința reală de a-l iubi pe Țațe cu toată tandrețea care i-a lipsit în timpul căsătoriei cu Carole.

- Nu sînt femeia care am fost odată. Jur că nu

îl sărută din nou, trecîndu-și degetele prin părul lui des. Dacă ar fi vrut într-adevăr să o respingă, el ar fi putut, se încuraja ea. Dar el se lăsă în mîinile ei. Încurajată, ea încercă mai mult. Îl simți încordat, dar luă aceasta ca un semn de slăbiciune.

- Țațe? spuse ea mușcîndu-l ușor de buză.

- Dumhezeule!

Mîna rezemată de -perete căzu fără vlagă. Ea îi absorbea cu toți porii puterea trupului. O prinse de talie. Cu cealaltă mînă îi prinse bărbia, aproape să i-o zdrobească. O^ sărută lacom. Aproape că nu mai putea respira, îl mîngîia pe obraji. El începu să o dezbrace. Avery simți că devine fluidă.

Brusc, rămase părăsită. Deschise ochii. Se rezemă de perete, ca să nu cadă.

- Da, știi să joci teatru, spuse el implacabil. Era îmbujorat și avea ochii dilatați. Respira greu. Ești la fel de atrăgătoare cum ai fost odată, dar ai mai mult stil. Altfel, și totuși la fel de sexy. Poate chiar mai mult. Da, m-ai stîrnit, recunosc el furios. Dar mai bine mor, decît să mă culc cu tine.

Ieși din cameră, lăsînd ușa deschisă. Jignită, Avery rămase în camera Carolei, în suferința creată de Carole.

Imaginea din oglindă

Toți membrii familiei au remarcat schimbările din personalitatea Carolei, dar comportamentul său a adus insomnie mai ales unei anumite persoane. După ore întregi de plimbări în întuneric, cel care avea insomnie striga cu disperare spre lună.
Ce mai pune la cale căteaua?

Diferențele dintre trăsături erau subtile și nesemnificative. Părul scurt îi dădea o

altă înfățișare. Mai slăbise. Dar nu schimbările fizice erau evidente.

Ce mai pune la cale căteaua?

Judecînd după felul cum se comportă, ai zice că moartea i-a trezit conștiința. Nu se putea să fie adevărat. Nu era ea omul care să cunoască acest cuvînt. Deși, după felul cum se comporta, așa parcă insinua tuturor.

Era posibilă o schimbare radicală a Carolei Rutledge? Putea ea oare să fie o soție iubitoare și o mamă atentă?

Mă faci să rid.

A schimbat tactica. S-a descurcat bine pentru ceea ce a fost angajată să facă: să distrugă sufletul lui Țațe Rutledge pentru ca, în momentul în care glonțul va exploda, aceasta să fie o binecuvîntare.

Carole Navarro a fost omul perfect pentru sarcina primită. A trebuit să se aranjeze, să se îngrijească, să se îmbrace corect și să vorbească îngrijit. Dar, cînd totul a fost gata, arăta ca o soție extrem de potrivită, inteligentă, sofisticată, spirituală și atrăgătoare, încît Țațe nu i-a putut rezista.

Țațe nu a avut de unde să știe cum a căpătat ea

Sandra Brown

această inteligență și rafinement, ieșite dintr-o adevărată mocirlă. Exact cum a fost planificat, el a căzut în plasă, gîndind că ea are toate calitățile unei soții.

Carole a perpetuat mitul pînă după ce s-a născut Mandy, conform planului. A fost o adevărată ușurare pentru ea cînd a trebuit să înceapă faza a doua a planului și -să angajeze aventuri extraconjugale. Abia dacă mai avea răbdare. Odată scăpată, și-a jucat rolul perfect.

Dumnezeule, a fost o adevărată plăcere să vadă nefericirea lui Țațe.

Cu excepția indiscreției de la spital, între ei doi nu s-au schimbat informații privind alianța lor secretă, începută cu patru ani în urmă. În nici un fel nu s-a făcut nici o referire la sarcina pentru care a fost recrutată.

Dar, de la accident, ea a devenit mai distantă. Privea pe toată lumea cu multă atenție. Făcea lucruri ciudate și neobișnuite, chiar pentru Carole. Întreaga familie observase aceste trăsături de personalitate neobișnuite.

Poate că se purta așa ca să se distreze, îi plăcea, îi plăcea să fie perversă de dragul suferinței pe care o pricinuia. Nu era ceva grav, dar arăta că a preluat inițiativa și a schimbat planul inițial fără să ceară permisiunea. Poate că nu a avut ocazia. Poate că știa ceva despre Țațe și a trebuit să acționeze imediat.

Dar era posibil ca afurisita să dorească să fie într-adevăr soție de senator, considerînd că este o răsplată mai mare decît plata pe care o primea. La urma urmei, metamorfoza ei a coincis cu alegerile primare.

Oricare i-ar fi fost motivele, această nouă

-----**T Imaginea din oglindă**

comportare era foarte îngrijorătoare. Mai bine se controla, altfel trebuia îndepărtată. Din acest moment totul se putea continua fără participarea ei. Oare chiar nu-și dădea seama de asta, căteaua? Sau a ajuns la concluzia că, în sfîrșit, al doilea glonte era pentru ea.

Sandra Brown

- Doamnă Rutledge, ce surpriză! Secretara se ridică să o primească la firma de avocați condusă de Țațe și fratele său. Ca să ajungă acolo a căutat adresa în cartea de telefon.

- Bună ziua, ce mai faci?

Nu-i spuse secretarei pe nume, dar citi plăcuța de pe birou: "Mary Crawford".

- Bine, arătați excepțional.

- Mulțumesc.

- Țațe mi-a spus că sînteți mai drăguță decît înainte, dar acum m-am convins.

i-a spus Țațe așa ceva? Din noaptea cînd a sărutat-o au evitat amîndoi să rămîină singuri, se părea greu de crezut că a lăudat-o în fața secretarei.

- Este în birou?

Știa că este. Mașina era parcată în față.

- Este cu un client.

- Am crezut că nu se mai ocupă de procese.

- Nu o mai face. Dar este cu Barney Bridges. Știți cum este. Oricum, i-a adus lui Țațe o donație substanțială pentru campanie. Țațe și-a făcut timp să-l primească.

- Am venit atîta drum. Stau mult? Pot să aștept?

- Vă rog. Luați loc.

Secretara îi făcu semn spre anticameră.

- Doriți o cafea?

- Nu, mulțumesc.

Renunțase la cafea în ultima vreme pentru că

-----C **Imaginea din oglindă**)-----N

Carole prefera o zeamă dulce. Această vizită impetuoasă la biroul lui Țațe a fost de fapt o măsură disperată, ca să nu înnebunească. Oare ce făcea Carole toată ziua? Avery a stat la fermă două săptămîni și nu a descoperit că își poate ocupa timpul cu ceva constructiv, l-au trebuit cîteva zile să depisteze unde sînt lucrurile din casă. A fost tot timpul alertată pentru că nu a vrut să dea de bănuț celor din jurul ei. Pe urmă, s-a obișnuit cu ceea ce se afla afară. O lua și pe Mandy în aceste misiuni secrete pentru ca totul să pară o joacă nevinovată. Felul de viață al Carolei era îngrozitor de plictisitor. Avery era înnebunită.

În ziua în care a descoperit un carnețel cu date de înîlnire l-a strîns la piept ca pe ceva prețios. Dar înăuntru nu erau decît ședințele de coafor și manichiură. Avery nu s-a dus niciodată. Nu-și putea permite luxul. Coaforul sau manichiurista puteau descoperi lucruri prea intime și periculoase. Aparent, nu avea prieteni, nu era membră a nici unui club, primise flori, probabil, de la prieteni de familie.

Carole nu făcea nimic. Ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare pentru asta. Dacă ea ar fi fost expertă în ceva anume? Cum s-ar fi descurcat ea, Avery? Dar Carole era leneșă, Ușa de la biroul lui Țațe se deschise, El ieși însoțit de un bărbat bondoc de vîrstă mijlocie. Rîdeau.

Cînd îl văzu, inima lui Avery începu să bată. Rîdea sincer, așa cum nu o făcuse niciodată cu ea.

- Pe cine trebuie să impresionez? îl întreba el pe directorul de campanie cînd acesta îl sfătuia să rîdă seducător.

- Cîteva milioane de alegători.

- Dacă nu-i pot impresiona prin ceea ce spun,

7eî~

Sandra Brown

poți să fii sigur că nu-i voi impresiona cu un zîmbet.

Avery îndrăgea felul în care se îmbrăca Țațe. Arăta senzațional. O buclă de păr îi cădea mereu pe frunte, Gura sugera hotărîre și putere. Nu o văzuse încă. În astfel de momente nu avea nici urmă de dispreț pentru soția lui.

Vizitatorul lui Țațe se îndreptă spre ea cu multă condescendență.

- Ce surpriză! Doamne, dar arăți mai bine ca niciodată. Nu credeam că așa ceva este posibil.

- Bună ziua, domnule Bridges.

- "Domnule Bridges"? De unde ai mai scos-o și pe asta? I-am spus mamei când te-am văzut la televizor că ești tare drăguță. Și ea zice la fel.

- Mă bucur.

El apropie vârful trabucului de nasul ei.

- Ascultă-l pe bătrînul Barney, dragă, aveți voturile. Estimările nu înseamnă nimic. Altfel crezi că mi-aș pune banii la bătaie pentru băiatul ăsta? Crezi că aș face-o, dacă nu aș fi sigur?

- Nu, domnule, nu tu, Barney, se descurcă ea rîzînd.

- Asta este. Mi-ar plăcea să vă invit la masă, dar am o întîinire plictisitoare cu un reprezentant al bisericii.

- Noi nu te mai reținem, spuse Țațe, încercînd să pară serios. Mulțumim din nou pentru bani.

- Mama îi trimite pe ai ei astăzi. Țațe înghiți cu dificultate.

- Am... am crezut că cecul este pentru arnîndoi.

- Doamne, măi băiete! Sînt numai jumătate. Trebuie să plec. Este tîrziu. I-am promis mamei că n-am să întîrzii. Aveți grijă de voi.

După ce ușa se închise în urma lui, secretara îl

Imaginea dii | oglindă %-

întrebă uimită:

- A spus jumătate?

- Așa a spus, răspunse Țațe neîncrezător. Zîmbiră cu toții, dar, după ce închise ușa biroului, zîmbetul lui dispăru.

- Ce faci aici? Ai venit după bani? Tonul vocii lui o înnebunea.

• Nu, nu am nevoie de bani, spuse ea așezîndu-se pe un scaun în fața biroului. Așa cum mi-ai sugerat, am mers la bancă și am semnat un nou carnet de cecuri. Le-am explicat de ce scriu cu stînga. Am bani.

- Și atunci de ce ai venit?

- Am nevoie de altceva. , - De ce anume?

- Vreau să fac ceva.

Afirmația ei neașteptată îl izbi direct. O privea cu toată atenția. Sceptic, studiind-o, puse picioarele pe birou.

- Vrei să faci ceva? -Da.

- Ascult.

- Mă plictisesc, Țațe. Sînt izolată acolo la fermă și nu fac nimic toată ziua. Nu mai suport lenevia. Mi s-a năclăit mintea. De fapt, am ajuns să vorbesc singură.

Se ridică și începu să se plimbe prin birou. Observa detaliile. Erau mai multe fotografii de-ale lui Mandy, dar nici una de-a Carolei. Pe perete, erau frumos aranjate alte diplome, împreună cu cîteva fotografii vechi, încercînd să-și amintească cîte ceva, studie o fotografie veche făcută în Vietnam.

Țațe și Eddy erau în fața unui bombardier, într-o atitudine de camaraderie. Se priveau zîbind. Pînă în acest moment nu și-a dat seama că Eddy a fost lîngă

Sandra Brown

el în timpul războiului.

- Dar de cînd te preocupă să-ți pui mintea la contribuție?

- Am nevoie să fac ceva activ.

- Fă gimnastică aerobică.

- Am făcut. Dar am numai o oră de trei ori pe săptămână.
- Fă mai mult.
- Țațe!
- Poftim? Ce naiba mai vrei?
- Încerc să-ți spun, dar tu refuzi cu încăpăținare să mă ascuți.
El privi îngrijorat spre ușă, gândindu-se că îi aude secretara. Cu vocea scăzută îi spuse:
- Îți plăcea să călărești dar, de cînd ai venit acasă, nu ai făcut-o niciodată.
Și lui Avery îi plăcea să călărească, dar nu știa cît fusese de bună Carole și de aceea evitase.
- Nu-mi mai place, spuse ea încet.
- Și eu care eram convins că-ți place, continuă el ironic. Doar ți-ai cumpărat o adevărată garderobă.
Avery știa că dulapul este plin cu haine de călărie.
- Probabil că am s-o fac.
Dorind să se reculeagă, se întoarse din nou spre fotografii. Erau mai multe fotografii ale lui Nelson în haine militare. Una îi atrase atenția în mod deosebit. Nelson ținea de după umeri un cadet, un tînăr extrem de frumos, îngrijit, pe fotografie scria "*Majorii Nelson Rutledge și Bryan Țațe, Coreea de Sud, 1951*".
Bryan Țațe. O rudă de-a lui Nelson? Un prieten? Probabil că da, de vreme ce Nelson a dat numele lui copilului său.
- Te rog să mă lași să lucrez la cartierul general al
Imaginea din oglindă
campaniei electorale. -Nu.
- De ce? Pentru că lucrează și Franci acolo?
- Motiv suficient pentru ca tu să stai departe de asta. Ar putea curge sînge.
-Am s-o ignor.
- Avem deja voluntari, ^e calcă unul pe altul. Eddy nu știe ce să le mai dea"de lucru.
- Dar trebuie să fac și eu ceva, Țațe.
- De ce, pentru Dumnezeu?
Pentru că Avery Daniels nu putea sta locului. Era obișnuită cu tensiunea. Viața sedentară a Carolei o înnebunea.
Nici nu-l putea proteja de prezumtivul asasin, (dacă el continua să o țină departe. Viitorul ei și al lui depindeau de implicarea ei în campanie, pentru a descoperi suspectii.
- Simt că trebuie să te ajut și eu cumva.
- Pe cine crezi tu că minți acum? rîse el ironic. .
- Sînt soția ta!
- Numai pentru moment!
Duritatea lui o lăsă fără grai. Văzînd expresia jignită de pe fața ei, el înjură încet.
- Bine, dacă vrei să faci ceva pentru mine, continuă să fii o mamă decentă pentru Mandy. În ultima vreme a început să-și dea drumul.
- Ba chiar foarte mult. Și am de gînd să continui. Dar chiar și Mandy îmi consumă foarte puțin din timpul liber. Nu pot fi cu ea în permanență. De trei ori pe săptămână merge la grădiniță.
- Si tu ai fost de acord cu asta.
- Încă mai sînt. Legăturile cu alți copii îi prind bine. Are nevoie, de legături sociale. Dar cît este ea plecată eu umblu prin casă fără nici un scop, pînă se face ora

Sandra Brown

cînd trebuie s-o aduc acasă, în fiecare după-amiază doarme. Te rog, Țațe, mă topesc dacă nu fac ceva.

E! o privi îndelung. Fără să vrea, coborî ochii spre bluza de mătase, dar îi ridică imediat, neliniștit că nu a reușit să se controleze. O întrebă răstit:

- Și ce vrei să faci?

Ea se mai relaxa puțin. Măcar accepta discuția.

- Lasă-mă să lucrez la cartierul general. -Nu.

- Atunci, ia-mă cu tine în turneul electoral de săptămîna viitoare.

- Nu, spuse el și mai hotărît. -Te rog.

- Am spus nu. Se ridică furios și începu să se plimbe prin birou.

- De ce nu?

- Pentru că nu ești un om de echipă, Carole, și nu sînt dispus să-ți suport toanele.

- Cum ar fi?

- "Cum ar fi", întrebă el, nevenindu-i să creadă. Cînd ai fost data trecută, te-ai plîns de camere, de mîncare, de totul. Ai întîrziat tot timpul, deși știai cît este de strîns programul. Ai făcut gafe cu ziariștii, pe care numai tu le-ai considerat inteligente, iar ceilalți le-au considerat lipsite de gust. Numai în trei zile. Atunci m-am hotărît.

- N-am să mai fiu așa.

- Nu voi avea timp pentru tine. Cînd nu voi ține discursuri, voi fi ocupat să le scriu. Ore în șir te voi ignora și ai să mă bați la cap că nu ai nimic de făcut.

- îmi găsesc ceva de lucru. O să fierb cafeaua, o să fac sandvișuri, o să ascut creioane, o să răspund la telefon.

- Lucru manual. Peste tot avem oameni care se

Imaginea din oglindă }

J

vor ocupa de asta.

- Pot să fac *orice*.

Tot timpul cît el s-a mișcat prin birou, ea a mers aproape pe urmele lui. Cînd s-a oprit brusc, s-a lovit de el.

- Noutatea o să se spulbere după prima zi, o să te sature, o să te plîngi și o să vrei să vii acasă.

- N-o să fac nimic din toate astea.

- Ce ți-a venit așa deodată?

- Candidezi pentru Senat și este responsabilitatea mea, ca soție a ta, să te ajut să câștigi.

- Praf în ochi!

Cineva bătu la ușă. După cîteva secunde, Eddy intră urmat de Jack.

- Scuzați-ne, dar am auzit că strigați unul la altul și ne-am gîndit că aveți nevoie de arbitru.

- Ce se întîmplă? întrebă Jack, închizînd ușa. Ce faci tu aici?

- Am venit să-mi văd soțul, se răsti Avery. Dacă n-ai nimic împotriva, Jack? Cu un gest războinic, Avery își dădu părul de pe frunte.

- Calmează-te, pentru Dumnezeu! Am pus doar o întrebare.

Eddy îi privea cu mîinile în buzunarele pantalonilor.

- Carole vrea să vină cu noi în turneul electoral de săptămîna viitoare, le explică Țațe.

- Dumnezeule! Iar? nu se putu abține Jack.

- Și de ce nu, mă rog? strigă Avery.

- Hai să discutăm, spuse Eddy.

- Nu-ți place ideea, Jack? întrebă Țațe privindu-l fix,

Jack -o privi și înjură încet.

- E soția ta.

Sandra Brown

Țațe își îndrepta atenția spre Avery.

- Cunoști deja obiecțiile mele.

- Unele dintre ele sînt justificate, spuse ea împăciuitor, recunoscătoare că nu își critică soția în fața celorlalți. De data aceasta am să mă comport cum trebuie.

- Eddy?

Cînd își auzi numele, Eddy ridică privirea. - Fără îndoială că un cuplu frumos face o impresie mai bună decît un bărbat singur.

- De ce?

- Gîndește-te. Familia reprezintă conceptul de viață american - unitate, căsnicie, visul american. Căsătoria reprezintă aceste lucruri și le va reprezenta chiar cînd vei ajunge la Washington.

- Măcar în teorie, spuse Jack răutăcios.

- Măcar în teorie, acceptă Eddy, zîmbind. Femeile te vor respecta că ești un soț credincios și un tată bun. Bărbații vor aprecia că nu ești homosexual.

- Da, nici unul nu va accepta să fie reprezentat de un homosexual. De obicei, un candidat singur care arată bine nu este acceptat de bărbați. Dar, însoțit de soție, înseamnă că intră în rîndul celor mulți.

| - Cu alte cuvinte, rău cu rău, dar mai rău fără rău, comentă Avery.

Eddy ridică neajutorat din umeri.

- Nu eu am făcut aceste reguli, Carole. Ea îi privi dezgustată pe toți trei.

- Ei, care este verdictul?

- Am o propunere.

- Ai cuvîntul, Eddy.

Ca și mai înainte, Țațe stătea pe scaun cu picioarele pe birou. Avery ar fi vrut să-l îmbrîncească ca să se răzbune.

(**Imaginea din oglindă**

- în numele Carolei am refuzat o invitație la un dineu pentru vineri seara, spuse Eddy.

- Cel de la Austin?

- Da. Am scuzat-o că nu este complet refăcută. Aș putea să-i spun și să accept invitația. Este un grup bipartizan. Este doar o ocazie de a te face observat. Vom vedea cum decurge seara și apoi vom hotărî despre turneu.

- Cu alte cuvinte, trebuie să trec un test, spuse Avery.

- Da, dacă așa vezi tu lucrurile, zise Eddy. Apoi vorbi calm cu Țațe:

- S-a descurcat foarte bine la conferința de presă, la spital.

Părerile lui Eddy contau foarte mult pentru Țațe, dar hotărîrea finală pînă la urmă el o lua. îl privi pe fratele mai mare, care rămăsese într-o tăcere ostilă.

- Tu ce spui, Jack?

- Cred ca ar fi bine să vină, spuse, privind-o cu resentiment. Știu că mama și tata ar vrea să păreți un cuplu fericit.

- Vă mulțumesc pentru sfaturi.

Amîndoi au înțeles aluzia subtilă... Jack părăsi biroul fără alte cuvinte. Eddy își luă un tăcut rămas bun și plecă. Țațe o privi fix pentru cîteva clipe.

- Bine, spuse el fără entuziasm. Mai ai o șansă să mă convingi că mă pot bizui pe tine cînd va începe adevărata campanie electorală.

- Nu vei fi dezamăgit, Țațe, îți promit.' El se încruntă neîncrezător.

- Vineri seara. Plecăm la ora șapte fix. Să fii gata la timp.

- Răspund eu.

Cineva a sunat de două ori la ușă. Avery a fost mai aproape. Desfăcu siguranța și deschise ușa. Intre vasele de flori stătea Van Lovejoy.

Avery îngheță. Zîmbetul de bun venit îi împietri pe buze. Îi tremurau genunchii, simțea un nod în stomac.

Van arăta aceeași stinghereală. Țigara îi căzu dintre degete. Clipi de mai multe ori. Avery spera din inimă ca pupilele ochitor lui să fie dilatate de marijuana și nu de șoc. Încercînd să pară cît mai normală, spuse:

- Bună ziua.

- Bună ziua... pentru o clipă Van închise ochii și dădu din cap. Ah, doamna Rutledge?

-Da!

- Isuse, pentru o clipă am crezut că sînteți... semănați... nu mai continuă, duse o mîină osoasă la inimă.

- Intrați, vă rog, spuse Avery iute, nedorind să-și audă numele rostit de el. Abia se abținea să nu-l ia în brațe și să-l strîngă, și să-i povestească totul, să-i spună că avea la îndemîină reportajul vieții ei.

Însă, chiar de la început intrase singură în această încurcătură. Dacă i-ar spune și lui Van, i-ar pune și lui viața în pericol. Oricît de reconfortantă ar fi ideea de a avea un aliat, nu-și putea permite luxul. Și apoi, Van nu era chiar un confident de încredere. Ii făcu loc și îl lăsă să pășească în hol. Normal ar

Imaginea din oglindă

fi fost ca el să privească în jurul său, curios. În schimb, el nu-și lua ochii de la ea. Îi era milă de deruta lui.

- Dumneavoastră sînteți...?

- Oh, mă scuzați, își frecă palmele de jeanșii ponosiți și-i întinse mîina. Sînt Van Lovejoy.

- Carole Rutledge.

- Știu. Am fost acolo în ziua cînd ați plecat de la clinică. Lucrez pentru postul de televiziune KTEX.

- Ah, înțeleg.

Deși el se străduia să poarte o conversație normală, nu-și putea lua ochii de la ea. Era o adevărată agonie să fii atît de aproape de un prieten și să nu te poți purta normal. Ar fi avut un milion de întrebări pentru el, dar se opri la una care ar fi fost normală pentru Carole:

- Dacă ați venit pentru o emisiune de televiziune, nu ar fi fost normal să discutați mai întîi cu domnul Paschal, directorul de campanie al soțului meu?

- El știe că vin. M-a trimis compania.

- Compania?

- Da, voi filma aici o reclamă comercială, săptămîna viitoare. Astăzi am venit să văd decorul. Nu v-a spus nimeni că voi veni?

- Eu...

- Carole?

Nelson intră în hol, studiindu-l pe Van cu evidentă dezaprobare. El era un milităros, niciodată nu avea hainele boțite și părul nepieptănat.

Exact antiteza lui Van. Purta un tricou care făcea reclamă unui restaurant specializat în stridii. Avea un desen sugestiv și cuvintele: "Strînge-mă, suge-mă, mușcă-mă .crudă". Blugii îi erau rupți. Emană un aer nesănătos. Avery știa foarte bine că Van,

cu acele

Sandra Brown

degete pătate de nicotină, mînuia camera de luat vederi ca un adevărat artist. Dar ceea ce vedea Nelson era imaginea unui hippie, o viață irosită. Talentul lui Van era la fel de bine ascuns, ca și adevărata ei identitate.

- Nelson, acesta este domnul Lovejoy. Domnule Lovejoy, colonelul Rutledge.

Nelson evită să-i întindă mîna.

- A venit să vadă casa, pentru ,a o pregăti pentru filmarea de săptămîna viitoare.

- Lucrați pentru studiourile MB?

- Din cînd în cînd și pentru ei. Cînd au nevoie de cel mai bun.

- Hmm. Au spus că vor trimite pe cineva. Categorie, Van nu era ceea ce ar fi vrut Nelson. Ce doriți să vedeți? Interiorul? Exteriorul?

- Totul. Vreau să văd un loc unde Rutledge, soția și copilul își petrec o zi obișnuită. Așa au spus că vor. Ceva obișnuit. Chestii sentimentale.

- Poți vedea tot ce dorești în casă, domnule Lovejoy, dar nu vei avea acces la familia mea. Soția mea ar fi șocată dacă ar vedea cum ești îmbrăcat.

- Doar nu-i ea îmbrăcată cu hainele astea. De ce naiba i-ar păsa?

Ochii albaștri ai lui Nelson înghețară. Era obișnuit să fie tratat cu politețe și mai ales cu respect de o persoană pe care el o considera inferioară lui. Dacă treaba lui Van nu ar fi avut legătură cu campania lui Țațe, probabil că I-ar fi luat de guler și I-ar fi aruncat pe ușă afară. Dar așa, se mulțumi să spună doar:

- Carole, te rog să scuzi aceste cuvinte. Acum plecăm.

Van se întoarse spre ea.

- Ne mai vedem. Vă rog să mă iertați, doamnă

Imaginea din oglindă

Rutledge, am fost nepolitic, v-am-. privit fix, dar îmi amintiți atît de bine de...

- Sînt obișnuită cu privirile curioase ale oamenilor, îl întrerupse ea din nou. Toți sînt foarte curioși.

Nelson îi strigă nerăbdător:

- Pe aici, domnule Lovejoy.

Van o mai privi o dată uluit și apoi plecă după Nelson.

Ar fi vrut să-l prindă de mîină și să-l întrebe ce mai face Irish, dacă o mai jelește, dacă are grijă de el, dacă secretara a născut un băiat sau o fetiță, ce se mai bîrfește la birou?

În același timp, intuia că s-ar putea ca Van să nu fie la fel de bucuros că o vede. Oh, ar fi încîntat să știe că trăiește, dar imediat ce și-ar fi revenit din surpriză, parcă I-ar fi auzit: "Ce prostie ai făcut?"

De foarte multe ori s-a întrebat și ea același lucru. Da, își dorea reportajul, dar această motivație nu era satisfăcătoare.

Salvarea vieții lui Țațe a fost motivul suprem pentru a lua locul fostei lui soții. Dar mai era oare acest motiv operant? Unde era amenințarea pe care ea ar fi trebuit să o descopere?

De cînd a venit acasă, Avery a fost un foarte atent observator, între Jack și Dorothy Rae existau neînțelegeri. Francy ar fi scos din minți și un sfînt. Nelson era un autocrat. Zee era distantă. Eddy era competent pînă la pedanterie. Dar nici unul din ei nu a arătat decît dragoste față de Țațe. Își dorea să depisteze un potențial criminal și să facă reportajul cu toată credibilitatea necesară unui jurnalist.

Prezența lui Van a adus cu sine înțelegerea faptului că nu se mai concentra suficient de mult pe povestea reportajului, ci pe personajele care trăiau

Sandra Brown

această poveste. Nu era surprinzător. Detașarea a fost cea mai grea problemă de rezolvat în cariera ei, singurul element care i-a scăpat.

Moștenise talentul de la tatăl ei, dar capacitatea de a disocia factorul uman nu a moștenit-o. Nu avea obiectivitate. Se temea că nu va mai avea deloc, dacă se va implica în povestea lui Țațe Rutledge.

Nici nu-l putea părăsi acum. Nu avea de ales. Trebuia să ia lucrurile așa cum se petreceau - chiar și vizitele surprinzătoare din partea prietenilor.

Sosi și ziua de vineri. Avery omorî orele lungi ale după-amiezei jucîndu-se cu Mandy în camera ei, după ce se trezise din somnul de prînz. Stăteau la o masă și făceau dinozauri din plastilină, pînă cînd lui Mandy i s-a făcut foame și a dat-o în grija Monei.

La ora cinci, Avery a făcut o baie. În timp ce se machia, ciugulea dintr-o farfurie cu gustări.

Își aranja părul. Era încă scurt, dar șic, totuși puțin mai mare decît la început. Crescuse destul pentru a-l aranja într-o formă oarecare. Sublinie rezultatul final, destul de sexy, cu o pereche de cercei cu diamante.

La șapte fără un sfert, cu cincisprezece minute mai devreme, era gata, se spreia cu parfum, cînd Țațe intră în cameră brusc. Apariția lui o ului. Dormea pe o canapea într-un mic salonaș de lîngă camera ei. Între ei era o ușă, dar el o înclua întotdeauna. Salonașul în care stătea era mobilat sever, cu un aer masculin. Avea și o baie mică. Chiuveta nu era mai mare decît una dintr-un cabinet dentar, abia dacă putea fi folosită de un adult. Și totuși, Țațe prefera aceste condiții

Imaginea din oglindă)-----

modeste, decît să împartă dormitorul spațios cu soția sa. Primul gînd care a izbit-o cînd l-a văzut întrînd furtunos era că s-a răzgîndit și nu mai vrea să o ia la dineu. Și totuși, nu era furios, doar neliniștit. O studie apreciativ în oglindă. Mulțumită să vadă că eforturile ei erau răsplătite, Avery se întoarse și-l întrebă:

- Îți place?

- Rochia? Rochia este foarte frumoasă.

Știa că arată foarte bine. Rochia era minunată. Bustul era ornat discret cu paiete ascunse în dantelă. Era lungă pînă la genunchi și căptușită cu mătase neagră. Era sexy, dar într-un anume fel elegantă și respectabilă, în genul toaletelor lui Audrey Hepburn. O cumpărase pentru că nu a mai vrut să poarte toaletele Carolei. Dorea să arate altfel în ochii lui Țațe, să nu semene deloc cu fosta lui soție. Toate rochiile Carolei erau decoltate prea pronunțat și Avery simțea nevoia să poarte ceva elegant, ușor și cu mîneacă lungă, pentru că nu dorea să se expună prea mult.

- Bani cheltuiți cu înțelepciune, murmură Țațe.

- Vrei să-mi spui ceva în mod deosebit sau ai venit să vezi dacă sînt gata la timp?

- Eu sînt cel care nu am terminat. Nu-mi găsesc butonii. Nu i-ai văzut?

Remarcase și ea că el era îmbrăcat pe jumătate. Avea un mic punct care sîngera în bărbie, ceea ce însemna că s-a bărbierit în grabă. Era cu picioarele goale și părul ud, iar cămașa era neîncheiată. Priveliștea pe care o oferea o făcu să-l dorească cu disperare. Pentru că încă nu-și încheiase pantalonn, Avery nu se putu opri și îl studie de la talie în jos. Îi bătea inima atît de tare, încît aproape se simțea prin rochie.

- Bufonii?

r

Sandra Brown

Spre surprinderea lui, Carole s-a ghemuit lîngă ei.

- Am să vin să te sărut când o să ne întoarcem, vrei?

Mandy acceptă solemn.

- Bine, mami.

- Să fii fetiță cuminte. Mandy îl lăasă pe Țațe și o îmbrățișa pe Carole. Noapte bună.

- Trebuie să mă culc chiar acum?

- Nu, dar să te culci la timp.

Mandy o sărută zgomotos și fugi înapoi la bunica. De obicei, Carole se înfură când copila îi șifona hainele. Acum se aranja doar și își șterse buzele cu un șervețel de hîrtie. Această nouă afecțiune pe 'care o arăta față de Mandy era mai mult ca sigur prefăcătorie. Țațe o luă de mîină și se îndreptară spre ușă.

- Ne întoarcem tîrzlu.

- Să conduci cu grijă, strigă Zee în urma lui. Nelson îi conduse la ușă.

- Dacă în seara asta ar fi un concurs de frumusețe, voi doi l-ați cîștiga. Nici nu știți ce mîndru sînt când mă uit la voi.

Oare tata dorea să-i sugereze să uite și să ierte ceea ce s-a petrecut? Să uite? întotdeauna i-a fost greu. Să ierte? Nu-i stătea în fire.

Dar, văzînd-o pe Carole, își dori să fie în stare de amîndouă. Dacă ar fi în star© să-și anuleze furiile, durerea și disprețul și să înceapă o nouă viață cu această femeie, ar fi dorit-o?

Evident pe ea o dorea, îi plăcea când o vedea așa blîndă și sexy. Nu se aștepta să fie supusă, nici nu o dorea, li plăceau scînteile de furie și de umor. Fără ele căsnicia lor nu ar fi avut gust. Acum ea îl privea și zîmbea.

Imaginea din oglinda _)-

- Nelson are dreptate. Arăți foarte bine, Țațe.

- Mulțumesc, și pentru că era sătul să tot fie morocănos, adăugă: și tu arăți bine.

Ea îl ameți cu un zîmbet. Altădată ar fi spus "nu contează că întîrziem, acum vreau să fac dragoste cu soția mea". Și ar fi făcut-o chiar acolo în mașină.

Gîndul la această fantezie îl înfierbîntă pentru că își dorea din inimă să o simtă, să-i mîngîie sîinii, să se cufunde în căldura emanată de trupul ei. Gemu încercînd să revină cu picioarele pe pămînt. De multă vreme nu a mai simțit plăcerea dragostei cu cea p^e care o iubea, încercă să-și ascundă lumina din priviri pentru că ea ar fi ghicit imediat că este înfierbîntat, în timp ce conducea mașina, recunoscă că îi era dor de ceea ce a existat între ei odinioară. Au avut sex, destul de bun, dar niciodată intim. Nu a fost prea mare lucru, dar iată că o dorea. Chiar dacă Carole i-ar fi putut da acest fel de dragoste, el nu va mai accepta, pentru că ea a distrus această posibilitate cu mult timp în urmă. Dar atracția fizică exista și era, inexplicabil, foarte puternică, însă legăturile emoționale muriseră de multă vreme.

O privi pe Carole din colțul ochilor. Arăta fantastic. Mama lui a avut dreptate. Era prea sofisticată pentru o mireasă.

Arăta ca o soție iubită și mulțumită, nu semăna deloc cu Carole.

r

Sandra Brown

Eddy Paschal ieși de sub duș. Se șterse repede cu prosopul, îl trecu peste spate și începu să îl frece viguros. Imediat ce ieși din baie, scoase un sunet uimit.

- Ce naiba...

- Salut. Nu știam că te găsesc așa.

Franci stătea în patul lui, sprijinită într-un cot. Luase o atitudine provocatoare, dar îi zîmbea cu subînțeles.

- Băiat rău ce ești, nu știam că te uiți prin reviste porno.

- Ce naiba faci aici? întrebă el acoperindu-se cu prosopul.

Francy se întinse ca o felină.

- Am făcut plajă la piscină și m-am gândit că ar fi bine să vin la tine să mă răcoresc. Eddy locuia într-un apartament la fermă, lângă garaje. Imediat după ce a fost numit directorul campaniei electorale, i s-a dat această cameră, deși Țațe și Zee au protestat, "în aripa servitorilor? Nici vorbă".

Eddy le-a explicat că este bine să fie aproape de ei, dar are nevoie de intimitate și atunci apartamentul de lângă garaj era cel mai potrivit. Acum intimitatea îi era spulberată.

- De ce să te răcorești aici? întrebă el, certăreț. S-a stricat instalația de aer condiționat din casă?

- Nu fi țeșos. Nu te bucuri că mă vezi?

Imaginea din oglindă

- Da, am ce vedea, murmură el trecându-și mîna prin părul ud. Am văzut protectoare contra SIDA mai mari puțin decît bikini-ul de la costumul tău. Nelson este de acord cu felul cum te porți?

- Bunicul nu e de acord cu nimic. Nici nu știu cum au fost concepuți tata și unchiul Țațe. Sînt convinși că bunicul cînta imnul republicii și făcea dragoste cu bunica. Nu-mi imaginez cîtă plăcere simțea bunica.

- Ești incorigibilă, Francy.

Fără să vrea, rîse de imaginația fetei, apoi își puse mîinile în șold și-i spuse cu reproș:

- Vrei, te rog, să pleci să mă îmbrac și eu? I-am promis lui Țațe că mă întîlnesc cu ei la Waller Creek și deja am întîrziat.

- Pot să vin și eu? -Nu.

- De ce?

. - Nu mai sînt bilete.

- Te descurci tu. Sînt gata într-o secundă.

- Este o întîlnire de oameni mari, Francy. Ai să te plictisești.

- Tu ai să te simți bine dacă vin și eu. Îți garantez că n-o să te plictisești, spuse fata insinuant.

- Hai, nu pleci?

- Păi, cred că... își desfăcu sutienul și îl lăsă să cadă... cum îți place bronzul meu?

Avea sîinii plini, copilăros!, bronzată și ațîțați. El privi cu disperare în tavan.

- Ce faci? Hai, pleacă. Pune-ți naibii sutienul și ieși de aici.

întinse mîna să o scoată din pat. Francy a fost mai repede decît el, i-a prins-o și i-a apăsător pe un sîn. Îl privea cu răutate. Cu cealaltă mîna trase prosopuKde pe el și îl pcivi cu plăcere.

Sandra Brown

- Hmm, Eddy, ce sex frumos ai! Îl privi cu aviditate. Atît de mare! Pentru cine îl păstrezi? Pentru urîta aia de roșcată? Sau pentru mătușa Carole?

El o privi cu răceală, alarmat, și ea hotărî că-i place mai mult cînd îl vede furios.

- Știi, eu pot face pentru tine mai mult decît ele •amîndouă.

Luîndu-l prin surprindere, aplecă capul ca să-i demonstreze, în cîteva secunde reuși să îl atragă în pat deasupra ei. Dumnezeu!

Nefiind în stare să se abțină, el începu să o sărute fu,rios. După cîteva secunde fata deschise ochii constatînd uimită că el se oprise, îl văzu la capătul patului, zîmbind amuzat...

-Ce...

Numai cînd a încercat să se ridice a descoperit că avea mîinile legate deasupra capului cu sutienul costumului de baie.

- Ticălosule, strigă ea. Dezleagă-mă imediat. Calm, Eddy se îndreaptă spre dulap și se îmbracă.
  - Ce limbaj!
  - Dezleagă-mă, afurisitule.
  - Sînt sigur că o tînără cu atîta imaginație va găsi soluția să se,-elibereze.
- Cît timp s-a îmbrăcat, Francy l-a blagoslovit cu toate epitetele minții ei fertile și cu un vocabular nelimitat.
- Potolește-te spuse Eddy dur. Vreau să știi foarte bine un singur lucru.
  - Sate iadracu'!
  - Ce ai vrut să spui că este între Carole și mine?
  - Tu ce crezi?
- ; Nu știi ce să cred și de aceea te întreb, înfățișarea lui o înspăimîntă.

Imaginea din oglindă

- Faci tu dragoste cu cineva. De ce nu ar fi mătușa Carole?
- In primul rînd pentru că nu îmi place.
- Cine să te creadă?
- De ce să nu mă crezi?
- Pentru că o privești cu ochi de vultur, mai ales de cînd a venit acasă.
- Este soția celui mai bun prieten. Au avut probleme. Mă preocupă căsnicia lor, pentru că poate avea efecte în campania electorală.
- Halal căsnicie. El n-o poate suferi pentru că ea și-a făcut de cap cu toată lumea. A fost nebun unchiul Țațe să-și ia asemenea tîrfă de soție. Mai rămîne cu ea pînă se termină campania. Dar știi ceva? Dacă vrei să intri în patul Carolei, cred că ai ghinion, în ultima vreme relațiile lor s-au îmbunătățit. Cred că acum îi dă lui ceea ce îți dădea ție înainte de accidentul de avion.
- Este o întregă filozofie în ce spui tu, Francy. Vocea lui era calmă, dar rece. Din nefericire este greșită, între mine și Carole nu a fost și nu va fi niciodată nimic.
- S-o întreb și pe ea?
- Dacă aș fi în locul tău, spuse el amenințător, mi-aș păstra speculațiile numai pentru mine.
- Desfă-mi mîipile.
- Nu, nu cred că am s-o fac. Cred că am să las ceva distanță între tine și mine.
- Dar nu pot pleca de aici, dacă nu mă dezlegi.
- Așa este.
- Te rog, Eddy, începu ea să plîngă, văzîndu-l că pleacă. Ești foarte crud. Pentru mine este un lucru serios. Știi că tu crezi despre mine că mă prostituez în fața ta, dar m-am gîndit că trebuie să fac eu prima

r

Sandra Brown

- mutare, pentru că tu nu o făceai. Te iubesc, lubește-mă și tu, te rog.
- Sînt sigur că îți găsești tu un tip care să aprecieze faptul că te-am încălzit pentru el. Ea era roșie ca focul.
- Ticălosule, tremura de furie. Ai dreptate, îmi găsesc eu un bărbat. Am să-l storc de vlagă. Am să-l...
- Distracție plăcută, Francy.
- Neceremonios, o împinse din calea lui. Francy ridică un picior și trînti ușa îr, urma lui.
- Avery ieșea de la toaletă. Nu-l observase pe bărbatul de la telefonul public. Era nerăbdătoare să se întoarcă la petrecere. Țațe a fost în centrul atenției. Parcă toată lumea dorea să-l înlînească și să-i strîngă mîna. Chiar și rivalii politici au fost

prietenoși. Nimeni nu a fost ostil, oricum nu pentru a-i dori moartea. Totul mergea minunat. Când s-a ridicat să plece la toaletă, Țațe a prins-o de mână, de parcă era speriat că n-o să se mai întoarcă.

Acum trecea pe lângă telefoane și o mână o prinse amenințător de încheietură. Scoase un țipăt de uluire și se întoarse să-l înfrunte pe bărbatul care o acostase. Purta frac, ceea ce însemna că făcea parte dintre invitați.

- Cum merg treburile, fetițe? o întrebă cu o voce răgușită.

- Dă-mi drumul, în primul moment s-a gândit că este cineva care a băut prea mult.

- Nu chiar așa, doamnă Rutledge. îi pronunță

Imaginea din oglindă

numele insultător. Vreau să văd bine noul tău chip. Am auzit multe despre el. O trase aproape. Cu excepția părului, arăți ca înainte. Dar spune-mi ceea ce nu știi. Tot atât de fierbinte ești?

- Dă-mi drumul.

- Ce se întâmplă? Ți-e teamă că soțul o -ară te prindă? Nu. Este prea ocupat cu campania.

- Am să țiș să audă toată lumea, dacă nu-mi dai drumul imediat.

- Ești supărată că nu am venit să te văd la spital? Spune și tu, era bine ca unul dintre amanții tăi să-l dea deoparte pe soțul tău?

Ea îl privea tăios.

- Lucrurile s-au schimbat.

- Da? Și nu te mai mănâncă ca înainte? Speriată, ea continua să încerce să-și elibereze

mîna. El se aplecă și îi trimise un damf de băutură în față. îi prinse bărbia.,

- Ce-i cu tine, Carole? Te crezi mare și tare, pentru că Țațe candidează? Ce glumă bună! Dekker o să-l bată. Dacă tu crezi că o să ajungi la Washington, ești o proastă, în seara asta nici nu te-ai uitat la mine. Cine dracu' te crezi, căteia ce ești, să mă ignori așa?

încercă să o sărute. Ea îl respinse cu toată puterea, încercă să-l lovească cu genunchiul, dar rochia era prea strîmtă. Simțea că nu mai are aer. Auziră voci apropiindu-se. El îi dădu drumul zîmbindu-i cu răutate.

- Ar fi bine să nu uiți cine-ți sînt prietenii.

Se apropiau două femei. Când au văzut-o pe Avery, au tăcut brusc. Ea le-a întors repede spatele și s-a prefăcut că folosește telefonul. Bărbatul plecase. Imediat ce femeile dispărură la toaletă, ea se prăbuși

Sandra Brown

j

pe bancheta din cabina de telefon, în graba de a găsi un șervețel, și-a rupt o unghie. S-a șters repede încercînd să alunge gustul îngrozitor al sărutului fostului amant al Carolei. Când, în sfîrșit, s-a simțit în stare, s-a îndreptat spre sala de recepții. Un bărbat ieșea grăbit.

- Carole? Pentru Dumnezeu, ce s-a întîmplat?

- Țațe!

Se prăbuși în brațele lui. Ezitînd, Țațe o prinse în brațe, o mîngîie încet pe spate.

- Ce s-a întîmplat? O doamnă mi-a șoptit că ești foarte deprimată. Ți-e rău?

îi sărise imediat în ajutor, deși ea a fost o soție necredincioasă. Chiar dacă mai avea scrupule în dorința de a face dragoste cu soțul altei femei, în acel moment ele dispărură. Carole nu-i merita;

- Țațe, îmi pare rău. îmi pare atât de rău.

- De ce? Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? Pentru că nu-i putea spune adevărul, încercă o explicație logică. Abia mai târziu realizează că nu era chiar lipsită de adevăr.

- Presupun că nu sînt obișnuită cu atît de multă lume. Mă copleșește. Mă simt sufocată.

- La început arătai bine.

- Arătăm. Mă distram. Dar deodată mi s-a părut că lumea se strînge în jurul meu. Parcă eram din nou împachetată în bandaje. Nu mai puteam respira, nu mai puteam...

- Bine, bine, înțeleg. Trebuia să-mi fi spus. Hai. O luă de mîină.

- Nu trebuie să plecăm.

- Oricum, petrecerea e pe sfîrșite. Ești sigur?

Își dorea să plece. Nu suporta să se întoarcă între

Imaginea din oglindă

invitați și să vadă din nou chipul acela dezgustător. Totuși, trebuia să treacă un test. Dorea să plece cu el în turneul electoral.

- Sînt sigur, hai să mergem.

Pe drumul spre casă nu și-au spus prea multe. Ar fi vrut să-l atingă, să-l mîngîie și să fie mîngîiată.

Cînd au ajuns acasă, toată lumea dormea. Au intrat în tăcere în camera fetei și, așa cum i-au promis, au sărutat-o pe rînd. În timp ce se îndrepta fiecare spre camera lui, Țațe spuse pe neașteptate:

- Vom participa la mai multe întruniri. Poate că ar trebui să iei această rochie la tine. Avery îl privi neîncrezătoare.

- Vrei să spui că mă iei și pe mine?

- Toată lumea spune că este/idee bună. Nu dorea să-l lase să plece, îl privi intens.

- Mă interesează ce crezi tu, Țațe. El cumpăni o vreme cuvintele.

- Da, cred că este o idee bună. Eddy îți va da itinerarul, ca să știi ce haine îți iei. Noapte bună.

Dezamăgită, Avery îl privi intrînd în camera lui. Intră și ea și se pregăti de culcare. Era epuizată, stinse lumina, dar nu reuși să adoarmă. Se ridică și ieși din cameră.

Francy hotărî că e mai bine să intre în bucătărie, ca să nu dea ochii cu bunicul său.

- Cine este? Francy?

Francy tresări speriată.

- Dumnezeu, mătușă Carole! M-ai speriat. Aprinse lumina.

Sandra Brown

- Oh, doamne. Avery sări din scaun și o privi speriată.

- Ce s-a întâmplat cu tine? Fata o privea cu ironie.

- Poate îmi împrumuți și mie chirurgicalul tău. Avea o tăietură la buză și ochiul umflat.

- N-am nimic.

- N-ar trebui să te vadă un doctor? Vrei să-l chem?

- Nu. Și te rog nu mai țipa așa. Nu vreau să mă vadă bunica și bunicul.

- Ce s-a întâmplat?

- Păi, s-a întâmplat așa. Am fost la dans. Era plin, știi cum este vineri noaptea. Toată lumea avea chef de distracție. Dar era un tip foarte atrăgător. M-a dus la un motel, am băut bere și am fumat marijuana. Cred că l-au cuprins prea tare amețelile, pentru că, în momentul în care trebuia să-mi facă treaba, nu a reușit și atunci s-a înfuriat pe mine.

- Te-a lovit?

Francy o privi și o imită.

- "Te-a lovit?" Tu ce dracu' crezi că a făcut? Sigur că m-a lovit.

- Puteai s-o pățești mai rău, Francy.

- Nu-mi cred urechilor, spuse Francy privind în tavan, întotdeauna te-ai distrat pe seama interludiilor mele romantice, îmi spuneai că te excită.

- Eu nu aș numi asta romantism. Te-a și legat? Francy urmări privirea mătușii spre

dungile roșii

pe care le avea la încheietura mîinii.

- Da, ticălosul m-a legat. Carole nu avea de unde să știe cine era ticălosul.

- Trebuie să fii nebună să te duci la un motel cu un străin.

Imaginea din oglindă

- Eu nebună? Tu ești acuma, că scoți cuburile de gheață.

- Pentru ochi.

- Uite, știi ce, nu am nevoie de favoruri.

- Ochiul tău se învinețește. Dacă se umflă, n-ai să mai vezi. Vrei să te vadă părinții tăi, să-ti pună întrebări și să le povestești ce mi-ai spus mie?

Iritată, Francy luă punga cu gheață. Știa că mătușa are dreptate.

- Vrei să-ți șterg buza cu peroxid? O aspirină? Un calmant?

- Am băut destulă bere și am fumat, ca să nu mai simt durerea.

Francy nu mai știa ce să creadă. De ce era Carole atît de drăguță cu ea? De cînd a

venit de la spital era alt om. Nu mai striga [a fetiță. De fapt, parcă îl iubea iar pe

unchiul Țațe. Întotdeauna Francy a considerat-o pe Carole o proastă, pentru că nu

își respecta căsnicia. Unchiul Țațe era un bărbat frumos. Toate fetele erau

înebunite după el. Ea era convinsă că și în pat face toate paralele. L-a irosit. Odată

ce îl călcâi pe nervi pe unchiul Țațe, pentru el erai pe lista neagră tot restul vieții.

- De ce nu dormi'la ora asta? o întrebă pe Carole. Și stai pe întuneric?!

- N-am putut să dorm. Am venit să beau o Coca.

- Coca? Asta-i bună.

- Păi cred că este un remediu bun pentru insomnie, îi răspunse blînd.

Francy nu-și pierdea niciodată vremea cu subtilități.

- Te dai cu binișorul?

- Ce vrei să spui?

- Doar știi ce vreau să spun. Ți-ai schimbat

Sandra Brown

Imaginea din oglindă

imaginea în speranța că unchiul Țațe va fi ales și te va lua cu el la Washington. Spune-mi, ai renunțat și la băieți sau numai la Eddy? Fața mătușii păli.

- Ce ai spus?

- N-o face pe inocenta cu mine. Am vorbit și cu Eddy.

- Și el ce a spus?

- Nimic, dar nici nu a negat. A răspuns ca un gentleman. Nu-ți face probleme. Este destulă agitație pe aici. N-am să-i spun unchiului decît dacă... o privi bățaios... dacă

nu îl lași în pace pe Eddy. De acum încolo eu o să mă culc cu el. Ai înțeles? Noapte bună.

Mulțumită că a fost foarte fermă, Francy ieși din bucătărie. O singură privire în oglinda din dormitor îi confirmă că arată îngrozitor.

Mult mai tîrziu îi trecu prin minte că mătușa Carole a fost singura care a știut ce s-a întîmplat și nu a povestit nimănui.

Van Lovejoy era în apartamentul său, un adevărat coșmar. Totul era într-o dezordine de nedescris. Celelalte camere goale erau pline cu casete de film. Avea și

echipament pentru a le înregistra, de altfel singurele lucruri de valoare din casa lui. Peste tot erau cataloage video. Colecția lui de casete putea rivaliza cu orice magazin. Studia cu pasiune tehnici cinematografice.

Își petrecea tot timpul liber vizionând casete, în seara aceea era fascinat, privea filmul făcut la ferma Rocking. Dăduse filmul studiourilor, dar nu înainte de a-l copia. Nu se știa niciodată. Păstra toate copiile. Ceea ce îl interesa acum erau imaginile filmate la fermă. Țațe Rutledge era seducător. Era genul de om pe care Van îl disprețuia din principiu. Dar, dacă ar fi trebuit să-l voteze, l-ar fi votat, pentru că era un om direct. Nu promitea nimic, nu spunea prostii, nu spunea ceea ce ar fi dorit oamenii să audă. Ar fi putut pierde alegerile, dar era integru.

Se tot gîndea că ceva nu era normal cu copilul. Era destul de isteț, dar nu semăna deloc cu alți copii. De obicei nu fiima copii, dar cînd îi filma știa că trebuie să-i trateze cu prietenie pentru a-i avea de partea sa. Nu a fost cazul copilului Rutledge. Era prea cuminte. Nu făcea nimic decît dacă i se cerea. Parcă era o păpușă cu mecanism. Cea care reușea să o impresioneze era Carole. Și tot ea era aceea care acum îi atrăgea atenția lui Van.

Sandra Brown

Văzuse de sute de ori casetele filmate la fermă și cele de la spital. Femeia știa să se poarte în fața aparatului de filmat. El ar fi trebuit să fie acela care să o dirijeze pe fetiță. Și totuși femeia a făcut-o. Se vedea cît de colo că este o profesionistă.

Asemănarea ei cu o altă profesionistă pe care o cunoscuse era uluitoare.

Ore în șir a văzut filmele și a studiat-o pe Carole. A studiat-o și cu încetinitorul. A făcut un film de mare efect și acum îl privea pentru a mia oară.

Deodată a văzut! Doamna Rutledge a întors capul și a privit la soțul ei. Zîmbetu! bărbatului a înghețat. A . mișcat mîna ca să respingă mîngîierea. Dacă filmul nu ar fi rulat încet^Van nu ar fi observat respingerea subtilă a soției, în această căsnicie ceva nu mergea bine, așa cum nu mergea bine nici cu fetița. Scoase caseta și închise ochii: își frecă nasul pînă îl duru, gîndindu-se la *Zona Crepusculară*. Ideea nu-i dădea pace, deși era o nebunie.

Acum cîteva zile l-a întrebat pe Irish:

- Ai văzut caseta pe care ți-am dat-o?
- Caseta? Ah, aceea cu Rutledge?
- Ce crezi despre ea?

Irish se apucase din nou de fumat de la moartea lui Avery. Parcă dorea să recupereze. Fuma țigară de la țigară.

- Despre ea?
- Despre casetă.
- De ce? Nu ți-a căzut bine lumina?
- Dumnezeu, murmură Van.
- Vrei să mă uit la ceva anume? Spune.
- La femeie.

-Ai intrat în călduri?

Van era neliniștit că Irish nu a observat

Imaginea riiu oglindă

asemănarea dintre Avery și Carole Rutledge.

- Cred că seamănă foarte bine cu Avery. Irish îl privi tăios.
- Și unde-i noutatea? Toată lumea a remarcat asta cînd Rutledge a intrat în politică.
- Cred că eu am lipsit în ziua aia.
- Sau ai prea beat ca să-ți amintești.

Irish își văzu de treabă. Munca era singurul fel în care putea uita.

- Nu ai aflat cine ți-a trimis bijuteriile? întrebă Van. Irish îi povestise bizara întâmplare și Van o

considerase la fel de ciudată în acel moment. -Nu.

- Dar ai încercat?

- Am dat câteva telefoane. -Și?

Era evident că Irish nu dorește să vorbească despre asta.

- Am vorbit cu niște nătărași care mi-au spus să nu-i mai deranjez. Au spus că după accident totul a fost un haos și totul a fost posibil.

Deci și confuzia între persoane a fost posibilă? se întrebă Van în sine sa. Dar nu mai discută cu Irish această posibilitate, i-ar fi spus că s-a drogat prea mult. Ce știa el?

Puse din nou caseta și îi dădu drumul.

Primul țipăt o trezi. Pe al doilea îl înregistra. La al treilea sări repede din pat. Ljuă în grabă un capot și fugi spre camera lui Mandy. În câteva secunde era cu copilul în brațe.

SandraBrown

- Mandy, draga mea, trezește-te.

- Mandy?

Țațe era de partea cealaltă a patului. Stătea în genunchi și încerca să-și liniștească fiica. Dar copilul continua să țipe. Avery o strângea de obraji.

- **Mandy**, trezește-te! Țațe, ce ne facem?

- Încearcă să o trezești.

- Are alt coșmar? întrebă Zee intrând în cameră urmată de Nelson.

- Am auzit-o țipând de la noi, spuse acesta. Biata fetiță!

* - Mami și tați sînt cu tine, draga mea, ești în siguranță, trezește-te.

Fetița deschise ochii și se aruncă în brațele lui Avery. Tremura de plîns.

- Dumnezeule, n-am știut că este atît de rău.

- Cît ai fost la spital, ie avea în fiecare seară, spuse Țațe. Apoi s-au mai rărit. Nu a mai avut coșmaruri de câteva săptămîni. Am sperat că dacă vii acasă se va opri.

- Vă putem ajuta cu ceva?

- Nu, mulțumim. Cred că o să se liniștească.

- Trebuie să faceți ceva imediat, spuse Nelson luînd-o pe Zee de braț.

Zee nu dorea să plece. O privi pe Avery neliniștită. Aceasta îi spuse:

- O să-și revină.

Am să rămîn cu ea toată noaptea. După ce a rămas numai cu Țațe, Avery l-a întrebat: De ce nu mi-ai spus despre coșmaruri?

- Aveai destule probleme. Visele nu s-au mai repetat și am crezut că este bine.

- Totuși trebuia să știu și eu.

- Este mai bine? o întrebă Țațe pe Mandy.

Imaginea din oglindă

ștergînd obrajii udați d< povestești și mamei?

- O să mă prindă, spuse șoptit copilul.

- Ce o să te prindă, draga mea?

- Focul.

Avery se cutremură aducîndu-și aminte. Ea era adult și îi era greu să-și amintească momentele accidentului. Știa ce înseamnă pentru copil.

- Dar eu te-am scos din foc, îți amintești? Nu mai este foc. Dar este greu să-ți aduci aminte, nu-i așa?

Mandy dădu din cap.

- Poate că o compresă cu apă rece o să-i facă bine, îi sugeră lui Țațe.

El plecă repede din cameră. Se întoarse cu un prosop umezit și se așeză pe marginea patului. Avery șterse fața înfierbîntată a copilului, apoi o luă în brațe.

- Poți să dormi acum? o întrebă blînd. -Nu.

- Mami nu te lasă singură. Am să stau cu tine. O culcă pe fetiță și se întinse lîngă ea. Țațe le înveli pe amîndouă și o sărută pe Mandy.

- Noapte bună, Țațe.

- Mă întorc imediat, murmură el.

A lipsit doar cîteva minute, eter, cînd s-a întors, Mandy dormea liniștită. Era îmbrăcat acum cu un halat de casă neîncheiat. Se aplecă și observă că Avery nu doarme.

- Patul nu-i pentru două persoane. Stai bine?

- Bine. »

- Nu cred că Mandy va ști dacă pleci acum în camera ta.

- I-am spus că stau, voi sta. Mîngîia obrajii fierbinți ai copilului. Ce ne facem, Țațe?

Sandra Brown

El își sprijini coatele de genunchi. O buclă îi cădea dezordonat pe frunte. Oftă, dezvelind pieptul viril de sub halat.

- Nu știu.

- Crezi că ședințele la psiholog îi fac bine?

- Tu ce crezi?

- Eu nu pun la îndoială hotărîrea luată de părinții tăi și de tine.

Știa că nu trebuie să se amestece deloc. Avery Daniels nu trebuia să-și bage nasul aici. Dar nici nu putea să stea cu brațele încrucișate.

- Dacă ai vreo idee, te rog să-mi spui. Vorbim despre copilul nostru. Vom face tot ce este mai bine.

- Știu că există un doctor la Houston. El o privi cu o sprînceană ridicată. L-am... L-am văzut într-o emisiune. A fost foarte impresionant. Nu a fost deloc arogant. Direct și practic. Dacă la doctorul curant nu avem rezultate, cred că ar trebui să o ducem pe Mandy la el.

- Nu avem nimic de pierdut. Aranjează o consultație.

- Voi suna mâine. îl privi și văzu că este obosit. Nu trebuie să stai aici toată noaptea, Țațe, spuse ea blînd.

Ochii lor se întîlniră.

- Ba da, trebuie.

Ea adormi sub privirile lui.

Imaginea din oglindă

2)Of/WZ/LCIE1

Avery s-a trezit prima. Era foarte devreme și camera era în obscuritate. Zîmbi plăcut surprinsă cînd văzu mîna fetiței după gîtul ei. Înțepenise stînd în aceeași poziție. Luă ușor mîna copilului și o puse pe pernă, îi era teamă să nu o trezească.

Țațe dormea într-un balansoar cu capul căzut pe umăr. Era o poziție foarte incomodă, dar dormea profund. Halatul îi căzuse și îi dezvelise pieptul și picioarele. Somnul îi alungase expresia de îngrijorare dintre sprîncene. Cînd era relaxat gura lui era senzuală. Avery își imagină că acest bărbat poate face dragoste cu pasiune, așa cum făcea totul, îl iubea. Ar fi vrut să pîngă. Oricît se ascundea după pretextul că a intrat în această poveste doar pentru reportaj, trebuia să recunoască că îl iubea și acesta a fost motivul. L-a iubit de cînd l-a văzut prima dată, de cînd i-a auzit prima

oară vocea.

Juca rolul soției pentru că dorea să *fie* soția lui. Ar fi vrut să îl protejeze, să îi vindece rănilor provocate de o soție egoistă și descompusă. Dorea să facă dragoste cu el. Dacă va pretinde vreodată drepturi conjugale, ea va fi bucuroasă să i se supună. Și totuși, o va ierta oare după ce îi va afla identitatea? O va disprețui mai mult decât pe Carole pentru că l-a mințit. Nu va crede niciodată că îl iubește cu adevărat. Și ea îl iubea.

Se mișcă și clipi. O privi.

- Cît e ceasul? întrebă somnoros.

Sandra Brown

- Nu știu, este devreme. Te doare gîtul? îi trecu mîna prin păr și începu să-l maseze.

- Puțin.

Continua să-l maseze, ca să-i alunge durerea.

- Hmmm.

După cîteva momente se ridică și își strînse halatul pe lîngă corp. Avery se întrebă dacă nu cumva l-a stîrnit. Și nu dorea să i-o arate.

- Mandy doarme, spuse el retoric.

- Vrei să mănînci?

- Doar cafea.

- Am să gătesc ceva.

Era foarte devreme, Mona nu se trezise, bucătăria era în întuneric. Țațe puse filtrul în priză. Avery se duse la frigider.

- Nu te deranja, spuse el.

- Nu ți-e foame?

- Aștept să se scoale Mona.

- Aș vrea să gătesc eu.

- Bine. Fă-mi ouă, spuse el indiferent și îi întoarse spatele.

Se obișnuise de acum cu bucătăria și știa de unde să ia ce avea nevoie. Scoase un castron și începu să bată niște ouă.

- Ce faci?

- Omletă. Pen... pentru mine, reu^i să o dreagă văzîndu-i privirea uimită.

Habar nu avea cum mănîncă el ouăle.

- Uite, termină tu și am să fac eu pîinea prăjită.

Își făcu de lucru cu pîinea prăjită și văzu cum sparge două ouă și le prăjește pentru el. Le aduse apoi la masă împreună cu omleta ei.

- De multă vreme nu am luat micul dejun împreună.

Imaginea din oglindă

Țațe stătea în fața ei cu bărbia sprijinită în palme.

- Niciodată nu am luat micul dejun împreună, Carole. Ție nu ți-a plăcut.

Avery se înecă.

- Cît am stat la spital m-au obligat să mănînc dimineața. Trebuia să mă refac.

O privea ciudat. Nu înghițea minciuna.

- De ce faci o problemă din asta? întrebă ea încercînd să se apere.

Țațe luă furculița și începu să mănînce cu mișcări mecanice. Era furios.

- Nu te mai strădui.

- Cum adică?

- Micul dejun este o altă mașinație ca să-mi intri în grații.

- Mașinație? simți că i se face rău. Își pierdu pofta de mîncare. Se pare că și el.

- Mic dejun. Viață de familie. Toate micile atitudini de afecțiune, îmi rîngîi părui, îmi

masezi gîtul.

- Mi s-a părut că ți-a făcut plăcere.

- Nu dau doi bani pe ele.

- Ba da.

El o privea furios.

- Mîngîierie și sărutările dulcegi de noapte bună le suport dacă trebuie. Dacă vrei să te prefaci că sîntem un cupiu plin de afecțiune, n-ai decît. Fă-te de rîs. Dar nu aștepta din partea mea să joc teatru. Nici scaunul de senator n-o să mă aducă înapoi în patul tău, pentru că știi cît de mult te disprețuiesc. Dar ceea ce mă înfurie la culme este grija ta subită pentru Mandy. Ai dat un adevărat spectacol azi-noapte.

- Nu a fost spectacol;

- Probabil că ai un plan bine pus la punct. Ai face bine să continui pînă fetița va fi sănătoasă, altfel... nu

-----C 199 |-----

Sandra Brown

cred că ar suporta o altă nenorocire.

- Ipocritule... Avery se înfurie. Sînt la fel de preocupată de însănătoșirea lui Mandy ca și tine.

- Da, sigur.

- Nu mă crezi?

- Nu.

- Nu este cinstit.

- Ți-ai găsit să vorbești tu despre cinste.

- Sînt îngrozită de evoluția lui Mandy.

- De ce?

- *De ce?* Pentru că este copilul nostru.

- Tot al nostru era și cel pe care l-ai avortat. Acest motiv nu te-a oprit atunci.

Cuvintele au străpuns-o ca un cuțit. Se aplecă de parcă era lovită fizic, îl privi fără grai. Fiindu-i parcă silă să o privească, el îi întoarse spatele.

- Oricum aș fi aflat. Dar să-mi spună un străin că soția mea nu mai are sarcina... îți imaginezi ce am simțit? Te priveam, erai pe moarte și aș fi dorit să teucid cu mîinile mele.

Din ceața memoriei Avery își aminti vocile: *Țațe: Copilul... efectele asupra sarcinii? O voce: Copil? Soția dumneavoastră nu era însărcinată.*

În momentul acela cuvintele nu au avut nici un

înțeles. Le-a și uitat.

- Nu crezi că aș fi văzut oricum? Ai fost atît de dornică să-mi arunci în față că ești însărcinată. De ce nu mi-ai spus și de avort?

Avery se simțea mizerabil. Nu avea răspuns, nici o scuză, nici o explicație, dar acum știa de ce Țațe o ura pe Carole.

- Cînd ai făcut-o? Probabil că înainte de a pleca la Dallas. Te deranja să fii indispusă de sarcină. Îți strica

Imaginea din oglindă

stilul. Lovi cu pumnul în masă. Răspunde-mi! Spune ceva! Este momentul să discutăm și despre asta, nu crezi?

Înspăimîntată, Avery abia reuși să răspundă.

- Nu... nu am crezut că te afectează atît de mult. Expresia lui era atît de feroce, încît îi trecu prin

minte că o lovește. Apărîndu-se, se lansă cu aceeași furie.

- Îți știi politica în privința avortului, domnule Rutledge. De câte ori te-am auzit spunînd că este dreptul femeii de a' alege? Ori aceasta este valabil pentru fiecare femeie din statul Texas, cu excepția soției tale?

- Da, la naiba!

- Cîtă ipocrizie.

El o prinse de braț și o obligă să se ridice.

- Principiul care se aplică oamenilor în general, nu este valabil în mod necesar și pentru viața mea personală. Acest avort era important pentru că a fost vorba de copilul meu. Ochii i se îngustară periculos. Sau, iu era al meu? A fost cumva o altă manevră ca să nu te alung?

Încercă să-și imagineze cum i-ar fi răspuns Carole.

- Un copil nu se face de unul singur.

Așa cum sperase, i-a atins o coardă sensibilă, l-a dat drumul imediat și s-a îndepărtat de ea.

- Regret și acum noaptea aceea. De fapt, ți-am mai spus-o. Am jurat să nu-ți mai ating niciodată trupul păcătos. Dar tu ai știut întotdeauna unde să ataci. Zile în șir te-ai agățat de mine ca o pisică în călduri, ți-ai cerut iertare și mi-ai promis că ai să fii o soție iubitoare. Dacă nu aș fi băut prea mult, mi-aș fi dat seama de capcană. O privi disprețuitor. Asta faci

Sandra Brown

și acum? Îmi întinzi o altă capcană? De aceea ești soția model de cînd ai venit de la spital? Spune-mi, în noaptea aceea ai rămas însărcinată din întâmplare? Sau făcea parte din planul de a mă chinui, să rămîi însărcinată și apoi să avortezi? Asta faci și acum? Mă faci să te doresc, îmi demonstrezi că mă poți duce în patul tău, fără să-ți pese că sacrifici sănătatea fiicei tale?

- Nu, spuse Avery răgușit. Nu mai suporta ura aceasta care nu era pentru ea.

- Nu mai ai nici o putere asupra mea, Carole. Nici măcar nu te mai urăsc. Nu meriți.. la-ți toți amanții din IUITK zi că n-o să-mi pese. Singurul lucru cu care rru ani este Mandy. Dar pentru asta ai să vezi mai întîi flăcările iadului.

În după-amiaza aceea a călărit. Avea nevoie de aer, trebuia să se gîndească. S-a apropiat de o iapă, dar animalul s-a ferit de ea. Băiatul de la grajd i-a dat o cizmă calului și i-a spus:

- Cred că nu a uitat cum o biciuiați.

Carole Rutledge a fost un monstru - a abuzat de soț, de copil, de toți cu care a venit în contact. Scena de dimineață a deprimat-o. Acum înțelegea tot disprețul lui Țațe.

Avery înțelegea acum tot scenariul. Caroie i-a înșelat și nu a făcut din asta un secret. Atitudinea et a fost intolerabilă pentru Țațe, dar pentru viitorul său politic, deși îl risca, a hotărît să rămîna cu ea pînă după alegeri. Nu a mai dormit cu soția sa, dar Carole l-a sedus. Fie că acei copii era ai lui Țațe sau nu,

-----m Imaginea din oglindă -----

avortul era o problemă politică și Avery era conștientă că fusese planificat de Carole. se făcu rău gîndindu-se la publicitatea din jurul problemei.

Cînd se întoarse, o găsi pe Mandy în bucătărie ajutînd-o pe Mona la prăjituri. A lăudat-o și a lăsat-o lîngă femeia în vîrstă care o iubea foarte mult.

Era liniște. Franci plecase mai devreme. Jack, Eddy și Țațe erau întotdeauna plecați la ora aceasta. Dorothy Rae se izolase în apartamentul ei. Mona i-a spus .că Nelson și Zee au plecat la Kerrville. Ajunsă în camera ei, Avery se dezbracă și dădu drumul la apă în baie.

Nu era pentru prima dată cînd avea acest sentiment. Simțea și acum că cineva a

venit în cameră cînt a lipsit ea. Se înfiora. Privi la măsuța de toaletă. Nu-și amintea dacă acolo a lăsat peria de păr. A mișcat cineva sticluța de loțiune? Era sigură că nu a lăsat deschis capacul casetei cu bijuterii. Observă și alte lucruri deranjate de la locul lor. Făcu ceea ce nu a făcut niciodată de cînd s-a mutat în dormitorul Carolei - încuie ușa. Se spală și, deprimată, hotărî să se întindă puțin. În timp ce își lăsa capul pe pernă auzi un foșnet. O foaie de hîrtie fusese strecurată sub fața de pernă.

Avery o studie. Era împăturită, dar scrisul era în interior, îi era teamă să o deschidă. Oare pentru ce a venit străinul în camera ei? Ce a căutat?

Un lucru era sigur - biletul nu a fost lăsat din întâmplare. A fost lăsat deliberat într-un loc unde să-l găsească numai ea. îl desfăcu și citi singurul rînd bătut la mașină:

Nu știi ce faci, dar pe el îl înnebunești. Continuă!

Sandra Brown

- Nelson? -Hm?

Răspunsul lui absent o făcu pe Zinnia să se încrunte.

- Este important.

Nelson lăsa un colț de ziar. Văzînd că este tulburată, împături ziarul și o privi.

- îmi pare rău, dragă. Ce ai spus?

- Deocamdată nimic.

- Ai vreo problemă?

- Se petrece ceva cu Țațe și Carole, zise ea.

- Cred că s-au certat, spuse el, începînd să se dezbrace. Au fost foarte tăcuți la cină.

Și Zee a observat ostilitatea din seara aceea. Era deosebit de sensibilă la dispoziția fiilor ei.

- Țațe nu era numai mohorît, era furios.

- Probabil că a făcut ceva Carole și l-a înfuriat.

- Și cînd Țațe este furios, continuă Zee fără să-l asculte, Carole este de obicei exuberantă. Cînd el este nervos, îl enervează și mai tare, fiind frivolă și enervantă.

- Dar în seara asta nu a fost frivotă, spuse Nelson, așezîndu-și cu grijă pantalonii. Abia dacă a scos un cuvînt.

- Tocmai asta spun și eu, Nelson. A fost la fel de neliniștită și nervoasă ca și Țațe. Niciodată nu se purta așa cînd se certau.

Nelson se așeză în pat cu mîinile sub cap.

- Am observat în ultima vreme mai multe schimbări la ea. Nu seamănă deloc cu ce a fost

r

Imaginea diâ oglindă

înainte.

- Mulțumesc lui Dumnezeu, spuse Zee. Am crezut că îmi pierd mințile. Sînt ușurată să știu că a mai observat și altcineva. Nu mai este superficială. Tu ce zici?

- Poate că accidentul a mai maturizat-o.

- Poate.

- Nu ești convinsă?

- Dacă nu ar fi decît atît, poate că aș fi convinsă.

- Dar ce mai este?

- De exemplu, Mandy. Carole este un alt om. Ai văzut cînt era de îngrijorată noaptea trecută, cînd Mandy a avut coșmaruri? îmi amintesc că odată Mandy a avut temperatură și eu eram disperată, dar Carole era foarte liniștită. Mi-a spus că toți copiii fac temperatură, însă noaptea trecută Carole a fost la fel de zguduită ca și Mandy.

Nelson se foi incomodat. Zee știa de ce. Raționamentele logice îl oboseau. Pentru el

era negru sau alb, nu credea decât în absoluturi. Era sceptic și considera că toți trebuie să-și rezolve problemele fără a cere ajutor.

- Carole a crescut și atîta tot. Tragedia prin care a trecut a[^] maturizat-o. Privește lucrurile într-o altă lumină, în sfîrșit, apreciază că îi are pe Țațe, pe Mandy, o familie. Era și timpul să se trezească.

- Sper din suflet să dureze, dar Zee nu știa cîi o va ține.

- Ce să dureze?

- Atitudinea ei drăgăstoasă față de Țațe și Mandy. La suprafață se pare că o preocupă.

- Asta este un lucru bun, nu?

- Dacă este sincer. Mandy este atît de fragilă. Mi-e teamă să nu îi facă rău, dacă Carole își schimbă

Sandra Brown

atitudinea față de ea. Și Țațe, oftă Zee, vreau să fie fericit, mai ales acum, în aceste momente atît de importante. Merită să fie fericit. Merită să fie iubit.

- Întotdeauna te-a preocupat fericirea fiilor tăi, Zee.

- Și nici unul nu are o căsnicie fericită, Nelson. Și eu am sperat atît.

- Nu te-ai schimbat. Tot romantică ai rămas.

Ea se lipi delicat de el și el o sărută. Au făcut dragoste în întuneric.

Imaginea din oglindă

(DOI%ZtLCIȘI'<DOI

Timp de cîteva zile Avery se gîndi neliniștită cum să facă să ia legătura cu Irish.

Imediat ce a ajuns la concluzia că are nevoie de un sfat, a început să se gîndească cum să-l anunțe că nu a murit în accidentul de avion. Oricît s-ar fi străduit, tot o cruzime era. Apărînd din neant în pragul camerei lui, îi putea provoca un șoc. Dacă îl suna la telefon, el ar fi crezut că cineva își bate joc de el. Se hotărî să-i trimită un bilet la căsuța poștafă unde i-a trimis plicul cu bijuterii. Era sigură că !-a uimit primirea bijuteriilor și nu a găsit nici o explicație. Ore în șir se gîndi ce să scrie. Hotărî, în sfîrșit, că trebuie să fie directă.

"Dragă Irish,

Nu am murit în accidentul de avion, îți voi explica ciudatele evenimente vineri seara, la ora șase, cînd voi veni la tine acasă.

Cu dragoste, Avery".

A scris biletul cu mîna stîngă pentru ca el să îi recunoască imediat scrisul.

De ia ultima ceartă, Țațe a fost foarte nepoliticos cu ea. Era aproape bucuroasă. Distanta dintre ei o făcea să suporte mai ușor evenimentele. Nici nu îndrăznea să se gîndească cum va reacționa cînd va descoperi adevărul. Ura față de Carole va frun nimic față de ura pentru Avery baniels. în cel mai bun caz,

----- (207 ")-----:-----

Sandra Brown

nu spera decât că îi va da șansa să se explice. Luni dimineața a fixat consultația cu doctorul Gerald Webster, renumitul psiholog. Avea un program foarte încărcat, dar nu a refuzat-o. Cînd i-a spus lui Țațe, el i-a răspuns scurt "am să-mi notez în agendă", în afară de acest scurt schimb de cuvinte nu și-au mai vorbit. A avut timp să repete în gînd ce îi va spune lui Irish.

Cînd ajunse[^] în fața casei lui, inima îi bătea să-i spargă pieptul, înainte să sune, ușa se deschise și Irish, pregătut să o rupă în bucăți, o întîmpină.

- Cine naiba ești și ce joc este asta? Avery nu se lăsă intimidată.

- Sînt eu, Irish, îi zîmbi blînd. Să intrăm.

Simpla ei atingere îi topi furia. Era o priveliște patetică.

- Avery? Ești...? Cum...? Avery? ; Am să-ți spun înăuntru.
Îl luă de mână și îl trase după ea, pentru că era incapabil să se miște. Era alb ca varul. Din pricina ei.

- Oh, Irish, iartă-mă. Începu să plîngă și se prăbuși în brațele lui.
- Fața ta este altfel. -Da.
- Și vocea ta este puțin răgușită.
- Știu.
- Te-am recunoscut după ochi.
- Mă bucur, în suflet nu m-am schimbat.
- Arăți bine. Ce faci? Își freca mâinile cu stîngăcie.
- Bine. Sînt refăcută.
- Unde ai fost? Sfîntă Fecioară, nu-mi vine să cred.
- Nici mie. Dumnezeu, sînt atît de bucuroasă că te văd.

Au plîns unul în brațele celuilalt. De mii de ori în

Imaginea din oglindă

viața ei Irish a fost acela care a consolat-o. A ținut locul tatălui său. De data aceasta, Avery simțea că rolurile, s-au schimbat. El avea nevoie de consolare. Au reușit să se așeze pe canapea.

- Am crezut că o să fii curios.
- La naiba, sînt! Dacă nu mi-ar părea atît de bine că te văd, ți-aș trage o bătaie.
- O singură dată m-ai bătut. După aceea ai plîns mai mult ca mine. Nu te lasă inima, Irish McCabe.
- Ce s-a întîmplat? Ai avut amnezie? -Nu.
- Atunci ce? Îi studie din nou fața. Nu sînt obișnuit cu tine așa. Semeni cu...
- Carole Rutledge.
- Da, soția lui Țațe. Și ea era în avion. - Tu mi-ai identificat trupul, Irish?
- Da, după medalion.
- Pe ea ai identificat-o. Ea avea medalionul meu.
- Era ars, dar era părul tău... Începu să plîngă.
- Semănăm foarte bine, ai fi zis că sîntem surori.
- Cum...
- Ascultă, am să-ți spun. Cînd mi-am recăpătat cunoștința la spital, eram bandajată din cap pînă în picioare. Nu mă puteam mișca. Vedeam doar cu un ochi, nu puteam vorbi. Toată lumea îmi spunea doamna Rutledge. La început poate că am avut amnezie pentru că nu-mi aminteam cine eram. Apoi, cînd mi-am amintit, am înțeles ce s-a întîmplat. Schimbam locurile în avion.

Îi povesti orele agonizante cînd a început să le spună cine era.

- Familia Rutledge I-a rugat pe doctorul Sawyer să-mi reconstituie fața - a Carolei - după fotografii. Nu am putut sub nici o formă să le spun că au făcut o

Sandra Brown

greșeală.

El se ridică,

- Am nevoie de ceva tare. Vrei și tu?

Cîteva momente mai tîrziu se întoarse lîngă Avery.

- Bine, pînă aici am înțeles. S-a făcut o greșeală cînd tu nu erai în stare să spui cine ești. Dar atunci cînd ai fost în stare, de ce nu ai făcut-o?. De ce joci rolul Carolei Rutledge?

Avery începu să măsoare camera. Va fi greu să-l convingă pe Irish.

- Cineva dorește să-l omoare pe Țațe Rutledge înainte de a deveni senator.

Irish nu se aștepta la așa ceva. -Ce?

- Cineva vrea...

- Cine?

- Nu știu.

- De ce?

- Nu știu.

- Cum?

- Nu știu, Irish. Și nu știu nici unde, nici când, așa că nu te mai obose să mă întrebi. Ascultă-mă pînă la capăt.

- Ascultă. Nu-mi pune răbdarea la încercare. Deja am trecut prin iad din pricina ta.

- Nici pentru mine nu a fost chiar o distracție.

- De aceea m-am și abținut pînă acum, strigă el. Nu mă mai da pe după degete.

- Nu te dau!

- Și atunci ce-i cu prostia asta? De unde naiba știi tu?

Faptul că' se enerva era încurajator. Cu Irish discutai mai ușor când era furios.

- Cineva mi-a spus că îl va omorî pe Țațe înainte

Imaginea din oglindă

de a-și prelua mandatul.

- Cine?

- Nu știu.

- Lua-te-ar dracu'! Nu începe iar.

- Dacă mă lași, am să-ți explic. Crezînd că sînt Carole, cineva m-a vizitat la spital. Nu l-am văzut, nu puteam, pentru că aveam un singur ochi disponibil și nu era în raza mea vizuală. Am fost îngrozită. Când am fost în stare să vorbesc, mi-a fost frică să le spun. Nu puteam să o fac, fără să pun și viața mea în pericol.

Irish o asculta tăcut. Când îi vorbi, vorbele îi sunară sceptic.

- Vrei să spui că ai luat locul doamnei Rutledge ca să împiedici asasinatul împotriva lui Țațe?

- Exact.

- Dar nu știi cine este.

- Nu încă, dar Carole știa. Și ea făcea parte din complot, deși pînă acum nu am descoperit pe nimeni.

- Hmm. Vizitatorul ăsta...

- Este un membru al familiei. Nimeni altcineva nu avea voie la spital.

- Se putea strecura cineva.

- Posibil, dar nu cred. Dacă Carole a angajat un asasin, el s-ar fi evaporat imediat ce ea ar fi fost indisponibilă. Nu ar fi venit să o prevină să nu vorbească. Nu-i așa?

- Este asasinul tău. Răspunde tu la întrebare.

- Nu mă crezi?

- Te cred.

- Dar crezi că este din pricina imaginației.

- Avery, erai drogată de medicamente, erai dezorientată. Erăi bandajată și nu vedeai. Crezi că persoana respectivă a fost un bărbat, dar putea fi și o femeie. Crezi că putea fi un membru al familiei. Dar

|

Sandra Brown

putea fi altcineva.

- Ce vrei să spui, Irish?

- Probabil că ai avut un coșmar. -

- Așa am crezut și eu pînă acum cîteva zile. Scoase hîrtia și i-o întinse. El citi mesajul.

O privi
îngrijorat.

- Am găsit-o sub fața de pernă. Este real. Încă o consideră pe Carole aliata lui. Încă vrea să aplice planul. -

- Acesta este primul contact cu el după vizita de la spital?

-Da.

- Dar-aici nu spune că o să-l omoare pe Țațe Rutledge.

- Planul a fost făcut cu multă atenție. Este greu de crezut că va risca scriind acest lucru. Sigur că a compus biletul pentru orice situație, putea să-l citească oricine. Cuvintele par inocente.

- Cine are acces la mașina de scris?

- Toată lumea. Este pe birou. Am verificat, acolo a fost scrisă.

- Ce vrea să spună cu "ceea ce îi faci"? Avery privi vinovată.

- Nu sînt sigură.

- Avery?

- Am încercat să mă port cu Țațe mai bine decît s-a purtat soția lui.

- Dintr-un motiv anume?

- Mi-a fost limpede de la început că între ei existau neînțelegeri.

- După ce ți-ai dat seama?

- După cum s-a purtat. Politicos și atît.

- Hmm. Știi de ce?

- Carole a făcut un avort sau a intenționat să-l

Imaginea din oglindă

facă. Am descoperit abia săptămîna trecută. Era egoistă, îl înșela și era un dezastru pentru fiica lor. Eu am încercat să atenuez aceste relații.

- De ce?

- Ca să știu mai multe despre ceea ce se petrece. Trebuia să fiu în miezul problemei, încercările mele au fost observate. Ucigașul crede că aceasta este o schimbare de tactică a Carolei, pentru a-l lua pe Țațe prin surprindere. Ridică brațele dezamăgită. Există, Irish. Știu. Iată dovada.

- Să presupunem că există. Cine ar vrea să îl omoare?

- N-am nici o idee, oftă ea. Sînt o familie mare și unită.

- Și totuși ai spus că cineva de acolo nu este chiar atît de fericit.

Ea îi trecu în revistă pe toți membrii familiei.

- Se pare că toți îl iubesc. Nelson este capul familiei. Zee este cam distantă, dar soție și mamă bună. De mine se ferește. Cred că nu o suportă pe Carole, pentru că l-a făcut nefericit pe Țațe. S-ar putea ca Eddy să fi avut o aventură cu Carole.

- Directorul de campanie?^

- Și cel mai bun prieten, încă nu sînt sigură. Știu doar de la Francy.

- Cum se poartă individul ăsta, Paschal, cu tine?

- Este politicos. Eu nu i-am transmis semnalele Carolei. Dacă a existat ceva între ei, probabil că el a înțeles că totul s-a termina?după accident. Oricum, îi este foarte credincios lui Tat .

- Și fata?

- Francy este o alintată scăpată din mînă, lipsită de morală și ca o pisică în călduri. Nu seamănă deloc a criminal.

|

Sandra Brown

- Fratele?

- Este extrem de nefericit în căsnicie, spuse ea încruntîndu-se, dar nu are legătură

cu Țațe. Deși... este cam patetic. Ai crede că este un om competent și încântător dar, când îl vezi lângă fratele său, nu poți să nu-i compari. Țațe este soarele. Jack este luna. Reflectă lumina lui Țațe, dar nu are o lumină a lui. Muncește foarte mult dar, dacă ceva nu merge bine, el este găsit singurul vinovat, îmi pare rău pentru el.

- Lui nu-i este milă de el? Adică atît de milă încît să se gîndească la uciderea fratelui?

- Nu sînt sigură. Este foarte distant. L-am surprins privindu-mă cu ostilitate. La suprafață pare indiferent.

- Dar soția lui?

- Ar putea fi suficient de geloasă pentru a omorî pe cineva, dar aceea^ir fi Carole și nu Țațe.

- De ce spui asta?

- Am răsfoit albumul de familie căutînd informații. Dorothy a intrat în sufragerie. Era beată.'Cu mine nu prea a vorbit. De aceea am rămas surprinsă cînd, din senin, a început să mă acuze că vreau să i-l fur pe Jack. A spus că vreau să reiau de acolo de unde am lăsat totul înainte de accident.

- Carole se culca și cu cumnatul ei? Întrebă Irish uluit.

- Așa se pare. Cel puțin cred că a încercat.

întîmplarea a îndurerat-o pe Avery. Sperase în secret să fie doar o iluzie de alcoolic, cînd Dorothy Rae a intrat în camera ei cu o sticlă de vodcă în mînă.

- Este incredibil, spuse cu voce tare. Carole îl avea pe Țațe. De ce l-ar mai fi dorit pe Jack?

- Gusturile nu se discută.

- Cred că ai dreptate. Oricum, eu am negat toate acuzațiile lui Dorothy. Mi-a spus că sînt o cățea și o

—(^ **Imaginea din oglindă**

tîrfă, și tot felul de apelative de-astea.

- Cred că a fost ca o durere de gît, Carole asta, spuse Irish meditativ.

- Nu știm sigur dacă îl dorea pe Jack sau pe Eddy.

- Dar trebuie să fi transmis tot felul de semnale, dacă au văzut-o toți.

- Bietul Țațe.

- Ce crede "bietul Țațe" despre soția lui?

- Crede că a avortat copilul lui. Știe că a avut amanți. Știe că i-a provocat dezechilibre emoționale fetiței. Speră că se poate schimba.

- Și tu ți-ai luat o astfel de responsabilitate? Tonul critic al vocii lui o puse imediat în gardă.

- Ce vrei să spui?

Lăsînd-o să fiarbă în suc propriu, Irish plecă la bucătărie. Cînd se întoarse cu paharul plin, rămase înfipt în fața ei.

- Poți să-mi argumentezi vizita străinului de la spital?

t

- Dar cum te poți îndoii de asta?

- Îți spun eu cum. Ai venit la mine acum doi ani spunîndu-mî că vrei o slujbă - orice fel de slujbă. Erai cu coada între picioare. Tocmai ai fost dată afară pentru una dintre cele mai grave gafe din istoria jurnalismului.

- Nu am venit acum, aici, să-mi amintești de asta.

- Poate că trebuie să-ti amintesc. Pentru că eu sînt convins că asta se ascunde în spatele jocului afurisit pe care îi faci. Și atunci, ca și acum, te arunci

j cu capul în laț. Ai raportat, fără să te documentezi, că un. congressman de Virginia

și-a omorât soția, apoi și-a zburat cr-eierii.
își apăsă tâmplele, amintindu-și oribila întâmplare.

-----C 215 ^>-----^-----•

Sandra Brown

- Primul reporter ajuns la fața locului, Avery Daniels, anunță Irish necruțător. Mereu în grabă să găsească un subiect fierbinte. Ai mirosit sîngele.
- Da, am mirosit! Asta este! La propriu! Am văzut corpurile, am auzit copiii plîngînd îngroziți de ce au văzut cînd s-au întors de la școală, l-am văzut plîngînd de ceea ce făcuse tatăl lor.
- Ceea ce s-a *presupus că a făcut*, la naiba! N-ai de gînd să înveți odată?
- Dar ai fost încîntat de reportaj atunci și ai uitat acest mic termen legal, făcînd vulnerabilă compania pe care o conduci.
- S-a pierdut cu filmarea, Avery. A fost mai evidentă obiectivitatea, îți curgeau lacrimile, după care, ca și cum nu ar fi fost suficient, ai întrebat cum poate un om, mai ales unul investit cu o funcție oficială, să comită o asemenea faptă bestială.
- Știu ce am -făcut, Irish. Nu-i nevoie să-mi amintești ce greșeli am făcut. De mai bine de doi ani încerc să uit rușinea asta. Am greșit, dar mi-am primit lecția.
- Prostii! tună el. Faci aceeași afurisită de greșeală și acum. Îți bagi nasul acolo unde nu ai nici o competență să faci ceva. Inventezi știri, nu faci reportaje. Asta este marea lovitură pe care ai așteptat-o? Cu asta vrei să revii în vârful piramidei?
- Bine. Dacă vrei să știi, *da*. Și acesta este un motiv pentru care am intrat în încurcătura asta.
- Este motivul pentru care ai făcut totul în viața ta. Tot timpul ai încercat să calci pe urmele tatălui tău. Să te ridici la nivelul numelui său, pe care crezi că l-ai făcut de rîs. Am să-ți spun ceva ce nu-ți va face plăcere. Tatăl tău nu merită asta.
- Termină, Irish.

Imaginea din oglindă

- A fost tatăl tău, Avery, dar a fost și cel mai bun prieten al meu. L-am cunoscut mult mai bine ca tine. L-am iubit, dar l-am privit cu mult mai multă obiectivitate, decît tine și mama ta. Cliff Daniels a fost un fotograf remarcabil, nu-i neg aceste calități. Dar nu a avut talentul de a-i face fericiți pe oamenii care îl iubeau.
- Eu eram fericită. De cîte ori venea acasă...
- Doar o fracțiune din copilăria ta. Și rămîneai supărată cînd îl vedeai plecînd. Am văzut cum a suportat Rosemary lungile lui absențe. Era supărată chiar și cînd el era acasă, pentru că știa că stă doar foarte puțin timp. Cliff se îmbăta cu seducția pericolelor. Erau elixirul lui. Pentru mama ta asta a fost boala care a măcinat-o. Moartea ei a fost înceată și agonizantă. S-a produs în timp. Începuse să moară ou mult timp înainte de a înghiți pumnul de pastile. Și« atunci, de ce să merite el iubirea ta oarbă și dorința de a te ridica la nivelul lui, Avery? Singurul premiu pe care l-a luat vreodată nu a fost nici măcar un Pulitzer. Singurul lui premiu în viață a fost mama ta, dar el a fost prea prost să vadă asta.
- Ai fost gelos pe el?
- Da, am fost gelos pe dragostea lui Rosemary pentru el.
- O privi cu lacrimi în ochi. Avery se topi de dragoste pentru bătrîn.
- Irish, nu vreau să ne certăm.
- îmi pare rău, pentru că va trebui să lupți cu ghearele. Nu am de gînd să te las să continui ce ai început.
- Trebuie. Sînt obligată.
- Pînă cînd?
- Pînă voi ști cine amenință viața lui Țațe.

Sandra Brown

i

- Și după aceea?
- Nu știu, răspunse ea disperată.
- Și dacă acest asasin o lasă baltă? Vei rămîne la infinit doamna Rutledge? Sau îi vei spune iui Rutledge într-o zi - apropo, știi eu,..?
- încă nu m-am gîndit la asta. Nu m-am gîndit cum voi scăpa eu.
- Avery, Rutledge are dreptul să știe,
- Nu! strigă ea sărind în picioare, încă nu! Nu-l pot părăsi acum. Va trebui să juri că nu îi vei spune.

irish căzu pe canapea, uluit de reacția ei violentă.

- Ssuse! șopti el, începînd să vadă adevărul. Deci despre asta este vorba. Vrei soțul unei alte femei. De aceea vrei să rămîi doamna Rutledge - pentru că Țațe Rutledge este bun în păți?

Imaginea din oglindă

218

Avery întoarse spatele ca să nu-l plesnească. • - Spui lucruri urîte, Irish.

Se apropie de fereastră și observă cu neliniște că s-a întunecat. La fermă probabil că au terminat cina. Le-a spus că pleacă la cumpărături. Trebuia să plece repede.

- Da, a fost urît. Am vrut să sune urît. De cîte ori mi se înmoaie inima, mă gîndesc la lungile ore de după accident, cînd te-am plîns.

- Te rog nu-mi spune asta.

- M-am gîndit să renunț la tot. S-o ia dracu' de viață, am gîndit. I-am pierdut pe Cliff și pe Rosemary. Te-am pierdut pe tine. L-am întrebat pe Dumnezeu: Hei, ce mai vrei de la mine?

Se strînse la pieptul lui.

- Te iubesc. Am suferit pentru tine. Fie că o crezi sau nu. Știam cum te va afecta moartea mea.

- Și eu te iubesc, Avery. De aceea nu te pot lăsa să continui.

- Acum nu mai am de ales.

- Dacă cineva îi vrea moartea lui Rutledge, atunci...

- Există un asemenea om.

- Atunci și tu ești în pericol.

- Știu. Vreau să fiu o altă Carole, pentru Țațe și pentru Mandy. Dar dacă sînt prea schimbată, omul va crede că l-am trădat sau poate că va ghici că această Carole nu este adevărata Carole. Trăiesc cu spaima

Sandra Brown

să nu mă deconspir.

- Poate că deja ai făcut-o.

- Și eu mă gîndesc, se cutremură ea.

- Van a observat. Avery tresări violent.

- M-am gîndit și eu. Aproape că am avut un atac de cord, cînd i- am deschis ușa.

Irish îi povesti la rîndul lui întîmplarea cu Van.

- Eram ocupat și nu l-am prea luat jn seamă. Mi se părea mie că se poartă neobișnuit, încerca să-mi spună ceva și eu nu-l luam în seamă. Ce să-i spun dacă mai aduce vorba?

- Nimic. Cu cît vom ști mai puțini, cu atît este mai bine pentru mine.

El își frecă bărbia.

- îl iubești, nu?

Ea îi răspunde cu ochii închiși.

- El își urăște soția. Te urăște pe tine. Ce este între voi?

- Nu m-am culcat cu el.

- Nu asta am întrebat.

- Dar asta ai vrut să știi.

- Te-ai culca cu el?

- Da, răspunde fără ezitare. Din ziua când mi-am revenit, pînă în ziua în care am părăsit clinica, a fost minunat cu mine. S-a purtat fără reproș, Să vezi cum se poartă cu Carole în societate.

- Dar în intimitate?

- Rece. Ca un soț înșelat. Mai am puțin de lucru la asta.

- Ce se va întîmpla după aceea? Nu crezi că va observa diferențele?

- Oare? Nu bărbații spun că toate pisicile sînt negre noaptea?

Imaginea din oglindă }

- Bine, să spunem că nu observă. Cum crezi că se va simți când va afla că a făcut dragoste cu altcineva? Ce se va întîmpla cu fetița, când misiunea ta se va fi terminat?

- N-o voi părăsi...

- Dar cum crezi că se va simți Rutledge cu toate dedesubturile de familie expuse?

- Nu-l voi expune.

- Aș vrea să fiu pe-aproape când ai să-i spui. Va crede că l-ai folosit. Și va avea dreptate, Avery.

- Nu și dacă îi voi salva viața. Nu crezi că mă va ierta?

- Ți-ai greșit cariera, șopti bătrînul printre dinți. Trebuia să te faci avocat. Ești în stare să te contrazici și cu dracul.

- Nu-mi pot sfîrși cariera așa, Irish. Trebuie să încerc să mă reabilitez. Nu eu am căutat ocazia. Mi-a fost impusă în afara voinței mele. Trebuie să fac ce cred că-i mai bine.

- Dar ai început din alt capăt, Avery. Ești prea implicată emoțional. Pui prea mult suflet, pentru a putea rămîne obiectivă, îi iubești pe oamenii aceștia, ai spus-o singură.

- Cu atît mai mult. Cineva vrea să-l omoare pe Țațe și să o lase orfană pe Mandy. Dacă va sta în puterile mele, voi opri așa ceva.

, Tăcerea lui însemna steagul arb al păcii.

- Trebuie să plec. Dar înainte de asta, nu ai ceva care mi-a aparținut?

El îi aduse medalionul, îl iubea, niciodată nu l-a dat jos de la gît. Privi fotografiile din interior. Ultima poză a tatălui ei. Cealaltă era a mamei. Strînse talismanul în palmă, încă îl mai avea. Și îl mai avea și pe Irish.

Sandra Brown

- Am sperat să-l mai ai.

- Era în mîinile femeii moarte.

- Mandy l-a văzut Ia gîtul meu. l-am dat să se joace. Carole s-a înfuriat și i l-a luat din mîină. Acesta este singurul lucru pe care mi-l amintesc.

- Tu ai trimis plicul, nu?

- Nu știam ce să fac. Cred că în sinea mea am dorit să iau legătura cu tine.

- Avery, renunță, în seara asta.

- Nu pot.

- La naiba! Ai ambiția tatălui tău și compasiunea mamei tale... Periculoasă combinație. Încăpățînarea o ai de la amîndoi.

Avery știa că bătrînul a capitulat complet, când a întrebat-o:

- Eu cu ce te pot ajuta?

Țațe stătea în hol și o aștepta. Avery a remarcat asta, deși el a încercat să treacă peste incident nepăsător.

- De ce ai întârziat atât de mult? Întrebă privind în altă parte.

- Nu ți-a transmis Zee mesajul meu? I-am spus că niște probleme de ultim moment s-au ivit și a trebuit să fac niște cumpărături.

- Dar m-am gândit că vei veni mai devreme^

- A trebuit să cumpăr multe lucruri - era încărcată cu o mulțime de sacoșe. Nu mă ajuți să le duc în dormitor?

El îi luă o parte din sacoșe și în timp ce se îndreptau amîndoi spre cameră ea l-a întrebat:

- Unde este Mandy?

- Doarme.

- Oh, am sperat să ajung la timp să-i citesc o

Imaginea din oglindă

poveste.

- Atunci trebuia să vii mai devreme.

- I-a citit cineva o poveste?

- Mama. Eu am rămas cu ea pînă a adormit. -_Am să intru și eu puțin.

În timp ce trecu pe lîngă fereastra care dădea, spre curtea interioară îi văzu pe Nelson, Jack și Eddy discuînd la o masă. Zee citea o revistă.

- Văd că aveți o ședință.

- Eddy mai discută o dată punctele itinerarului. Le-am auzit deja de o mie de ori.

- Pune sacoșele pe pat.

Dezbrăcă în grabă jacheta și o aruncă pe pat, apoi își aruncă pantofii cu toc. Țațe se apropie pregătit de ceartă.

- Unde ai făcut cumpărăturile?

- Ca de obicei.

I-a pus o întrebare prostească, toate sacoșele de pe pat aveau siglele magazinelor de unde cumpărau de obicei. Un singur moment s-a întrebat dacă nu cumva a urmărit-o și a văzut-o că s-a oprit la Irish. Nu era posibil. Ea a făcut un ocol și a fost foarte atentă să nu o urmărească cineva.

- De ce-mi spui prostii de astea? se răsti el.

- Nu îți spun prostii.

- Pe naiba. Gîfii ca un dulău.

- Adică la ce te așteptai? Să miros a tutun, a lichior, a bărbat? Adică să îți confirm suspiciunea murdară că am petrecut după- amiaza cu un amant?

- Nu ar fi prima dată, spuse el încordat.

- Nu va mai fi niciodată!

- Mă crezi prost? Adică te aștepti ca eu să fiu atât de idiot încît să cred că simpla operație cosmetică te-a transformat într- o soție credincioasă?

SandraBrown

- Crezi ce naiba vrei. Dar lasă-mă în pace cînd ai astfel de suspiciuni.

Se apropie de șifonier și deschise ușile furioasă. Degetele îi tremurau și nu reușea să-și descheie bluza, își blestemă în gînd stîngăcia.

- Lasă-mă pe mine.

Țațe era chiar în spatele ^ei și în tonul vocii strecurase o nuanță de scuză, îi prinse mîinile între mîinile lui, i le lăsă ușor pe lîngă corp și apoi îi desfăcu nasturii de la

bluză.

- Este o scenă obișnuită, remarcă el la ultimul nasture.

Bluza îi alunecă de pe umeri. Ea o prinse în grabă și încercă să se acopere.

- Nu reacționez împăciuitor la interogatorii, Țațe.

- Nici eu la adulter.

- Presupun că asta merit, îl privi o secundă și văzu cum îi zvîcnește artera de la gît.

Dar de la accident ți-am mai dat motive de suspiciune?

- Nu, spuse încordat.

- Și totuși nu ai încredere în mine.

- Încrederea se cîștigă.

- Și eu nu am cîștigat-o?

Țațe preferă să nu-i răspundă. Ridică mîinile și cu un deget începu să mîngîie lăntîșorul de aur de la gîtul ei.

- Ce este asta?

Avery simți că se topește sub mîngîierea lui. îndrăzni mai mult decît ar fi sperat, dădu drumul bluzei, care alunecă pe dușumea. Medalionul care stătea între sîni îi smulse bărbatului un oftat profund.

- L-am găsit într-un magazin de bijuterii de mîna a doua, minți ea. E drăguț, nu?

Țațe privea fix bucățica de aur cu o privire de om

/-----Q Imaginea din oglindă

înfometat.

- Deschide-l.

După cîteva momente de ezitare luă medalionul în palmă și glisînd despărți cele două inimioare. Avery luase fotografiile părinților ei.

- Vreau să pun o fotografie de-a lui Mandy și una de-a ta.

El o privea cercetător în ochi. Apoi privirea îi căzu pe buzele ei, în timp ce mîngîia medalionul.

Puse la loc medalionul, între sîni. Mîna lui întîrzie o secundă. Atingerea lui îi arse pielea. Țațe îi evita privirea, în sufletul lui se ducea o luptă trădată doar-de încordarea maxilarului, de nehotărîrea din privire și de respirația tăiată.

- Țațe, șopti ea, nu am făcut niciodată un avort. Cu vîrful degetelor îi mîngîie buzele pentru a-i opri

, vorbele. Nu a existat un avort pentru că nu a existat un copil.

Ironia era tocmai imensitatea acestui adevăr. Dar odată minciuna spusă, ea trebui să o continue.

- Ți-am spus că sînt însărcinată pentru motivele pe care mi le-ai citat cu exactitate în dimineața aceea. Am vrut să te provoc. Dar nu te mai pot lăsa să crezi acest lucru. Tu acum crezi că ți-am distrus copilul și suferi foarte mult.

După ce căută profund în privirea ei, el se desprinsе brusc și făcu un pas înapoi.

- Avionul spre Houston pleacă la ora șapte, marți, Ai să te descurci?

în sinea ei, Avery sperase că minciuna va mai slăbi încăpățînarea cu care el o ura. Încercînd să-și ascundă dezamăgirea întrebă:

- Cu-ce să mă descurc? Cu ora matinală sau cu faptul că voi zbura din nou?

- Cu amîndouă.

- O să mă descurc.

- Sper. Eddy dorește ca totul exactitate de ceasornic.

Luni seara Irish i-a chemat în biroul lui pe reporterul pentru știri politice al KTEX-ului.

- Ai pregătit totul pentru această săptămîină?

- Da. Oamenii lui Rutledge au trimis itinerarul. Dacă vom acoperi acest lucru va trebui să-i acordăm și lui Dekker aceeași timp de emisie.
- Asta este problema mea. Sarcina ta este să te documentezi asupra campaniei lui Rutledge. Vreau rapoarte zilnice. Apropos, va merge cu tine și Lovejoy, îl va înlocui pe celălalt cameraman.
- Dumnezeule, Irish, ce ți-am făcut să-mă pedepsești în halul ăsta? Tipul este îngrozitor de suportat. Și pe urmă, miroase înfiorător.

Urmă o litanie de invective.

- Merge cu tine Lovejoy, am spus.

Irish luase această hotărîre de cîteva zile. Poate că Avery nu credea că este într-un pericol iminent, dar o știa impetuoasă, încăpățînată și de foarte multe ori pripită, lucruri pe care le plătea scump.

Hotărîseră să păstreze legătura prin căsuța poștală, telefonul era foarte riscant. A primit și ea o cheie de la cutie. Pentru binele ei, i-a oferit și un pistol, dar ea l-a refuzat. Situația îl enerva la culme, în ultima vreme lua și medicamente. Era prea bătrîn pentru șocuri, dar nu putea sta deoparte să vadă cum se sinucide Avery. Pentru că nu putea să fie îngerul ei

: ' 226

Imaginea din oglindă

păzitor, luase cea mai bună hotărîre - îl va trimite în preajma ei pe Van. Dacă va avea necazuri, măcar va avea de la cine cere ajutor. Era singurul lucru bun pe care îl putea face.

227)-

Sandra Brown

Primul impas în campania minuțios orchestrată de Eddy s-a petrecut a treia zi. Erau la Houston. Foarte devreme, Țațe ținuse un discurs. A fost bine primit. S-au întors la hotel și toți s-au apucat de treabă. Avery stătea pe: dușumea lîngă Mandy care colora o carte cu Mickey Mouse. Țațe stătea întins în pat cu mîinile sub cap. Privea ceva la televizor. Cele mai bune idei îi veneau atunci cînd nu se concentra. Nelson și Zee dezlegau cuvinte încrucișate.

Eddy le întrerupse liniștea intrînd emoționat.

- Închide chestia aia și ascultă.

- Ei bine, rîse Țațe, toată lumea te ascultă, domnule Paschal.

- Unul dintre cele mai mari cluburi din stat organizează astăzi o întîlnire. Este cea mai importantă întîlnire a anului. Toți vor veni însoțiți de familii. Doresc să te asculte.

- Cîți oameni sînt? întrebă Țațe ridicîndu-se din pat.

- Două sute cincizeci, trei sute. Sînt oameni de afaceri importanți, stîlpi ai comunității. Cel mai vechi club din Houston. Membrii lui au o groază de bani. Uite, spuse întinzînd cîteva hîrtii spre Țațe, ăsta este discursul acela grozav pe care l-ai ținut la Amarillo. Citește-l încă o dată. Și, pentru Dumnezeu, îmbracă un costum conservator.

- Oamenii aceștia par mai degrabă oamenii lui Dekker.

228

Imaginea din oglindă

- Sînt. De aceea este important să mergi și tu. Dekker te-a descris ca pe un tînăr cu capul în nori. Arată-le că ești bine înfipt în pămînt. Carole, ești invitată și tu. Să fii fermecătoare. Femeile...

- Eu nu pot veni.

Privirile tuturor se îndreptară de la Eddy spre ea.

- Avem fixată întâlnirea cu doctorul Webster la ora unu.

- Să fiu al naibii, am uitat, spuse Țațe trecându-și mîna prin păr.

Eddy îi privea pe amîndoi uluit.

- Doar nu vă gîndiți să scăpați ocazia. Săptămîna asta am urcat doar un procent. Discursul ar putea însemna o mulțime de dolari cu care putem cumpăra timpul de emisie.

- Fixează o altă întâlnire cu doctorul, interveni Jack.

- Carole, tu ce spui? întrebă Țațe.

- Știi cît de greu am obținut-o pe aceasta. Dacă amînăm vom obține alta după cîteva săptămîni. Nu cred că este bine pentru Mandy să amînăm.

Țațe își privi pe rînd fratele, tatăl și directorul de campanie. Toți doreau să țină discursul. Totuși cînd o privi pe soția sa, simți hotărîrea și forța cu care avea să facă ceea ce trebuia. Era prins la mijloc.

- Aș putea merge eu la psiholog cu Carole, se oferii Zee. Țațe, vei ține discursul și apoi vii și tu.

- Apreciez, mamă, dar este fiica mea.

- Și e vorba de alegeri, spuse Eddy ridicînd glasul.

- Sînt de acord cu Eddy, interveni Jack.

- Un discurs n-o să ne rateze alegerile, tată, nu?

- Eu cred că mama ți-a dat soluția cea mai bună. Oricum, eu nu pun prea multă bază pe doctori.

229

Sandra Brown

- Carole?

Pînă acum nu ezitase niciodată cînd era vorba să-și exprime opiniile.

- Sînt amîndouă extrem de importante, Țațe. Singur va trebui să iei hotărîrea.

Eddy înjură șoptit. Ar fi preferat să o vadă făcînd accese de furie. Țațe simțea același lucru. Era mai ușor să îi spui nu Carolei cînd era înfierbîntată. Dar în ultima vreme folosise mai mult privirea semnificativă decît vocea stridentă. Oricum ar fi fost, trebuia să accepte o soluție în detrimentul celeilalte.

- Anulează discursul, Eddy, fii politicoasă. Spune-le că eu și doamna Rutledge aveam deja fixată o altă întâlnire.

- Dar...

Țațe ridică mîna pentru a opri protestele, își privi prietenul semnificativ.

- Primele mele îndatoriri sînt față de familie. Mi-ai garantat acest lucru, îți amintești?

- Sper că «știi bine ce faci, Țațe, spuse Nelson, apoi o luă pe Zee de mîna. Hai să încercăm să-l calmăm pe frustratul director de campanie.

Jack, la fel de agitat ca și Eddy, o privi furios pe Carole.

- Ești mulțumită?

- Am terminat, Jack, îl opri Țațe.

- Ți-a luat mințile cu aerul de mamă bună, spuse Jack amenințător.

- Ceea ce se petrece între mine și Carole nu este treaba ta.

- De obicei, nu. Dar pentru că vei candida pentru un post public, viața ta particulară este în atenția tuturor. Tot ceea ce afectează această campanie este și treaba mea.

Am pierdut ani întregi cu devotamentul

иқ Imaginea din oglindă V-

pentru această campanie.

- Iar eu apreciez tot ce ai făcut. Astăzi însă îi voi dedica o oră fetiței mele. Nu cred

că cer prea mult, nu mai vreau argumente.

După ce o mai privi încă o dată ostil pe Carole, Jack ieși trântind ușa. Carole se ridică în picioare.

- Așa crezi și tu, Țațe, că eu joc rolul mamei iubitoare?

Cea mai mare problemă era că el nu mai știa ce să creadă. De la prima lui cucerire sexuală, Țațe a fost întotdeauna autoritar în privința legăturilor sale cu femeile. Le respecta. Cea mai serioasă aventură a fost cu o femeie divorțată. S-au despărțit după doi ani în relații de prietenie.

Jack era cel care s-a ocupat de firma de avocați și tot el a angajat-o și pe Carole Navarro. Nici un bărbat nu o putea privi pe Carole cu detașare. Ochii ei negri i-au atras și lui atenția, iar zîmbetul ei i*a mers la inimă. A acceptat să fie angajată. Nu a trecut mult și Țațe și-a violat, etica profesională invitînd-o la restaurant. Era încîntătoare. A flirțat cu el dar seara s-a terminat la ușa apartamentului ei unde și-au luat rămas bun. Multe săptămîni au menținut relații prietenești, într-o seară, Țațe nu a mai rezistat și'a sărutat-o. Următorul ^pas, destul de normal, a fost în pat. După trei luni firma de avocați a pierdut un angajat, dar Țațe a cîștigat o soție...

Vestea că era însărcinată a venit ca un șoc. Ei a acceptat-o însă repede, îi plăcea ideea să aibă copii. Nu și Carolei. Se plîngea tot timpul de responsabilitățile ce aveau să urmeze. S-au și certat. Nimic din ce făcea ei nu o interesa, nu-i făcea plăcere.

imediat ce s-a născut Mandy, Carole a fost

.----- 231

Sandra Brown

preocupată să-și recapete silueta. El s-a întrebat mereu de ce. Apoi i-a venit și răspunsul. A știut cînd a avut primul amant. Ea nu a făcut *nici* un secret din asta, nici din aventurile care au urmat. Singura lui apărare era indiferența. Și-ar fi dorit acum să fi divorțat de ea atunci. Ar fi fost mai bine pentru toată lumea.

Luni de zile au locuit în aceeași casă, dar a avut fiecare viața lui. Apoi, într-o noapte, ea a venit la el. Nu și-a explicat de ce, poate că îi plăcea ideea de a-l seduce. Oricum, abstenența sexuală și băutura l-au împins să-i accepte oferta. Din cauza maratonului politic care a urmat, a trebuit să rămîină fidel soției sale. La cîteva săptămîni după noaptea aceea, ea l-a anunțat că este din nou însărcinată. Deși s-a îndoit serios în privința paternității copilului, trebuia să creadă.

- N-am vrut să mă leg la cap cu alt copil, a urlat ea.

Atunci și-a dat seama că nu o mai iubea de foarte multă vreme, că nu o mai putea iubi niciodată. Era cu o săptămîină înaintea *Zborului 398* spre Dallas.

Scutură capul și. alungă din minte aceste amintiri neplăcute. Nu răspunse la întrebarea ei.

- De ce nu comanzi prînzul în cameră, înainte de întîlnirea cu doctorul Webster? schimbă el vorba.

- Ce vrei să mănînci?

- Orice.

Ea se așeză pe pat și luînd telefonul își încrucișa picioarele. Stomacul lui Țațe tremură cînd o văzu. Dacă nu avea încredere în ea, de ce își dorea la nebunie să facă dragoste cu ea? Merita o notă bună pentru comportament. De cînd a venit acasă și-a dat toată silința să îl împace. Era exact opusul a ceea ce

'-----C Imaginea din oglindă~}-----

a fost înainte.

- Exact, un sandviș cu unt de cocos, spunea ea în receptor. Cu jeleu de struguri. Știu că nu este în meniul dumneavoastră, dar asta dorește copilul să mănânce.

Peste umăr Carole îi zîmbi cuceritor. Dumnezeu, cît își dorea să guste zîmbetul acela. O mai făcuse de puțină vreme. Nu a simțit gustul decepției și infidelității. Sărutările au fost dulci și total diferite. Le-a analizat bine și a ajuns la concluzia că se simțea de parcă săruta o femeie pentru prima dată. L-au lăsat cu o impresie nedefinită. Trebuia să-și impună o voință de călugăr pentru a nu ceda dorinței devastatoare de a merge mai departe de sărutări. Carole arăta altfel, părea o femeie total diferită.

- Vor veni imediat. Mandy, strînge creioanele și pune-le în cutie, te rog. Vom servi imediat prînzul.

Se aplecă să ajute copilul și el simți cum îi ia foc sîngele privind-o. De al naibii de multă vreme nu a mai avut o femeie, încercă să-și explice, dar era sigur că nu aceasta este explicația. Nu-și dorea o femeie. Putea rezolva foarte ușor acest lucru doar cu un telefon. Nu, el o dorea pe această femeie, pe această Carole, această soție cu care încerca să se obișnuiască. O privea uneori de parcă o vedea pentru prima dată. Era incredibil, dar îi plăcea această Carole. Chiar mai imposibil de crezut era faptul că se îndrăgostea încet, încet de ea.

Dar nu va recunoaște asta nici în ruptul capului.

Sandra Brown

- Mă bucur că ai venit cu noi, spuse Avery zîmbindu-i.

Erau în sala de așteptare a cabinetului medical.

- Era singura hotărîre pe care trebuia s-o iau. Psihologul era cu Mandy de mai bine de o oră.

Așteptau cu nerăbdare să audă diagnosticul.-Vorbeau doar pentru a-și ascunde tensiunea.

- O să fie nervos Eddy tot timpul turneului?

- Am vorbit cu el. Ne-a urat noroc cu Mandy. Cred că l-a calmat tata. Oricum, să știi că niciodată nu e multă vreme furios.

- E ciudat, nu?

Țațe își privi ceasul de mîină.

- Pentru Dumnezeu, cît o să mai dureze? Ce ai spus?

- Despre Eddy.

- Ah, da. Este temperamental, dar se controlează foarte bine.

- Omul de gheață, murmură iar.

- Hmm?

- Nimic.

- Cum stă cu femeile?

- Ce femei? -Ale lui Eddy.

- Nu știu. Nu mi se confesează.

- Cum, nu-și discută viața sexuală cu prietenul lui? Eu credeam că bărbații o fac.

- Tinerii da. Bărbații maturi nu au nevoie de confesiuni.

- Este heterosexual?

234 -----

Imaginea din oglindă

Țațe îi aruncă o privire înghețată.

- De ce mă întrebi? Te-a refuzat?

- Să te ia naiba!

Ușa se deschise. Amîndoi săriră în picioare. Asistenta le spuse:

- Doctorul a terminat, va veni imediat.

După ce se retrase femeia, Avery se aplecă și îi șopti:

- Te-am întrebat despre Eddy pentru că nepoata ta se ține scai de el și sînt îngrijorată că o va face să sufere.

- Nepoata mea? Francy? rîse nevenindu-i să creadă. S-a îndrăgostit de Eddy?

- Mi-a spus într-o seară cînd a venit acasă învinețită. Zîmbetul lui Țațe dispăru. Da, Țațe, învinețită. A găsit un băiat într-un bar. S-au înfierbîntat. Băiatul nu a putut menține sexul și a dat vina pe ea, după care a bătut-o.

- Dumnezeu! exclamă el oftînd.

- Dar tu nu ai văzut că avea un ochi vînat și o buză umflată? El negă din cap. Ei, nu-ți face muștrări de conștiință, nici părinții ei nu au observat. Francy este ca o mobilă în casă. Există, dar nimeni nu o vede... doar dacă se comportă scandalos. Oricum, este cu ochii pe Eddy acum. Cum crezi că va reacționa el?

- Francy este doar un copil. Avery își arcui o sprînceană.

- Oi fi tu unchiul ei, dar cred că nu ești orb. El ridică din umeri stînjedit.

- Eddy are o viață sexuală normală. Știu.

- Are vreo legătură curentă cu cineva?

- O femeie de la cartierul general. Nu am auzit bîrfe că s-ar culca cu ea, deși multe ar dori să-l

—235 ~~

Sa mira Brown

atragă. Dar cu Francy? Țațe clătina din cap nesigur. Nu cred că Eddy se va atinge de ea. Nu e genul de om să accepte o fetiță cu douăzeci de ani mai tînră decît el, mai ales Francy. E prea inteligent.

- Sper că ai dreptate, Țațe. Și asta nu pentru că mă interesează pe mine persoana lui.

El nu mai avu timp s'ă răspundă pentru că doctorul deschise ușa.

Imaginea din oglindă

236 }--

- Nu vă simțiți prea vinovată, doamnă Rutledge. Faptul că aveți acest sentiment de vinovăție față de greșelile trecute, nu o va ajuta pe Mandy acum.

- Dar cum ar trebui să mă simt, doctore? Nu ați vorbit decît despre faptul că sînt singura responsabilă pentru șocul emoțional al copilului.

- Ați făcut greșeli. Toți părinții fac. Dar împreună ați făcut și primul pas spre rezolvarea problemei. Vă petreceți mai mult timp cu Mandy. îi lăudați micile realizări și minimalizați micile eșecuri. Are nevoie de o astfel de încredere din partea dumneavoastră.

- Nu prea este mare lucru, spuse Țațe încruntat.

- Dimpotrivă, înseamnă foarte mult.

- Ce altceva ar trebui să mai facem?

- Să-i cereți părerea. "Mandy, vrei înghețată de vanilie sau de ciocolată?" Să o obligați să aleagă, să ia hotărîri, să-și exprime gândurile. Am sentimentul că pînă acum nu a fost încurajată în această privință. Fetița dumneavoastră are o părere foarte proastă despre ea. Se întîmplă cu unii copii, pentru a atrage atenția asupra lor. Se consideră" inexistentă și nesemnificativă.

Țațe lăsă capul în pămînt. Avery plîngea.

- îmi pare rău, șopti ea. încerca să se scuze în numele Carolei care nu merita iertare.

- Nu este numai vina ta. Și eu am fost acolo. Trebuia să intervin.

- Din nefericire, nu ați intervenit. Accidentul de

Sandra Brown

avion a sporit neliniștile copilului. Cum s-a comportat la ultima călătorie cu avionul?

- Abia -dacă am reușit să-i prindem centura de siguranță.
- Nici mie nu mi-a fost prea ușor, acceptă Avery. Dacă Țațe nu mi-ar fi vorbit încontinuu, nu cred că aș fi supo/tat zborul.
- Înțeleg, doamnă Rutledge, spuse doctorul cu simpatie". Cum s-a comportat Mandy odată ce ați decolat?

Țațe și Avery se priviră.

- Atunci nu ne-am gândit, dar acum văd că s-a comportat bine.
  - Așa mi-am închipuit și eu. Vedeți, își amintește că i-ați pus centura de siguranță, dar nu-și mai amintește nimic de după accident. Nu-și amintește că tot dumneavoastră ați salvat-o.
  - Vreți să spuneți că mă consideră pe mine vinovată pentru că eu am instalat-o în avion? Întrebă Avery ducînd o mîna la gît.
  - *Da, într-o oarecare măsură.
  - Dumnezeule! Tremurînd își duse mîna la gură.
  - Adevărata descărcare va fi atunci cînd ea își va lăsa mintea să reproducă în întregime explozia. Atunci își va aminti că dumneavoastră ați salvat-o.
  - O să fie extrem de greu.
  - Dar foarte necesar pentru a se vindeca. De fapt, ea se luptă să reprime aceste amintiri. Părerea mea este că toate coșmarurile ajung pînă în momentul impactului.
  - Spune mereu că o mănîncă focul. Nu putem face nimic să-i stimulăm memoria? Întrebă Avery.
  - Hipnoza ar fi o posibilitate. Totuși eu aș prefera o descătușare naturală. Vă sugerez ca data viitoare,
Imaginea din oglindă —
cînd va avea un coșmar, să nu o mai treziți.
  - Dumnezeule!
  - Știu că vi se pare o cruzime, dar trebuie să treacă prin toate fazele accidentului, să revadă și " cealaltă latură, cînd este salvată și în siguranță în brațele mamei ei. Nu-și va putea depăși temerile subconștiente și frica de mama ei pînă nu va avea această experiență.
  - Înțeleg, spuse Țațe, dar va fi extrem de greu.
  - Știu, zise doctorul ridicîndu-se. Nu vă invidiez că veți sta lîngă ea și o veți privi revăzînd acele întîmplări îngrozitoare. Aș dori să o văd peste două luni.
  - Vom veni.
  - Și mai înainte, dacă veți crede că este necesar. Veniți cînd doriți.
- Nu era mama lui Mandy, mama de care se temea fetița, și totuși toată lumea o va acuza pe ea, Abia se ținea pe picioare.
- Succes în campania electorală, spuse psihologul.
  - Mulțumesc.
- Doctorul luă mîiniile lui Avery cu blîndețe.
- Nu vă îmbolnăviți de remușcare și vinovăție. Sînt convins că o iubiți foarte mult pe fiica dumneavoastră.
  - O iubesc. V-a spus ea că rnă urăște?
  - Vorbește foarte frumos despre mămica ei, dar refuză să povestească tot ce s-a petrecut înainte de accident. Probabil că asta vă spune ceva.
  - Ce?
  - Că v-ați îmbunătățit calitatea de părinte. Cu dragostea tandră și grija permanentă

pe care o aveți acum, Mandy va depăși acest moment și va fi un copil excepțional de inteligent.

- Sper, doctore. Mulțumesc.

239

Sandra Brown

Doctorul îi conduse spre ușă.

- Știți, doamnă Rutledge, am tresărit violent când v-am văzut. Acum un an o tânără de la televiziune mi-a luat un interviu. Seamănă extraordinar de bine cu dumneavoastră. E chiar din același oraș. O cunoașteți? se numește Avery Daniels.

Avery Daniels, Avery Daniels, Avery Daniels.

Mulțimea îi striga numele în timp ce ea și Țațe încercau să treacă printre oameni.

Avery Daniels, Avery Daniels, Avery Daniels.

Erau oameni peste tot. Ea se împiedică și rămase în urma lui Țațe. Țațe a fost înghițit de mulțime. "Țațe!" urla ea. Dar el nu o auzea pentru că strigătele demonice îi acopereau vocea.

Avery, Avery, Avery.

Ce s-a întâmplat? O împușcătură! Țațe era plin de sânge. se întoarse spre ea și rânji, "Avery Daniels, Avery Daniels".

- Carole? *Avery Daniels.*

- Carole? Trezește-te.

Avery se ridică brusc. Tremura toată. Avea gura uscată.

- Țațe? Se aruncă la pieptul lui. Dumnezeule, a fost îngrozitor.

- Ai avut un coșmar?

Ea dădu din cap îngropându-și fața la pieptul lui reconfortant.

- Te rog ține-mă în brațe. Numai puțin.

El stătea pe marginea patului. La rugămintea ei se apropie puțin și o prinse în brațe.

Avery se lipi de el. Inima ei bătea cu putere. Nu putea să uite imaginea însîngerată a lui Țațe care o privise cu

—_-----f 240 ")-----

Imaginea din oglindă }—

dispreț acuzator.

- Din ce cauză?

- Nu știu, minți ea.

- Eu cred că știu. Nu ai mai fost în apele tale din momentul în care doctorul Webster a menționat numele lui Avery Daniels. Ea se cutremură. Țațe își trecu degetele prin părul ei, apoi o prinse de ceafă. Nu-mi vine să cred că nu a știut că femeia aceea a murit în accident. N-avea de unde să știe că te va neliniști atât de mult.

Sau de ce, gîndi ea.

- M-am purtat prosteste?

Nu-și amintea decît că auzea încontinuu cuvintele doctorului, a cuprins-o amețea și s-a rezemat de Țațe.

- Nu prosteste, dar aproape că ai leșinat.

- Nu-mi amintesc cum am plecat de acolo. El o îndepărtă puțin. Ea îl prinse de talie.

- A fost o coincidență foarte bizară că erai în același avion cu femeia aceea, Daniels, îți amintești? Toată lumea te confunda cu ea. Este surprinzător cum nimeni nu a mai amintit de asemănarea voastră pînă acum.

Așadar, el știa cine este Avery Daniels. Se simțea mai bine.

- îmi pare rău că am făcut o scenă. Uneori... își dorea să o mai țină la pieptul lui.

Vorbea mai ușor dacă nu îl privea în ochi.

-Ce?

- Sînt obosită să-i tot văd pe oameni privindu-mă fix. Sînt o curiozitate pentru ei. Mă simt ciudat.

- Este natural. Nimeni nu are însă intenții rele.

- Știu, dar mă fac conștientă de faptul că trăiesc. Uneori mă simt bandajată. O lacrimă îmi alunecă din

241

Sandra Brown

ochi și se opri pe umărul iui.

- Te-a speriat visul, spuse el îndepărtîndu-se ușor. Nu vrei să bei ceva?

- Ba da.

Scoase o sticlă de sherry și două pahare și se întoarse la pat. Chiar dacă era conștient că e îmbrăcat numai în halat, nu dădu nici un semn despre asta.

- Pentru victoria ta, Țațe. Ciocni cu el. Lichidul o încălzea. Hmm. Ce idee bună. Mulțumesc.

Împărțeau împreună toate problemele căsniciei, dar nici o intimitate. Nu exista nici o plăcere care să echilibreze încordarea din turneul electoral. Erau căsătoriți și nu erau. Ocupau același spațiu, dar existau separat. Pînă în noaptea aceasta Mandy a fost legătura dintre ei. A dormit cu Avery. Dar în noaptea aceasta Mandy nu era acolo. Erau singuri în mijlocul nopții. Stăteau cu un pahar în mîină și discutau probleme personale. Orice cuplu normal ar fi terminat făcînd dragoste.

- Deja îmi este dor de Mandy. Nu sînt sigură că am făcut bine trimițînd-o înapoi acasă.

- Așa am planificat împreună că vom face după ce vom vorbi cu doctorul Webster.

- După ce am vorbit cu el, am rămas convinsă că trebuie să fiu cu ea în permanență.

- Dar el a spus că nu va avea probleme pentru o despărțire de cîteva zile.

- Cum s-a întîmplat? Cum de a devenit fetița noastră atît de introvertită emoțional?

Întrebarea era retorică, nu aștepta răspuns la ea. Țațe, totuși, îi răspunse:

- Ai auzit ce am spus. Ți-a spus cum s-a întîmplat. Nu ai stat suficient de mult lîngă ea. Iar cînd ai stat, ai

242 i-

Imaginea din oglindă

avut o influență distructivă.

Furia își făcea loc. Avery se simțea obligată să îi răspundă.

- Și tu unde ai fost în tot acest timp? Dacă eu am fost atît de rea, tu de ce nu ai intervenit? Mandy are doi părinți.

- Mi-am dat seama. Astăzi am recunoscut. De fiecare dată cînd sugeram ceva, săreai ca arsă. Sigur că nu i-a făcut bine copilului să ne vadă certîndu-ne mereu. Așa că nu am putut interveni, pentru că transformam o situație deja proastă într-una și mai proastă.

- Îmi pare rău. Nu... nu pleca încă. A fost o zi lungă și obositoare. Amîndoi sîntem tensionați. Nu am vrut să dau vina pe tine.

- Poate că ar fi trebuit să mergi și tu acasă.

- Nu, spuse ea repede, locul meu este lîngă tine.

- Astăzi ai văzut exact ce se va întîmpla pînă în noiembrie. Va fi din ce în ce mai greu.

- O să mă descurc. Aș fi vrut să pun cîte un bănuț deoparte de cîte ori ai spus astăzi

"Bună ziua, sînt Țațe Rutiedge, candidez pentru Senat". Oare cîte mîini ai strîns?

- Atît de multe, spuse el făcînd un gest cu mîna. Ea rîse ușor.

- Eddy a înnebunit cînd a văzut cît spațiu de emisie ai avut astăzi la televiziune, spuse ea gînditor.

- Ne-au dat douăzeci de secunde la emisiunea de la șase. Nu pare mult, dar mi s-a spus că pentru ei înseamnă mult.

- Este. Așa mi s-a spus și mie, adăugă ea repede. A fost uluită cînd I-a văzut pe Van reporter KTEX.

Toată ziua a fost pe urmele lui Țațe.

- De ce au venit tocmai din Sîn Antonio? I-a

-C

Sandra Brown

întrebat pe Eddy.

- Nu pune sub semnul întrebării publicitatea care ți se face pe gratis. Zîmbește în camera de luat vederi ori de cîte ori ai ocazia.

Dar ea a încercat numai să-l evite pe Van. s-a părut că el o urmărește cu aparatul de filmat. A fost un joc de-a șoarecele și pisica, împreună cu vizita la doctor i-a încordat nervii la maximum. Era atît de nervoasă, încît mai tîrziu, cînd nu-și găsea o pereche de cercei, a făcut o scenă.

- Știu că erau aici unde i-am pus, a strigat ea la Țațe.

- Mai caută.

- Nu sînt.

- Cum arată?

Trebuiau să plece la o petrecere. Țațe aștepta de o jumătate de oră.

- Verigi de argint. Nu i-am purtat încă. I-am adus special pentru toaleta asta.

- Nu-i poți înlocui cu altceva? -Va trebui. La dracu'!

În ultima vreme îi tot lipseau lucruri mărunte.

- Carole, pentru Dumnezeu, calmează-te, spuse Taie care pînă atunci fusese îngrozitor de calm. Ai uitat o pereche de cercei. Nu-i un capăt de lume.

- Nu i-am uitat. Inspirînd adînc, se întoarse și îl privi. Nu este prima dată cînd îmi dispare ceva în mod

misterios.

- Trebuia să-mi spui. Voi suna imediat personalul hotelului.

- Nu numai aici. Și acasă. Cineva îmi cotrobăie prin cameră și prin lucruri.

- Este ridicol. Ești nebună? Reacția lui era de așteptat.

244

Imaginea din oglindă V

- Nu sînt și nici imaginație bogată nu am. îmi lipsesc lucruri mărunte, nu semnificative. Ca afurisita asta de pereche de cercei, pe care știu exact că i-am împachetat.

Sensibil la orice critică adusă familiei lui, el își încrucișa brațele pe piept.

- Pe cine acuzi?

- Nu mă supără dispariția obiectelor, dar mă supără faptul că mi se violează intimitatea.

O bătaie la ușă era tot ce le trebuia pentru a pune capac.

- Pentru că veni vorba, strigă ea iritată. De ce naiba nu reușim niciodată să terminăm o conversație intimă? Mereu ne întrepruie cineva.

- Mai încet, te aude Eddy.

- Să-l ia dracu' pe Eddy.

Țațe deschise ușa și Eddy intră grăbit.

- Sînteți gata?

- Carole și-a pierdut cerceii. Ea îl privi furioasă.

- Pune alții sau mergi fără, dar trebuie să plecăm | imediat. Jack așteaptă în mașină.

Avem o oră de

mers.

S-au îndreptat grăbiți spre lift. L-au găsit pe Jack măsurînd neliniștit trotuarul. Nu au discutat în timpul drumului decît despre campanie, din fericire pentru ea.

În mod surprinzător, petrecerea a fost distractivă. Nu a fost admisă presa și pentru că nu a trebuit să se mai concentreze asupra lui Van, ea s-a relaxat și s-a distrat.

Chiar a dansat cu Țațe. A fost ideea lui Eddy.

- Haideți. Oamenii apreciază asta.

Au început să danseze zîmbindu-și. Era convinsă | că și el se distrează. Cînd au terminat, el s-a aplecat

----- (245 ') -----

r

Sandra Brown

și a sărutat-o pe obraji. Avea o expresie ciudată în privire. Parcă l-a surprins și pe el gestul spontan.

Totuși, după ce s-au întors, ea a stat cuminte într-un colț de banchetă privind pe fereastră, în timp ce Jack și Eddy analizau cît de bine a mers totul.

Era epuizată cînd s-a întins în pat. Nu reușea să adoarmă. Considera prețios fiecare moment pe care îl avea cu Țațe. Erau mereu înconjurați de oameni. Chiar și în cameră rareori erau singuri.

- Cred că este bun un sherry, spuse întinzînd spre el paharul gol.

- Nu ți-e somn?

- Hmm.

Țațe o privi intens din cap pînă în picioare.

- Mulțumesc că ai dansat .cu mine. Mi-a făcut

plăcere.

- Altădată spuneai că sînt stîngaci.

- Greșeam.

El continuă să o privească. Apoi stinse lampa Tocmai dorea să plece spre patul lui cînd ea îl prinse de mîină.

-Jate?

Înghetă. Silueta lui nemișcată se proiecta pe draperiile care opreau lumina de_A afară. Cu respirația tăiată, ea îl chemă din nou. Încet el se aplecă deasupra ei. Disperată, dădu cu picioarele cearceaful de pe ea.

-Țațe, eu...

- Nu, spuse el scurt. Nu spune nimic ca să mă răzgîndesc. Acum te doresc, așa că nu vreau să aud nici un cuvînt.

O sărută cu pasiune. Avery îi prinse_A capul în palme, încet corpul lui se relaxa lîngă ea. Îi mîngîia coapsa.

246 "

,

Imaginea clin oglindă

- Pe mine mă vrei? -_A Mi-ai spus să nu vorbesc.

Îl mîngîie din nou pe coapsă ispitindu-l să se apropie mai mult de ea. Gemînd, el

începu să o sărute. Coborî apoi pe gît, pe piept și pe sîni. Corpul ei răspundea supus. Se lăsă purtată de impetuoșitatea sentimentelor care o copleșeau. Căldura care-i străbătea corpul se transmitea spre el. Deși rezista, Țațe era la fel de înfierbîntat ca și ea.

Sună telefonul.

El retrase o mîină, se rostogoli pe marginea patului și duse receptorul la ureche.

- Alo? după o scurtă pauză înjură. Da, Jack, se răsti. Sînt treaz. Ce este?

Avery scoase un strigăt reprimat de nemulțumire și se întoarse cu spatele la el.

247

Sandra Brown

<DOUA%ECI fi fAS'E

- Vin imediat.

Eddy s-a ridicat din scaunul comod. Pretudindeni în jurul său erau grafice de computer, tăieturi de ziar, hărți demografice. Gîndindu-se că a sosit comanda făcută la room service, deschise ușa fără să se mai uite pe vizor. Francy stătea în prag.

- Am trăit s-o mai văd și pe asta.

Foarte agitat, el îi bloca intrarea în cameră.

- Ce să vezi?

- Să te văd deschizînd ușa.

- Ce drăguț!

- Mulțumesc, răspunse ea obraznic. Apoi ochii albaștri i se întunecară. Pe cine așteptai?

- Nu te privește. Ce faci tu la o asemenea depărtare de casă, fetițo?

Se auzi clopoțelul liftului și chelnerul de la room service apără cu o tavă în mîină.

- Domnul Paschal?

- Pune-o aici. Eddy îi făcu loc să intre, dar pe lîngă chelner se strecură și Francy.

Intră direct în baie și închise ușa. Eddy semnă cecul și apoi îl conduse pe chelner la ușă.

- Distracție plăcută, îi ură chelnerul cu subînțeleș. Eddy închise ușa și strigă foarte nepoliticos,

bătînd la ușa băii:

- Francy?

- Vin într-o secundă.

Deschise ușa aranjîndu-și fusta scurtă. Era

—(**Imaginea din oglindă**)

dintr-un material ^subțire care i se lipea de corp și îi contura formele, își dezbracă bluza roșie. Era dată cu un ruj strident, iar pe mîini avea zeci de brățări de plastic colorat. Cu părul bogat foarte ciufulit, arăta ca o tîrfă.

- Ce ai comandat? Mi-e o foame de mor.

- Nu te-am invitat, îi spuse Eddy, blocîndu-i drumul spre masa cu mîncare. O prinse de braț. Ce faci aici?

- În primul rînd am făcut pipi. Uite, acum vreau să mănînc.

O strînse cu putere de mîină și îi vorbi printre dinți.

- Ce faci la Houston?

- Mă plictiseam acasă, spuse ea încercînd să se elibereze. Ce să fac .eu singură acolo numai cu mama și Mona? Mama este mai mult amețită. Tot timpul se plînge că tata n-o iubește. La drept vorbind, mă îndoiesc că a iubit-o vreodată. Știi, ea l-a mințit că-i însărcinată cu mine cînd s-au căsătorit.

Ridică capacul de argint de pe farfurii.

- Ce...hmm...e bun. Cum faci de îți păstrezi silueta când mănânci atât de târziu. seara și atâtea bunătați?

Ochii ei cunoscători îi treceau în revistă trupul. Sugestiv își umezi buzele.

- Știi, mama crede că tata fuge după fustele mătușii Carole, ceea ce eu cred că este scandalos. Tu ce zici? Parcă-i povestea din Vechiul Testament -bărbatul care îi fură soția fratelui.

- Păcatul săptămînii, de Francy Rutledge. Fata chicoti.

- Mama este tot timpul posomorită, iar Mona mă privește dorind parcă să mă stranguleze. Trebuie să se întoarcă bunicul și bunica, ceea ce nu va fi plăcut pentru mirie. Am hotărît să vin aici, unde este mai

Sandra Brown

palpitant.

- După cum vezi, nu este nimic palpitant, spuse el enervat.

Plină de tupeu, Francy se ghemui în fotoliu și mușcă senzual dintr-o roșie. Avea aceeași culoare ca și buzele ei. O picătură de zeamă i se prelinse din colțul gurii.

- Adevărul, Eddy dragă, este că nu mai'am bani. Mi s-a spus că nu voi mai primi pentru că mi-am depășit limitele. Uite așa, spuse ea întinzîndu-se languros, am venit la cef mai bun prieten să-mi dea un mic împrumut.

- Cît de mic?

- O sută.

- Ți-aș da și două numai să scap de tine. Duse mîna la buzunarul pantalonului, scoase niște hîrtii și i le aruncă.

- Două!

- Ai și pentru benzină să te întorci acasă.

- Și nu mai rămîne nimic.

- Dacă mai vrei, n-ai decît să-i ceri lui taică-tău. Este la camera 1215.

- Crezi că o să-i facă plăcere să mă vadă? Mai ales dacă îi voi spune că vin de la tine. Eddy își consultă ceasul.

- Dacă aș fi în locul tău aș pleca imediat, înainte să fie prea târziu. Să conduci cu atenție. Se îndreptă spre ușă să o conducă.

- Mi-e foame. Dacă tot ai fost atât de zgîrcit, ai putea să-mi oferi măcar o cină. Sau un sandviș.

- Servește-te singură. Se întoarse la masă, trase un scaun și începu să mănînce un sandviș, citind în același timp o hîrtie. Francy îi smulse hîrtia din mînă.

- Cum îndrăznești să mă ignori-, ticălosule?

250

—(Imaginea din oglindă

Licărul din ochii lui era amenințător.

- Nu te-am invitat eu aic'i, tîrfă mică ce ești. Nu te vreau. Dacă nu îți place aici, n-ai decît să pleci cînd dorești. Cu cît mai repede, cu atît mai bine. Călătorie sprîncenată.

- Oh, Eddy, nu vorbi așa cu mine.

Se lăsă în genunchi pe covor și se îndreptă spre el. Strecură mîinile pe sub cămașa lui și începu să-l mîngîie.

- Nu fi rău cu mine. Te iubesc.

- Termină, Francy.

Ea se apropie și strecurîndu-se între picioarele lui începu să-i sărute pieptul.

- Te iubesc așa de mult. Știu că și tu mă iubești. El scoase un geamăt involuntar de plăcere. Ea

începu să-i desfacă cureaua pantalonilor.

- Dumnezeule, spuse el prinzînd-o de ceafă, îi privea buzele roșii în timp ce organul lui răspundea involuntar provocărilor, întretăiat rosti de două ori numele ei. Ea ridică privirea spre el.

- lubește-mă, Eddy.

El se ridică în picioare și o trase lipind-o de el. Gurile lor ș-au întîlnit într-un sărut carnal în timp ce mîinile ei se luptau să îi dezbrace cămașa. Au căzut împreună pe pat. înainte de a fi dezbrăcată de rochie, el era deasupra ei nereușind să se mai abțină. Fața lui Eddy era contorsionată de o grimasă, trupul lui Francy era arcuit.

- Dumnezeule, a fost grozav! oftă ea.

Se ridică și se încruntă, își căută poșeta, scoase un pachetel de prezervative și i-l aruncă.

- Data viitoare să folosești unul din ăsta.

- Cine spune că o să fie o dată viitoare? Franby își admiră fără rușine trupul gol reflectat în

Sandra Brown

oglindea de toaletă.

- Mîine o să fiu numai vînată.

- Ai fost pedepsită pentru obrăznicie.

- Nu prea te-ai plîns de ce ai făcut, domnule . Paschal.

Se întoarse spre tava cu mîncare. în cupa de înghețată nu mai era decît o spumă albă cu sirop de ciocolată.

- La naiba, murmură ea, s-a topit înghețata. Eddy începu să rîdă.

Avery se trezise înaintea lui Țațe. În cameră era întuneric. Era foarte devreme dar nu mai putea să doarmă. "Intră încet în baie și făcu un duș. Cînd ieși din baie îl văzu că doarme profund.

Luă cheia camerei. Lui Țațe îi plăcea să alerge dimineața chiar dacă nu era acasă. Nu era ușor, mai ales cînd locuia într-un hotel. Cînd se întorcea bea un sfert de apă cu gheață. Ea începuse să se obișnuiască și îl aștepta de fiecare dată cu gheața pregătită. Acum se îndrepta, spre congelator să pună apa la înghețat. Era la jumătatea drumului prin hol, cînd o altă ușă se deschise. O văzu pe Francy ieșind pe furiș. Se îndreptă spre lift, dar făcu un pas înapoi cînd o văzu pe Avery.

Avery rămase împietrită la apariția fetei. Arăta îngrozitor. Părul ciufulit, maghiajul întins pe toată fața, buzele umflate. Era zgîriată pe gît, dar nu era deloc rușinată de asta. De fapt, după ce și-a revenit a aruncat sfidător șuvițele de păr și i-a arătat că este zgîriată și pe piept.

----- -- 252 >-----

—(^_ **Imaginea din oglindă** V-

- Bună dimineața, mătușă Carole.

Zîmbetul ei dulceag era în contrast izbitor cu înfățișarea. Avery, mută de uimire, se lipi de peretele holului. Francy trecu pe lîngă ea. Avery miroși că este nespălată și se cutremură de dezgust. Liftul sosi imediat. **Î**Painte de a pași în el, Francy îi aruncă o altă privire sfic ătoare.

Avery privi cîteva secunde ușa închisă a liftului. Se întoarse și privi ușa pe care ieșise, deși știa exact cine locuia acolo.

Țațe avea o părere prea bună despre prietenul său. Eddy nu era chiar atît de scrupulos. Și nici foarte inteligent.

253

Sandra Brown

De la Houston au plecat la Waco, apoi 4 El Paso, unde Țațe avea voturile populației

spanicle. Au fost primiți ca o pereche regală. La aeroport, Avery a primit un buchet enorm de flori.

- *Senora Rutledge, como esta?*

- *Muy bien, gracias. Y usted? Como se lama?* Zîmbetul ei cordial se topi cînd văzu privirile

ascuțite din ochii lui Țațe.

- De cînd știi spaniola?

Cîteva miimi de secundă lui Avery nu-i trecu prin cap o minciună credibilă. Ea terminase un colegiu spaniol. Țațe vorbea curent spaniola. Nu i-a trecut niciodată prin cap să se întrebe dacă și Carole o vorbea.

- Am... am vrut să-ți fac o surpriză.

- Sînt surprins.

- Votul spaniolilor este foarte important. M-am gîndit că ar fi bine să învăț doar cîteva cuvinte.

Pentru prima dată lui Avery îi părea bine că sînt înconjurați de oameni. Altfel, Țațe ar fi pus foarte multe întrebări. Din fericire, nimeni nu a mai auzit dialogul lor.

Tot timpul în prezența lui Jack și a. lui Eddy au călătorit dintr-un oraș în altul, dar nu a obținut nici o informație asupra unei posibile conspirații. Cu foarte multă grijă a pus întrebări, dar nu a aflat nimic, în treacăt, l-a întrebat pe Jack cum de a reușit să intre în spital în noaptea în care ea și-a recăpătat cunoștința.

Imaginea din oglindă

El a privit-o uimit.

- Despre ce naiba vorbești?

- Să lăsăm asta. Uneori amestec amintirile.

Jack era ori nevinovat ori un actor de clasă. A încercat să-l abordeze și pe Eddy.

- Eu nu sînt membru al familiei. Ce naiba să fi căutat eu ia spital.

Să *ameninți viața lui Țațe*, ar fi vrut să-i răspundă. Însă murmură doar cîteva cuvinte, scuzîndu-se pentru confuzie.

Tot timpul pe drum discutau despre strategii. Erau în drum spre Odessa, trebuia să se adreseze petroliștilor independenți.

- Trebuie să ie vorbești. Ei vor trebui măcar să îți asculte ideile,

- Nu-mi face plăcere.

Au continuat să se contrazică. Țațe avea o părere contrară opusă celorlalți și rămînea pe poziții.

- De unde știi că n-or să-ți placă dacă nici nu vrei să vorbești cu ei? Întrebă Jack.

- Oamenii trebuie să mă aleagă pentru ceea ce sînt...

- Oamenii, voturile. Au nevoie să li se spună pentru ce să voteze. Trebuie să le-o repeți pînă le sună în minte, nu sînt în stare să ia singuri o hotărîre.

- Mare încredere mai ai în americani, Eddy.

- Nu eu sînt idealist, Țațe, tu ești.

- Mulțumesc lui Dumnezeu că sînt. Mai bine așa decît un cinic.

" - Bine, bine, spuse Eddy împăciuitor. Să lăsăm asta acum. Să vorbim despre spanioli. •

- Ce-i cu ei?

- Data viitoare cînd o să ie vorbești nu te încăpățîna să le amintești despre integrarea lor în

255

societatea noastră.

- Societatea *noastră*?

- Acum mă gîndesc la populația engleză.

- Dar este important ca ei să se integreze. Este singurul fel în care putem păstra o societate integră.
  - Dar trebuie să accentuezi faptul că ei trebuie să-și păstreze obiceiurile.
  - Dar am spus asta. Nu am spus-o? Întrebă privindu-i pe ceilalți.
  - A spus-o, întări Avery, dar Eddy o ignoră-.
  - Știi, englezii nu văd cu ochi buni faptul că societatea lor va fi invadată de hispanici, așa cum nici hispanicilor nu le place să adopte obiceiuri engleze. Acum ne interesează să fii ales. De aceste probleme te vei ocupa mai târziu.
  - Sînt de acord cu Eddy, spuse și Jack. Țațe rîse uluit.
  - Incredibil. Candidez pentru Senatul Statelor Unite și nu mi se permite să am o părere personală.
  - Sigur că ți se permite, îl aborda Jack vorbindu-i ca unui copil bosumflat. Dar nu aborda problemele delicate decît dacă vei fi întrebat.
- Eddy își aranja hîrțile. Avery îi studia mîinile care o zgîriaseră pe Franci. Poate că Franci a venit la el să o consoleze după vreo altă aventură deocheată.
- Pentru Dumnezeu, acum trebuie să fim punctuali cu toate programările.
  - Ți-am explicat de ce am întîrziat azi-dimineață. Carole' a vorbit cu mama și tata și ei au vrut să știe toate amănuntele. Apoi am vorbit amîndoi cu Mandy.
- Eddy și Jack o priviră. Ca de obicei, erau critici. Se trezi că- i spune lui Jack.
- Dorothy Rae și Franci ți-au transmis că te iubesc.

256

Imaginea din oglii

- A, mulțumesc.
- Ea îl privi pe Eddy cînd mer,   numele
- ăspunse cu o privi¹
- înainte de a ateriza schimba   ița,
adresa el lui Țațe.
- Ce are cravata mea?
  - Arată ca naiba, asta are.
  - Ți-o dau pe a mea, sugeră Jack.
  - Nu, a ta este și mai rea, spuse Eddy. Ți-o dau pe a mea.
  - Să vă ia naiba pe amîndoi cu cravatele voastre. Lăsați-mă în pace. Își rezemă capul de scaun și închise ochii arătîndu-le că nu dorește să mai vorbească cu ei.
- Avery îl felicită în gînd pentru rezistență, deși o îndepărtase și pe ea. De la noaptea din Houston, cînd au fost atît de aproape să facă dragoste, Țațe a păstrat cu multă grijă distanța dintre ei. Nu a fost întotdeauna ușor pentru că trebuiau să stea în aceeași cameră. Se evitau într-un mod ridicol. Cînd își vorbeau se stropșeau unul la altul ca două animale care au stat prea mult în aceeași cușcă.
- Nu trecu mult și Țațe adormi. Adormea incredibil de repede.
- Fă și tu ceva, îi spuse Eddy aplecîndu-se peste scaun.
  - în ce privință?
  - în privința lui Țațe.
  - Ce să fac? Să încep să-i cumpăr cravate?
  - Să-l convingi să le vorbească. Să-i primească pe cei doi propuși de noi pentru continuarea campaniei electorale.
- Tu. ești suficient de potrivit pentru asemenea lucruri, îi răspunse ea cu răceală.

Sandra Brown

- Te raz:, ni?
- De ce" i ce fel?
- îi strici ;"ogramul lui Țațe.

- Dacă .3 referi la noaptea trecută, să știi că ormea de, când ai sunat. Are nevoie de odihnă.

Este epuizai

- Dacă . au să vorbesc cu el, vreau să mi-l dai imediat la telefon. Ai înțeles, Carole? Și acum să discutăm despre cei doi angajați...

- Nu are nevoie de ei. Este convins că îi vor forma o imagine nereală și la fel cred și eu.

- Nimeni nu ți-a cerut părerea, interveni Jack.

- Când am o părere despre campania soțului meu, rni-o voi exprima. Și vă puteți duce la dracu' dacă nu vă place.

- Vrei să fii soție de senator sau nu?

Urmă un moment de tăcere, apoi Eddy continuă cu un ton conciliant.

Fă ceva, Carole, și scoate-l pe Țațe din starea asta de tensiune. Este demolatoare pentru el. Tu ești cea care l-a adus în starea asta și tu trebuie să-l scoți. Nu te purta de parcă nu ai ști ce să faci pentru că noi știm totul foarte bine.

Schimbul înfierbântat de cuvinte îi aduse lui Avery un sentiment de frustrare. Era limpede că ei o considerau pe ea vinovată. A fost o adevărată ușurare când au aterizat, își fabrică un zîmbet pentru mulțimea care îi aștepta, dar zîmbetul îi împietri când printre fotografi îl depista pe Van Lovejoy. Imediat rămase cu un pas în urmă ca să se ferească de aparatul de filmat. Privi mulțimea încordată și pregătită mereu să descopere un suspect.

Amestecat între oameni, un bărbat înalt îi atrase atenția. Era un chip familiar. Nu-și amintea unde l-a

r

Imaginea din oglindă

mai văzut, dar era sigură că l-a mai văzut undeva, înainte să-și dea seama, omul dispăru.

Imediat ce candidatul și însoțitorii lui au plecat, bărbatul îmbrăcat în haine de cowboy. a ieșit din cabina telefonică. Era mîndru că a reușit să se miște cu agilitate și să rămîna invizibil.

Funcționarul îi întinse cheile mașinii.

- Doriți o hartă,"domnule?

- Nu, mulțumesc, știu unde merg.

Avea o singură geantă, întodeauna călătorea cu puține bagaje și acolo unde era necesar închiria o mașină. Se îndreptă spre oraș, urmînd limuzina care îl ducea pe Rutledge la o distanță apreciabilă. Nu trebuia să se apropie prea mult. Era aproape sigur că Carole Rutledge l-a remarcat în mulțime. Era puțin probabil să-l recunoască de la asemenea distanță, dar în meseria lui discreția era cuvîntul de ordine.

Sandra Brown

- Nu le invidiez pe femeile texane. Ca toate femeile din lume, și ele au probleme serioase. Probleme la care trebuie să găsească soluții zilnice.

Țațe vorbea elocvent în fața unui grup de femei. Oricît a fost programul de încărcat, nu își putea lua mintea de la un gînd care îl cjbseada: în noaptea aceasta va trebui să doarmă cu Carole într- un pat.

- Multe dintre corporații au început un program social pentru angajații lor. Sînt mulțumit să vă spun asta. Totuși sînt foarte puține la număr. Aș dori să văd rezultate mai bune.

În furtuna de aplauze Țațe continua să se gîndească la discuția cu recepționera: "Mai doriți ceva?", "Da, aș prefera o cameră cu două paturi", ar fi dorit să spună în

acel moment.

Aplauzele conteniră. Cu coada ochiului o vedea pe Carole privindu-l curios. Era foarte atrăgătoare.

- Salariul egal la muncă egală, continuă el în microfon. Americanii aud mereu asta. Dar eu voi continua să o spun pînă cînd cineva va face ceva concret.

Aplauzele erau furtunoase. Țațe zîmbi dezarmant și încercă să evite să privească picioarele femeii care din primul rînd îi oferea o imagine spectaculoasă.

În timpul scurt avut la dispoziție la hotel, a văzut în trecere trupul soției, prin ușa de la baie. Avea un sutien pastel. Pielea moale. A împietrit și a încercat să se abțină din nou.

'-----:-----^-----:-----("~260 :)------

Imaginea din oglindă

Acum se concentra să-și termine discursul. Se vor întoarce la hotel, vor privi știrile și se vor îmbrăca pentru dineul pregătit în onoarea lor la Southfork. Și după ce vor termina, se vor întoarce în afurisita aceea de cameră cu pat dublu.

Spre auditoriu spuse:

- Voi aștepta să mă susțineți în noiembrie. Mulțumesc foarte mult.

Era ovaționat, îi făcu semn Carolei să urce lîngă el pe podium. Ea i se alătură și-l prinse de talie, îi zîmbea cuceritor. Putea juca teatru al naibii de bine. Abia după o jumătate de oră reuși Eddy să-i scoată din mulțimea care nu-i mai lăsa să plece.

- Jack mă așteaptă la telefon. Este vorba de diseară, Nimic serios. Dacă nu plecați acum, nu veți ajunge la timp. Știți unde să mergeți?

- Pe autostrada I-30, da?

- Da. Să nu cumva să întîrziati. O privi pe Carole. Țațe vine cu mine. Pentru tine chem un taxi.

- Merg și eu cu Țațe, spuse ea încăpățînat.

- Cred că...

- E în regulă, Eddy, spuse Țațe. Vine cu mine

- O să ne încurce. Nu mergem la un club pentru doamne.

- Dacă Țațe vrea să *merg*, merg.

- Bine, capitulă Eddy. În timp ce el se îndepărta, Carole spuse:

- Nu scapă nici o ocazie să mă taxeze. Sînt surprinsă că te-a lăsat să te însori cu mine.

- Știu că nu te încîntă prea mult persoana lui, dar eu am încredere în instinctele lui.

- Și eu am încredere în instinctele lui. De el nu prea sînt sigură.

- Ce ti-a făcut de n-ai încredere în el?

Sandra Brown

Ea îi evită privirea. Se întinse în față și își dezbracă jacheta, rămase într-o bluză de dantelă galbenă.

- Ai fost minunat, Țațe. I-ai făcut să-ți mănînce din palmă. Mai ales femeia din față. Ce culoare aveau chiloții?

- Nu purta.

Răspunsul tăios o dezarma, întoarse capul și privi pe fereastră.

El ar fi jurat că o vede jignită. Ei bine, n-avea decît! De zile în șir și el se chinuia. De ce să sufere singur? Îl gîdilă dorința de a o face să sufere și mai mult.

- Ai observat că am evitat problema avorturilor? -Nu.

- Nu știam ce să spun. Poate că ar fi trebuit să te chem pe tine. Tu le-ai fi descris în amănunt cum este.

Cînd îl privi avea lacrimi în ochi.,

- Ți-am spus că nu am făcut un avort.
- Dar eu nu voi ști niciodată când ai mințit.
- De ce te porți așa, Țațe?

Din cauza afurisitului de *pat dublu*, gîndi el. Înainte de a mă culca acolo va trebui să-mi amintesc toate motivele pentru care te disprețuiesc. Bineînțeles că nu spuse nimic cu voce tare.

La poarta fabricii pe care o vizitau îi aștepta o delegație. Parcară mașina mai departe pentru a avea timp să se reculeagă. Țațe nu avea deloc chef să zîmbească și să le promită că va rezolva conflictele de muncă, cînd el nu era în stare să-și rezolve problema căsniciei. Cu toate fibrele corpului și-o dorea pe soția lui.

- îmbracă jacheta, comandă el.
- Și eu intenționez să fac asta, răspunse ea cu

Imaginea din oglindă

\

răceală.

- Bine. Ți se văd sîinii ațîțați prin bluză. Ori asta și vrei?
- Du-te la dracu'! îi spuse ea dulce printre dinți.

O admira, își revenise foarte repede după insultele intenționate și conversa inteligent cu liderii sindicalii. Țațe dădea mîna cu oamenii. O pjea pe Carole. Făcea campanie electorală ca și el. îi asculta cu răbdare pe oameni. După cum a spus și Eddy, costumul galben se vedea cît de colo în mulțime. Făcea un contrast perfect cu părul ei negru. Țațe căuta cu insistență un cusur, dar nu găsea nimic. Carole strîngea mîinile murdare ale muncitorilor. Le zîmbea cuceritor, deși căldura era de nesuportat.

Ea a fost prima care a ajuns la el cînd a fost lovit și a căzut.

<L

Sandra Brown

Chiar în acel moment îl privea. Văzu cum îl lovește ceva. Din reflex, el duse mîna la tîmplă și căzu.

!Nu!

îi despărteau doar cîtiva pași, dar mulțimea era

densă, s-a părut o veșnicie pînă cînd a trecut printre oameni și s-a prăbușit lîngă el.

- Țațe! Țațe! Sîngele îi țîșnea din rană. Aduceți un doctor. Eddy! Jack! Faceți ceva, este rănit!

- Nu-i nimic, spuse Țațe încercînd să se ridice. Amețit, întinse mîna să se sprijine și o găsi pe Avery, care îl ținea cu putere.

Văzînd că poate vorbi și că încearcă să se ridice, Avery a fost convinsă că glonțul I-a atins doar superficial, îi rezemă capul pe sîinii ei. Sîngele îi pată bluza dar ea nu observă.

- Dumnezeuule, ce s-a întîmplat? reuși Eddy să se apropie de ei. Țațe?

- N-am nimic, murmură el. Dați-mi o batistă. Au chemat ambulanța.

- Nu era nevoie. M-a lovit ceva. Privi în jurul lui prin pădurea de picioare. Uite, asta, spuse arătînd spre o sticlă spartă.

- Cine naiba a aruncat?

- L-ai văzut? întrebă și Avery gata să se lupte cu atacatorul.

- Nu, n-am văzut nimic. Dați-mi o batistă, repetă el. Acum ajutați-mă să mă ridic.

264

Imaginea din oglindă

Vj

- Nu cred că ar trebui, spuse ea îngrijorată. ; N-am nimic. Ajutați-mă.
în timp ce ea și Eddy îl ajutau să se ridice, Jack se apropie abia respirînd.
- Cîțiva muncitori nu te prea iubesc. I-a arestat poliția.
Erau cîteva pancarte împotriva lui. "Votați un liberal? Trebuie să fiți nebuni!"
- Să mergem, hotărî Eddy.
- Nu. Buzele lui Țațe erau albe de durere și furie. Am venit să le cer voturi și asta voi face. Numai pentru cîțiva nebuni n-o să mă opresc.
- Țațe, Eddy are dreptate. De acum este treaba poliției.
Avery a murit de o sută de ori pînă să ajungă la el. Tot timpul s-a gîndit, "Asta este. Asta este ceea ce am vrut să previn și nu am reușit". Incidentul i-a demonstrat cît era el de vulnerabil și cît de puțin îl putea ea proteja. Nimeni nu putea face nimic în astfel de situații.
în ciuda sfaturilor, Țațe începu să se miște printre oameni, strîngîndu-le mîinile și țînînd batista la tîmplă. Niciodată nu I-a iubit mai mult.
- Cum arăt?
Țațe i-a cerut părerea numai după ce a privit critic în oglindă. La fabrică au rămas pînă cînd s-au schimbat turele. Abia apoi au plecat acasă și abia atunci le-a permis să îl ducă la spital. Jack a venit cu altă mașină și a ajuns cînd doctorul îi prindea copcile.
Avery le-a dat un telefon lui Nelson și Zee, știind

\J

Sandra Brown

că ei trebuie să afle de la ei și nu de la televizor. Au insistat să vorbească cu Țațe. El a glumit la telefon deși a primit cu plăcere calmantele date de asistentă. Un grup masiv de reporteri îi așteptau la hotel.
- Ți-au făcut fotografii cu bluza pătată de sînge, ha spus Eddy din colțul gurii.
Remarca lipsită de sensibilitate a înfuriat-o la culme.
- Ticălosule.
- îmi fac meseria, Carole. Exploatez fiecare situație - bună sau rea.
Cînd au ajuns în fața camerei lor, Avery s-a întors și i-a înfruntat pe Jack și Eddy care se pregăteau să intre.
- Țațe o să se odihnească acum, le-a spus fără să le permită alte argumente. Voi spune centralistei să anuleze toate telefoanele.
- Dar trebuie să facă o declarație.
- N-ai decît să o scrii tu, îi spuse ea lui Jack. Oricum, tot tu scrii ce spune Țațe. Dar amintește-ți ce ne-a spus la întoarcere. Nu îl va acuza pe bărbatul care a aruncat sticla. Nici nu va condamna* sindicatele pentru această acțiune. Sînt sigură că scoți tu ceva.
- Vin să vă iau la 7,30, spuse Eddy întorcîndu-se să plece. Peste umăr strigă supărat: Fix.
Țațe a dormit puțin, apoi a privit știrile, s-a ridicat să facă un duș și să se îmbrace. După ce a fost gata, s-a apropiat de ea.
- Ei bine?
Ea îl studie aprobator.
- Foarte romantic. Bandajul îți dă o aură de cavalier.
- Asta este bine, măcar atît, pentru că mă doare îngrozitor.
—C **Imaginea din oglindă**
Avery se apropie de el îngrijorată.
- Nu trebuie să mergem neapărat.
- îl înfuriem pe Eddy.

- N-are decît. Oamenii vor înțelege. Michael Jackson își poate amîna un concert pentru o simplă durere de stomac și își poate dezamăgi miile de admiratori.
  - Dar pot eu să-i dezamăgesc pe ai mei? El își poate permite, are bani. Eu nu pot.
  - Mai ia un calmant. El clătină din cap.
  - Dacă trebuie să merg, trebuie să fiu cu capul limpede.
  - Dumnezeuule, ce încăpățînat ești! La fel ai fost și astăzi cînd nu ai vrut să pleci de la fabrică.
  - A dat savoare știrilor.
  - Uite, acum. semeni cu Eddy, spuse ea încruntîndu-se . Nu trebuie să-ți pui viața în pericol numai pentru ca jurnalul să fie mai palpitant.
  - Ascultă-mă, nu am fugit după individul care a aruncat sticla, numai pentru că sînt în campanie electorală. Altfel îl prindeam și îl băteam să îl satur.
  - Așa îmi place.
- Au rîs amîndoi dar după un moment s-au privit încurcați. Privirea lui Țațe era caldă.
- îmi place grozav rochia asta. îți vine foarte bine.
  - Mulțumesc.
  - Știi, am fost foarte nesuferit astăzi.
  - Ai spus cîteva cuvinte foarte urîte.
  - Știu, recunosc el. Am vrut să le spun. Pentru ca.

Cineva bătu la ușă. '

- 7,30, îl auziră pe Eddy.

Țațe îl privi neliniștit. Avery, în culmea dezamăgirii,

Sandra Brown

își luă poșeta și se îndreptă spre ușă. Li venea să urle. Aproape că o făcu în momentul cînd la Southfork îl depista în mulțime pe bărbatul pe care I-a văzut la aeroport.

Ferma renumită din faimosul serial de televiziune Dallas era luminată strălucitor. Era o seară deosebită, cu multă lume. A fost mai bine decît s-au așteptat. Imediat ce au .sosit, li s-a spus că oamenii erau binevoitori. Mulți s-au oferit să doneze bani pentru Țațe.

- Fără îndoială, este rezultatul evenimentului de astăzi, spuse Eddy. îi aruncă lui Avery un zîmbet subtil.

Ea își trecu o mînă pe sub brațul lui Țațe arătînd clar că el este mai important decît orice jurnal de știri, chiar decît alegerile. Zîmbetul lui Eddy deveni răutăcios. Avery nu-l mai putea suferi. Poate și din cauza aventurii lui cu Franci. Și totuși, Țațe avea încredere în el. De aceea Avery nu i-a spus că a văzuț-o pe Franci ieșind din camera lui Eddy.

încercă să alunge aceste gînduri și să se concentreze asupra prezentului. Țațe avea nevoie de sprijin. Incidentul ji va aduce probabil entuziasmul suporterilor locali, în timp ce îi zîmbea, îl văzu din nou pe bărbatul cu părul alb undeva, în mulțime.

Mai privi o dată, dar în secunda următoare nu mai era acolo. Probabil că a greșit. Omul de la aeroport era îmbrăcat în costum de cowboy. Bărbatul acesta avea haine de seară. Probabil că semănau.

Toată seara a încercat să-l vadă din nou. Dar nu a

-{ Imaginea din oglindă

reșit. De cele mai multe ori, erau orbiți de luminile camerelor de televiziune.

- Nu ți-e foame? șopti Țațe spre ea.
- Prea multe emoții.

De fapt era bolnavă de grijă. Țațe era în primejdie. Privea spre bandajul de la tâmplă. S-ar putea ca data viitoare să nu mai fie o sticlă, s-ar putea să fie un glonț. Ar putea să fie mortal.

- Țațe, începu ea șovăitor, nu ai văzut un bărbat înalt cu părul alb?

- Vreo cincizeci.

- Nu, unul anume. Mi s-a părut că îl cunosc de undeva.

- Poate că a ieșit din vreun colț de memorie.

- Da, poate.

- Ascultă-mă, tu te simți bine? Forță un zîmbet și îi șopti la ureche.

- Soția candidatului trebuie să meargă la toaletă. El se ridică să o ajute să se ridice de la masă.

Trecînd printre mese, ea privi cercetător căutîndu-l pe omul cu părul alb. Cînd a ajuns în ușă, era și ușurată și neliniștită. Acum era sigură că era unul și același bărbat.

Zîmbetul îi îngheță pe buze cînd cineva șopti amenințător în spatele ei. "Bună seara, Avery".

Sandra Brown

La miezul nopții restaurantul McDonald era luminat puternic. Prin ferestrele mari de sticlă se vedea tot ce se petrece înăuntru.

Gîfîind pentru că fugise de la hotel, Avery s-a apropiat cu grijă de restaurant. Hainele cu care era îmbrăcată o făceau să arate altfel decît ceilalți oameni. Era o nebunie pentru o femeie să meargă singură pe străzi la ora aceea.

De pe partea cealaltă a străzii, Avery privi spre restaurant, îl văzu stînd singur într-un separeu. Trecu imediat strada.

- Mmm, mama arată bine, auzi în spatele ei comentariul unui negru. Era însoțit de două femei care se străduiau să atragă atenția unui bărbat îmbrăcat în pantaloni de piele. Acesta stătea rezemat de semafor. Părea plictisit. Cînd Avery trecu pe lîngă el, o privi cu poftă. Una din femei își puse mîinile în | șold și strigă după Avery.

- Hei, cătea, să nu te mai arăți pe aici, 'că te omor. Avery îi ignoră mergînd repede. Se apropie de

i restaurant și bătu în fereastră. Van Lovejoy o privi rînjind. Avery îi făcu un semn furios să iasă afară. El se ridică fără grabă.

- Ce naiba pui la cale, Van? îl întrebă ea. Mimînd inocența, el ridică amîndouă mîinile.

- Eu?

- De ce a trebuit să ne întîlnim aici, la ora aceasta?

{ Imaginea din oglindă

- Ai fi preferat să vin în camera ta? Camera pe care o împărți cu bărbatul altei femei? Încercă să o prindă de obraz. Ea îi îndepărtă mîna.

- Nici nu-ți imaginezi în ce pericol mă pui. El se rezemă de fereastra restaurantului.

- Sînt numai urechi.

- Van, spuse ea nenorocită. Este prea greu să-ți explic - mai ales aici. Am fugit de la hotel. Dacă Țațe descoperă...

- Știe că nu ești soția lui?

- Nu, și nu trebuie să afle.

- De ce?

- E mai mult de povestit.

- Eu nu mă grăbesc.

- Dar eu mă grăbesc, strigă ea prinzîndu-l de mînă. Van, nu trebuie să spui nimănui. Ne pui în pericol viețile.

- Mda. S-ar putea ca Rutiedge să te omoare dacă află.
- Eu vorbesc despre viața lui Țațe. Nu glumesc, ai încredere în mine. Ai să fii de acord atunci când vei afla totul. Dar acum nu pot să stau. Trebuie să mă întorc.
- Grozavă lovitură, Avery. Când te-ai hotărât să o dai?
- La spital. Am fost confundată cu Carole Rutiedge. Mi-au făcut operația înainte de a putea vorbi.
- Și când ai putut de ce nu le-ai spus?
- Întrebă-l pe Irish, încearcă ea să-l expedieze.
- Irish! .croncăni el rnestecînd marijuana. Ticălosul ăla bătrîn știe?
- De puțină vreme. Aveam nevoie de cineva.
- Vasazică, de aceea ne aleargă după voi. Pe tine

Saridra Brown

vrea să te apere Irish.

' că da. Nu am știut că ți-a dat în gr personal să mă urmărești. Am fost uluită când le-am văzut la Houston. Atunci n'ai recunoscut?

- În ziua în care ai plecat de la spital, am observat că doamna Rutledge se comporta în fața camerei ca și tine. Prea semăna cu tine când și-a umezit buzele și a dat capul pe spate. Când am venit la fermă pentru filmare, am fost aproape convins. Astăzi am fost sigur și m-am hotărât să îți spun că îți cunosc secretul.

- Dumnezeuule. -Ce?

Dincolo de umărul lui Van, Avery depistase un polițist apropiindu-se de ei.

- Ce s-a mai întâmplat? îl întrebă Țațe iritat pe fratele său.

Jack închise ușa și-și dădu jos haina..

- Vrei să bei ceva?

; Nu, mulțumesc. Ce mai vrei? . încă de când au intrat în holul hotelului, Jack i-a șoptit la ureche că vrea să-i spună ceva.

- Acum?

- Acum.

Țațe nu avea deloc chef în seara aceea. Singurul om cu care ar fi dorit să vorbească era soția sa. De la sosirea la Southfork s- a comportat foarte ciudat, în timpul dineului, I-a întrebat despre bărbatul cu părul alb. Oricine ar fi fost acesta, probabil, că a abordat-o când a plecat la toaletă, pentru că după ce s-a întors era palidă și tremura. Tot restul serii a fost alertată ca

Imaginea din oglindă

o pisică. A surprins-o de mai multe ori mușcându-și buzele. Dorea ;e problema. Chiar acum.

Dar, din spirit de solidaritate cu echipa, hotărî să îl asculte mai întâi pe Jack. În timp ce așteptau liftul, i-a spus.

- Jack vrea să-mi vorbească pentru cinci minute. Aruncă o privire spre fratele său și continuă. Nu mai mult de cinci minute.

- Acum? I-a întrebat ea. În ca*ji acesta am să rămîn să cumpăr ceva pentru Mandy. Nu întârzie mult. Ne vedem în cameră.

Imediat ce a sosit liftul, ea a plecat lăsîndu-l cu Jack și Eddy. Eddy a plecat în camera sa, lăsîndu-i singuri pe cei doi frați.

Țațe aștepta. Jack a scos un plic lung din buzunar. Țațe a citit de două ori mesajul apoi și-a întrebat fratele:

- Cine ți-a dat asta?

Jajsk luă sticla de coniac și își turnă un pahar.

- Îți amintești de doamna îmbrăcată în albastru, din primul rînd?

Țațe făcu semn spre sticlă. Jack îi întinse un pahar.

- De ce, ți-a cerut să îmi dai asta?
- Da. Nu era potrivit să ți-l dea singură.
- Potrivit? îl privi Țațe cu chef de ceartă.
- Aș putea să încerc să ghicesc? întrebă Jack amuzat.
- O întîinire amoroasă.
- Pot să-mi exprim părerea? -Nu.
- Nu-ți faci nici un rău dacă îi accepți invitația. De fapt, s-ar putea să-ți faci un bine.
- Ai uitat cumva că sînt căsătorit?

Sandra Brown

- Nu. Nici nu am uitat că mariajul tău este ratat, deși nu-ți fac plăcere comentariile mele.
  - Așa este, nu-mi fac plăcere.
  - Nu te^{supăra}, Țațe. Mă gîndesc la binele tău. Profită de invitație. Nu știi ce se petrece între tine și Carole - se aplecă și îl privi viclean - dar știi că *nu* se petrece. Voi nu dormiți împreună. Asta nu e viață de bărbat, mai ales pentru tine.
  - Vorbești dir^{experiență}?
- Jack privi conținutul paharului. Țațe își trecu mîna prin păr.
- îmi pare rău. Iartă-mă, Jack. Dar nu-mi place ca toată lumea să se amestece în treburile mele.
  - Abia am început. Vom termina doar atunci cînd îți vei prelua mandatul.
  - Nu cu mult timp în urmă, Eddy s-a oferit să-mi găsească o femeie. Unde naiba ați fost cînd eram singur, neînsurat și aveam nevoie de niște proxeneți?
  - Cred că merit asta, zîmbi Jack încordat. Te-am văzut atît de tensionat în ultima vreme. M-am gîndit că p joacă în fîn o să-ți facă bine.
  - Probabil că da, dar nu, mulțumesc. Țațe se îndreptă spre ușă. Cu mîna pe mîner, îl întrebă - ai mai vorbit cu familia ta în ultima vreme?
  - Că veni vorba de băutură, da?
  - Că veni vorba.
  - Nu-ți face probleme. Am vorbit astăzi cu Dorothy Rae. Mi-a spus că totul este bine. Franci mai pune la cale vreo prostie, dar încă nu-și dă seama ce.
  - Numai Dumnezeu știe.
  - Sînt sigur.
  - Noapte bună, Jack.
- Țațe șifona hîrtia, o făcu ghem și o aruncă fratelui său.
- C₂₇₄"-----.

—(Imaginea din oglindă V

· Mult noroc.

În camera sa, începu să se dezbrace de la ușă. - Carole? Știi că a durat mai mult de cinci minute, dar... Carole?

Nu era în cameră.

Cînd îl văzu pe polițist, Avery se sperie.

- Pentru Dumnezeu, aruncă țigara aia de marijuana. Va crede că...
- Las-o baltă. După felul cum arăți, va fi convins că nu-mi pot permite luxul și banii pentru o asemenea tîrfă.
- Van, trebuie să-mi promiți că nu vei spune nimănui cine sînt. Săptămîna viitoare voi aranja o întîlnire cu tine și cu Irish. Atunci o să spun tot.
- Cît crezi că o să-mi dea Dekker pentru o asemenea informație?

Avery se opri brusc și îi prinse de mână înfricoșată.

- Nu poți face așa ceva, Van. Te rog, nu poți face.
- Pînă cînd nu-mi vei face o ofertă mai bună, pot. Disprețuitor, îi desprinse mîna de pe mina lui. Ne mai vedem, Avery.
- Nu știi în ce pericol sîntem, Van. Te rog, ca prieten.
- Eu nu am prieteni.
- Te rog să nu faci nimic pînă cînd nu îți voi explica.
- O să mă mai gîndesc. Dar ai face bine să-mi dai o explicație care stă în picioare. Altfel vînd informația.

Ea îl privi îndepărtîndu-se. Părea că nu are nici o

Sandra Brovvn

grijă. Avea în mîneacă toți așii și știa foarte bine.

Plecă spre hotel. Cînd dădu colțul ridică privirea. Țațe o aștepta.

Imaginea din oglindă V

1I*%EIZ'ECIE1

Expresia din ochii lui era înfricoșătoare. Șovăind, Avery se apropie de el ca un vinovat care nu dorește să-și recunoască vina.

- Iat-o, domnule Rutledge, spuse portarul vesel. V-am spus că va veni repede.

Pentru urechile portarului Țațe spuse:

- Eram îngrijorat, Carole, dar o prinse strîns de braț.

O "escortă" prin hol, apoi în lift o privi fără să-i spună un cuvînt, în timp ce mînia se instala între ei. Descuie ușa camerei și intrară. Nici unul dintre ei nu aprinse lumina.

- Unde naiba ai fost? întrebă Țațe fără hici o introducere.
- La McDonald. Doar știi că nu prea am mîncat la dineu. Mi-era foame. Pentru că aveai de discutat cu Jack, m-am gîndit că...
- Cine era tipul cu care vorbeai?

Ea încercă să evite răspunsul, dar apoi se răzgîndi. Era evident că o văzuse cu Van, dar nu-l recunoscuse, în timp ce cumpănea răspunsul, el se apropie de ea amenințător.

- Unul care vinde droguri? Ea îl privi uluită. -Droguri?
- Știu că din cînd în cînd tu și Francy ați fumat marijuana. Am sperat să te oprești. Ca soție de senator, Carole, să cutreieri pe străzi singură și să

Sandra Brown

cumperi... pentru Dumnezeu, puteai să pățești ceva foarte urît.

Tipul era Van Lovejoy, strigă ea furioasă. Cameramanul de la KTEX. A filmat la noi la fermă, îți amintești?

Trecu pe lîngă el și se îndreptă spre măsura de toaletă, luîndu-și bijuteriile de pe ea.

- Ce treabă aveai cu el?
- Mergeam, spuse ea neglijent privindu-l pe furiș în oglindă. M-am întîlnit cu el la McDonald. Cred că echipa de televiziune stă la Holiday Inn. Oricum, m-a certat că sînt singură și s-a oferit să mă conducă. Minciuna devenise pentru ea o adevărată profesie în ultima vreme.
- Isteț tipul. Mult mai isteț decît tine. Ce naiba a fost în capul tău să pleci așa de una singură?
- Mi-era foame, spuse ridicînd vocea.
- Mai există și un room service, știi?
- Aveam nevoie de aer.
- Puteai deschide o fereastră.
- Nu înțeleg de ce te preocupă? Erai cu Jack și cu Eddy. Stan și Bran. Nedespărțiți. Cînd nu are unul să-ți spună ceva urgent, are celălalt. Oricum, încontinuu îți bat la

ușă.

- Nu eluda subiectul. Vorbeam despre tine, nu despre Jack și Eddy.
- Ce-i cu mine?
- De ce ai fost atît de nervoasă în seara asta?
- Nu am fost nervoasă.

Încerca să alunece pe lîngă el, dar el o prinse de umeri.

- Ceva nu merge bine. Știu. De data asta ce-ai mai făcut? Mai bine îmi spui tu decît să aflu de la altcineva.

Imaginea din oglindă)-----

- De ce crezi că aș fi făcut ceva?
  - Pentru că nu vrei să mă privești în ochi.
  - E adevărat. Dar pentru că sînt furioasă pe tine, nu pentru alte motive.
  - Se cam repetă în ultima vreme, Carole.
  - Nu-mi spune... Avery reuși să se oprească la timp.
  - Cum să nu-ți spun?
  - Nimic. Nu mai putea suferi să i se spună Carole. Nu-mi spune că sînt mincinoasă, reuși să se descurce. Și dacă vrei să știi, Van Lovejoy fuma iarbă. Mi-a oferit și mie. Am refuzat. Am trecut examenul, domnule senator?
- Țațe era furios. »
- Să nu mai pleci de una singură.
  - Mă pui în lesă?
  - Nu dau doi bani pe ce faci. Atîta doar, nu este bine să mergi singură.
  - Singură? repetă ea ironică. Singură? Nu sîntem niciodată singuri.
  - Sîntem singuri acum.

Abia atunci observă că se înfruntau foarte aproape unul de altul. Amîndoi respirau agitat. Amîndoi erau înfierbîntați.

El o cuprinse în brațe și o strînse cu putere. Avery se topi de dorință, într-un singur gînd buzele lor se apropiară și începură să se sărute lacom. Ea îl prinse de după gît și se lipi de el provocator. Mîinile lui alunecară și o strînseră mai tare. Sărutul lui era carnal. Venea dintr-un suflet întunecat. Ea începu să-i desfacă nasturii cămășii. Una cîte una, hainele lui cădeau pe dușumea. El înjură șoptit, cuprins de plăcere și începu să-i desfacă rochia. Grăbindu-se și, pentru că nu reușea, trase de ea și-o rupse. Apoi îi

Sandra Brown

desprinse sutienul.

Cînd acesta căzu, pe Avery o cuprinse panica. Va *afla!* dar el ținea ochii închiși. O săruta încet, pe gît, pe sîni. Avea nevoie de ea. Și ea își dorise asta.

- Ești soția mea, spuse el răgușit. Meriți ceva mai mult decît să"te țin în picioare lîngă perete.

Îi dădu drumul, în cîteva secunde pantalonii, pantofii și șosetele erau pe covor. Avery își aruncă repede pantofii și ciorapii și intră în pat. Imediat Țațe a fost lîngă ea.

Ea i se oferi cu toată dragostea. Trupul ei îl primi cu durere pentru că el era mare și ea era foarte îngustă. Bărbat și femeie. Aceasta era legătura dintre ei. Așa trebyia[^] să fie. Puterea lui era redusă la slăbiciune, slăbiciunea ei o făcea puternică.

Rămase uimită de egoismul simțului de posesiune al bărbatului. Era copleșitor, dar dulce, încerca să prelungească plăcerea, dar cerea prea mult de la trupul său care a fost supus unei abstenențe încăpățînate atît de multă vreme.

Era atîta liniște încît auzea ticăitul ceasului de la mîna lui. Nu îndrăznea să[^]

privească. Nici să-l atingă, îi asculta respirația care se apropia de normal. Și el stătea nemișcat.

Se terminase.

Se întoarse cu spatele la el. Strânse perna în brațe și se ghemui cu genunchii la piept. Simțea o durere dar nu putea spune exact cum, unde și de ce.

Au trecut câteva minute. Când a simțit prima dată mîna lui pe șoldul ei, a crezut că imaginația îi joacă

Imaginea din oglindă

feste.

Și totuși mîna o apăsa obligînd-o să se întoarcă spre el. Îl privi.

- Am fost întotdeauna cinstit, șopti el.

Îi mîngîia obrazii, apoi buzele. La atingerea lui tandră, Avery fu cuprinsă de emoție, încercă, dar nu reuși să spună ce simțea. Țațe o sărută blînd. Apoi o sărută din nou cu aceeași delicatețe, îi simțea pielea fierbinte. Cu afecțiune, ea îi mîngîie părul.

Dumnezeule, cît îl iubea pe bărbatul acesta!

Blînd, erotic, el o săruta din nou. O trase spre el pînă se lipiră din nou. Avery simți că se evaporă, îi șopti numele de câteva ori.

- Te vreau din nou.

Vocea lui era plină de uimire. A vorbit fără să-și dea seama. Nu se aștepta nici el să i se întîmple atît de repede, nici atît de violent. De data aceasta prelungi momentul. Corpul lui Avery îi răspunse imediat. Se agăță de el. Parcă lumini explodau în jurul lor. Când se desprinse de ea, rămase tăcut și-i întoarse spatele. Se întoarse și ea încercînd să nu plîngă. Fizic, a fost de neimaginat, ceva ce nu a trăit ea niciodată. A avut câteva legături, dar acestea cereau timp și ea nu era dispusă să-și sacrifice cariera pentru ele. Diferența evidentă era că de data aceasta o făcuse cu un bărbat pe care îl iubea.

Dar pentru Țațe a fost o descărcare biologică și atît. O făcuse din furie, nu din dragoste, nici din afecțiune. Parcă era o obligație îndeplinită. Și-ar fi dorit din suflet să îi cerceteze trupul, să îl descopere, să îi șoptească cuvinte de dragoste. Nimic din toate acestea nu s-a întîmplat. Nici măcar o dată nu i-a spus numele.

Nici nu îl știa.

281

Sandra Brown

- Țațe, ai un minut?

Avery dădu buzna în camera unde țineau ședința. Jack, care vorbea în momentul în care ea a intrat, a rămas cu mîna ridicată și cu gura căscată.

- Ce este? Țațe părea nervos.

Eddy era încruntat, Jack șopti o înjurătură. Și Nelson părea nemulțumit, dar încerca să rămînă politicos.

- Este o urgență? Mandy?

- Nu, Nelson. Mandy este la grădiniță.

- Nu te poate ajuta Zee?

- Cred că nu. Trebuie să vorbesc cu Țațe între patru ochi.

- Carole, noi facem ceva aici, spuse el încordat. Este important?

- Dacă nu era important nu vă întrerupeam.

- Aș prefera să aștepti pînă terminăm.

Simți că se înfierbîntă de indignare. De cînd s-au întors acasă, el a evitat-o cu încăpățînire. A rămas foarte dezamăgită cînd a văzut că nu se mută în dormitorul ei.

Scena de dragoste nu i-a apropiat, mai mult, i-a despărțit. Imediat, a doua zi, abia dacă s-au privit. Au schimbat foarte puține cuvinte. Se purtau de parcă nu ar fi dorit să recunoască. La fel ca și Țațe, și ea a încercat să se prefacă, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Așteptând liftul, el i-a spus uluit cu o voce încordată:

{ **Imaginea din oglindă**

- N-am folosit nimic azi-noapte.
- Nu am SIDA, s-a stropșit ea.
- Știu. Ar fi descoperit cât ai stat la spital.
- De aceea te-ai simțit în siguranță să mă atingi? Pentru că nu sînt bolnavă?
- Ceea ce vreau eu să știu este dacă poți rămîne însărcinată.

Mohorîță dădu din cap.

- Perioadă nepotrivită. Poți să stai liniștit.

La atît s-a redus conversația lor de după noaptea aceea. S-a simțit ca o prostituată neplătită. Pentru moment era saturat. Nu va mai avea nevoie de ea pentru multă vreme. Nu suporta situația în care se afla. Folosită o dată și apoi aruncată. Poate că neloialitatea Carolei a fost justificată. Avery începu să se întrebe dacă nu cumva era mai important pentru el să devină senator. Petrecea mult mai mult timp în acest scop, decît cu soția sa.

- Bine, mă descurc singură.

Trînti ușa biroului, în mai puțin de un minut, trîntea o altă ușă, cea de la camera lui Francy. Fata era în mijlocul patului și își lăcuia unghiile, într-o scrumieră era o țigară aprinsă. Mesteca o gumă în ritm cu muzica. Muzica era atît de puternică încît aproape că nu a auzit ușa. Francy puse personul pe măsuta de toaletă.

- Ce naiba faci în camera mea?

- Am venit să-mi iau lucrurile.

Fără o altă explicație, Avery deschise ușa șifonierului.

- Stai puțin! exclamă Francy.

- Asta este a mea, spuse Avery scoțind o bluză. Și fusta asta. Și asta. Văzînd că nu mai găsește nimic în dulap se îndreptă spre măsuta de toaletă. Ridică

Sandra Brown

capacul casetei de bijuterii și începu să răscolească printre cercei, lăntișoare brățări și inele. Găsi cerceii de argint care i-au lipsit la Houston, o brățară și un ceas.

Era un ceas fără valoare - un accesoriu - dar era de la Țațe. I-l luase în timpul campaniei, într-un scurt răgaz printr-un magazin. Avery îl iubea pentru că i l-a dat ei, nu Carolei. Observase că nu mai era în cutia ei de bijuterii și de aceea a dat buzna în camera în care se afla Țațe. Pentru că el a refuzat să o ajute, cu cleptomania lui Francy, trebuia să rezolve singură.

- Ești o hoată de cea mai joasă speță, Francy.

- Nu știu cum au ajuns lucrurile tale în camera mea.

- Ești mai rău, ești o mincinoasă.

- Probabil că Mona...

- Francy/ strigă Avery. De multe săptămîni intri în camera mea și îmi iei tot felul de lucruri. Știu. Nu mă subestima spunîndu-mi că nu-i așa. Mi-ai lăsat tot felul de indicii.

- Ai de gînd să te plîngi unchiului Țațe?

- Asta vrei să fac?

- Nu. Fă ce naiba vrei. Dar te rog să mergi în altă parte, nu în camera mea.

Avery era la jumătatea drumului spre ușă, cînd se răzgîndi. Se întoarse și se așeză pe pat. Luă cerceii de argint și îi puse în palma lui Francy.

- De ce nu i-ai păstra? Ți i-aș fi împrumutat dacă mi i-ai fi cerut. Atît trebuia să faci. Francy aruncă cerceii.

- Nu am nevoie de mila ta. Ochii ei frumoși deveniră dezgustători. Cine dracu' te crezi să-mi oferi ce nu-ți mai trebuie? Nu vreau nici cercei și nimic altceva de la tine.

Imaginea din oglindă

- Te cred. Nu ai vrut cerceii sau altceva. Nu ai vrut decît să fii prinsă.

- Cred că te-a bătut soarele în cap, mătușă Carole. Doar știi că îți face rău la tenul tău de plastic. S-ar putea să ți se topească.

- Nu mă ating insultele tale. Nu ai această putere. Și pe urmă, ai reușit.

Francy o privi posomorit.

- Ce vrei să spui?

- Ai dorit să-mi atragi atenția. Ai făcut-o furînd din lucrurile mele. Exact cum ai dorit să atragi atenția părinților tăi făcînd lucruri reprobabile pe care știai că ei le dezaprobă.

- Cum ar fi să fac dragoste cu Eddy. - - Cam așa ceva.

Francy rămase surprinsă de calmul cu care îi vorbea Avery. Totuși își reveni destul de repede.

- Erai albă ca varul cînd m-ai văzut ieșind din camera lui. Nici prin cap nu-ți trecea că sînt la Houston.

- E prea bătrîn pentru tine, Francy.

- Noi doi nu credem așa ceva.

- El te-a chemat la Houston?

- Poate că da, poate că nu. N-am avut niciodată un amant ca Eddy, spuse Fancy visătoare.

- Oh? Ce fel de amant este?

- Nu știi?

Avery nu-i răspunse. Nu știa dacă cel mai bun prieten al lui Țațe s-a culcat cu Carole.

- Este cel mai bun. Ești geloasă? -Nu.

Privirile lor s-au întîlnit în oglindă.

- Unchiul Țațe doarme tot în altă cameră?

- Asta nu te privește.

-----C~2B5"}-----•-----•-----•

\

SandraBrown

- Nici nu contează, spuse fa\la malițios, atîta vreme cît îl lași în pace pe Eddy.

-.Parcă ar fi proprietatea .ta.

- Se culcă numai cu mine.

- Ești sigură?

• - Sînt sigură. Nu-i mai las nici un strop de energie pentru altcineva.

- Povestește-mi despre el.

Francy își dădu părul pe spate și o privi pe Avery încurcată.

- Înțeleg. Nu ești geloasă, ești curioasă.

- Poate. Despre ce vorbiți voi doi?

- Tu vorbești cu tipii cu care faci dragoste? la ascultă! Mai ai vreun-tip care vinde iarbă?

-Nu.

- Cred că nu. Unchiul Țațe a fost scos din minți cînd ne-a prins fumînd marijuana. Mă întreb ce ar fi spus dacă ne prindea în hambar cu cowboyul.

Avery îi evită privirea.

- Eu... nu mai fac lucruri de astea, Francy.

- Nu mai spune. Glumești? Întrebă curioasă.
  - Nu glumesc.
  - Știi, când ai venit de la spital am crezut că joci teatru. Deodată erai bunătatea personificată. Dar acum cred că te-ai schimbat cu adevărat. Ce s-a întâmplat? Ți-e teamă că o să arzi în flăcările iadului?
- Avery schimbă subiectul.
- Sînt sigură că Eddy ți-a povestit despre el. Unde a crescut? Ce ți-a spus despre familia lui?
- Francy își puse mîinile în șold și o privi neîncrezătoare pe Avery.
- Știi la fel de bine ca și mine. Nu are familie, îți amintești? Un bunic care a murit cînd era cu unchiul Țațe în armată.

Y Imaginea din oglindă }

- Ce a făcut înainte de a lucra pentru Țațe? Francy devenea nerăbdătoare.
- Știi ceva? Noi facem dragoste, nu vorbim. Adică este foarte djscret.
- De exemplu?
- Nu-i place cînd rîde uit prin hîrtille lui. Într-o seară i-am căutat o cămașă prin sertare și l-au apucat dracii. De atunci nu mai caut. Toți avem nevoie de puțină discreție.
- Nu ți-a spus niciodată ce a făcut în perioada dintre Vietnam și Texas?
- Nu l-am întrebât decît dacă a fost căsătorit. Mi-a spus că nu. Mi-a spus că i-a trebuit multă vreme să se regăsească. Am glumit întrebîndu-l dacă s-a pierdut cumva și mi-a răspuns cu o privire ciudată că pentru o vreme a fost pierdut...
- Ce crezi că a vrut să spună cu asta?
- Presupun că l-a afectat războiul.
- De ce? -
- Probabil pentru că unchiul Țațe i-a salvat viața după ce s-a prăbușit avionul. Eddy îi este recunoscător că l-a purtat în spate prin junglă. Dacă l-ai văzut vreodată gol, probabil că ai observat cicatricea de pe spate. L-a rugat pe unchiul Țațe să-l lase să moară, dar îl știi pe unchiul.
- Sînt convinsă că știa că Țațe nu-l va părăsi, exclamă Avery.
- Dar știi zicala piloților - mai bine mort decît rănit. Unchiul Țațe a fost eroul. Probabil că îi este recunoscător și acum.
- De unde știi toate aceste lucruri, Francy?
- Glumești? Nu l-ai auzit pe bunicul de o mie de ori?
- A, sigur, însă mi se pare că tu știi foarte multe

J

Sandra **Browri**
detalii.

- Nu mai multe ci :ta, plec la pisc Teta! lipsită de politețe, îi deschise ușa lui
  - Francy, data viitoare cînd dorești ceva, spune-mi și am să-ți dau. Fata privi în tavan cu insolență. Avery o ignoră. Te rog să fii atentă.
  - Cu ce?
  - Cu Eddy.
  - Și mi-a spus să fiu atentă cu tine.
- Camera de motel era plină de praf și umedă. Francy părea să nu-și dea seama de asta. Se obișnuise cu astfel de decoruri.
- Atentă cu mine? Întrebă Eddy. De ce?
  - Mi-a spus că nu este bine să am o legătură cu un bărbat mai bătrîn decît mine. Dar nu cred că acesta este adevăratul motiv.

- Care este adevăratul motiv?
- Cred că este roasă de gelozie. Vezi, vrea să joace rolul soției bune pe lângă unchiul Țațe, în caz că îl va câștiga și va pleca la Washington. Dar dacă el va pierde, vrea să aibă pe cineva la îndemână. Chiar dacă ea spune că nu e adevărat, eu știu că e înnebunită după tine.
- Eddy nu-i răspunse. Privea absent în gol, încruntându-se.
- Mi-aș fi dorit să nu știe despre noi doi.
- Hai să nu ne certăm. Atunci nu am putut-o evita. Am ieșit din cameră și am dat cu nasul de ea.
- I-a spus iui Țațe?
- Mă îndoiesc. O buclă aurie îi căzu pe față. Să-ți

Imaginea din oglindă

mai spun ceva, șopti ea misterios, eu cred că nu-i întreagă la minte.

- Ce vrei să spui?
- Îmi pune niște întrebări stupide.
- Cum ar fi?
- Ieri i-am spus ceva ce nu ar fi trebuit să uite, chiar dacă a fost lovită la cap.

-Ce?

- La bunicul a venit cineva să cumpere cai. Cowboyul era singur. L-am atras în grajd. A fost grozav;
- Îmi imaginez, -dar ce legătură are .Carole cu asta?
- Ne-a descoperit făcând dragoste într-un staul. Abia aveam șaptesprezece ani. Am crezut că am încurcat-o. Dar Carole s-a conectat imediat cu cowboyul. Următorul lucru pe care l-am văzut a fost mătușa goală ca și noi, rostogolindu-se în fîn. Franci exclamă teatral - Dumnezeuule, a fost fantastic! Ce după-amiază! Dar ieri când i-am reamintit, nu a avut nici o reacție. Mai vrei pui?
- Nu, mulțumesc. Franci aruncă osul din mână și luă o altă pulpă. Eddy o strânse de încheietura mâinii. Nu ai spus nimic din secretele mele, nu?

Ea rîse și încercă să se elibereze.

- Ce secrete știi eu?
- Și despre ce ați mai vorbit voi două în privința mea?
- I-am spus că ești cel- mai grozav amant. Se aplecă și îl sărută - ești, să știi. Ai un aer atât de excitant - aproape periculos.
- Termină de mîncat. Trebuie să pleci acasă.

O privea amuzat. Obraznic, Fancy se lipi de el și îl sărută languros.

- Mă descurc?
- Te descurci, dar trebuie să mai înveți.
- Îmi plac surprizele.

Eddy îi prinse capul în mâini și o sărută. Impn au căzut pe așternutul urît mirositor.

- Data viitoare, când mătușa Carole mai pune întrebări despre mine, spune-i să mă lase în pace, spuse el punîndu-și un prezervativ.
- Da Eddy, da.

Imaginea din oglindă

- Ce naiba, spuse Van Lovejoy trăgînd un fum din țigară. Nici la șantaj nu sînt mai bun, așa cum nu sînt bun de nimic.
- Ai amenințat-o cu șantajul? Irish îl privea cu > dispreț. De asta nu mi-ai spus.
- Gata, Irish, spuse Avery calm. Van a fost supărat pe noi că nu i-am spus și lui secretele noastre.

- Ce glumă bună! Secretul ăsta îmi face o indigestie cronică. Irish se ridică să-și toarne un pahar de whisky.
  - Adu-mi și mie unul, spuse Van. Apoi se întoarse spre Avery - Irish are dreptate. Ai intrat într-o încurcătură de care nici nu-ți dai seama.
  - Știu.
  - Dumnezeule, Avery, ai înnebunit? De ce naiba faci așa o prostie?
  - Ii spui tu sau îi spun eu? întrebă Irish când reveni pe canapea.
- În timp ce Irish și Van își sorbeau băutura, Avery reluă incredibila ei aventură. Van o asculta uluit privind din când în când la Irish, care dădea din cap pentru a sublinia că tot ce spunea fata este adevărat.
- Rutledge nu are. nici o bănuială? întrebă Van când ea termină.
  - Nici una, din câte îmi dau seama.
  - Cine este trădătorul? > .
  - Încă nu știu.
  - Ai mai primit ceva de la el?
- { 290 }-

SandraBrown

- Da. Ieri am primit un alt bilet bătut la mașină.
  - Ce îți scrie?
  - Ca și prima dată, răspuse ea evaziv, nefiind în stare să întâlnească privirea vicleană a lui Irish.
- Ai dormit cu el. Bine. Este dezarmat, spunea biletul.*
- Oare Țațe i-a făcut confidențe trădătorului? Sau pur și simplu acesta era atât de aproape încât a observat schimbarea?
- Oricine ar fi, le spuse ea prietenilor ei, nu are de gând să renunțe. Dar nu cred că el va fi acela care, va acționa. Cred că a angajat pe cineva. Ai adus casetele pe care le-am cerut?
- Van îi arată masa pe care lăsase casetele.
- Irish mi-a dat bilețelul pe care l-ai lăsat în cutia poștală.
  - Mulțumesc, Van.
- Se ridică de pe canapea, puse o casetă în aparat și se întoarse cu telecomanda în mână.
- Asta este tot ce ai filmat?
  - Da. De la sosirea voastră la Houston pînă când v-ați întors acasă. Mai vreau un pahar.
  - Data viitoare să-ți aduci o sticlă.
  - Să te ia naiba, McCabe.
- Irish nu se supără, își propti coatele pe genunchi și începu să privească filmul. Țațe cobora dintr-un avion. Avery și Mandy erau lîngă el. Restul anturajului era în spatele lor.
- Ești cu copilul, dar părinții lui unde sînt? întrebă Van.
  - S-au întors cu mașina. Zee a refuzat să ia avionul.
  - Ciudat pentru soția unui fost ofițer de aviație.
  - Nu tocmai. Nelson era într-o misiune în Coreea,
- Imaginea din oglindă** 1-
- iar ea era acasă cu Jack. Sînt sigură că i-a fost teamă să nu rămînă văduvă. Atunci

prietenul lui Nelson -Țațe îi poartă numele - a murit în misiune.

- De unde știi aceste lucruri?

- În biroul lui Țațe am văzut o poză. Am tras-o de limbă pe secretară. Stai! Oprește! Înțelegînd că telecomanda este în mina ei, opri caseta și o derula. Cu o voce plină de teamă, spuse: • - A fost la aeroport cînd am ajuns la Houston.

- Cine? întrebare într-un glas Irish și Van.

- Aici este la aeroportul Hobby, nu-i așa Van? -Da.

- Priviți! îl vedeți pe bărbatul înalt cu părul alb?

- Cămașă galbenă? -Da.

- Unde? Eu nu-l văd, mormăi Irish.

- Ce-i cu el? întrebă Van.

- Aparatul acesta are și un buton de blocare a imaginilor? întrebă Avery.

- La dracu', sigur că are. Irish îi smulse telecomanda din mîină. Spune cînd să opresc.

- Stai!

Imaginea îngheță pe ecran. Avery îngenunche și i-l arătă lui Irish pe bărbatul acela. Stătea undeva în spatele oamenilor.

- A fost și la noi la hotel, spuse ea realizînd brusc acest lucru. Ne grăbeam să plecăm și ne-a deschis ușașiftului.

În acel moment nu făcuse legătura. -Și?

- Deci a fost la aeroport, apoi l-am văzut la Dallas și la Southfork.

- Coincidență?

Van "și Irish se priviră îngrijorați.

Sandra Brown

- Voi asta credeți? întrebă Avery furioasă.

- Tragi prea repede concluzii, Avery.

- Vă rog! Avea un ton sever pe care nu l-a folosit niciodată cu Irish. Știu ce credeți, dar greșiți.

- Ce credem?

- Credeți că mă pripesc. Credeți că judec lucrurile emoțional, nu pragmatic.

- Tu ai spus-o. De fapt, așa faci. Avery se ridică.

- Hai să reluăm casetele și să vedem cît de mult greșesc.

Cînd ultima casetă se termină, rămaseră tăcuți. Avery îi înfruntă. Nu i-a trebuit prea mult să-i convingă. Filmele erau concludente. Bărbatul era aproape peste tot.

- Vi se pare cunoscut? -Nu.

- A fost tot timpul în urma noastră. Tot timpul pierdut în mulțime.

- Nu tocmai pierdut, o corectă Irish. Este cam înalt.

- L-a privit tot timpul cu intensitate pe Țațe.

- Și tu, comentă Van. Te topești cînd te uiți la el. Ea îl privi cu reproș.

- Nu credeți că este cam ciudat ca un om să urmărească, un candidat, dacă nu face parte din comisia de campanie?

- Este ciudat, acceptă Irish, dar nu avem nici o imagine cu un pistol în mîină.

- L-ai văzut și la fabrică? întrebă Van. -Nu.

- Acolo a fost mulțimea cea mai ostilă, nu ar fi fost normal ca individul să acționeze acolo?

- Poate că cel care a aruncat sticla a fost plătit de

Imaginea din oglindă

el.

- Dar ai spus că nu l-ai văzut pe Păr Alb acolo. Avery își mușcă buza consternată. Se gîndea cît

mult rău ar fi putut să-i facă Păr Alb dacă...

- Stați! îmi amintesc. Am citit programul înainte de a pleca de la hotel. Vizita la fabrică nu era scrisă în agendă. Nimeni, în afară de Eddy, Jack și liderii sindicali nu știau că vom merge acolo. Chiar dacă Păr Alb punea mâna pe program, nu avea de unde să știe că Țațe va merge la fabrică.

- Vorbești de parcă ai spune o poveste cu indieni, comentă Irish supărat. Uite, Avery, devine periculos. Spune-i lui Rutledge cine ești și pe cine suspectezi și termină naibii cu povestea asta.

- Nu pot. Nu pot.

S-au mai certat încă o jumătate de oră și nu au ajuns la nici o concluzie.

- Nu înțelegeți? Țațe are nevoie de mine. Și Mandy. Nu-i voi părăsi pînă cînd nu voi ști că sînt în siguranță. Am spus.

Se pregăti grăbită să plece știind că a întîrziat.

- Voi fi mai liniștită știindu-te în preajma mea, îi spuse ea lui Van,

Irish i-a promis încă o dată că Van o va însoți toată campania.

- Fii a doua pereche de ochi. Filmează mulțimile. Anunță-mă imediat ce îl vezi pe Păr Alb.

- Mai lasă naibii numele astea de indieni, îmi dai cea mai groaznică durere de cap. Dar nu vreau să te pierd din nou, mormăi Irish.

Ea îl îmbrățișa și îl sărută.

- N-o să mă pierzi.

- Ai grijă de tine, Avery.

- Promit.

Sandra Brown

Pleacă în viteză spre casă. Întîrziase.

Imaginea din oglindă

- Devine o scenă familiară, o înfruntă Țațe cînd ieși din dormitorul lui Mandy. Stau și măsoar camera neștiind unde naiba ești.

Gîfîind, ea traversă camera și se aplecă peste pat. Mandy dormea, dar avea lacrimi pe obraji.

- îmi pare rău. Zee mi-a spus că a avut un alt coșmar.

Mama lui Țațe o așteptase în hol. Țațe părea mai agitat decît Zee. Era chinuit.

- Acum aproape o oră. Imediat după ce a adormit.

- Și-a amintit ceva? Întrebă ea cu o umbră de speranță în glas.

- Nu. Au trezit-o propriile ei țipete. Avery mîngîie capul copilului.

- Ar fi trebuit să fiu aici.

- La naiba. Sigur că ar fi trebuit. Te-a strigat tot timpul. Unde ai fost?

- Am avut puțină treabă. O să mai stau cu ea puțin.

- Nu poți. Cei doi de la Wakely și Poster au venit.

- Cine?

- Consultanții angajați pentru campanie. Ne-au întrerupt ședința țipetele lui Mandy. Și timpul lor este limitat.

O împinse să iasă afară din dormitorul copilului. Ea se înfipse năbădăios pe picioare.

- Ce te deranjează mai mult, Țațe? Coșmarul fiicei tale sau faptul că îi lași pe indivizii aceia să aștepte?

Sandra Brown

- Nu întinde coarda, Carole, spuse el printre dinți. Eu am fost aici pentru copil, nu tu.

Avery cedă privindu-l vinovată.

- Am crezut că nu ești de acord cu consultanții pentru campania electorală.
  - Mi-am schimbat ideile.
  - Ți le-au schimbat Eddy și Jack?
  - Ei au încercat, dar hotărîrea eu am luat-o. Oricum, sînt aici și ne așteaptă.
  - Țațe, spuse și îl prinse de mîină, dacă nu ești convins, spune-le să plece. Pînă acum *tu* ai făcut campania - tu și ceea ce reprezînți tu. Dacă acești așa-zisi experți vor încerca să-ți schimbe imaginea? Nu te vei simți frustrat? Chiar și cei mai buni'sfetnici pot greși. Te rog, nu te lăsa convins să faci ceea ce nu dorești.
- El îi întinse mîina cu brutalitate.
- Dacă mă lăsam convins cu ușurință, Carole, aș fi divorțat de tine de multă vreme. Așa am fost sfătuit.
- În dimineața următoare ieși din cadă și se înfășură într-un prosop. Abia cînd era în fața oglinzii a văzut că ușa dormitorului se deschide. A crezut că este Franci și s-a îndreptat spre ea. În secunda următoare, uimită, făcea un pas înapoi.
- Jack!
  - Îmi pare rău, Carole. Am crezut că ai auzit cînd am bătut. Era dincolo de pragul ușii. Dacă ar fi bătut, cu siguranță că l- ar fi auzit. O mințea. Mai mult furioasă decît stînjinită, strînse prosopul de baie în jurul ei.

-C 298)-----•

Imaginea din oglindă

- Ce vrei, Jack?
  - Tipii ți-au lăsat asta.
- Fără să-și ia privirea de la ea, îi întinse o hîrtie. Privirea lui o stînjenea. Era îndrăzneată și incisivă. Oare vedea diferențe între ea și Carole? Știa cum arăta trupul Carolei?
- Ce țiți? Întrebă ea încercînd să braveze.
  - De la Wakely și Poster. Nu au avut timp să ți-l dea aseară, înainte de a ieși vijelios din ședință.
  - Nu am ieșit vijelios. Am vrut doar să văd ce face Mandy.
  - Și ai stat pînă după ce au plecat. Era adevărat, nici măcar nu s-a scuzat. Nu-i înghiți, nu-i așa?
  - Dacă tot mă întreb, află că nu. Sînt surprinsă că tu îi accepți.
  - - De ce?
  - Pentru că te vor da la o parte.
  - Ei lucrează pentru noi, nu invers.
  - Mie nu mi s-a părut. Au fost autoritari și aroganți. Mie nu-mi plac astfel de lucruri și sînt uimită că Țațe îe tolerează.
  - Avînd astfel de sentimente, sînt convins că îți va trebui timp să digeri ce ți-am adus, zise Jack arătînd spre hîrtii:
  - O listă cu ce face și nu face soția unui candidat, spuse ea uimită privind hîrțiile.
  - Exact, doamnă Rutledge. Aruncă hîrțiile pe pat.
  - Îmi pare bine că eu doar ți le-am adus. Dar să știi că Eddy o să te urmărească dacă nu vei face exact ce scrie acolo.
  - Eddy să se ducă la dracu' și tu. Și toți ceilalți care vreți să-l faceți pe Țațe o **jucărie** mecanică, rostind discursuri fără semnificație.

Sandra Brown

- Ai devenit o adevărată cruciată. Așa dintr-odată aliatul lui indiscutabil.
- Și ce-i cu asta?
- Pe cine crezi tu că păcălești, Carole?
- Sînt soția lui. Și data viitoare cînd ai să vii, Jack, bate la ușă.

El o privi cu fața congestionată de mînie.

- Joacă teatru cît vrei cu ceilalți, dar cînd sîntem singuri...

- Mami, am făcut un desen. Mandy intră fluturînd o foaie de hîrtie.

Jack o mai privi o dată, încruntat apoi se întoarse pe călcîie și ieși din cameră. Ea se felicita în gînd că l-a înfruntat, dar simți că nu o mai țin genunchii. Luă fetița și o strînse în brațe. Era greu de spus cine pe cine consolează.

- Mami?

- Ce ai desenat? Dă-mi să văd. Avery studie desenul colorat. Dar este minunat, scumpo, exclamă ea zîbind cu dragoste.

După ultima vizită la doctor, Mandy a făcut progrese uimitoare, încet ieșea din carapacea de mdiferență. Trupul micuț părea să prindă energie, încrederea în ea era fragilă, dar începea să dea roade. . '

- Uite, aici este tata și aici este Shep, spuse copilul, arătînd pe hîrtie.

- Văd.

- Acum îmi dai niște gumă? Mona a spus să îți cer ție.

- O bucățică. Să nu o înghiți. Cînd nu-o mai vrei să mi-o aduci.

Te iubesc, mami, spuse fetița și o sărută zgomotos.

Imaginea din oglindă

- Și eu te iubesc. Avery o mai strînse o dată la piept, apoi o conduse spre ușă. Se gîndi să încuie. Erau mulți cei pe care dorea să îi lase dincolo de ușă. Dar erau și cei pentru care lăsa ușa deschisă. Mandy și Țațe.

Van desfăcu o cutie de bere și o puse pe consola aparatului video. Stomacul îi semnalizase că are nevoie de cîte ceva dacă dorea să trăiască. Altfel era atît de preocupat de ceea ce făcea, încît uita de mîncare.

Desfăcu o conservă de pește în ulei și luă o gură. Scoase caseta din aparat și puse alta.

înghiți mîncarea, trase un fum de marijuana, luă o gură de whisky,, apoi mai luă o gură de pește. Privea un documentar pe care l-a filmat acum cîtiva ani. Subiectul era porno cu copii. Era una dintre copiile pe care obișnuia să le facă. Una din sutele de benzi pe care le avea.

Pînă acum nimic din ce a privit nu i-a justificat sentimentul că a văzut pe cineva cunoscut în anturajul lui Rutledge. Dar acesta nu era omul cu părul alb, de care se temea Avery. Nici nu era sigur ce caută; dar trebuia să înceapă de undeva. Nu avea de gînd să se oprească decît atunci cînd va descoperi ce îl neliniștește. Oricum, pentru moment, nu avea nimic de făcut. Putea să își piardă vremea.

Sandra Brown

- Unde este Eddy? întrebă Nelson la masă.

- A trebuit să mai întîrzie, răspunse Țațe. Ne-a spus să nu-l așteptăm la cină.

- Se pare că în ultima vreme nu ne mai adunăm la cină, spuse Nelson încruntat. Dorothy Rae, unde este Francy?

- Este... este, Dorothy Rae nu știa ce să spună.

- Era la cartierul general cînd am plecat eu, veni Țațe în ajutorul cumnatei sale.

Jack le zîmbi părinților săi.

- în ultima vreme muncește foarte mult, nu-i așa mamă?

Zee îi zîmbi uscat.

- Este mai conștiincioasă decît m-am așteptat.

- îi face bine munca.

- Oricum, este un început, mormăi Nelson. Avery, în fața lui Jack, își urma firul gîndurilor. Se

îndoia că Francy lucra atît de mult la cartierul general. Părea că este singura care

observă faptul că Franci și Eddy veneau mereu târziu și mereu împreună. Mandy îi ceru pâine cu unt. Când Avery termină, îl surprinse pe Jack studiind-o. Îi zîmbea de parcă împărtășeau amîndoi un secret. Privi repede în farfurie și se concentra la mîncare.

Franci sosi după cîteva minute, se aruncă în scaun cu o privire acră.

- Nu știi să scoți un cuvînt civilizât, domnișoară? întrebă Nelson furios.

- Dumnezeule, ce conopidă, murmură ea luînd șervețelul.

Imaginea din oglindă

- Nu-ți permit un astfel de limbaj, tună Nelson.

- Am uitat, strigă fata obraznic. Bărbatul se înroși de furie.

- Astea nu sînt maniere, continuă el privind amenințator spre Jack și Dorothy Rae. Fii puțin civilizată. Stai ca lumea la masă cît mîncîci.

- Niciodată nu este ceva decent de mîncare aici, se plînsese Franci.

- Ar trebui să-ți fie rușine, Francine.

- Știu, știu bunicule. Toți copiii care mor de foame în Africa. Scutește-mă de predică, te rog. Plec la mine în cameră.

- Ai să rămîi la locul tău, tună bătrînul. Faci parte din familie și în familia asta cina se ia împreună.

- Nu-i nevoie să țipi, Nelson, spuse Zee. Franci se bosumflă. Își privi bunicul cu ostilitate,

părinții cu dispreț, dar rămase la locul ei. Ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, Nelson a reluat conversația.

- Consilierii îți pregătesc un alt turneu, Țațe. Avery îl privi iute pe Țațe.

- Abia am aflat și eu, spuse el scuzîndu-se, 'și nu am avut timp să vă mai anunț.

- Unde mergem?

- Prin toate colțurile statului.

- Cît o să dureze? întrebă Zee.

- Puțin mai mult de o săptămînhă.

- Carole, n u-ț i face probleme în privința lui Mandy, bunicul o să aibă grijă de ea. Nu-i așa, Mandy?

Copilul îi zîmbe și dădu din cap. De obicei nu se supăra cînd o lăsa cu ei. Nici Avery nu avea rețineri. Totuși Mandy a avut un alt coșmar cu o noapte înainte - al doilea în săptămîna aceea. Dacă era pe punctul de a se elibera de spaime, Avery ar fi vrut să fie lîngă ea. Poate că Mandy ar putea merge cu ei.

-----r₃₀₃ x)----- _-----

Sandra Brown

Trebuia să discute cu Țațe.

Brusc apăru și Eddy. Mona, care strîngea masa, i-a spus că i-a păstrat mîncarea caldă.

- Lasă asta. Privi pe rînd pe cei din jurul mesei. Va trebui să mîncîc mai târziu.

Franci se învioră considerabil, îl privea cu admirație și obrăznicie.

- îmi pare rău că vă stric masa, începu Eddy. Nelson dădu din mînă.

- Pari supărat.

Era puțin spus, gîndi Avery. Eddy deborda de furie.

- Ce s-a întîmplat? Am pierdut în procente?

- Ceva nu merge?

- Mi-e teamă că da, spuse Eddy. Ralph și Dirk sînt cu mine, dar le-am spus să aștepte în salon pînă voi discuta cu familia.

Ralph și Dirk erau cei doi consilieri angajați pentru campanie. Numele lor apăreau

adesea în toate conversațiile. Avery le auzea cu reticență întotdeauna.

-Dă-f drumul, spuse Nelson nerăbdător. Să auzim vestea cea rea.

- Este în legătură cu Carole. Toți ochii din cameră se îndreptară spre ea. Medicul care i-a făcut avortul vrea să facă o declarație publică.

—(304

Imaginea din oglindă

<2%LIZfECIȘI CINCI

O calitate necesară piloților de bombardiere era aceea de a nu ceda în timpul momentelor critice. Nelson o avea. Mai târziu Avery s-a gândit la aplombul cu care a primit știrea uluitoare dată de Eddy.

Calmul său a uimit-o și pe ea, ea care era zguduită. A rămas fără grai, nemișcată, incapabilă să gândească. Nelson se ridică.

- Cred că trebuie să mutăm discuția aceasta în salon.

Eddy îl privi pe Țațe cu un amestec de milă și disperare. Zee extrem de palidă, reuși să-și păstreze firea.

- Mona, în seara aceasta nu servim desertul. Te rog să ai grijă de Mandy. Vom fi puțin ocupați.

Dorothy Rae întinse mîna după paharul de vin. Jack i-l luă din mîna și îl puse pe masă. O ridică de pe scaun și o împinse înainte.

Cînd ajunseră în hol, Jack îi spuse fiicei lui:

- Tu nu ai ce căuta aici.

- Nici să nu te gîndești. Este cel mai emoționant lucru care s-a petrecut în ultima vreme, răspunse fata chicotind.

- Nu este treaba ta, Francy.

- Și eu fac parte din familie. Nu l-ai auzit pe bunicul? Pe urmă, lucrez și eu pentru companie. Am tot dreptul să asist la orice discuție. Mai mult decît ea, spuse, arătînd disprețuitor spre mama sa.

Jack scoase o bancnotă de cincizeci de dolari și

-----jSOiPh-----

Sandra Brown

i-o îndesă în palmă.

- Găsești tu ceva de făcut.

- Ticălosul, murmură Francy cu jumătate de glas. Țațe era alb ca varul și hăituit, își controla cu grijă

gesturile. Aruncă șervețelul în farfurie.

- Carole?

Avery tresări. Nu avea nici un rost să nege, furia care-i ardea în priviri o îngheță. O prinse dur de mîna și o conduse spre salon.

Era în amurg. Pe fereastra salonului se vedea peisajul spectaculos al cerului vestic, luminat cu umbrele sîngerii ale apusului. Era priveliștea care îi tăia respirația de atîtea ori. Și totuși, în seara aceea se simțea vulnerabilă și nenorocită. Nu vedea nici un chip prietenos în jurul ei. Mai ales bărbații o priveau ostil.

Dirk era înalt, slab, saturnian și cu o față permanent cenușie. Arăta exact ca omul de legătură dintr-un film cu mafia. Fața lui părea să se spargă în mii de bucăți de cîte ori încerca să zîmbească.

Ralph era antiteza lui Dirk. Rotund, scund și jovial. Spunea deja glume spre neliniștea tuturor. Scutură nervos buzunarul hainei și zornăi mărunțișul. Bărbații aceștia nu păreau să aibă prenume. Păreau preocupați doar să facă pe placul clienților lor. În ceea ce o privea, cu ea nu prea aveau șanse.

Nelson fu primul care începu.

- Eddy, te rog sa ne explici ceea ce ne-ai spus. Eddy atacă problema direct. Se întoarse spre Carole.

; Ai făcut o întrerupere de sarcină? încercă dar nu reuși să scoată nici un sunet.

- Da, a făcut, răspuse Țațe în locul ei.

Zee sări de parcă a lovit-o ceva. Nelson se

Imaginea din oglindă

încruntă sugestiv. Jack și Dorothy Rae o priviră uluiți.

- Tu ai știut? îl întrebă Eddy pe Țațe. ' -Da.

- Și nu ai spus nimănui?

- Nu'era treaba nimănui, se răsti Țațe furios.

- Când s-a întâmplat? întrebă Nelson. Recent?

- Înainte de accident. Cu puțin timp înainte.

- Nemaipomenit! murmură Eddy. Este al naibii de grozav.

- Te rog să fii atent cum vorbești în fața soției mele, domnule Paschal, urlă Nelson.

- Scuză-mă, Nelson, răspuse tînărul înfierbîntat, dar îți imaginezi cumva ce consecințe va avea acest lucru asupra campaniei?

- Sigur că-mi imaginez. Dar trebuie să facem ceva. Nu ne ajută cu nimic să țipăm unul la altul.

După ce se mai calmară puțin, Nelson întrebă:

- Cum ai descoperit acest... acest lucru abominabil?

- Asistenta doctorului a sunat astăzi la cartierul general. A spus că vrea să vorbească cu Țațe. Pentru că el plecase, i-am cerut să-mi spună mie. Mi-a spus cum Carole, însărcinată în șase săptămîni, a venit la clinică și a cerut să i se facă un avort.

Avery se prăbuși pe o canapea, se prinse cu mîinile de mijloc și se ghemui.

- Trebuie să discutăm cu toți de față? întrebă ea arătînd din cap asistența.

- Voi doi, plecați, spuse Țațe.

- Stai puțin, obiectă Eddy. Ei trebuie să știe totul.

- Nu și despre problemele noastre personale.

- Totul, Țațe, interveni Dirk. Pînă la deodorantul pe care-l folosești. Fără secrete, îți amintești? Ți-am spus de la început.

Sandra Brown

Țațe simțea că explodează.

- Cu ce a amenințat asistenta?

- Cu o declarație publică. -Sau?

- O putem plăti c'a să-și tină gura.

- Șantaj, spuse Ralph. Nu tocmai original. Prinsă în ițele propriei minciuni, Avery riu mai

avea de ales, decît să-i trateze cu dispreț, să-i sfideze. Nici nu se gîndea la ceilalți, dar i se rupea inima gîndindu-se la ce trebuie să fi fost în sufletul lui Țațe.

- Aștept propuneri, spuse Eddy.

- Ce știi de doctor? îl întrebă Dirk.

- Asistenta nu mai lucrează pentru el.

- Oh? se miră Ralph, zăngănind monedele. De ce?

- Nu știu.

- Descoperă!

Avery, care rostise comanda, sări în picioare. Nu se putea apăra în ochii lui Țațe decît rezolvînd încurcătura în care se găseau. .

- Descoperă de ce nu mai lucrează pentru doctor, Eddy. Poate că a dat-o afară pentru că era incompetentă.

- El? Ea, spuse Eddy, doctorul este o femeie. Dumnezeu, nici măcar atîta lucru hu-ți mai amintești?
- Vrei să te ajut sau nu, continuă ea să atace. Dacă asistenta a fost concediată pentru incompetență, nu va fi credibilă în ochii nimănui.
- Carole are dreptate aici, spuse Ralph.
- Tu ne-ai băgat în încurcătura asta. Ce vrei acum, să bravezi? întrebă Eddy apropiindu-se de ea.
- Da, spuse ea sfidător:
Aproape că auzea sfîrîind circuitele neuronilor

Imaginea din oglindă

celor din cameră. Toți se gîndeau intens la o soluție. Zee rupse tăcerea.

- Dar dacă au fișa ta medicală?
- Fișele medicale pot fi falsificate, mai ales copiile. Va fi cuvîntul meu contra cuvîntului ei.
- Nu putem minți, interveni Țațe.
- De ce naiba să nu putem? rîse Dirk.
- Minciuna face parte d-in orice campanie electorală, completă Ralph. Dacă vrei să cîștigi, va trebui să minți mai convingător decît Rae Dekker.
- Dacă voi deveni senator va trebui să am curajul să mă privesc în oglindă, spuse Țațe artăgos.
- Eu nu va trebui să mint. Nici tu. Nimeni nu va ști despre avort. Avery îl privea acum în față. Dacă îi spunem că este o escroacă, va da înapoi. Pot garanta că nici un post de televiziune nu o va lua în serios, mai ales dacă a fost concediată. Dacă asistenta ducea declarația la KTEX, la Irish McCabe, ceea ce nu era exclus, pentru că erau cei mai renumiți, el ar fi rezolvat ușor problema. Dacă o ducea în altă parte... Avery se întoarse brusc spre Eddy.
- Ai spus că a pus la cale povestea cu altcineva? Atestă cineva pentru ea?
- Nu.
- Atunci nu are nici o șansă. Nici un ziarist credibil nu va prelua informația.
- De unde naiba știi tu asta? se răsti Jack din celălalt colț al camerei.
- Am văzut *Oamenii Președintelui*.
- Fișa medicală va susține informația.
- S-ar putea, dar tot nu va avea credibilitate. Dacă vom ignora o asemenea afirmație scandalosă, oamenii o'vor considera o minciună sordidă.

Sandra Brown

- Și dacă ne ia în obiectiv personalul de campanie al lui Dekker? Or să sune toate trîmbițele.
- Și ce dacă? Este o poveste urîță, murdară. Cine va crede că eu am făcut așa ceva?
- De ce ai făcut-o?

Avery se întoarse spre Zee, care i-a pus o atît de simplă întrebare. Suferea din pricina suferinței fiului ei. Ar fi dorit să-i poată da o explicație, dar nu putea. Zee se cutremură de repulsie.

Lui Eddy nu-i păsa de aspectele sentimentale ale problemei. Măsura concentrat camera.

- Dumnezeu, Dekker se va bucura că i-am făcut un astfel de cadou. Nici nu îndrăznesc să mă gîndesc ce va face. O va înfățișa pe Carole ca pe o ucigașă.
  - Va arăta ca și cum dorește să împrăște cu noroi, dacă nu va reuși să dovedească ceea ce spune. Iar eu știu că nu va dovedi, îi va îndepărta pe alegători.
- Ralph și Dirk se priviră și ridicară din umeri.
- A subliniat niște puncte valide. Dacă te mai sună asistenta spune-i că minte.

Probabil că o vom speria.

- Nu știi, este riscant, murmură Eddy.

- Dar nu putem face altceva mai bun, interveni Nelson ridicându- se. Va trebui să rezolvați singuri acest lucru murdar. Nu doresc să vă mai aud vreodată vorbind despre asta.

Plecară, dar nici el nici Zee nu priviră spre Avery.

Dorothy Rae se grăbi spre bar. Jack, preocupat să o privească cu răutate pe soția fratelui său, nu observă să o oprească la timp.

Evident, nimeni din familie nu știuse de sarcina Carolei și nici despre avort, pînă în seara aceea.

- Mai lipsesc scheletele din dulap.

Țațe se întoarse spre fratele său cu o furie pe

,-----(^_ **Imaginea din oglindă** ")-----

care nu o arătase niciodată. Pumnii erau strînși de încordare.

- Taci din gură, spuse amenințător.

• - Să nu-i spui tu lui să tacă, strigă Dorothy Rae, lovind paharul de vodcă. Nu este vina lui că soția ta este o tîrfă.

- Dorothy Rae!

- Nu este, Jack? Intenționat a scăpat de copil, în timp ce eu... eu... nu mai reuși să continue. Le întoarse spatele.

Jack inspiră adînc și murmură rușinat:

- îmi pare rău, Țațe.

Se îndreptă spre soția care plîngea, o luă de talie și părăsiră camera. Cu toată aversiunea pe care o simțea față de Jack, Avery rămase impresionată de afecțiunea cu care se purta cu soția lui. Ea îl privea cu recunoștință și dragoste.

Dirk și Ralph, ignorînd total drama de familie, stăteau de vorbă.

- în turneul acesta vei rămîne acasă, spuse Dirk spre Avery.

- Sînt de acord, susținu Eddy.

- Numai Țațe va hotărî acest lucru, îi înfruntă ea. Fața lui era rece și impasibilă.

- Rămîi, spuse.

O înecau lacrimile, dar mai bine murea decît să facă o scenă. Repede, dar mîndră, ieși din cameră. Țațe o urmă. O ajunse în hol și o obligă să se întoarcă, să-l privească.

- Puterea ta de a înșela oamenii nu are nici o limită, Carole, nu?

- Știu.că ți se pare urît, Țațe, dar...

- Urît! Clătină cu amărăciune din cap. Dacă ai făcui-o, de'ce nu ai recunoscut? De ce nu mi-ai spus

~-----C~3rP)-----:-----'

Sandra Brown

că nu va mai fi nici un copil?

- Pentru că am văzut cît de mult te doare lucrul acesta.

- Prostii! Ai văzut cît de mult te va stînji pe tine! , - Nu, strigă ea nenorocită.

- "Spune-i-i că minte. Nu există dovezi. Fișe falsificate", spuse citind cuvintele ei. Oricînd ai o modalitate de a ieși deasupra, nu? Cîte șmecherii din astea mai ai în mîncă?

- Am făcut propunerile ca să te protejez pe tine. Pe tine, Țațe.

- Sigur, sigur. De data aceasta îi vorbea cu cinism. Dacă doreai într-adevăr să faci ceva pentru mine, Carole, nu avortai copilul. Sau, mai bine nu rămîneai însărcinată. Ori poate că un copil va fi biletul spre Washington? Să nu-mi mai ieși în cale. Nu suport să te mai văd.

Plecă spre salon unde îl așteptau consilierii. Avery se sprijini de perete, stăpînindu-și hohotele de plîns.

În încercarea de a atenua din păcatele Carolei, nu a făcut decît să-l îndepărteze și mai mult pe Țațe.

În dimineața următoare Avery se trezi amețită. Ochii îi erau umflați, capul i se învîrtea. Trase orbește un capot și se îndreptă spre baie.

Imediat ce intră în cameră se lipi îngrozită de perete, citind mesajul scris pe oglinda de la baie, cu rujul ei.

Tîrîă proastă ce ești. Era cît pe ce să strici totul!

Frica o paraliza cîteva momente, apoi o

312

Imaginea din oglindă ^)-----

galvaniză. Fugi la șifonier și se îmbracă în grabă, îi luă destul de mult timp să șteargă mesajul de pe oglindă, dar cînd termină, fugi parcă urmărită de diavol.

Dură doar cîteva minute să ajungă la grajd. Porni în galop pe pajiștea netedă, cît mai departe de casa în care mocnea atîta ură. Deși soarele încălzea palid, Avery tremura. O înspăimînta gîndul că cineva s-a furișat în dormitorul ei, în timp ce ea dormea.

Poate că Irish și Van aveau dreptate. Era nebună să mai continue această șaradă. Era în situația de a-și pierde viața pentru manipulările altei femei. Merita oare? În același timp, i se părea o prostie să renunțe înainte de a se ști cine este cu adevărat. Putea să dispară, să-și ia o nouă identitate. Era destul de isteată și avea imaginație. Era interesată în foarte multe lucruri. Jurnalistica nu era singurul domeniu în care se putea descurca.

Dar acestea erau gînduri generate de panică și teamă. Avery știa că nu le va pune niciodată în practică. Nu ar fi suportat un cutremur cu asemenea magnitudine. Dacă Țațe își pierde viața? El și Mandy erau acum ceea ce avea ea mai scump. Trebuia să rămîhă. Alegerile vor avea loc peste cîteva săptămîni și sfîrșitul era aproape.

Așa cum îi spunea mesajul de pe oglindă, comportamentul imprezibil al Carolei l-a enervat pe dușmanul lui Țațe. Oamenii nervoși fac greșeli. Ea va trebui să fie doar atentă, mereu în gardă și îl va descoperi.

Cînd s-a întors ia grajd nu „era nimeni. A luat șaua de pe cal, i-a dat mîncare și l-a șters.

- Te-am căutat peste tot.

Speriată, scăpă țesala din mîna și se întoarse.

- Țațe! spuse și duse mîna la inimă. Nu te-am

SandraBrown

auzit. M-ai speriat.

El stătea în ușa grajdului, iar Shep la picioarele lui, cuminte.

- Mandy vrea să mănînce numai cu tine. I-am spus că vin să te caut.

- Am călărit puțin, spuse ea stupid, pentru că lucrul era evident.

- Ce-ai făcut cu costumele tale moderne de călărie?

- Poftim?

- Acelea... și făcu un gest.

- Pintenii? Privindu-se văzu că nu este deloc modernă. Era chiar foarte modest îmbrăcată. Mi se pare că sînt caraghioasă acum.

- Oh? Țațe se întoarse să plece.

- Țațe! îl strigă ea umezindu-și nervoasă buzele. Știu că toată lumea este furioasă pe mine, dar mă interesează numai părerea ta. Mă urăști?

Shep se întinse pe cimentul rece și își puse capul pe labe privind-o prietenos.

- Mai bine plec la Mandy, spuse Țațe. Vii?

- Da, imediat.

Și totuși nici unul nu se mișca. Stăteau și se priveau cu intensitate. Era liniște. Din când în când se auzea câte o copită de cal lovind cimentul. Aerul era plin de aroma de fîn. Era tentant.

Lui Avery i se păru că hainele o sufocă. Că părul este prea greu și nu mai are loc în propriul ei corp. Își dorea din suflet să se apropie de Țațe și să-l îmbrățișeze. Ar fi vrut să-i simtă bătăile inimii. Ar fi vrut ca el să o cuprindă din nou cu pasiunea aceea, chiar dacă nevoile lui erau doar pentru moment. Dorința care creștea în ea era dublată de disperare. Era de nesuportat. Coborî privirea. El se întoarse și mîngîie

Imaginea din oglindă

cu afecțiune calul.

- Nu înțeleg.

- Ce nu înțelegi? Întrebă privindu-l iarăși.

- De obicei, când te apropia! de el scotea flăcări pe gură și pe nas. Nu doreai decît să îl vindem. Acum văd că vă înțelegeți. Ce s-a întîmplat?

Îl privi deschis și spuse blînd:

- Calul a învățat să aibă încredere în mine.

Țațe primi mesajul. Era limpede. O privi în ochi, apoi făcu semn cîinelui cu vârful cizmei.

- Hai, Shep. Peste umăr i se adresă și ei - Mandy așteaptă.

Sandra Brown

TREIZECI ȘI ȘASĂ

- Fii fetiță cuminte, de dragul lui tați. Țațe era în genunchi și își îmbrățișa fiica. Mă întorc repede și o să-ți aduc un cadou.

De cele mai multe ori zîmbetul lui Mandy o făcea și pe Avery să zîmbească. Dar în dimineața aceea, când Țațe pleca, îi era imposibil să zîmbească. Țațe se ridică și îi spuse:

- Să' mă suni dacă mai are coșmaruri sau evoluează.

- Sigur că da.

Tot personalul știe că trebuie să fie informat imediat de orice mesaj în legătură cu Mandy. Imediat, indiferent unde sînt și ce fac.

- Dacă se întîmplă ceva promit să te sun imediat. ' Jack îl claxona. Devenise nerăbdător. Eddy stătea

lîngă e[și vorbea la telefon.

- în privința celeilalte probleme, spuse Țațe coborînd glasul, Eddy a făcut așa cum ai sugerat tu. I-a cerut asistentei dovada de netăgăduit a avortului: A înspăimîntat-o în cît nu va mai avea curajul să spună ceva despre această povejste. A făcut și niște investigații. Exact cum ai spus tu, ea a fost concediată și acum dorea să-i creeze probleme doctorului. Eddy -a folosit toate informațiile și a amenințat-o că o va purta numai prin tribunale. Se pare că s-a cumișit.

- îmi pare atît de bine, Țațe. Aș fi fost disperată dacă acest lucru ți-ar fi stricat campania.

Imaginea din oglindă

- Nu mai poate să strice. Deja a stricat foarte mult.

- Nu te descuraja. Procentele sînt doar procente. Se pot schimba oricînd.

- Ar fi bine să se schimbe cît mai rapid. Noiembrie se apropie.

Mai era foarte puțin timp, viațajui era în pericol și ea nici măcar nu îl putea preveni,

În acest turneu nici lângă el nu va fi să îl caute în mulțime pe bărbatul cu părul alb. Poate că ar trebui să-i spună și lui.

- Țațe... începu ea, dar fu întreruptă de claxonul mașinii.

- Trebuie să plec. Se aplecă și o sărută pe Mandy. La revedere, Carole. Pe ea nici măcar nu o privi.

- Mami, mami!

Mandy a trebuit să o strige de mai multe ori pentru a fi auzită. Când se întoarse spre copil, văzu că este uimită.

- Scuză-mă, draga mea, ce s-a întâmplat?

- Nu te-am văzut niciodată plângînd.

- Sînt tristă pentru că tata a trebuit să plece. Dar te am'pe tine. O să-mi ții companie cît este el plecat?

Mandy dădu viguros din cap. Intrară împreună în casă. Dacă Țațe nu putea fi ajutat pentru moment, fiica lui putea fi.

Zilele abia treceau. Avery își petrecea timpul cu Mandy, dar tot nu reușea să omoare orele fără de sfîrșit. Nu exagerase cu nimic cînd i-a spus lui Țațe că are nevoie de activitate. Nu era obișnuită să stea. Pe de altă parte, i se părea că nu are energia să mai facă

Sandra Brown

nimic. Privea în gol bolnavă de îngrijorare.

În fiecare seară privea cu neliniște știrile și căuta cu înfrigurare în mulțime chipul bărbatului cu părul alb. Probabil că Irish se va întreba de ce nu l-a însoțit și ea pe Țațe. L-a sunat de la un telefon public și i-a povestit criza prin care au trecut.

- Consilierii lui i-au recomandat să mă lase acasă. Acum sînt p paria.

- Chiar și pentru Rutledge?

- Într-o oarecare măsură. Este foarte politicos, dar rece.

- Am auzit că experții de la Wakely și Poster îi comandă lui Rutledge și el nu vrea să-i asculte. Așa este?

- Așa este.

- Mmm, îi voi spune lui Van să continue să-l caute pe tipul acela pe care tu îl consideri important.

- Știu că este important. Spune-i lui Van să mă sune imediat ce îl depistează.

- Dacă îl vede.

Probabil că Van nu l-a văzut pentru că nu a sunat-o. Dar de fiecare dată la jurnalul de știri se dădea cel puțin cîte un cadru al mulțimir. Van îi trimitea astfel un mesaj. Bărbatul nu era în mulțime.

Acest lucru totuși nu o elibera de spaimă. Ar fi dorit să fie lângă Taje. Noaptea avea coșmaruri, îl vedea plin de sînge. În timpul zilei, cînd nu o avea pe Mandy, cutreiera prin casă.

- Tot supărată?

Avery ridică privirea. Nelson intrase în încăpere fără să îl audă.

- Se vede atît de bine?

- Ca lumina zilei.

- Da, cred că nu am fost o companie prea plăcută

i» -^

Imaginea din oglindă

În ultima vreme.

- Ți-e dor de Țațe?

Atitudinea familiei făcuse atmosfera de nesuportat. Abia dacă trecuse o săptămînă

de cînd plecase Țațe. Ei i s-au părut ani.

- Da, Nelson, mi-e foarte dor de el. Presupun că îți vine greu să mă crezi. Nici Zee nu mă crede. Nici nu se uită la mine.

El o privi în ochi atît de incisiv, încît o trecu un fior pe șira spinării.

- Povestea aceea cu avortul a fost hidoasă.

- Nu am avut intenția să o fac publică.

- Dar Țațe trebuia să știe. ⁴

- Trebuia, nu-i așa?

- Și a aflat? Copilul era al lui? Ezită un moment.

-Da.

- Și tu te întrebi de ce ne purtăm așa cu tine? Ne-ai distrus nepotul. Mie mi se pare de neiertat. Tu știi ce simte Zee pentru-Țațe. Te aștepti să te felicite?

- Nu.

- Fiind mama care a fost pentru băieții săi, Zee nu-și poate imagina că tu ai făcut așa ceva! Nici eu, la drept vorbind.

Avery privi la albumul cu fotografii de familie pe care îl avea în brațe. Erau fotografii vechi. Zee era tînără și foarte frumoasă. Nelson era chipeș și strălucitor în costumul de aviator. Jack și Țațe erau copii. Familie tipic americană.

- Nu i-a fost ușor lui Zee cînd ai plecat în Coreea? - Nu i-a fost, spuse el așezîndu-se comod. A

trebuit să o las singură cu Jack, care era doar un copil.

- Țațe s-a născut după război?

-----,(319 "}:-----:-----•

Sandra Brown

- Imediat după aceea.

- Era mie cînd v-aji mutat la New Mexico, constată ea privind fotografiile și sperînd că el îi va povesti ceva.

- Acolo m-au trimis Forțele Aeriene, acolo am plecat, spuse Nelson. A fost dezolant. Zee nu putea suferi deșertul și praful. Nu suferea nici munca pe care o făceam eu. În zilele acelea, piloții de încercare mureau ca muștele.

- Ca și prietenul tău, Bryan Țațe.

Trăsăturile lui se înmuiară cînd își aminti. Scutură trist din cap.

- Parcă mi-am pierdut familia atunci. Imediat după aceea am. renunțat la meserie/ Nu mă mai atrăgea și dacă nu te atrage ceva poți să mori foarte ușor. Poate că așa s-a întîmplat cu Bryan. Dar eu nu doream să mor. Aveam încă foarte multe de făcut. Forțele Aeriene m-au trimis la Lackland. Aici mi s-a părut că sînt acasă. A fost bine pentru copii. Tatăl meu îmbătrînea. După ce a murit el, eu m-am retras din aviație și am făcut agricultură.

- Dar ți-a lipsit meseria, qu?

- Da, mi-a lipsit foarte mult. Acum sînt bătrîn și tot îmi amintesc cu plăcere cum era în aer. Nici un alt sentiment nu rivalizează cu asta. O femeie nu poate înțelege cum este acolo, cum se leagă prieteniiile.

- Ca aceea cu Bryan?

- El era bun pilot, cel mai bun. Dar a fost neglijent și a plătit cu viața. O privi foarte intens pe Carole. Toți plătim greșelile, Carole. Pentru o vreme poate avem impresia că scăpăm. Dar nu pentru mult timp. Greșelile se răzbună.

Avery îl privi neliniștită.

- Asta crezi tu că se va întîmpla cu mine din

Imaginea din oglindă

pricina avortului?

- Tu nu crezi?

- Cred că da.,

El se aplecă și mai mult spre ea.

- Deja a trebuit să plătești suportînd rușinea. Sper ca Țațe să nu trebuiască să plătească în locul tău, pierzînd alegerile.

- Și eu sper.

- Știi, Carole? Eu am sărit în ajutorul tău de foarte multe ori. Ți-am acordat circumstanțe atenuante.

- Punctul tău forte?

Toți au observat cît ești de schimbată după accident.

Inima lui Avery începu să bată. Au discutat între ei aceste schimbări?

- M-am schimbat, dar cred că în bine.

Sînt de acord, dar Zee nu crede că este adevărat. Crede că joci teatru, că dorești să intri în grațiile lui Țațe pentru a ajunge la Washington.

- Nu-i o remarcă plăcută din partea unei soacre. Tu ce crezi?

- Eu cred că ești o femeie frumoasă și deșteaptă -prea deșteaptă ca să-ți permiți să încruciezi spada cu mine. Ar fi foarte bine să fii cu adevărat ceea ce pretinzi că ești.

-Timp de cîteva momente o privi extrem de încordat. Apoi fața lui se relaxa într-un zîmbet. Dar dacă, în mod sincer, încerci să-ți răscumperi greșelile din trecut, voi marșa și eu. Pentru ca Țațe să fie ales, are nevoie de familie, mai ales de soția sa, care să-l susțină în totalitate.

- Eu îl susțin în totalitate.

- Altceva nici nu așteptăm. Se ridică de pe scaun. La ușă se întoarse din nou spre ea. Dacă te vei purta ca o soție de senator, nu vei avea neazuri cu mine.

321

Sandra Brown

Se pare că *a.* vorbit cu Zee, pentru că la cină Avery a observat o ușoară schimbare de atitudine din partea ei.

- Te-ai distrat astăzi după-amiază, Carole? Ai călărit, nu?

- Da, mi-a prins bine. Cînd este răcoare, pot să stau mai mult.

- Și l-ai luat pe Ghostly. E ciudat, nu? întotdeauna/ ai disprețuit animalul acesta și el pe tine.

- Cred că înainte îmi era frică de el. Am învățat să avem încredere unul în altul.

Mona intră în sufragerie, și îl chemă pe Nelson la telefon.

- Cine este?

- Este Țațe, domnule colonel.

Pe Avery o străbătu un fior de regret pentru că Țațe nu a dorit să vorbească cu ea. Nelson a lipsit cîteva minute. Cînd s-a întors era foarte bine dispus.

- Doamnelor, spuse el adresîndu-se nu numai soției sale, ci și lui Avery, Dorothy Rae, Francy și Mandy. În seara aceasta împachetăm. Mîine vom pleca la Fort Worth. Reacțiile au fost diferite.

- Toate? întrebă Zee.

- Eu nu. Și eu? întrebă Dorothy Rae. Francy sări din scaun cu un strigăt sălbatic.

- Dumnezeu, era vremea să se întîmple și ceva bun pe aici.

- Mîine? De ce? întrebă Avery.

- Procentele, răspunse Nelson la amîndouă întrebările. Țațe pierde procente.

- Acesta nu e un motiv de bucurie, spuse Zee.

- Consilierii l-au sfătuit să-și aducă familia în primul plan. Să nu mai fie singur tot timpul. Din

C

Imaginea din oglindă)—

punctul meu de vedere, sînt fericit că viom fi din nou împreună, spuse Nelson.

- Și în privința mea și-au schimbat părerea? întrebă Avery.

- Evident.

- Voi împacheta pentru Mandy imediat. La ce oră plecăm? întrebă Avery alungînd toate gîndurile megre.

- Imediat ce sîntem gata, spuse Nelson privind-o pe Dorothy Rae care intrase în panică. Era palidă și își frîngea mîinile.

- Mona, te rog să o ajuți pe Dorothy Rae.

- Trebuie neapărat să merg? întrebă ea disperată.

- Așa mi s-a spus. Nelson o privi pe Francy cu o expresie severă. Nu cred că este nevoie să vă reamintesc ce înseamnă bunele maniere. Toată familia Rutledge va fi în ochiul publicului, sub lupă. Vă rog să vă comportați în consecință.

Sandra Brown

La Fort Worth ploua. Nelson s-a oprit direct la hotel, dar din cauza vremii și a nenumăratelor opriri, cînd au sosit ei, Jack, Eddy și Țațe plecaseră deja la o întrunire. Grupul obosit a urcat imediat în cameră. Mandy era mofturoasă. Nimic nu-i plăcea, nici măcar cina care a fost servită imediat în cameră.

- Mandy, mănîncă ce ai pe farfurie, spuse Zee.

- Nu, se încăpățâna copilul răsfrîngîndu-și buzele. Ai spus că o să-l văd pe tați. Vreau să-l văd pe tați.

- Va veni mai tîrziu, îi explică Avery.

- Uite, ai aici ce-ți place ție mai mult, pizza, spuse Zee.

- Nu-mi place.

Neliniștit, Nelson privea la ceas.

- Este aproape șapte. Trebuie să plecăm, altfel vom întîrzia.

- Rămîn eu cu ea, se oferi Dorothy Rae, în speranța că va scăpa.

- Halal ajutor, spuse Francy disprețuitor. Eu zic să o lăsați pe încăpățînata asta mică flămîndă.

- Francy, te rog, o certă Zee. Ne este suficient un singur copil dificil. Zee spuse că este obosită și îi rugă să o lase cu Mandy.

- Mulțumesc Zee, spuse Avery. Ne ești de mare ajutor. Nu cred că o putem lua în public astă-seară. Nelson, pleacă tu cu Dorothy Rae și Francy. Vin și eu mai tîrziu.

- Dirk și Ralph au spus că... încep Nelson să

Imaginea din oglindă

protesteze.

- Nu-nii pasă ce au spus ei, îl întrerupse Avery cu răceală. Țațe nu ar fi de acord să o las pe Mandy în asemenea stare. Imediat ce se va culca voi lua un taxi. Spune-le că vin cît pot de repede.

Cei trei ieșiră din dormitorul lui Mandy, care făcea parte din apartamentul rezervat familiei lui Țațe.

- Acum Mandy, spuse Avery calm, te rog să mănînci, pentru că vreau să-i spun lui tați ce fetiță bună ai fost.

- Eu vreau să-mi dai surpriza.

- Mănîncă, draga mea, o rugă Zee. -Nu!

- Atunci vrei să facem o băiță caldă?

- Nu! Eu vreau surpriza. Tați a spus că am o surpriză.

- Mandy, te rog să termini, mănîncă cina. Mandy împinse tava. Totul se împrăștie pe jos.

Avery sări în picioare.

- Asta pune capac la toate. Nu voi accepta așa ceva domnișoară.

O luă pe Mandy de pe scaun și îi dădu câteva palme la funduleț. La început copilul a fost prea uluit să aibă vreo reacție. Apoi buza de jos începu să-i tremure. Lacrimi enorme i se rostogoleau pe obraji. Deschise gura și scoase un strigăt sfîșietor. Zee întinse mîna spre ea și o opri strîngînd-o pe Mandy la piept. Copilul se lipi de ea. Își lipi fața de umărul ei. Avery o mîngîia.

- Nu ți-a fost rușine să te porți atît de urît? Tați crede că ești fetiță cuminte.

- *Sînt* fetiță cuminte.

- În seara asta nu ai fost. Ai fost rea și tu știi asta. Plînsul dură câteva minute. Cînd, în sfîrșit, se opri,

Sândra Brown

Mandy își ridică ochii plini de lacrimi.

- Acum pot să mănînc înghețată?

- Nu, nu poți. Avery o mîngîia și îi dădea părul de pe obraji. Nu cred că meriți desertul. Tu ce spui? Fața copilului tremura, dar dădu din cap în semn că nu. Dacă ești cuminte acum, cînd vine tați diseară o să-l las să te trezească și să-ți dea surpriza. Bine?

- Vreau înghețată.

- Îmi pare rău, dar toanele nu trebuie răsplătite, înțelegi ce vrea să spună, mami? Cu regret Mandy dădu din cap.

- Acum hai să facem băița, să punem pijama și să o lăsăm pe bunica să te culce. Cu cît dormi mai repede, cu atît vine tați mai repede.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Avery o învelea. Mandy era atît de obosită încît adormi imediat. Avery era epuizată. Incidentul a impresionat-o. Nu mai avea chef să se certe cu Zee, care era supărată.

- Țațe va auzi despre bătaie, spuse Zee. •

- Foarte bine. Cred că trebuie să știe și el.

Era în drum spre camera ei, cînd sună telefonul. Era Țațe.

- Vii sau ce faci? o întrebă el fără altă introducere.

- Da, vin. Am avut o mică problemă cu Mandy, dar acum este în pat. Iau un taxi și...

- Sînt în hol. Grăbește-te.

- Se îmbracă în cinci minute, pentru că nu îndrăznea să mai întîrzie. Rezultatele nu erau spectaculoase, dar fu încîntată să observe că Țațe o privi apreciativ.

Costumul din două piese era elegant. Mătasea albastră îi încadra frumos fața. Părul era pieptănat sofisticat. Avea o pereche de cercei îndrăzneți.

Ce naiba s-a întîmplat? întrebă Țațe

-----**C Imaginea din oglindă**

conducînd-o spre ușă. Tata mi-a spus că Mandy era supărată.

- Ei, supărată! Mandy a fost o adevărată teroare.

- De ce?

- ^Pentru că are numai trei ani. A călătorit toată ziua. Înțeleg de ce s-a purtat așa, dar toate au o limită. Nu mi-a plăcut că am supărat-o pe Zee, dar am bătut-o.

Ajunseseră la mașină. El s-a oprit cu mîna pe mîner.

- Ce s-a întîmplat?

- Am adus-o la realitate. A mers.

El îi studie câteva momente expresia hotărîtă de pe chip. Apoi comandă brusc:

- Urcă,

Urcă și el repede ia volan și ieși în stradă.

- De ce ai venit după mine? întrebă în timp ce mașina străpungea noaptea ploioasă. Puteam să iau un taxi.

- Oricum, nu făceam mare lucru. M-am gândit că e mai bine să o fac eu pe taxiul.
  - Ce au spus Dirk și Ralph?
  - Nimic, pentru că nu știu.
  - Poftim?
  - Pînă cînd vor observa ei că nu sînt acolo, oricum va fi-prea tîrziu. M-au obosit la culme cu discursul.
- Conducea imprudent de repede. Avery se abținu, nu părea dispus să accepte critici.
- De ce am fost chemați și noi?
  - Ai urmărit estimările? -Da.
  - Atunci știi că trebuie să schimbăm tactica. Consilierii mei spun că trebuie să luăm măsuri

327

Sandra Brown

disperate. Am plecat cu entuziasm în acest turneu și, iată, am pierdut...

- Nelson spunea ceva despre imaginea ta singuratică.
- El înjură ușor.
- Așa spun ei. -Ei?
  - Cine altcineva? Dirk și Ralph. S-au gândit că o familie numeroasă va convinge oamenii că nu sînt un singuratec. Un om de familie conferă stabilitate. Dumnezeu, nu mai știu ce să cred. Vorbesc atît de mult, că nu mai vreau să-i aud.
- Se îndreptă spre parcare din Billy Bob. Era o arenă pentru rodeo. Cîntăreți și dansatori western dădeau un spectacol pentru colectarea de fonduri. Un cowboy se apropie de mașină. Țațe lăsă fereastra.
- Nu puteți parca aici, domnule.
  - Eu sînt...
  - Trebuie să mutați mașina.
  - Dar eu sînt...
  - Pe partea cealaltă este o parcare, dar din cauza, aglomerării s-ar putea să nu mai găsiți loc. Oricum, nu o puteți lăsa aici.
  - Sînt Țațe Rutledge.
  - Buck Burdine. îmi pare bine de cunoștință. Dar nu puteți parca aici.
- Evident, omul nu avea interese politice. Țațe o privi pe Avery. Ea își studia mîinile abținîndu-se să nu rîdă. Țațe încercă din nou:
- Candidez pentru Senat.

328

Imaginea din oglindă

- Ascultă domnule, trebuie să vă luați mașina de aici. Vreți să vă duc cu forța?
  - Cred că am să mut mașina.
- După cîteva minute, parca mașina pe o alee la cîteva blocuri depărtare. Opri motorul și o privi pe Avery. Izbucniră în rîs amîndoi. Au rîs cîteva minute.
- Doamne, cît sînt de obosit. Este bine să rîzi. Cred că trebuie să-i mulțumesc băiatului.
- Ploaia cădea torențial. Nu era nimeni pe stradă. Fiecare își găsisse un adăpost.
- Ți-a fost greu, Țațe?
  - Da, greu. În fiecare zi pierd teren. Campania mea se desfășoară aici, unde ar trebui să cîștig. Se pare, totuși, că va cîștiga Dekker.
- Avery îl privea concentrat. Știa că el are nevoie să se descarce. Nu trebuia să-i spună că este obosit. Se vedea în jurul gurii și al ochilor.
- Nu m-am îndoit nici un moment că doresc să-mi servesc țara candidînd pentru

Senat. Dar acum încep să mă întreb dacă nu cumva am ascultat prea mult ceea ce mi-au spus alții și nu ceea ce am dorit eu să spun.

- Cred că așa'este. Dar spune-mi tu, care politician nu face la fel? Trebuie să ai încredere deplină în tine, Țațe, pentru a-ți asuma responsabilitatea a mii de vieți.

- Înseamnă că noi sîntem egomaniaci.

- Tu te apreciezi corect. Nu trebuie să-ți fie rușine. Capacitatea de a conduce este un dar, o calitate.

- Și ce facem cu exploatarea?

- Integritatea ta nu-ți va permite să exploatezi oameni. Idealurile tale nu sînt numai sloganuri electorale.. Crezi în ele. Tu nu ești Roy Dekker. El nu are substanță. Oamenii vor înțelege, asta.

Saridra Brovvn

- Și tu crezi că mai am șanse?

- Absolut.

În mașină atmosfera devenise foarte intimă. El întinse mîna și îi mîngîie pieptul. Avery închise ochii. Cînd îi deschise, el era mult mai aproape și ochii lui îi cercetau fața. Mîna lui alunecă și o prinse de ceafă. Cînd buzele lor s-au atins, focul i-a consumat pe amîndoi. Se sărutau violent. Mîna lui se mișca cu înfrigurare. Avery îi mîngîia părul, obrazii, gîtul.

El îi desfăcu cei doi nasturi de pe umărul stîng. Cînd jacheta căzu, medalionul, care acum avea poza lui și a lui Mandy, îi alunecă între sîni. Luminile neoanelor îi colorau pielea în culorile curcubeului. Ploaia cădea ca o perdea. El se aplecă și sărută medalionul, apoi sîni din ce în ce mai înfrigurat.

- Țațe, șopti ea, în timp ce ameteala îi cuprindea trupul. Țațe, te doresc. Buzele lor se căutau cu înfrigurare, în timp ce amîndoi încercau să găsească o poziție mai comodă.

- La naiba! șopti el gîfîind. Se ridică și o luă în brațe. Ea prelua inițiativa.

- Știi să faci dragoste, nu glumă.

După ce au terminat, au rămas nemișcați, epuizați pentru cîteva minute. Avery se desprinse de el și se așeză pe scaunul ei. Fără vorbe, Țațe îi întinse o batistă.

- Nu ți-e bine? Te doare?

- Nu, de ce?

- Ești atît de ... îngustă. Ea îi evită privirea.

Încercă să se aranjeze, dar era îngrozitor de șifonată. Ciufulită, îi lipsea un cercel. Rujul îi era întins pe toată fața.

Arăta îngrozitor.

r

Imaginea din oglindă

Țațe încerca și el neputincios să-și aranjeze hainele.

- Străduiește-te, îi spuse el găsindu-i cercelul pierdut.

- Am să încerc. Părul pot să-l pun pe seama vremii.

- Dar ce facem cu iritația asta? Întrebă Țațe mîngîindu-i colțul gurii. Te doare?

Ea ridică din umeri și îi zîmbi timid. El îi răspunse și o luă de mîna.

Cînd au ajuns, într-un tîrziu, Eddy se foia furios și Ralph zornăia neliniștit banii din buzunar.

- Unde naiba ați fost? îi întrebă Eddy livid. Țațe îi răspunse cu un calm admirabil.

- Am fost să o iau pe Carole.

- Asta ne-a spus și Zee cînd am sunat la hotel. Dar de ce ați întîrziat atîta?

- Nu am găsit loc de parcare, răspunse Țațe înfuriat de atîtea întrebări. Unde sînt

ceilalți?

- În față, încearcă să potolească mulțimea, îi auzi? Eddy^ arată spre sală. Lumea striga în cor "îl vrem pe Țațe! îl vrem pe Țațe!".

- Cu atât mai bine. Vor fi bucuroși să mă vadă, spuse Țațe calm.

- Acesta este discursul tău. Eddy îi întinse câteva hîrtii, dar el refuză să le ia.

- Acesta nu este discursul meu.

- Să nu cumva să mai dispari, spuse Ralph cu autoritate. Ce prostie, să nu ne spui unde ești.

Dirk nu rostise nici un cuvînt. Fața lui cenușie era și mai cenușie de furie. Nu îl privea pe Țațe, ci pe Avery. Nu și-a luat ochii de la ea. Avea femeia un fel de aplomb. Cînd, în sfîrșit, vorbi, dădu drumul unor cuvinte mîhioase.

SahdraBrown

- Doamnă Rutledge, dacă mai vreți să faceți dragoste, să o faceți pe timpul dumneavoastră, nu pe al nostru.

Țațe scoase un sunet sălbatec și se repezi la el. L-ar fi lovit dacă acesta nu ar fi pășit în lateral. Mîna lui Țațe îl prinse de gît și genunchiul îl lovi. Dirk gemu de durere.

- Țațe, ai înnebunit? strigă Eddy.

Încerca să-i desprindă mîna din gîtul lui Dirk. Expresia de pe chipul lui Țațe era criminală, în contrast, fața lui Dirk se învinețea.

Țațe' te rog, spuse Avery disperat. Lasă-l în pace. Pe mine nu mă atinge ce spune el.

- Pentru Dumnezeu, Țațe! Eddy încerca fără succes să-i despartă. Lasă-l în pace. Trebuie să începem, gîndește-te și tu!

- Dacă vreodată, spuse Țațe gîfîind, *vreodată* te aud că o mai insulti pe soția mea ai să mori asfixiat. Ai înțeles, ticălosule?îl mai lovi o dată cu genunchiul.

Încet, Țațe îl eliberă. Dirk se ghemui de durere. Ralph îi sări în ajutor. Țațe își aranja părul, se întoarse spre Eddy și spuse cu răceală:

- Să mergem.

Avery luă mîna întinsă de el și îl urmă pe scenă.

Imaginea din oglindă

</3t<EIZ<ECI ȘI OPT

Era trecut de miezul nopții, mai aproape de micul dejun decît de somn, cînd Mandy le spuse că vrea să îmbrace tricoul primit cadou de la Țațe.

- Acum arăți ca un adevărat cowboy. Ea îi zîmbi încîntată.

- Mulțumesc, tați. Căscă, apoi căzu pe pernă.

- Învăț să devină femeie.

- Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă Avery.

- Și-a luat cadourile, dar nu m-a sărutat.

- Aș putea să avertizez toată mișcarea feministă că ești un șovin.

- Te rog să nu o faci. Am nevoie de toate voturile.

- Eu cred că a mers bine astăzi.

- Cînd am ajuns acolo?

- Și înainte de a ajunge, îți mulțumesc că mi-ai apărat onoarea în public, Țațe.

- Nu trebuie să-mi mulțumești mie.

S-au privit îndelung, înainte ca Avery să se întoarcă și să se dezbrace. A făcut o baie rapidă și a eliberat baia pentru Țațe.

Întinsă în pat, asculta apa. Știa că Țațe nu va lăsa prosopul la locul lui.

Cînd a ieșit din baie, ea s-a întors să îl tachineze. Cuvintele i-au rămas nerostite. Era

gol. Mîna era pe întrerupătorul veiozei dar ochii erau pe ea. Ea se ridică cu o întrebare mută în privire.

- în trecut, spuse el șoptit, puteam să mi te scot din minte.'Acum nu mai pot. Nu știu de ce. Nu știu ce

.

r 233 j_-----,

Sandra Brown

faci tu acum și nu ai făcut înainte, dar eu nu pot să te mai ignor, să mă prefac că nu ești. Nu te voi ierta niciodată pentru avortul acela sau pentru că m-ai mințit, dar lucruri ca acela petrecut în mașină mă vor face să uit mai ușor. De la noaptea aceea din Dallas sînt ca un toxicoman care a descoperit un nou drog. Te doresc încontinuu. Nu mai pot lupta cu tine. Ultimele săptămîni au fost foarte grele. Atîta vreme cît ești soția mea, îmi voi exercita drepturile conjugale. Se opri un moment. Ai ceva de comentat? -Da.

- Ei bine?

- Stinge lumina.

Tensiunea scăzu brusc și eliberă trupul frumos al bărbatului. Cu un zîmbet în colțul gurii, stinse lumina și se strecură în pat luînd-o în brațe.

Înainte ca Avery să-și dea seama, era goală lîngă el și el o mîngîia cu vîrfurile degetelor. Trupul ei devenise sensibil la fiecare nuanță a mișcărilor lui. Dar era o recompensă. Mandy, pe umerii lui Țațe, striga de bucurie, îl ținea de păr.

- Șșșt. O să ne scoată afară din hotel, îi certă Avery.

Mergeau spre camera lor după micul dejun, l-au lăsat pe Nelson și Zee la cafea, dar Mandy era de nerecunoscut. Atîta energie avea încît nu-și găsea locul. Țațe îi întinse cheia lui Avery. Intrară. Holul era plin de lume.

- Ce naiba se întîmplă aici? întrebă Țațe dîndu-i

—Q, Imaginea din oglindă

drumul lui pe Mandy.

Eddy lăsa ziarul și spuse printre dinți:

- Trebuie să vorbim cu tine și apartamentul tău este singurul care are un salonaș.

- Simțiți-vă ca acasă, spuse Țațe sarcastic.

Erau deja ca acasă. Peste tot erau pahare cu suc și cești cu cafea.

Francy era în mijlocul patului și își făcea pedichiura. Dorothy Rae era cu un pahar de Bloody Mary în mîna și privea pe fereastră. Jack vorbea la telefon. Ralph privea la televizor. Dirk î¹ evita pe Țațe.

- Azi-noapte ai avut o oră de emisie.

- Bine.

- O iau pe Mandy în camera cealaltă, spuse Avery ridicînd copilul.

- Nu, rămîi, spuse Dirk. Nu ești supărată, nu? Toți am fost sub tensiune. Acum s-a mai limpezit puțin.

Omul era insuportabil. Avery ar fi vrut să pocnească fața aceea cu zîmbet acru. Îl privi pe Țațe. Ignorîndu-l pe Dirk, Țațe îi spuse:

- Cred că e bine să stai. Jack închise telefonul.

- Gata, Țațe va avea un interviu pe canalul cinci la ora 5. Trebuie să ajungă acolo pînă la 4,30.

- Grozav! exclamă Ralph. Ce știi de televiziunile din Dallas?

- Am primit telefoane.

Cineva bătu la ușă. Erau Nelson și Zee. Lîngă ei era un străin. Francy sări din pat și își sărută bunicii. De cînd sosise la Fort Worth era exuberantă.

- Bună dimineața, Francy, spuse Zee privind-o cu dezaprobare. Avea o fustă foarte

scurtă și cizme roșii de cowboy.

- Cine este? întrebă Țațe arătînd spre bărbatul din

-----("335^-----

Sandra Brown

ușa.

- Frizerul, noi l-am chemat. Dirk făcu un pas și îi trase pe om în cameră. Stai jos, Țațe, și lasă-l să înceapă. El te tunde și noi vorbim. Să-i faci o tunsoare conservatoare, spuse el către frizer.

- la uitați-vă aici! Ralph îi întindea lui Țațe niște foi de hîrtie.

- Ce sînt astea?

• - Discursurile tale de astăzi.

- Mi-am scris discursurile.

Nimeni nu-l băga în seamă. Telefonul sună și Jack răspunse.

- Canalul patru, îi informă el.

- Zee, Nelson, luați loc și să începem. Timpul trece repede. Dirk se arată a fi în elementul său. După cum v-a spus Eddy, aseară la Billy Bob lucrurile s-au schimbat radical. Am primit o groază de bani. Aveam nevoie de ei.

- Chiar dacă am rămas substanțial în urmă, nu trebuie să le arătăm că renunțăm, interveni Ralph.

- Cei de la canalul patru spun că vor înregistra ceva din discursul lui Țațe, dar nu promit mai mult.

- Nu-i grozav, dar mai bine decît nimic, spuse Dirk.

- Vezi tu, Țațe, continuă Ralph, chiar dacă vei pierde, nu vrem să se vadă că noi am renunțat.

- Dar nu voi pierde. Țațe îi făcu cu ochiul lui Avery.

- Nu, sigur că nu, murmură Ralph stînjedit. Am vrut să spun...

- Taie mai mult, se răsti Dirk. Ți-am spus, conservator.

Țațe îndepărtă mîna frizerului.

- Ce-i asta? întrebă arătînd spre un paragraf din

Imaginea din oglindă

discurs. Din nou fu ignorat de ceilalți.

- Hei, ia ascultați, Eddy le citi un paragraf dintr-un ziar. Dekker te face înfierbîntat.

- Cred că s-a speriat, interveni Nelson atrăgînd spre el atenția lui Dirk.

- Nelson, vreau să fii o figură proeminentă pe scenă astăzi, cînd va vorbi Țațe. Pentru că ai fost pilot, vei. face o figură bună.

- Merg și eu? Și Mandy? întrebă Zee.

- Eu sînt mai bucuroasă să rămîn cu Mandy, se oferi Dorothy Rae.

- Toată lumea merge. Dirk privi încruntat paharul din mîna lui Dorothy. Și toată lumea trebuie să arate bine. Tipic american. Și tu, domnișoară, se îndreptă el spre Frahcy. Fără mini.

- Du-te la dracu'!

- Francine! tună Nelson. Pleci acasă imediat dacă nu ai grijă cum vorbești.

- îmi pare rău. Dar cine este individul ăsta să-mi spună mie cum să mă îmbrac?

Deloc afectat, Dirk se întoarse spre Avery.

- Pînă acum ți-ai ales bine garderoba. Astăzi să porți ceva modest. Mergem între muncitori. Țațe, pentru tine ar fi bun costumul gri.

- Nu uita cămașa, interveni Rae.

- Ah, da, să îmbraci cămașa bleu, nu cea albă. Să arate bine la televizor.

- Toate cămășile mele bleu sînt murdare.

- Ți-am spus să le trimiți în fiecare zi la spălat.

- Am uitat. Brusc, se întoarse spre frizer și-i luă foarfecă din mîna. Nu mai vreau să mă tund. îmi place așa.

Cu un ton de parcă ar fi vorbit cu Mandy, Dirk spuse:

Sandra Brown

Este prea lung, Țațe.

Într-o secundă Țațe sări din scaun.

- Cine spune asta? Votanții? Muncitorii? Canalul cincii? Sau tu?

Lui Avery îi venea să aplaude. Ea l-a privit încontinuu pe Țațe. Cu cît citea mai mult discursul primit, cu atît devenea mai furios. Ea simțise că furia va izbucni.

Mînios, Țațe scoase o bancnotă din buzunar și îl plăti pe frizer, conducîndu-l la ușa.

- Mulțumesc, și închise ușa în urma lui.

Cînd reveni în cameră, avea o expresie întunecată pe față.

- Dirk, data viitoare eu îți voi spune ție cînd o să mă tund. Nu cred că este problema ta. Și aș aprecia dacă m-ai lăsa în pace cît timp sînt cu familia.

- Nu avem unde să ne întîlnim, spuse Eddy.

- Pe naiba, nu există, Eddy, strigă el. Hotelul ăsta are cîteva sute de camere. Dar dacă tot sînteți aici, spuse el luînd foile de hîrtie, vreau și eu să știu ce naiba înseamnă ce ați scris aici?

Ralph se aplecă și citi cîteva rînduri.

- Aceasta este poziția ta în privința educației.

- Pe dracu'! Ați scris numai prostii. Numai prostii. Aruncă furios foile. Incredibil, numai prostii.

Zee se ridică de pe scaun și luă fetița de mîină.

- O duc pe Mandy la televizor.

- Vreau să văd desene, bunico.

- Bine, draga mea. Francy, poate vii cu noi.

- Nu, nu mă mișc eu de aici.

După ce ușa s-a închis în urma lor, Ralph a încercat o explicație.

- Țațe, noi am simțit că unele poziții luate de tine în timpul campaniei trebuie îndulcite.

Imaginea din oglindă

- Fără să mă consultați? Sînt pozițiile *mele*. Ale mele!

- Ai pierdut procente.

- Asta nu s-a întîmplat înainte de a veni voi. Am pierdut după ce ați venit.

- Pentru că nu ne-ai ascultat.

- Ha, ha! Cred că v-am ascultat prea mult.

- Ce vrei să spui, Țațe? interveni Eddy.

- Ceea ce am spus. Sînt un om întreg, nu trebuie să-mi aleagă nimeni cămășile și costumele, ori să-mi aducă frizeri. Vreau să spun că nu accept să vorbească cineva în numele meu. Vreau să spun că nu accept ca altcineva să-mi îndulcească pozițiile. Oamenii care mi-au dat voturile vor crede că sînt nebun dacă vor vedea că mi-am schimbat poziția. Sau, și mai rău, vor crede că i-am trădat.

- Exagerezi.

Țațe își înfruntă fratele.

- Nu pe tine te-au tuns, Jack.

- Dar ar fi fost posibil. Sînt și eu implicat la fel ca tine.

- Atunci înseamnă că înțelegi că am nevoie să fiu eu însumi.

- Dar ești, spuse Eddy.

- Pe dracu! Ce nu este bine în felul cum mă îmbrac? Credeți că acest lucru contează pentru muncitori? Nu! Ei vor să știe programul meu, programul pentru apărare, programul după care ei vor avea sau nu de lucru în următorii ani. Inspiră adânc. Avery constată cu satisfacție că frizerul nu i-a tăiat prea scurt părul. Ascultați-mă, ăsta sînt eu! Așa am mers prima dată în fața texanilor. Schimbați-mă și nu mă vor mai recunoaște.

- Nu vrem să te schimbăm, spuse Dirk. Vrem să arăți mai bine.

Puse o mîină pe umărul lui Țațe, dar acesta se scutură furios. Domnilor, aș dori să vorbesc cu familia mea.

- Dacă este important și de discutat...

Țațe ridică o mîină pentru a le opri protestele. Ei s-au ridicat să plece. Dirk aruncă o privire plină de subînțeles spre Eddy.

- Carole, toarnă-mi, te rog, puțină cafea.

- Sigur.

Țațe se lăsă pe un scaun. Ea îi aduse ceașca și se așeză pe brațul fotoliului. El luă cafeaua și puse o mîină pe genunchiul ei.

- Ei bine, ce ieșire! spuse Eddy.

- Am încercat cum ați vrut voi. Fără să mă gîndesc, v-am lăsat să îi angajați. Nu îmi plac.

- Am să le spun să fie mai discreți.

- Așteaptă, spuse Țațe, în timp ce Eddy se îndrepta spre ușă. Nu este suficient.

- Bine, am să le spun că dacă la sfîrșitul acestui turneu nu vom avea un rezultat îmbunătățit...

- Tot nu este destul.

- Atunci ce sugerezi? Țațe îi privi pe rînd.

- Dă-le bilete de întoarcere.

- Îi dăm afară? exclamă Jack. Nu putem face așa ceva.

- De ce nu? Noi i-am angajat.

- Nu faci așa ceva cu compania Wakeiy și Poster. Nu-i vom mai putea angaja niciodată.

- Nu cred că este o pierdere.

- Nu poți face asta, repetă Jack.

- Țațe, te rog să te gîndești foarte bine, îl rugă Eddy.

Imaginea din oglindă -----N

- M-am gîndit. Nu îmi plac indivizii. Nu îmi place ce încearcă să facă.

- Adică? întrebă Jack bătăios.

- Vor să mă transforme în ceea ce cred ei că ar trebui să fiu. Poate că îmi trebuie puțin rafinament. Dar nu îmi place să fiu condus așa. Nu îmi place ce fac ei. Jack, ți-am ascultat sfaturile de fiecare dată. Nu vreau să te aud în această privință. Este hotărîrea mea. M-am răzgîndit.

- Chiar așa? spuse Eddy pocnind din degete. La numai cîteva săptămîni pînă la alegeri? Vrei să întorci caii în mijlocul curentului?

- Nu, asta au încercat ei să facă. Tată, dă-mi un sfat.

- De ce mi-l ceri abia acum? Deja ai făcut rău că nu ți-ai dominat mînia. Să nu te mai înfurii niciodată, Țațe. Să fii calm.

- Cum?

- Cîștigînd.

- Să tac și să le ascult sfaturile?

- Dacă nu te vor compromite.

- Exact aici sînt. îmi pare rău că nu sînteți de acord cu mine.
- Eu sînt de acord cu Eddy, dacă vă interesează părerea mea, spuse Francy.
- Nu ne interesează, o repezi Jack.
- Carole?

Pînă acum Avery nu a intervenit. Nici nu intenționa dacă nu i-o cerea Tarte. Acum că o întrebuse, îl privi comunicînd cu el ca între doi iubiți.

- Ceea ce hotărăști tu este cel mai bine. Eu sînt cu tine.
- Da? De cînd? se stropși Jack, apoi se întoarse spre Țațe. 'Tu vorbești despre compromisuri? Te culci

Sandra Brown

cu ea din nou și acesta este cel mai mare compromis pe care l-ai făcut vreodată, frățioare.

- Destul, Jack! tună Nelson.
- Tată, știi la fel de bine ca și mine...
- *Destul!* Tu să ai grijă de soția ta. Cînd o vei putea controla pe ea atunci ai dreptul să-l critici pe Țațe.

Jack își privi o secundă tatăl, apoi fratele, și ieși furtunos din cameră. Dorothy Rae îl urmă nesigură.

- Cred că urmezi tu, îi spuse Țațe lui Eddy. Eddy refuză să înțeleagă.
  - Cred că ai destulă minte. Spre deosebire de Jack, eu nu le pun la inimă. Cred că greșești dar!., vom ști în ziua alegerilor. Cred că trebuie să le dau vestea consultantilor noștri. Ieși. Francy plecă imediat după el.
- Zee o aduse pe Mandy în cameră. Atmosfera era tensionată.

- V-am auzit strigînd.
- Am rezolvat problemele, spuse Nelson.
- Sper că decizia mea este corectă, tată.
- După cum ai spus singur, eu sper să te poți descurca.
- Pentru liniștea mea, așa trebuia să fac.
- Atunci nu te mai scuza pentru ce ai făcut.
- I-am promis lui Mandy că ieșim la plimbare, spuse Zee întrerupînd dialogul incomod. Cred că n-o să mai plouă.
- Vin și eu. Melson se ridică și luă copilul în brațe, îmi face bine puțină mișcare. Și n-o să ne topească ploaia, nu-i așa Mandy?
- Mulțumesc că m-ai susținut, îi spuse Țațe lui Avery cînd a fost singuri. Nu ai făcut-o întotdeauna.
- Așa cum mi-a amintit și Jack.

J

—(. Imaginea din oglindă

- Era supărat.
- Mai mult decît atît. Jack mă disprețuiește.
- De ce ai făcut-o? Dintr-un sentiment al datoriei?
- Nu. Am considerat că ai dreptate. Nici mie nu mi-aplăcut cum se purtau. Îi trecuse prin cap că cei doi puteau avea vreo legătură cu complotul împotriva lui Țațe.

După discuția înfierbîntată, camera le păru foarte caldă. In mod paradoxal, salonul părea mai mic. Îi apăsa liniștea. Avery își împreună mîinile.

-Eu...

- E bine că Mandy a ieșit la plimbare. -Da.
- O să-i placă.
- Și tu o să poți citi discursurile în liniște.

- Hmm.
- Deși nu cred că trebuie să le mai citesc.
- Nu, astăzi am o zi lejeră.
- Asta este bine.
- Țațe își privea vârful cizmelor.
- Crezi că o să plouă?
- Păi... nu cred.
- El întinse mîna, o trase spre el și o sărută.
- Țațe?
- Hmm? O trăgea spre pat.
- Eu am crezut că după noaptea trecută n-ai să mai vrei...
- Ai crezut rău.

Sandra Brown

- Bau!
- Francy sări în fața lui Eddy de după ușă. E! nici măcar nu tresări.
- Cum ai intrat aici?
- Am mituit menajera.
- Cu ce?
- Cu pintenii unchiului Țațe.
- Ești bolnavă.
- Nu-ți place?
- Ce-i asta? Întrebă arătînd spre masa de lîngă fereastră.
- Masa de prînz.
- Trebuia să mă întreb, Francy!
- Nu ți-e foame?
- Și ce dacă îmi este? Nu am decît un minut. Se așeză pe marginea patului și luă telefonul.
- Cu Domnul Malone, vă rog. Domnul Malone? Sînt Eddy Paschal, directorul de campanie pentru Rutledge. Ați sunat? Eddy ascultă. Mă tem că programul este foarte încărcat. La ce anume vă gîndiți? Cîți oameni?
- Fata îl săruta pe gît. E! acoperi receptorul și se răsti la ea.
- Termină Francy. Sînt ocupat.
- Se aruncă bosumflată pe pat. Eddy continua să vorbească la telefon.
- Voi vorbi cu domnul Rutledge și vă voi anunța imediat. Oricum, vă mulțumim pentru invitație.

Imaginea din oglindă

- Ce naiba-i cu tine?
- Nimic, sînt grăbit.
- Ești furios pentru că unchiul Țațe i-a dat afară?
- Nu sînt furios. Nu sînt de acord cu el.
- Nu te răzbuna pe mine.
- Nu mă răzbun.
- N-am timp pentru tine acum, Francy. O desprinsese de el și se ridică de pe pat. îl privi provocator.
- De ce te porți așa urît cu mine?
- Mă grăbesc.
- Atunci nu ești supărat?
- Nu sînt supărat.
- Ne vedem mai tîrziu?

- La întâlnirea de după-amiază.

- Știi ce vreau să-ți spun. Ne vedem mai târziu?

- Știu ce vrei să spui. Încearcă să nu îmi mai faci neazuri.

În timp ce ușa se închidea în urma lui, Francy înjură colorat. Plănuise o masă intimă și o lungă după-amiază de dragoste, lată ce s-a ales. Îi era silă de alegeri. Va fi bucuroasă să se termine și Eddy să fie numai al ei,

îl iubea pe Eddy cu pasiune. Recunoștea însă că o parte din atracția lui era faptul că se comporta ciudat. Nu participaseră un observator. Uneori își dorea ca Eddy să o privească cu pasiune, să îi vrăjească inima, să o urmărească neîncetat, l-ar fi plăcut să fie atît de preocupat de ea, cum era unchiul Țațe de mătușa Carole.

Dorothy Rae își lansă atacul mașină așteptîndu-i pe bărbați. - Ți-a plăcut, nu-i așa?

345

În timp ce erau în

Sâ'ndra Brovvn

Mandy dormea în brațele lui Avery. Dorothy Rae a fost foarte tăcută pînă atunci. Avery aproape că uitase că este acolo.

- Scuză-mă, ce-ai spus?

- Am spus că ți-a plăcut.

Avery remarcă nuanța de amenințare.

- Ce mi-a plăcut?

- Să-l pui pe Jack într-o lumină proastă.

- Cum adică?

- Luîndu-i apărarea lui Țațe.

- Țațe este soțul meu.

- Și Jack este al meu!

Mandy se trezi dar adormi imediat. Dorothy coborî vocea.

- Asta nu te-a oprit să încerci să mi-l furi.

- N-am încercat să ți-l fur.

- Poate că nu în ultima vreme, dar înainte de accident,-da. Ceea ce este îngrozitor, este faptul că nu îl vrei. Imediat ce i-ai atras atenția, ți-ai bătut joc de el. Ai vrut să-l înfurii pe Țațe flirtînd cu fratele lui.

Avery nu putea respinge afirmațiile pentru că probabil erau adevărate. Carole nu avea scrupule, îi făcea plăcere să devasteze întreaga familie. Probabil că făcea parte din planul ei de a-l distruge pe Țațe.

- Nu am nimic cu Jack, Dorothy Rae.

- Pentru că el nu este sub lumina reflectoarelor. Niciodată nu a fost. De ce nu l-ai lăsat în pace? Cum îndrăznești să te joci cu viețile oamenilor?

Avery o prinse strîns de braț.

- Ai luptat pentru el?

Dorothy Rae nu era pregătită pentru contraatac. O privea stupefiată pe Avery.

- Ai luptat vreodată cu mine pentru a atrage atenția lui Jack? Sau ai bătut pînă la inconștientă și ai

Imaginea din oglindă

lăsat lucrurile în plata Domnului?

Fața lui Dorothy Rae se contorsiona. Ochii i se umeziră.

- Nu-i frumos să spui așa ceva.

- Prea multă vreme au fost oamenii buni cu tine. Toată lumea se prefăce că nu vede boala ta.

- Nu am nici o...

- Ești bolnavă, Dorothy Rae. Alcoolismul este o boală.

- Eu nu sînt alcoolică, strigă ea cu ochii în lacrimi. Beau puțin...
- Nu, bei pînă nu mai știi de tine. Te compătimești și apoi te întrebi de ce te înșeală soțul cu alte femei. Privește-te în oglindă. Arăți îngrozitor. Este de mirare că pe Jack nu-l mai atragi?
- Nu am .de gînd să ascult toate astea.
- Ba da, o să ascuți. A venit vremea ca cineva să te trezească. Soțul tău nu ți-a fost *furat*. Tu l-ai alungat.
- Nu 'este adevărat! Mi-a jurat că nu din cauza mea a plecat.
- A plecat?
- Nu-ți amintești, Carole? Dorothy o privi, încurcată. La puțin timp după ce v-ați căsătorit voi.
- S... sigur că îmi amintesc, murmură Avery. A lipsit cam...
- Șase luni, spuse femeia nenorocită. Cele mai lungi luni din viața mea. N-am știut unde este, ce face și dacă se mai întoarce.
- Dar s-a întors.
- Mi-a spus că a avut nevoie de timp să se limpezească. A avut atîtea probleme.
- Cum-ar fi?
- Oh, pretențiile lui Nelson la firma de. avocați.

Sandra Brown

Campania electorală a lui Țațe, faptul că eu beau, Francy.

- Francy are nevoie de o mamă, Dorothy Rae.
- Nu de mine, rîse femeia ironic. Pe mine mă urăște.
- De unde știi? De unde știi ce simte ea? Ai vorbit vreodată cu ea?
- Am încercat. Este imposibilă.
- Îi este teamă că nimeni nu o iubește. Și s-ar putea să aibă dreptate.
- Eu o iubesc, protestă Dorothy Rae uluită, l-am dat tot ce a dorit.
- Ai obligat-o să-și găsească tot felul de ocupații ca să nu te deranjeze pe tine. Plîngi încontinuu că ai pierdut două sarcini, dar nu ai grijă de unicul tău copil. Francy se apropie de dezastru. Are nevoie de tine. Are nevoie și de tatăl ei. De o mîină sigură. Dacă Jack nu ar fi atît de îngrijorat de băutura ta, poate că i-ar acorda mai multă atenție. Știu numai că dacă nu faceți ceva, ea va continua să facă lucruri scandaloase pentru a vă atrage atenția. Va merge prea departe și va suferi. Dorothy își aranja cu stîngăcie părul ciufulit.
- Francy a fost întotdeauna mult prea exuberantă. Eu și Jack nu am putut să facem nimic. Are o personalitate tumultuoasă. Nu este decît o adolescentă.
- Așa crezi? O adolescentă? Știi că a venit acasă într-o noapte bătută de un individ pe care l-a agățat într-un bar? Da, întări Avery, cînd văzu că Dorothy este palidă și nu o crede. Eu nu sînt psiholog dar știu că Francy crede despre ea că nu merită mai mult. Crede că nu merită să fie iubită pentru că nimeni nu a iubit-o și a încercat totul pentru a-ți atrage atenția.

Imaginea din oglindă

- Nu este adevărat.
- Ba da. Și mai este ceva. Avery făcu o pauză căuțîndu-și cu grijă cuvintele. Se culcă cu Eddy Paschal.
- Nu te cred. Este bătrîn că ar putea să-i fie tată.
- Am văzut-o ieșind din camera lui de hotel la Houston.
- Asta nu înseamnă că...
- Era în zorii zilei, Dorothy. Nu trebuia decît să o privești ca să știi ce a făcut toată noaptea. Am toate motivele să cred că legătura lor continuă.
- El nu ar face așa ceva. Era un comentariu trist. Dorothy Rae știa despre

moralitatea fiicei sale. Asimila informația apoi o privi pe Avery cu ochii îngustați de furie. Ți-ai găsit tu să arunci cu pietre în fiica mea.

- Nu vrei să înțelegi. Eu nu judec moralitatea lui Francy. Sînt îngrijorată. Crezi tu că un bărbat ca Eddy poate fi interesat de ea, decît dacă nu are un motiv? Crezi tu că el va continua această legătură și o va transforma în ceva serios? Nu. Ceea ce mă preocupă pe mine este că Francy crede că este îndrăgostită de el. Dacă el o va respinge, ea va continua să aibă o părere foarte proastă despre propria-i persoană.
- Dacă vrei să știi, fiica mea are o părere foarte bună despre ea.
- De aceea se culcă cu primul venit? De aceea trece de la un bărbat la altul și îi lasă să facă ce vor cu ea? De aceea se ține de un bărbat care nu va fi al ei? Avery clătină din cap. Francy nu se iubește. Se pedepsește pentru că nu este iubită.
- Niciodată nu am avut influență asupra ei.
- Pentru că nici pe tine nu te poți controla.
- Ești crudă, Carole.

Sandra Brown

Avery ar îi vrut să o ia în brațe și să-i spună, "Nu, nu sînt crudă, îți spun toate acestea pentru binele tău", însă îi răspunse așa cum ar fi făcut-o Carole.

- Am obosit să fiu făcută vinovată pentru căsătoria ta. Fii soție pentru Jack.
  - La ce mi-ar folosi? Jack mă urăște.
  - De ce spui asta?
  - Știi foarte bine. Crede că l-am atras în această căsătorie. Și eu am fost convinsă că sînt însărcinată.
  - Dacă Jack te-ar urî, o contrazise Avery, ar fi stat cu tine toți acești ani? Ar fi venit înapoi după șase luni?
  - Da, dacă i-ar fi cerut-o Nelson, spuse femeia cu tristețe.
- Ah, Jack întotdeauna a făcut ce i-a spus tatăl său. Datoria îl lega de soția sa, nu dragostea. Avery o privi pe Dorothy într-o altă lumină. Situația era evident deznădăjduită pentru că ea îl iubea foarte mult pe Jack.
- la asta, spuse întinzîndu-i batista. Șterge-ți ochii. Dă-ți cu ruj.
- Tocmai cînd termină, Francy deschise ușa și intră în mașină.
- Campania asta mă calcă pe nervi. Uite ce dracu' mi-a făcut vîntul.
- Dorothy Rae o privi nesigură pe Avery. își luă inima în dinți și-i spuse fiicei sale:
- Nu ar trebui să folosești astfel de cuvinte, Francy.
  - Cum adică?
  - Nu sînt potrivite pentru o tînră educată.'
  - O tînră educată? Ai dreptate, mamă, spuse cu îndrăzneală, încerci să te amăgești. Mai ia un pahar. Oare cît mai durează? Unde naiba este radioul în

350

Imaginea din oglindă

mașina asta?

- Te rog să nu-l deschizi, Francy. Mandy doarme.
- Va trebui să te îmbraci elegant diseară, continuă Dorothy privind picioarele dezgolite ale fetei.
- Aha. Păi, eu nu am nimic elegant, mulțumesc lui Dumnezeu.
- Cînd vom ajunge la hotel mă voi uitg prin lucrurile tale să văd.
- Pe dracu'! Cine te lasă? Am să îmbrac ce vreau eu. Ți-am spus doar...
- Ce-ați zice să mergem la cumpărături? Amîndouă o privire uluite pe Avery. Sînt sigură că putem găsi o rochie tinerească, modernă și potrivită. Sigur, eu nu voi, putea merge, dar voi puteți ieși. De fapt, chiar vreau să vă rog să-mi luați și mie ceva.

- Cine a spus că eu merg? Întrebă Francy.

- Nu vrei să vii, Francy?

Francy o privi pe 'mama sa care îi vorbise aproape cu timiditate. Era uluită. Privirea exprima neîncredere. Dincolo de ea, Avery văzu că este vulnerabilă.

- De ce să nu mergem? N-am mai făcut asta de mulți ani. Aș putea să-mi cumpăr și eu o rochie. Poți să-mi dai un sfat.

Francy deschise gura și după un moment de ezitare renunță la primele vorbe.

- Sigur, dacă vrei merg cu tine. De ce nu?

Privi pe geam și îl văzu pe Eddy în grupul de bărbați.

- tot nu am nimic mai bun de făcut.

Sandra Brown /

- Bună ziua, domnule Lovejoy.

Van era preocupat de aparatul de filmat. Ridică privirea și-și suflă părul din ochi.

-Oh, bună Av... Ah, doamnă Rutledge.

- îmi pare bine că te văd.

- Și mie. Mi-ați lipsit în prima săptămână, dar văd că familia s-a reunit.

- Da, domnul Rutledge ne-a chemat.

- Da? Van era insinuant. Ce drăguț!

Ea îl privi cu reproș. După conversația cu Dorothy, după-amiaza a trecut greu.

- Cum merge? Întrebă Van.

- Campania? Este epuizantă. Astăzi am strâns mii de mâini. Și a fost puțin.

- Am auzit că i-ați concediat pe cei doi consilieri.

- Veștile merg repede.

- Paschal a dat deja o declarație. Dacă vrei să știi, mă mir că Rutledge nu a făcut-o mai devreme. Era imposibil să te mai apropii de el. Din cauza lor. S-au dat reclamele filmate la fermă. Le-ai văzut?

- Excelente, domnule Lovejoy.

- Mulțumesc, doamnă Rutledge, spuse el printre dinți.

- Ai mai văzut pe cineva cunoscut?

- Nu în seara asta. Dar astăzi după-amiază au fost câteva chipuri cunoscute în mulțime.

- Oh! Speriată, scrută mulțimea dar nu-l descoperi pe Păr Alb. Unde? Aici la hotel?

Imaginea din oglindă)—

••° .---!-- • _____ ° _____y

- La General Dynamic.

- Prima dată în acest turneu?

- Îhî. Acum vă rog să mă scuzați, am treabă.

- îmi pare rău.că v-am reținut, domnule Lovejoy.

- Nici o problemă. Van făcu câțiva pași, apoi se întoarse. Doamnă Rutledge,- v-a trecut prin cap că s-ar putea ca cineva să vină să vă vadă pe dumneavoastră și nu pe soțul dumneavoastră?

- Pe mine?

- Mă gîndeam și eu. Ochii lui Van îi telegrafiau un avertisment.

Avery învîrți în minte posibilitatea. Era atît de preocupată, încît nu observă că cineva din colțul celălalt o privea și se întreba ce a avut de discutat atît de mult cu cameramanul.

- Jack?

- Hmm?

- îți place cum m-am coafat?

Dorothy Rae se admira pentru prima dată după multă vreme, în tinerețe era foarte

admirată. Jack lăsă ziarul și răspunse mecanic.

- Drăguț.

- Astăzi eu și Francy am fost la cumpărături. Am trecut și pe la cabinetul cosmetic. Mi-a venit deodată și i-am spus lui Francy că intru să mă coafez, să-mi fac manichiura.

- Hmm.

- Francy mi-a spus că ar trebui să-mi deschid părul. Că o să mă întinerească. Tu ce zici?

- Cred că trebuie să fii atentă la sfaturile lui

Sandra Brown

Francy.

Încrederea pe care o simțea o făcuse să reziste la impulsul de a bea, pe care l-a simțit în ziua aceea.

- Știi... nu mai beau, Jack.

El o privi pentru prima dată. Părul îi era mai scurt. Machiajul subtil îi lumina fața.

- De când?

- De azi-dimineață.

Jack împături ziarul și îl aruncă pe podea. Stinse lampa.

- Noapte bună, Dorothy Rae.

- De data asta este adevărat.

- De fiecare dată ai spus că e adevărat.

- Acum este altfel. Am să mă internez într-un spital, unde vrei tu. Vreau să spun, după alegeri. Știu că acum nu este potrivit pentru un membru al familiei.

- Nu ești alcoolică.

- Ba da, Jack, sînt. Trebuia să mă convingi cu multă vreme în urmă. Îl atinse ușor pe umăr. Nu dau vina pe tine, eu sînt singura responsabilă. Dar am de gînd să nu mai fiu o bețivă dezgustătoare.

-Vom vedea.

Nu era deloc optimist, dar măcar reușise să îi atragă atenția. Ea se strecură în pat lîngă el și continuă:

- Trebuie să fim mai severi cu Francy. -Da.

- Îmi dau seama că nu o putem ține în lesă. A crescut.

- Și știe multe.

- Poate, sper că nu a mers prea departe, dar vreau să știe că mă interesează ce se întîmplă cu ea. De fapt, zîmbi timid, astăzi după-amiază ne-am înțeles. M-a ajutat să-mi cumpăr o rochie. Ai văzut

Imaginea din oglindă

rochia pe care am purtat-o în seara asta? Chiar și Zee mi-a spus că e drăguță. Francy are nevoie de sprijin. Numai așa va ști că o iubim. Și vreau să te ajut și pe tine.

- Cu ce să mă ajuți?

- Să-ți revii după toate dezamăgirile.

- Dezamăgiri?

- Carole. Nu trebuie să recunoști nimic. Sînt trează acum și știu că dorința ta nu a fost imaginația mea de bețivă. Că s-a petrecut sau nu, nu mă interesează. Nu te pot condamna că ai fost necredincios. Au fost momente cînd am iubit mai mult paharul decît pe tine. Știu că o iubești pe Carole... S-a folosit de tine și te-a rănit. Vreau să te ajut să o uiți. Și să treci și de dezamăgirile de azi-dimineață cînd Țațe

.te-a contrazis, își adună curajul și îl mîngîie pe față. Nimeni nu știe ce bărbat bun ești, dar eu știu. Tu ai fost mereu eroul meu, Jack.

- Halal erou, spuse el ironic.
  - Pentru mine ești.
  - Ce se întâmplă, Dorothy Rae?
  - Vreau să ne iubim din nou. El o privi îndelung.
  - Mă îndoiesc că așa ceva se mai poate întâmplă. Disperarea din glasul lui o înspăimîntă. Totuși reuși să zîmbească.
  - Vom încerca. Noapte bună, Jack.
- Stinse lampa și se întinse lîngă el. El nu-i răspunse cînd îl îmbrățișa, dar nici nu-i întoarse spatele, ca de obicei.
- Insomnia îi era obișnuită de cînd Carole s-a întors de la s-pitai.- Numai noaptea reușea să se gîndească. Nu era nimeni, nici un zgomot nu-i tulbura mintea.

Sandra Bro\vn

Imaginea din oglindă

Ceea ce totuși nu-i stimula logica. Oricît de mult analiza datele, "logica" îi spunea lucruri îngrozitoare. Carole nu era Carole.

Cum, de ce, conta sau nu conta, totul ducea la faptul indubitabil că Carole Navarro Rutledge a fost înlocuită cu altcineva. Amnezia era singura explicație, dar aici era o schimbare dramatică de personalitate. Numai așa se explica faptul că s-a îndrăgostit de soțul ei. Personalitatea ei nu se explica decît dacă era o altă femeie.

Carole nu era Carole. Atunci cine era?

Întrebarea era tulburătoare pentru că implica multe riscuri. Planul pe care l-a croșetat ani de zile era pe punctul de a se îndeplini... dar și de a fi dat peste cap de către o impostoare. Toate elementele erau la locul lor. Nu mai putea schimba nimic, chiar dacă dorea. Răzbunarea dulce cerea sacrificii amare. Nu trebuia să renunțe la răzbunare.

Pînă la momentul respectiv această Carole, impostoarea, trebuia supravegheată. Părea destul de inocentă, dar nu se știe niciodată. Cine era și de ce luase identitatea altei femei, dacă într-adevăr așa se întâmplase, era o adevărată enigmă.

Imediat ce se va întoarce acasă, va trebui să găsească răspunsul la aceste întrebări. Poate că trebuia să o mai sperie puțin pentru a vedea cum reacționează, la cine fuge. Da, trebuia să-i mai trimită un mesaj. Trebuia să o sperie pentru a se da de gol. Toate mișcările Carolei trebuiau bine supravegheate. Trebuia să știe cine este. Punctul de plecare va fi lista de pasageri. Să afle cine a murit și cine a trăit după *Zborul 398*.

356

- Bună dimineața.
- Hei, Jack, ia loc. Țațe îi făcu semn chelnerului să toarne cafea.
- Aștepti pe cineva?
- Nu. Carole și Mandy au pînă dormit mai tîrziu. Eu am alergat și eram îmbrăcat cînd s-au trezit ele. Carole mi-a spus să nu le aștept. Nu-mi place să mănînc singur, îmi pare bine că ai venit.
- Da? Jack îi spuse chelnerului: Micul dejun. Pîinea să fie bine prăjită.
- Sigur, domnule Rutledge.
- Iată ce înseamnă să ai un frate renumit. Ești bine servit. Am crezut că după incidentul de ieri...
- Ieri totul a fost bine.
- Mă refeream la Dirk și Ralph.
- Încă mai ești supărat?
- Este campania ta, ridică Jack din umeri.

- Este campania noastră.
- Așa este.
- Nu am vrut să te contrazic, Jack.
- Mie așa mi s-a părut. Și celorlalți.
- Îmi pare rău că te-ai supărat. Dar tactica lor nu era pentru mine. Te-am ascultat pe tine, pe Eddy, pe tata, dar...
- Dar ai făcut ce a spus Carole., Țațe rămase uluit de răutatea lui Jack.
- De ce o amesteci pe ea?
- Asta să o spui tu.
- Este soția mea.
- Este problema ta.

Sanclra Brown

Țațe nu dorea să-și discute căsnicia cu fratele său.

- Jack, numele meu este public, în ultimă instanță, sînt singurul responsabil în campania mea. Va trebui să răspund în fața Congresului dacă voi fi ales. Eu, Țațe Rutledge, și apoi accentua, *nu altcineva*.
  - Înțeleg asta.
  - Atunci fii alături de mine, nu împotriva mea. Nu aș fi reușit singur. Oare tu nu știi că eu am văzut cît îmi ești de loial?
  - Mai mult decît orice pe lume, vreau să te văd ales.
  - Știu, Jack. Ești fratele meu. Te iubesc și îți sînt recunoscător pentru sacrificii. Mai mult decît știi tu, eu am înțeles că în timp ce eu stau pe calul alb din față, tu faci tot ce trebuie în culise, ești în planul doi.
  - Eu nu am vrut niciodată să fiu pe calul alb, Țațe. Am vrut doar să ai încredere în ceea ce fac.
  - Mai mult decît îți imaginezi, îmi pare rău că nu sîntem de acord în această problemă, dar instinctele mele m-au avertizat, în ciuda sfaturilor voastre. Ai fi vrut să fiu altfel? Să continui .ceva numai pentru că trebuia să devin popular, deși eu nu eram convins de asta?
  - C/ed că nu."
  - În ultimă instanță, zîmbi Țațe, eu voi fi cel despuiat în fața lumii.
  - Să nu aștepti din partea mea să te felicit atunci cînd greșești.
- Cei doi frați au început să rîdă. Jack a fost primul care a devenit din nou serios.
- Țațe, atîta vreme cît am luminat atmosfera...
  - Hmm?
  - Am impresia că lucrurile merg bine între tine și

r

Imaginea din oglindă

Carole.

Țațe își privi tăios fratele.

- Vreau să spun că este bine. Atîta vreme cît ești fericit...
- De ce, par așa de neajutorat?
- Nu știu, este ceva, ai să spui că sînt nebun.
- Încearcă.
- Este ceva neobișnuit la ea.
- Ce vrei să spui?
- Nu știu. Dumnezeuule, tu te culci cu ea. Dacă nu ai observat tu, înseamnă că eu am

o imaginație prea bogată. Ai văzut-o vorbind ca cameramanul azi-n o apte?

- Ce cameraman?

- Cel care a filmat la fermă.

- Se numește Van Lovejoy. Este de la KTEX.

- Da, știu, rîsul lui Jack era ciudat. Mi s-a părut curios să o văd pe Carole vorbind cu el. Nu este chiar genul ei. Întîlnind privirea lui Țațe, își coborî ochii. Vreau să spun... nu este..., știi ce vreau să spun.

- Știu. Vocea lui Țațe era liniștită.

- Mai bine plec să le trezesc pe Dorothy Rae și Franci. Eddy vrea să fim gata la 10,30. Mi-a făcut plăcere că am stat de vorbă.

- Și mie.

Țațe privi pe fereastră. Carole a vorbit din nou cu Van Lovejoy? De ce? Nu i-a mai spus, fratelui său că au mai vorbit și altădată. Atunci a mințit, o vedea că minte, dar după aceea a sărutat-o și a uitat. Lucrurile mergeau atît de bine între ei. De ce trebuia să apară norul? Se simțeau bine cînd făceau dragoste. Nu i se mai părea murdar. Și ar fi jurat că și ea se simte bine. În relația Jor era ceva nou. Parcă ar fi fost ilicită, îi venea gr'eu să-și mai amintească cum a fost la

Sandra Brown

început. Acum descoperea de fiecare dată ceva nou la ea.

A fost mereu modestă, niciodată nu a stat goală în fața lui. Ieri dimineață, înainte să facă dragoste, l-a rugat să tragă draperiile. Timiditatea asta a ei îl excita. Reușea să-l seducă. Era un mister care îl făcea să o dorească mereu, **își făcuse un** obicei din a ști mereu unde este, o urmărea de la distanță, găsea mereu motive să o aducă aproape. Și ea se juca cu el? De ce avea acest interes inexplicabil pentru bărbatul acela?

Țațe dorea* răspunsuri imediate. Dar dacă răspunsurile îi vor tulbura pacea, armonia și viața sexuală, era pregătit să aștepte la infinit o explicație.

Imaginea din oglindă

Zinnia Rutledge privea fotografiile de pe perete, îi plăcea biroul acesta numai din cauza fotografiilor. Amintirile erau dulci-amare. Nu se mai sătura să le privească.

- Bună ziua, Zee, te-am speriat?

Zee își reținu lacrimile și își alungă emoțiile înapoi în inimă.

- Bună ziua, Carole. M-ai luat prin surprindere, îl așteptam pe Țațe.

- De aceea sînt aici. Mă tem că o să-ți dau o veste neplăcută.

- Nu poate veni, spuse Zee dezamăgită.

- Îmi pare rău, nu.

- Sper că 'nu s-a întîmplat ceva.

- Nu, doar o disptă terminată la Poliția din Houston.

- Știu, toate ziarele scriu despre asta.

- Astăzi de dimineață lucrurile s-au tensionat. Acum o oră Eddy a hotărît că Țațe trebuie să meargă să potolească spiritele. Ultimele procente arată că Țațe recuperează. Este cu numai cinci puncte în urma lui Dekker. Situația asta din Houston este perfectă pentru ca Țațe să-și exprime opinia în privința relațiilor de muncă și a legilor. Au plecat cu avionul și se vor întoarce în cîteva ore, dar nu poate veni să ia masa cu tine.

- Lui Tale îi place să zboare ca și tatălui său, zîmbi Zee' ciudat. O să-i placă excursia.

—{ 361 V-

Sandra Brown

- Accepți un biet înlocuitor?

- Adică să iau prînzul cu tine?

- Ar fi atît de îngrozitor?

Zee își privi nora din C_Aap pînă în picioare, dar nu găsi nimic să-i reproșeze, își îmbunătățise foarte mult imaginea. Se îmbrăca șic, dar acum accentul era pe stil și nu pe dorința de a fi sexy. Femeia cu ținută impecabilă încă nu o ierta.

- Cred că renunț.

- De ce?

- Nu ai știut niciodată cînd să te oprești, Carole.

- De ce nu vrei să iei masa cu mine? Zee încerca să scape cu față curată.

- Erarr, convinsă că voi fi cu Țațe. Înțeleg de ce nu poate veni, sînt dezamăgită și nu mă pot prefăca că nu-i așa. În ultima vreme am fost atît de puțin timp împreună. Eu și Țațe.

- Asta te deranjează, nu-i așa?

Trupul mărunț al lui Ze ; se încorda imediat. Dacă așa dorea Carole, atunci se vor înfrunța.

- Ce vrei să spui?

- Nu suportîi faptul că Țațe petrece mai mult timp cu mine. Ești geloasă că legătura noastră devine din ce în ce mai solidă.

Zee rîse ironic.

- Ți-ar plăcea să fie așa, nu-i așa, Carole? Ai preferară crezi că sînt geloasă, pentru că știi că nu am fost de acord cu căsătoria voastră,

- Oh!

- Nu te purta de parcă nu ai ști. Țațe știe. Sînt sigură că voi doi nu ați discutat despre asta.

- Am discutat. Și chiar dacă nu am fi vorbit, eu știu că nu mă poți suferi. Nu reușești să te ascunzi prea bine, Zee.

362

{ Imaginea din oglindă

Zee zîmbi, dar era un zîmbet trist.

- Ai fi uimită dacă ai ști cît de bine ascund ceea ce știu și simt. Sînt expertă, Carole. Își reveni repede și adăugă înghețat: Ai făcut eforturi să-ți răscumperi greșelile. Nelson este încîntat. Eu nu sînt.

- De ce? Știu cît de mult dorești ca Țațe să fie fericit.

- Exact. Și nu va fi niciodată fericit atîta timp cît va fi în ghearele tale. Vezi tu, Carole, eu știu că toată dragostea ta nu este decît o mașinație. Prefăcătorie, la fel ca și tine.

Zee văzu cu satisfacție cum fața ei devine palidă. Abia vorbea.

- Prefăcătorie? Ce vrei să spui?

- Imediat după ce v-ați căsătorit, cînd am început să observ răceala dintre voi, am angajat un detectiv particular. A fost cea mai umilitoare experiență din viața mea. Dar am făcut-o pentru a- mi proteja fiul. Omul îmi repugna, dar a făcut o treabă excelentă. Probabil că ghicești că mi-a dat tot portofoliul pe care l-ai avut înainte de a te căsători.

Zee simțea cum îi zvîcnește sîngele. Trupul ei mic tremura de ură împotriva acestei femei care, cu răceala unui agent KGB, s-a strecurat în familia ei și I-a amețit pe Țațe.

- Nu cred că este necesar să-ți prezint toate detaliile acestui dosar. Nu cred că omite ceva. Dar vreau să știi că subliniază perioada cînd ai toșt dansatoare de cabaret, și toate celelalte meserii. Numeroasele tale nume de scenă sînt deosebit de colorate. Detectivul meu s-a oprit doar atunci cînd a descoperit numele primit la naștere care, oricum, nu este important.

Carole arăta rău. Nu putea înghiți. Erau numai ele

Sandra Brown

două. Secretara plecase la masă.

- Știe cineva de acest dosar? Țațe știe?

- Nimeni, deși am fost de multe ori tentată să i-l arăt - chiar și recent, când am văzut că se îndrăgostește din nou de tine.

Carole inspiră din nou adînc.

- Se îndrăgostește?

- Spre dezamăgirea mea profundă. Oricum, este vrăjit. Probabil că se îndrăgostește de noua Carole, care a apărut după accidentul de avion. Poate că ar trebui să te numești Phoenix, pentru că te-ai ridicat din propria-ți cenușă. Ești o femeie extrem de inteligentă. Te-ai transformat dintr-o dansatoare dezgustătoare de cabaret într-o doamnă încîntătoare, destul de bine pentru o soție de senator. Remarcabil. Probabil că ai plănuit totul foarte mult și foarte bine. Chiar și prenumele cu tentă spaniolă este delicat. Avantajos pentru soția unui om politic. Dar schimbările cele mai recente sînt cele mai de neînțeles pentru mine. Pentru că pari să crezi în tine. Aș putea crede că ești cinstită, dacă nu te-aș compara cu ce-ai fost înainte. Felul în care te porți cu Mandy și cu Tate...-Zee clătină din cap neîncrezătoare. Nimeni nu se poate schimba radical, Carole, indiferent cît este de inteligent.

- De unde știi că nu m-am schimbat din dragoste pentru Țațe? Încerc să fiu ceea ce vrea el.

Aruncîndu-i o ultimă privire veninoasă, bătrîna o dădu deoparte și se îndreptă spre ușă.

- Știu, așa cum știu care este numele meu, că tu *nu* ești ceea ce dorești să credem noi că ești.

- Cînd mă vei deconspira?

- Niciodată. Carole tresări surprinsă. Atîta vreme cît Țațe va fi fericit și mulțumit cu tine, nu-l voi

Imaginea din oglindă

dezamăgi. Dosarul va fi secretul nostru. Dar, îndrăznește să-l rănești din nou, Carole, și poți fi sigură că te voi distruge.

- Nu poți face asta, fără să-l distrugi și pe Țațe.

- Nu intenționez să fac o dezvăluire publică. Nu trebuie decît să-i arăt dosarul lui Țațe. Nu va permite prezența unei tîrfe, chiar și una reformată, în preajma copilului său. Și pentru mine este de nesuportat, dar eu nu am de ales. Foarte rar avem de ales în viață.

O expresie de disperare invada fața Carolei. O prinse de mîină pe Zee.

- Nu-i poți spune lui Țațe, te rog, Zee, nu poți face ' asta. Îl vei ucide.

- Este singurul motiv pentru care am tăcut pînă acum, spuse Zee eliberîndu-și mîna. Dar, crede-mă, Carole, dacă va fi necesar, mai bine vom trece un scandal de scurt timp, decît să-l văd suferind tot restul vieții. Sînt sigură că vei căuta dosarul și vei încerca să-l distrugi. Nu te deranja, mai am unul într-un seif particular. Numai eu am acces acolo, iar în caz că eu mor, numai Țațe.

Avery descuie ușa de la intrare și intră în casă.

- Mona? Mandy?

Le găsi în bucătărie, îmbrățișa copilul, îi era frig. Tot drumul de la Sân Antonio a condus cu geamul mașinii lăsat, îi ardea fața după întîlnirea cu Zee. Aerul rece i-a alungat greața care a cuprins-o cînd a auzit povestea Carolei Navarro.

- E bună supa, scumpo?

- Hmmm.
365 V

Sandra Brown

- Nu am așteptat pe nimeni la masă, doamnă Rutledge, dar dacă doriți vă servesc imediat ceva.

- Nu, mulțumesc, Mona, nu mi-e foame. Dezbrăcă haina și o lăasă pe scaun. Dar aș bea un ceai, dacă nu te deranjez.

Își frîngea nervoasă mâinile, în timp ce menajera îi aducea cana cu ceai fierbinte.

- Nu vă simțiți bine, doamnă Rutledge? Sînteți îmbujorată.

- Mă simt bine. Mi-e doar frig. Mandy, termină salata de fructe și o să-ți citesc o poveste înainte de a adormi.

Încerca să răspundă sporovăielilor copilului, care făcea progrese evidente, dar mintea i se întorcea la Zee și la îngrozitoarele informații despre Carole,

- Gata? Întrebă inspectînd castronul fetiței, își termină și ea ceaiul și urcară împreună în dormitor. O ajută pe fetiță să se dezbrace, o urcă în pat și o acoperi. Se așeză lîngă ea cu o carte de povești în brațe.

Și tatăl ei îi citea dintr-o carte asemănătoare, cînd era copil. Avea ilustrații frumoase, avea eroi care făceau lucruri incredibile, își cercetă amintirile. Erau mai pregnante cele cînd tatăl ei era acasă, în povești binele învinge întotdeauna răul. Poate că de aceea se numeau povești.

Cînd Mandy adormi, Avery se dădu încetișor jos din pat și ieși din cameră în vîrfurile picioarelor.

Nu era nimeni acasă. Avery se îndreptă în vîrfurile degetelor spre aripa casei .ochită de Nelson și Zee. Nu mai cîntări dacă este bine sau rău ceea ce făcea. Era o violare intolerabilă a intimității, care n-ici nu i-ar fi trecut prin cap în alte ocazii. Totuși, în situația dată...

Localiza dormitorul lor fără probleme. O cameră

V

Imaginea din oglindă

foarte plăcută, umbrită de draperiile care opreau lumina soarelui de toamnă.

De ce ar păstra Zee asemenea documente într-un simplu birou? De ce nu? Părea inocent. Cine ar fi îndrăznit să cotrobăie? Nelson avea alte probleme.

Avery luă o pilă de unghii de pe măsuța de toaletă și forță broasca minusculă. Nici nu îndrăznea să-și ia măsuri de precauție. Zee se aștepta ca ea să-l caute.

În cîteva secunde broasca cedă. Avery deschise sertarul. Erau cîteva cutii cu inițialele lui Zee, o biblie, o mapă neagră cu numele lui Jack pe ea și una cu numele lui Țațe.

Dosarul era în fundul sertarului. Avery îl luă și îl deschise.

Cinci minute mai tîrziu părăsea camera palidă și tremurînd, îi era rău. Se grăbi spre camera ei și încuie ușa. Se rezemă de ea respirînd cu greu.

Țațe! Oh, Țațe! Dacă va vedea vreodată conținutul revoltător al dosarului...

Trebuia să facă o baie. Repede. Imediat.

Aruncă pantofii din picioare, trase puloverul peste cap și deschise ușa la baie.

Începu să urle.

Imaginea era grotescă. Își acoperi gura, pentru a opri sunetele. Cînd a deschis ușa băii, posterul electorală început să se legene ca un corp uman într-o spînzurătoare.

Cu cerneală roșie, o gaură de glonț era desenată în fruntea lui Țațe, contrastînd hidos cu zîmbetul de pe fața lui. Cu litere mari era scris: "Ziua Alegerilor!"

Avery se legănă spre cadă și vomită.

Sandra Brown

Era îngrozitor, înfiorător!

Avery stătea aplecată peste un pahar cu whisky, pe care Irish o obligase să-l ia pentru a se calma. Prima gură a stîrnit un adevărat vulcan în stomacul ei nemîncat. Ținea paharul în mîină pentru că avea nevoie să se sprijine de ceva.

- Toată treaba asta este extrem de urîtă, declară gazda ei irascibilă. Am știut de la început. Nu te-am avertizat? Nu?

- Și ce dacă! Ai avertizat-o! Gata, nu mai lătra la ea!

- Cine ți-a cerut părerea? Îl înfruntă Irish furios pe Van, care fuma neliniștit.

- Avery. M-a sunat să mă roage să vin aici. Și am venit.

- Nu vreți, vă rog, să încetați? strigă Avery. Van, te rog s-jinge treaba aia, îmi face rău mirosul.

Își mușca unghiile, gîndindu-se parcă dacă să vomite din nou sau nu.

- Posterul m-a înfricoșat. Chiar vrea să o facă. Am știut tot timpul. Dar acum...

- Cine este Avery?

- Nu știu, clătină ea din cap disperată. Oricare dintre ei. *Nu știu!*

- Cine poate intra în camera ta?

- Astăzi de dimineață și înainte de a mă întoarce din oraș, oricine putea intra în camera mea. Toți vin și pleacă. Este o foiala continuă.

∟ 368)-----

Imaginea din oglindă

- De unde știi că nu te-a urmărit cineva? -*M-am uitat tot timpul în oglinda retrovizoare. Am

ocolit de cîteva ori. Și pe urmă, nu era nimeni acasă cînd am plecat.

- Nu ai aflat nimic din dosar? Avery ridică neputincioasă din umeri.

- Este ciudată bătrîină.

- De ce spui asta?

- O am pe multe casete. Zîmbește, face din mîină mulțimii, dar să mă ia naiba dacă eu cred că este așa de fericită, cum pare.

- Știi ce vrei să spui. Este foarte închisă. Nu prea vorbește. Cel puțin, pînă astăzi.

- Spune-ne ceva despre Carole Navarro, spuse Irish. Este mai aproape de subiect decît Zee.

- Carole, sau cum o fi chemînd-o, a fost o tîrfă ordinară. A dansat goală în baruri de noapte, sub tot felul de nume, A fost arestată o dată pentru ofense publice și altă dată pentru prostituție, dar cazurile s-au mușamalizat.

- Ești sigură?

- Dosarul este concret. După informații am reușit să-mi dau seama de cîteva localuri în care a practicat Carole.

- Cînd ai făcut asta?

- Înainte de a veni aici. Am vorbit chiar și cu oameni care au cunoscut-o, cu foști colegi de-ai ei.

- Te-au luat drept ea? Întrebă Van.

Toți. Dar m-am dat drept o verișoară îndepărtată.

- Ce ți-au spus?

- A avut mai multe aventuri. Nimeni nu știe ce s-a petrecut cu ea. O colegă, căreia i-am dat douăzeci de dolari, fni-a spus că i- a mărturisit că va renunța la

Sandra Brown

viața de noapte, va merge la școală și se va schimba. Atît și-a amintit. Niciodată nu a mai văzut-o.

- Sînt convins că această Carole a trebuit să suporte o transformare radicală pentru a intra la firma de avocați a lui Rutledge. Apoi, pasul următor a fost căsătoria cu

Țațe. Irish, îți amintești filmul meu despre prostituate?

- Da, cel filmat la Detroit.

- Profilul personalității acelor femei i se potrivește perfect. Marea majoritate pretind că urăsc bărbații. Vedeți cum s-a purtat cu Jack? A flirtat cu el pînă la punctul de a-i distruge căsnicia, dar am impresia că nu a mers mai departe. Asta se numește răutate.

- Nu-i era teamă că o va prinde cineva? Și Avery se gîndise la asta.

- Nu înțelegeți că tocmai aici este problema? Țațe ar fi fost cu-adevărat umilit dacă ar fi aflat cine a fost ea.

- Prost trebuie să mai fie, murmură Van. Să pice orbește în mîinile ei.

- Nu înțelegi cum a programat totul, spuse Avery sărind în apărarea lui Țațe. A devenit ceea ce-și dorea el. L-a prins în cursă. Era sexy. Dar, mai mult decît atît, cineva apropiat lui Țațe a știut cum să tragă sforile.

- Același care vrea să-l omoare?

- Exact! Probabil că a simțit, la fel ca și Zee, că este o oportunistă.

- Dar cînd i-a făcut propunerea să participe la complot, ea de ce nu l-a anunțat pe Țațe?

- Nu știu. Poate că o atrăgea mai mult perspectiva de a fi văduvă, decît aceea de a fi soție de senator.

- Același statut, dar în lipsa unui soț incomod, comentă Irish.

Imaginea din oglindă -

- Și totuși, nu putea fi sigură că Țațe va cîștiga alegerile! Poate că complicele ei a stimulat-o financiar. Un lucru este sigur. Imediat după căsătorie, sarcina ei a fost se l facă nenorocit. Și s-a achitat de sarcină.

- Dar *de ce* să dorească cineva să-l vadă nenorocit? Întrebă Irish. Ajungem mereu aici.

- Nu știu. Mi-aș dori să știu. Vocea lui Avery era plină de disperare.

- Ce ai înțeles tu din ultimul mesaj?

- Mi se pare evident că vor acționa în ziua alegerilor. Probabil că vor folosi o armă. Irish era nesigur.

- Nu știu, și, nbolistica pare puțin cam prea evidentă.

- Poate este neliniștit pentru că este prea tîrziu să mai renunțe. Prea este totul pus la punct.

- Ce știi de Păr Alb?

- Nu a mai apărut.

Mesajul din ochii lui Van era prea evident, ca Irish să nu-l observe.

- Ce știji voi și mie nu-mi spuneți?

- Ei, Van crede că omul mă urmărește pe mine și nu pe Țațe.

Irish îl privi tăios pe fotograf.

- Ce motive ai să crezi asta?

- O simplă idee. Cam îndrăzneată, dar...

- În toate casetele, am văzut că se uită la Țațe, spuse ea împăciuitor.

- E greu de spus. Tu ești mereu lîngă Țațe.

- Avery, Irish îi prinse mîinile în palme., trebuie să anunți autoritățile.

-EU..;

- Ascultă-mă. Taci și ascultă-mă. Ai intrat în

Sandra Brown

mocirlă pînă peste cap. Știu de ce ai făcut-o. A fost o idee grozavă - șansa unei vieți de a te consacra. Dar ți-a scăpat din mînă, te depășește. Viața ta este în pericol. Dacă nu te oprești aici și viața lui Rutledge este în pericol. Și a copilului. Pentru că

fata părea să recepteze argumentele, Irish continuă: Hai să sunăm la FBI.

- Biroul Federal? întrebă Van.

- Am un prieten acolo, continuă Irish ignorându-l pe Van. De obicei lucrează acoperit în Mexic. Nu este zonajui aici, dar ne poate sfătui ce să facem.

încă înainte de a termina Irish, Avery scutură violent din cap.

- Irish, nu putem. Nu înțelegi? Dacă știe FBI-ul, atunci va trebui să știe toată lumea. Nu crezi că va stârni suspiciuni o gardă de corp înarmată pînă-n dinți? Va trebui să scoatem totul la lumină.

- Nu-asta-i motivul, țipă el supărat. Nu vrei să afle Rutledge. Și nu vrei să afle pentru că nu vrei să renunți la locșorul călduț pe care îl ai în patul lui.

- Nu-i adevărat, strigă și ea. Autoritățile îl pot apăra de oamenii din afara familiei lui, dar nu-l pot apăra de membrii familiei. Iar noi știm că omul care vrea să-l omoare este din interior, cineva care pretinde că îl iubește. Nu-l putem preveni pe Țațe despre pericol, fără să-l prevenim și pe celălalt. Pe urmă, dacă spui autorităților povestea asta, te vor crede nebun sau nu te vor crede deloc, în ipoteza că te vor crede totuși, gîndește-te ce voi păți eu.

- Ce-ți vor face? întrebă Van.

- Nu știi exact, dar pînă se vor gîndi ei ce.să facă cu mine, Țațe va fi expus și foarte vulnerabil.

; Și atunci ce vrei să faci?

își acoperi fața cu palmele și începu să plîngă.

\

Imaginea din oglindă

- Nu știi.

Van se ridică și își luă jacheta de piele.

- Eu trebuie să hoinăresc puțin.

- Să hoinărești?

Van răspunse întrebării lui Irish cu o indiferentă strîngere din umeri.

- Am "căutat prin casetele mele.

- Ce ai căutat?

- Lucrez la o ipoteză.

Avery îi strînse mîna cu căldură.

- Mulțumesc pentru tot, Van. Dacă vezi sau auzi...

- Te anunț.

- Mai ai cheia de la cutia poștală? îl întrebă Irish.

- Da, ai nevoie de ea? Ne vedem în fiecare zi, cînd sînt în oraș.

- Dar poate că trebuie să trimiți ceva, cînd nu ești în oraș - ceva ce nu poți trimite la ferma Rutledge.

- Am înțeles, la revedere.

- Cap de narcoman. Mi-aș fi dorit un aliat mai de nădejde.

- Nu-l îndepărta. Și el este în pericol, dar este de neprețuit. Mi-a fost prieten și numai Dumnezeu știe cîtă nevoie am avut de prieteni.

își privi ceasul - cel dăruit de Țațe.

- Trebuie să plec, este tîrziu. Țațe .pune întrebări cînd ajung tîrziu și nu mai am scuze plauzibile. Cîte cumpărături poate face o femeie? încercarea firavă de a glumi eşua lamentabil.

Irisji o îmbrățișă. O mîngîia stîngaci.

- îl iubești - nici măcar nu intona întrebarea. Dumnezeule, de ce trebuie să fie toate atît de complicate?

- îl iubesc atît de mult, încît sufăr pentru el, Irish. Ce mă fac? Nu-i pot spune, nu-l

pot apăra.

Sandra Brown

j

- Dacă ar ști Rosemary, mi-ar rupe gâtul cu mâna ei. Cum să te las în continuare în situația aceasta periculoasă?
  - Probabil că da, rîse Avery în cămașa udă de lacrimi. Și-a pus toată încrederea în tine cînd m-a lăsat în grija ta.
  - De data asta o dezamăgesc. O strînse cu putere la piept. Mi-e frică pentru tine, Avery.
  - Astăzi, după ce am văzut posterul însîngerat, și mie îmi este frică, încă mă mai consideră aliat. Să mă ajute Dumnezeu, dacă va descoperi adevărul.
  - Nu vrei să te răzgîndești și să anunți autoritățile?
  - Nu încă. Nu pînă cînd îl voi putea arăta acuzator - "El este".
- Irish se îndepărtă și o prinse de bărbie.
- Atunci ar putea fi prea tîrziu.

Nu era nevoie să-i mai spună. Știa deja. Deja poate că era prea tîrziu pentru a-și mai salva cariera, pentru viitorul ei lîngă Țațe, dar trebuia să *încearcă!* îl mai îmbrățișa o dată pe Irishh îi ură noapte bună și ieși în întunericul nopții.

Era atît de întuneric, încît nici unul dintre ei nju observă mașina parcată la distanță de o jumătate de bloc.

----- (374

Imaginea din oglindă

Cală¹ <ria spontană la Houston la întrunirea cu polițiștii a ners extrem de bine pentru Țațe. În fiecare zi recupera diferența care exista între el și senatorul Dekker. Dekker, simțind presiunile, a început să scoată la suprafață discursuri murdare arătînd cît de periculos este "liberalul Țațe".

Ar fi fost cel mai potrivit moment pentru el să folosească povestea avortului Carolei Rutledge. Ar fi aruncat în aer toată campania. Dar tactica folosită de Eddy a fost eficientă. Era evident că Dekker nu știa nimic. Totuși Dekker avea suportul președintelui care făcea campanie prezidențială. După o călătorie epuizantă în șapte orașe, toată echipa Rutledge era optimistă. Chiar dacă Dekker avea o marjă de procente înaintea lui Țațe, oricînd avantajul îl putea părăsi. Optimismul a atins punctul culminant cînd Țațe a cîștigat primarele. Toată lumea radia.

Cu excepția lui Francy.

Ea se plimba de colo-colo, la cartierul general, și strica atmosfera urmărind toate mișcărilor lui Eddy cu o ciudă nedisimulată.

Nu au mai fost împreună de mai bine de o săptămînă. El o privea, dar nu o vedea. De cîte ori ea își înghițea mîndria și se apropia de el, el nu făcea decît să-i mai, dea cîteva sarcini. A stat chiar și la telefon. Singurul motiv pentru care a acceptat să facă aceste lucruri era dorința de a nu-l scăpa pe Eddy din

-----C 375 H-----

Sandra Brown

ochi. El era într-o mișcare continuă. Părea că este la limita subzistenței trăind cu cafea, apă minerală și sandvișuri. Era primul care sosea dimineața și ultimul care pleca noaptea, dacă pleca.

În duminica dinaintea alegerilor, familia Rutledge s-a mutat la Palacio Del Rio, un hotel imens din Sîn Antonio. De acolo aveau să urmărească 1 ață cursa electorală. Rudele apropiate ale lui Țațe au primit Apartamentul Imperial de la etajul douăzeci și unu. Ceilalți au primit camere în apropiere. S-au instalat telefoane, gărzi de protecție la lifturi, mai mult pentru a proteja liniștea candidatului, decît pe

candidatul însuși. La mezanin, muncitorii pregăteau sala de recepție. Pe un perete era un poster al lui Țațe de două ori mărimea lui naturală.

În acea după-amiază de duminică, în agitația generală provocată de foiala angajaților hotelului, meticuloșii reporteri de televiziune și instalatorii de telefoane, Eddy făcea eforturi deosebite să se facă auzit.

- De la Longview vei zbura la Texarkana, petreci o oră și jumătate acolo, apoi pleci la Wichita Falls, Abilene, apoi acasă. Ar trebui să sosești...

- Tați?

- Pentru Dumnezeu, tați! exclamă Eddy deranjat.

- Șșt, Mandy. Țațe duse un deget la buze. Ținea fetița în brațe, dar aceasta își pierduse răbdarea.

- Mă ascuți?

- Te ascult, Eddy. Mai sînt banane în coș?

- Dumnezeule, strigă Eddy. Mai ai două zile pînă la alegeri și tu te gîndești la -banane. Ești al naibii de calm.

Țațe luă calm banana întinsă de soția sa, o coji și

-(. 376

Imaginea din oglindă

i-o întinse lui Mandy.

- Ești prea încordat, Eddy. Relaxează-te. Ne înnebunești pe toți.

- Amin, spuse Franci posomorită din fotoliul din care privise un film la televizor.

- După ce o să cîștigi, am să mă relaxez. Nici nu mai știu unde am rămas. Aha, ajungi aici la Sân Antonio mîine seară, în jur de 7,30. Voi pregăti o masă în restaurant pentru toată familia. Apoi te retragi pentru odihnă.

- Nu trebuie să mă spăl pe dinți mai întîi? Adică înainte de a mă culca?

Toată lumea rîse, numai Eddy nu gustă gluma.

- Marți dimineața vom merge împreună la secțiile de votare.

Țațe luă coaja de banană de la Mandy și o șterse pe mîini.

- Voi cîștiga.

- Nu fi prea încrezător, încă mai ai două puncte în urma lui Dekker.

- Și totuși, amintește-ți de unde am plecat. Voi cîștiga.

Ședința se termină în această notă optimistă. Nelson și Zee s-au retras pentru odihnă. Țațe trebuia să lucreze la un discurs. Dorothy Rae l-a convins pe Jack să o însoțească la plimbare.

Franci așteptă pînă plecară toți, apoi îl urmă pe Eddy în camera lui. După ce bătu ușor, auzi:

- Cine este? -Eu.

El deschise ușa, îi întoarse spatele și se îndreptă spre dulap de unde scoase b cămașă curată. Franci închise ușa și puse siguranța.

- De ce nu lași cămașa? spuse ea sugestiv.

Sandra Brown

- Nu cred că va fi prea plăcut să mă arăt la cartierul general fără cămașă.

- Acolo pleci acum?

- Exact.

- Dar este duminică.

- Să nu-mi spui că ai început să fii pioasă de ziua' Domnului.

- Ca și tine, am fost azi la biserică.

- Și pentru același motiv. Pentru că am spus tuturor că trebuie să mergeți. Nu ai văzut aparatele de filmat pe Țațe?

- Și eu m-am rugat. -Ah, sigur.
  - M-am rugat să nu mori, spuse ea cu pasiune.
- El rîse distrat. Cînd încercă să-și bage cămașa în pantaloni, Francy încercă să-l oprească.
- Eddy, nu am venit aici să mă cert cu tine. Vreau să fiu cu tine.
  - Atunci vino cu mine la cartierul general. Sînt sigur că vom avea multă treabă.
  - Nu la treabă mă gîndeam eu.
  - îmi pare rău, pînă la alegeri numai asta este pe agendă.
  - De cîteva săptămîni mă eviți, spuse ea cu mîinile în șolduri. Ce-i cu tine?_A
  - Mă mai întrebi? încerc să-l fac pe unchiul tău alesul Congresului.
  - Să-l ia dracu'-de Congres.
  - Știu ce e în capul tău. Acum, Fancy, te rog să mă scuzi.
- Se îndreptă spre ușă, iar ea încercă să-l oprească rugîndu-l:
- Te rog, Eddy. Mai stai puțin. Putem bea o bere. Hai să facem dragoste.

Imaginea din oglindă

- Dragoste? spuse el disprețuitor. O îndepărtă din calea lui.
- Francy, numai la asta te gîndești. Descarcă-te în altă parte, în momentul acesta am altceva de făcut.

Francy privea uluită ușa închisă. Luă o scrumieră care era la îndemîină și o aruncă furioasă. Niciodată nu a fost atît de categoric refuzată. Nimeni, dar absolut nimeni, nu o refuza pe Francy Rutledge cînd ea avea chef. Ieși furioasă din camera lui Eddy, intră în camera ei și își trase niște pantaloni și o bluză și plecă de la hotel cu Mustangul ei.

Să fie al naibii dacă se va opri să-și trăiască viața numai din cauza acestor alegeri.

- Eu sînt. S-a întîmplat ceva?
- Bună, Irish, spuse Van frecîndu-se la ochi și concentrîndu-se asupra receptorului. Abia am venit. Rutledge a vorbit la biserică astă seară.
- Știu, cum a mers?
- Le-a plăcut.
- A fost și Avery?
- Toată lumea, în afară de Francy,
- A reușit Avery să vorbească cu tine?
- Nu, erau foarte mulți oameni în jurul lor.
- Dar tipul cu părul alb a apărut?

Van cîntări în gînd dacă este bine să spună adevărul.

- A fost. Irish înjură.
- A ieșit în evidență în mulțime?
- Era afară, îngheșuindu-se în grupul de reporteri.

Imaginea din oglindă

- S-a dat reporter? -Da.
- Ai ajuns lîngă el?
- Slab, înalt, față rea.
- Rea?
- Împietrită.
- Față de criminal?
- Doar supoziții.
- Da, dar nu îmi place, Van. Poate că ar trebui să chemăm noi FBI și să nu-i spunem nimic lui Avery.
- N-o să te ierte niciodată.

- Dar va avea șanse să trăiască.

Cei doi bărbați au tăcut câteva clipe pierduți în propriile gânduri cîntărind posibilități și opțiuni.

- Mîine stai pe aproape. Nu mergi după Rutledge.

- Și eu m-am gîndit la asta. Voi fi la aeroport mîine seară cînd se va întoarce, au anunțat pe la 7,30.

- Bine. Încearcă să vorbești și cu Avery. Mi-a spus că îi este greu să vorbească de la hotel.

-Bine. .!-

- În dimineața votului vino mai întîi la studio. Apoi am să te trimit la Palacio Del Rio. Vreau să stai lipit de Avery. Dacă vezi ceva suspect, *orice*, renunți la argumentele ei și chemi poliția.

- Irish, eu nu sînt prost.

- Și pentru că ai mîine o zi liberă, amenință Irish, mai las-o naibii de iarbă, măcar o zi.

- Îți promit. Am multă treabă.

- Da? Ce?

- Tot mai revăd casete.

- Mi-ai mai spus. Ce cauți?

- Am să te anunț imed-iat ce o să găsesc ceea ce caut.

Și-au luat rămas bun. Van se duse-spre baie, apoi

se răzgîndi și se întoarse la aparatul video. Mai erau multe casete de vizionat.

Gîsca sălbatecă pe care o vîna el nici măcar nu avea identitate. Așa cum i-a spus și lui Irish, nu va ști decît atunci cînd o va vedea. Probabil că își pierdea timpul. A fost prost să înceapă o asemenea jnuncă titanică. Va fi și mai prost dacă o va termina. Și totuși, luă un pahar de băutură și introduse o casetă în aparat.

Irish se strîmbă la sticla de medicamente. Se cutremură numai la gustul amar pe care deja îl simțea în gură. În ultima vreme lua medicamente. Avery nu știa. Nu știa nimeni. Nu- a bătut toba că este grav bolnav de inimă, pentru că nu dorea să se pensioneze decît cu un salariu bun.

Îi cunoștea foarte bine pe șefii lui. Lipsiți de suflet. Dacă ar ști, l-ar înlocui imediat cu un tînăr. Nu dădeau doi bani .pe bătrînul care a muncit toată viața pentru ei.

Întotdeauna așteptau știri dramatice pentru că se vindea bine timpul de reclamă sponsorului, dar nu vedeau oamenii și ce reprezintă ei. Se ocupau doar de partea sterilă. Irish nu dorea decît să fie respectat pentru ceea ce a făcut.

Se hotărî, deschise capacul sticlei de antacid. Stinse lumina și intră în dormitor. Se așeză pe marginea patului și fixă ceasul. Era rutină. Tot rutină era și șiragul de mătănii pe care îl mîngîia acum. Nu a fost niciodată la biserică. Rugăciunile sale erau rituale, în seara aceasta se rugă din suflet pentru Țațe

Rutledge și fiica sa. Se rugă pentru viața lui Avery, rugîndu-l pe Dumnezeu să o apere.

Așa cum făcea în fiecare noapte, ultima rugăciune era pentru sufletul lui Rosemary Daniels, pentru ca Dumnezeu să-l ierte că a iubit-o, că a iubit soția altui bărbat.

Imaginea din oglindă

Țațe deschise ușa apartamentului și îi privi curios pe cei trei bărbați din cameră.

- Ce se întîmplă?

- Domnule Rutledge, scuzați-ne că vă deranjăm, spuse un polițist în uniformă. O cunoașteți pe această tînă'ra?

- Țațe? Avery se apropiase de el. Cine...? *Francy?* Expresia de pe fața fetei era mohorîță. Un polițist

o ținea brutal de braț. Ea stătea rezemată de el, evident intoxicată.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Eddy apropiindu-se. Dumnezeule, exclamă cu dezgust.
- Vrei să le spui cine sînt și să mă lase dracului în pace? îi ceru F/ancy bățaios.
- Este nepoata mea, îi informă Țațe pe polițiști. Se numește Francine Rutledge.
- Am văzut permisul de conducere, dar trebuia să ne convingem că vă este rudă.
- A fost necesar să o aduceți sub escortă?
- Ori așa, ori la închisoare, domnule Rutledge.
- Sub ce acuzație? întrebă Avery.
- Viteză excesivă, consum de băuturi. Conducea cu 110 la oră.
- 120, îi corectă Francy obraznică.
- Vă mulțumesc, domnilor, că ați adus-o în siguranță acasă.

Francy se eliberă din mîna polițistului

- Da, mulțumesc.

Sandra Brown

întrebă

- Cît ne va costa să ținem secretul? Eddy pe polițiști.
  - Și noi ne-am gîndit că nu aveți nevoie de publicitate nefavorabilă.
  - Apreciez foarte mult aceasta.
  - După discursul de la Houston în fața forțelor de ordine, ne-am gîndit că vă putem face un mic serviciu.
  - Mulțumesc foarte mult.
  - Noroc în alegeri, domnule Rutledge.
- Avery închise ușa în urma lor. Ceilalți dormeau. O tăcere încărcată inundă camera.
- Francy, unde ai fost? o întrebă Avery blînd. Fata ridică mîinile și făcu o piruetă.
  - Am dansat. M-am distrat. Sigur, voi nu vă mai gîndiți la asta pentru că sînteți atît de bolnavi, atît de corecți, atît de...
  - Proasto, se răsti Eddy. îi dădu o palmă și o trimise pe covor.
  - Francy! Avery se ghemui imediat lîngă fata uluită. Picături de sînge îi curgeau din gură.
  - Eddy, ce dracu' se întîmplă cu tine? întrebă Țațe rece.

Eddy îl împinse pe Țațe și se apropie de Francy amenințător.

- Vrei să strici totul? Știi ce s-ar fi întîmplat dacă polițiștii nu erau de treabă? Puteam ruina alegerile.
- Țațe îl prinse de guler și îl împinse înapoi.
- Unde te crezi?
  - A căutat-o cu lumînarea.
  - Nu ești tu îndreptățit să spui asta, tună Țațe. îl

Imaginea din oglindă

împinse puternic spre perete. Eddy își căpătă echilibrul și se repezi la Țațe.

- Terminați, strigă Avery repezindu-se între ei. O să sculați tot hotelul. Și atunci să vezi publicitate!
- Cei doi bărbați se priveau înfierbîntați. Avery se aplecă din nou spre Francy și o ridică. Fata mai era încă amețită dar îi privea cu remușcare. Țațe îi mîngîie obrazul, apoi arată spre Eddy un deget acuzator.
- *Niciodată!* Dar niciodată să nu te mai atingi de un membru al familiei mele.
  - îmi pare rău, Țațe. Eddy redevenise omul de gheață.
  - Aceasta este o parte a vieții mele unde părerile tale nu contează, continuă Țațe furios.
  - Am spus că îmi pare rău. Ce mai pot face?
  - Să nu te mai culci cu ea.

Toți au rămas uluiți. Eddy și Franci nu-și imaginau că Țațe știe. Dar Avery i-a spus cu mult înainte de a-i fi confirmate suspiciunile. Eddy se îndreaptă spre ușă.

- Cred că toți trebuie să ne calmăm.

Avery îl privi cu dragoste pe Țațe. Îl respecta că i-a luat apărarea nepoatei sale. O luă pe fată de după umeri.

- Vino, te duc în camera ta.

Așteptă ca Franci să facă un duș. Când ieși din baie părea un copil inocent.

Ți-am improvisat o pungă de gheață pentru buză.

- Mulțumesc. Te pricepi la asta.

Fata închise ochii și lacrimi mari i se rostogoleau pe obraji.

- Ticălosul, îl urăsc.

- Și eu care credeam că ești convinsă că îl iubești.

Sandra Brown

|

- Sînt convinsă?

- Cred că ți-a plăcut, ideea că ești îndrăgostită. Cît de multe lucruri știi despre Eddy? Foarte puține. Cred că ai vrut să te îndrăgostești de el tocmai pentru că știai că legătura nu are nici o șansă.

- Încerci să mă desparți de el pentru că îl vrei pentru tine.

- Chiar crezi asta?

Fata o privi îndelung. Plîngea din ce în ce mai intens. Lăsă capul rușinată.

- Nu. Toată lumea vede că îl iubești pe unchiul Țațe. Și el te iubește pînă peste urechi, își mușcă buza. Dumnezeu, hohoti ea. De ce nu mă poate și pe mine iubi cineva? Ce nu-i bine la mine? De ce se poartă toată lumea așa cu mine? Parcă aș fi invizibilă. Eddy m-a folosit doar ca să se descarce. Am sperat că o să mă iubească și pentru altceva, decît pentru pat. Trebuia să-mi dau seama.

Avery o luă în brațe. O secundă Franci îi rezistă, apoi o îmbrățișa și plînsese pe umărul mătușii sale. Când plînsul se mai potoli, Avery se desprinsese încet de ea.

- Știi cine trebuie să te ajute? Franci se șterse cu dosul palmei.

- Cine?

- Mama ta.

- Cred că glumești.

- Nu, ai nevoie de ea, Franci. Mai mult decît atît, și ea are nevoie de tine. S-a străduit foarte mult să-și repare greșelile. De ce nu-i dai o șansă?

- Sigur, de ce nu? O pot face să se simtă importantă.

Avery luă telefonul și îi sună. Jack răspunse somnoros.

- Dorothy Rae doarme? Nu ar putea veni puțin la

Imaginea din oglindă

Franci?

- S-a întîmplat ceva?

Avery o privi pe fată și apoi minți. ; Nimic, ceva între femei.

În mai puțin de un minut Dorothy Rae bătu la ușă. Era în cămașă de noapte.

- Ce s-a întîmplat, Carole?

- Intră.

Cînd văzu fața fetei, duse o mînă la inimă.

- Oh, fetița mea! Ce s-a întîmplat?

Franci se înfiora. Un nou val de lacrimi îi umplu ochii, întinse mîinile și cu voce tremurîndă strigă:

- Mami!

- Le-am lăsat plîngînd una în brațele celeilalte, îi povestea Avery lui Țațe cîteva minute mai tîrziu. Este cel mai frumos lucru care s-a întîmplat.
- Nu l-am văzut niciodată pe Eddy atît de descompus.
- Vrea să te vadă ales. Dacă ceva îi stă în cale, explodează.
- Dar să lovească o femeie?
- De cît timp știi tu că se culcă cu Fancy?
- De cîteva săptămîni.
- Ți-a spus el?
- Nu, am intuit.
- Nu i-ai spus nimic?
- Ce să-i spun? Amîndoi sînt oameni mari. Sînt convins ca nu este el primul.
- Cred că nu, oftă Avery. Dar cu toată experiența ei sexuală, Francy este extrem de vulnerabilă. A

r

Sandra Brown

rănit-o.

- Nu mă înțelege greșit. Nu apăr... -Ascultă!

Avery ridică mîna. Se ridicară amîndoi și fugiră spre dormitorul lui Mandy.

Mandy dădea din picioare. Fața ei micuță era contorsionată și udă de transpirație. Plîngea și striga.

- Mami, mami!

Din instinct, Avery se îndreptă spre ea, dar Țațe o opri.

- Stai, poate că acum scapă.

- Oh, nu, Țațe, te rog. -Trebuie. '

Avery se așeză pe o parte a patului, Țațe pe cealaltă. Fiecare suferea pentru coșmarul copilului, sperînd că mintea ei va fi eliberată.

- Nu, nu striga fetița. Mami? Nu o văd pe mami. Nu pot pleca.

Avery îl privea pe Țațe. El își privea împietrit . copilul. Deodată Mandy se ridică. Respira agitat. Avea ochii mari deschiși, dar nu se trezise.

- Mamj! striga ea. Scoate-mă de aici. Mi-e frică. *Scoate-mă de aici.*

Apoi începu să clipească. Se sufoca.

- M-a salvat, șopti ea. Mami m-a salvat. Căzu pe pernă și în momentul acela se trezi. îi privea uluită. Se repezi în brațele lui Avery.

- Mami, m-ai scos. Tu m-ai scos din foc.

Avery o strînse la piept, închise ochii și îi mulțumi lui Dumnezeu. Țațe îi mîngîie un obraz apoi își mîngîie fetița. Mandy îi anunță:

- Mi-e foame, îmi dați niște înghețată?

Rîzînd ușurat, Țațe o luă în brațe și o trecu pe după gît.

Imaginea din oglindă

- Sigur, De care?

Comandă înghețata și îi schimbă hăinuțele ude. Avery o ștergea de transpirație.

- Am avut un coșmar, le spuse Mandy pragmatic. Dar nu-mi mai este teamă pentru că mami m-a salvat.

Înainte să-și termine înghețata i se făcu somn. Au culcat-o și au așteptat să adoarmă. Doctorul Webster a avut dreptate. După ce ieșiră din camera ei, Avery începu să plîngă.

- S-a terminat, murmură Țațe. De acum o să fie bine. De ce plîngi?

- Sînt epuizată, mărturisi ea blînd. Am să fac o baie fierbinte. Ziua de astăzi a fost cît

douăzeci de ani.

Țațe nu avea de unde să știe că Avery a fost tot timpul încordată în biserică, așteptînd un atac cînd l-a văzut pe bărbatul cu părul alb..

Cînd ieși din baie, după o jumătate de oră, îi oferi soțului tentația trupului care se contura prin cămașa de noapte.

.. Tot obosită?

În cameră era întuneric.

- Nu atît de mult. Nu dacă te gîndești și la altceva.

- Mă gîndesc să fac dragoste cu soția mea. Adică nu sex cu femeia cu care sînt însurat, ci *dragoste cu soția mea*.

O apropie de el. Avery simți o diferență în sărutul lui. Era mai personal, rmai intim.

- Niciodată nu am crezut că o să te pot iubi din nou. Dar după tot ce ai făcut pentru Mandy și pentru mine, să fiu al naibii dacă nu te iubesc mai mult ca oricînd.

După ce au terminat, au rămas relaxați dar emanînd căldură. S-au sărutat îndelung.

SandraBrown

Apoi s-au culcat.

Imaginea din oglindă

Avery s-a trezit înaintea lui Țațe. În dimineața aceea trebuiau să plece foarte devreme. A coborît din pat și l-a privit cu dragoste. Era frumos în somn. Oftă amintindu-și cu plăcere noaptea trecută și intră în baie.

Robinetele scîrțîiră. Avery tresări. Țațe avea nevoie de odihnă. Ziua era foarte încărcată. Va petrece multe ore în avion, va ține discursuri, va cere voturi.

Era ziua dinaintea alegerilor. Era vitală pentru oricine. Acum se mai puteau răzgîndi oamenii. Se cufundă cu plăcere în apa fierbinte, încă zîmbea amintirilor cînd draperia a fost trasă brusc.

- Țațe!

- Bună dimineața.

- Ce...

- M-avgîndit să facem dușul împreună, îi zîmbi șiret.. Scutim timp, scutim hotelul de consum de apă.

Avery stătea stînjinită de goliciunea ei. Era palidă. Buzele îi erau albastre. Tremura. Uluit, Țațe lăsă capul într-o parte.

- Parcă ai văzut o stafie. Te-am speriat?

Ea înghiți în sec. Deschise gura dar nu reuși să articuleze nimic.

- Carole? Ce s-a întîmplat?

El o privi intens. Trecu în revistă trupul gol. Inima ei tremura. El remarcă cicatricea de la operația de apendicită. Avery știa de mult că nu existau astfel de j operații la Carole.

- Carole? Vocea lui se făcea ecoul mistificării. Avery încercă să se acopere cu o mînă și întinse

rugător pe cealaltă. -Țațe, eu... Tăios ca lama unui cuțit, ochii lui se lipiră de ai ei.

- Tu nu ești Carole!

Vorbise calm, dar creierul îi era străbătut de gînduri conflictuale. Cînd adevărul îl lovi, repetă accentuat:

- Tu nu ești Carole!

O prinse de încheietura mîinii și o scoase de sub duș. Ea strigă de durere. -Te rog, Țațe... El o fixă de perete cu rîna strînsă în gîtul ei.

- Cine naiba ești? Unde este soția mea? *Cine ești?*

- Nu striga, șopti ea. O trezești pe Mandy.

- Vorbește, luată-ar dracu'! Cine ești? Tremura atât de rău încît abia putea vorbi.
- Avery Daniels. -Avery Daniels? Re...?
- Unde este Carole? Ce...?
- Carole a murit în accident, Țațe. Eu am supraviețuit. Am fost confundate pentru că am schimbat locurile în avion. Cînd am ieșit din flăcări am luat-o pe Mandy, ei au crezut că...
- O prinse de cap cu amîndouă mîinile.
- Carole *a murit?*
- Da, îmi pare rău.
- În accident? Vrei să spui că tu... tot acest timp...?
- Ea îi confirmă din priviri.
- I se rupea inima văzînd cum face/eforturi să

Imaginea din oglindă

întelege ceea ce era de neînțeles. Treptat slăbi strînsoarea și se îndepărtă de ea. Ea luă în grabă halatul de baie și se acoperi. Tăcerea era de nesuportat. Aerul era încărcat de uimire și suspiciuine. În această tăcere el aruncă o întrebare simplă:

- De ce?

Ziua socotelilor sosise. Știa că va veni. Nu sperase că va fi chiar astăzi. Nu era pregătită.

- Este complicat.

- Nu-mi începe cu treburi din astea, spuse el înghețat. Povestește-mi acum, înainte de a chema poliția.

- Nu știu cum și unde s-a făcut prima încurcătură, începu ea înfrigurată. M-am trezit la spital bandajată din cap pînă în picioare, incapabilă să vorbesc. Toată [urmea] îmi spunea Carole. La început nu am înțeles, îmi era frică, eram dezorientată. Mi-au trebuit cîteva zile pînă să înțeleg ce s-a întîmplat.

- Și cînd ai înțeles de ce nu ai spus?. De ce?

- Nu puteam. Doar știi că nu puteam vorbi, întinse spre el o mîna rugătoare. El o împinse cu brutalitate. Țațe, am încercat să-ți transmit un mesaj înainte de operația cosmetică care m-ar fi transformat în Carole, dar a fost imposibil. De cîte ori începeam să plîng tu credeai că plîng din cauza operației. Plîngeam și de asta, dar mai ales plîngeam pentru că mi se furase identitatea și mi se impunea alta. Nu aveam nici o putere, nu-ți puteam transmite nimic.

- Dumnezeule, parcă este un film științifico-fantastic. Își trecu mîna prin păr. Văzînd că este gol, luă un prosop și se înfășură. Bine, dar asta s-a întîmplat cu multe luni în urmă.

- Trebuia să rămîn Carole pentru o vreme.

Sandra Brown

- De ce?

Ea ridică ochii în tavan. Prima explicație nu însemna nimic pe lîngă ce avea să urmeze.

- O să sune...

- Nu mă interesează cum o să sune, spuse el amenințător. Vreau să știu de ce ai jucat rolul soției mele?

- Pentru că cineva vrea să te omoare. Răspunsul ei agitat îl luă prin surprindere. Era pregătit de luptă.

- *Cum ai spus?*

- Cînd eram în spital a venit cineva la mine în cameră.

- Cine?

- Nu știu cine. Ascultă-mă și nu mai pune atâtea întrebări. Eram bandajată. Nu vedeam. Cineva care mi-a spus Carole, m-a avertizat să nu-mi treacă prin minte să fac destăinuiți pe patul de moarte. Mi-a spus că planul este în desfășurare și că tu nu vei trăi să ocupi scaunul de senator.

El rămase nemișcat. Un zîmbet i se ivi în colțul buzelor. Scoase un rîs înfiorător.

- Și vrei să te cred?

- Este adevărat.

- Singurul adevăr este că tu acum vei pleca la închisoare. Acum. Întinse mîna spre telefon.

- Țațe, nu! Nu te condamn pentru ceea ce crezi despre mine.

- Nici cea mai imaginativă minte nu'egalează ceea ce cred eu acum.

- Nu te mint, îți jur. Cineva plănuiește să te omoare înainte de a-ți prelua mandatul.

- Nici măcar nu sînt ales.

- Se pare că ești foarte aproape.

C

Imaginea din oglindă

- Și nu poți identifica această persoană misterioasă?

- Nu încă. Încerc.

El îi studie expresia onestă de pe față, apoi mîrîi:

- Nu-mi vine să cred că stau aici și ascult aceste prostii. Luni de zile ai trăit o minciună. Aștepti acum din partea mea să te cred că un străin s-a strecurat în camera de spital și ți-a șoptit că mă va asasina?

- Nu este un străin, Țațe. Este cineva apropiat. Cineva din familie.

El rămase cu gura căscată. O privea trăsnit. -Vrei să...

- Gîndește-te! Numai membrii familiei au avut acces la spital.

- Spui că cineva din familia mea vrea să mă asasineze?

- Știu că sună absurd, dar este adevărat. Nu am inventat nimic. Nici eu nu-mi imaginam așa ceva. Am primit mesaje.

- Mesaje?

- Mesaje lăsate pentru Carole în locuri unde numai ea le putea găsi. Îi comunicau că planul merge perfect.

Se repezi la dulap, trase fermoarul valizei și scoase biletele, inclusiv posterul electoral.

- Au fost bătute la mașina de la fermă, spuse ea. El le privi atent pe toate.

- Puteai să le faci tu în eventualitatea că te prindeam și aveai nevoie de o explicație.

- Nu le-am făcut, strigă ea. Acesta este felul în care partenerul Carolei a vrut să...

- Stai puțin, stai puțin. Aruncă notele și ridică mîinile. Este din ce în ce mai bine. Carole și presupusul asasin complotau împreună, da?

Sandra Brown

- Absolut. A început atunci cînd v-ați întîlnit prima dată. Poate chiar mai devreme.

- De ce ar fi vrut Carole să mă omoare? Nu avea nici o înclinație politică.

- Nu este o problemă politică, Țațe. Este personală. Carole a vrut să devină soția ta. A fost exact cum ai vrut tu și după aceea au plănuit ce să facă. Cine ți-a prezentat-o?

- Jack, ridică el din umeri. Cînd a venit la firmă să o angajăm.

- Poate că nu a fost un accident că a venit tocmai la firma ta.

- Avea recomandări impecabile.

- Sînt sigură. De asta a avut grijă în primul rînd.

- Știa să bată la mașină, asta îți aruncă în aer teoriile.
  - Știu că am dreptate.
  - Cred că va trebui să,și dovedești, spuse el amenințător.
  - Nu numai eu pot. Și Zee poate.
  - Mama mea? Șocul era evident. Mîinile îi stăteau neputincioase pe lingă corp.
  - Are un dosar complet al Carolei Navarro. L-am văzut. Crezînd că eu sînt Carole, m-a amenințat cu el, dacă vei mai fi nefericit.
  - De ce ar face ea așa ceva?
  - Se pare că a crezut că te îndrăgostești din nou de soția ta. Îl privi cu subînțeles. După noaptea trecută și eu am motive să cred asta.
  - Uită noaptea trecută. După cum bine știi, este o minciună, îi întoarse spatele. Avery ridică mîna la înțepătura din inimă. Va trebui să se ocupe și de asta mai tîrziu. Acum avea probleme critice.
- (-396.)-----'

—\^ **Imaginea din oglindă •/,,,)**—

- Chiar dacă tu la început nu ai văzut cum este Carole, Zee a văzut. A angajat un detectiv pentru a-i cerceta trecutul.
- Și ce a găsit?
- Aș prefera să nu...
- Ce .a găsit? Întrebă el cu duritate. Pentru Dumnezeu, nu-mi vinde remușcări acum.
- A fost dansatoare de cabaret. Printre altele, a fost arestată și pentru prostituție. Văzînd expresia rănită de pe fața lui, îi întinse mîna, El o respinse.
- Nu trebuie să mă crezi pe mine, spuse ea ridicînd vocea cu mînie. Întreb-o pe mama ta. Păstra toate acestea împotriva Carolei. Și nu trebuie să fii atît de surprins, Țațe, pentru că tu m-ai disprețuit crezînd că sînt Carole, pentru abort, pentru infidelitate, pentru droguri. Luni de zile am suportat antipatia ta din cauza acestei femei.
- El gîndi intens mîngîindu-și bărbia.
- Bine, să spunem că ai dreptate în privința complotului. Crezi că pot să te cred că te-ai pus în pericol numai din pricina bunătății tale? De ce nu mi-ai spus acum cîteva luni, cînd ai avut ocazia?
- M-ai -fi crezut atunci mai mult decît mă crezi acum? El nu-i răspunse. O făcu ea. Nu, nu m-ai fi crezut, Țațe. Eram dezarmată. Nu aveam puterea să te apăr nici pe tine, nici pe mine. Nu-mi puteam permite riscul. Cînd persoana aceea - oricine ar fi - ar fi descoperit că s-a deconspirat în fața lui Avery Daniels, reporter de televiziune, cît crezi că aș mai fi trăit?
- Ochii lui se îngustară. Dădu. din cap.
- Cr.ed că înțeleg acum de ce Avery Daniels, reporter de televiziune, a acceptat această șaradă. Ai

Sandra Brown

făcut-o de dragul succesului.

Ea își umezi buzele, semn de vinovăție, nervozitate și recunoaștere.

- Nu în totalitate. Recunosc faptul că m-am gîndit la cariera mea la început, dar nu și acum, Țațe. Nu de cînd am ajuns să iubesc... pe Mandy. Odată ce am intrat, nu am putut ieși. Nu puteam lăsa lucrurile nerezolvate.
- Cît timp aveai de gînd să te prefaci că ești soția mea? Tot restul vieții? Odată tot te-aș fi văzut goală! Cît timp aHi putut trăi în minciună? Pentru totdeauna?
- Nu. Își frîngea mîinile disperată. Nu știu. Aveam de gînd să îți spun cînd...

- Când?'
- Când Mandy ar fi fost în siguranță.
- Să ne întoarcem la complot.
- Termină cu aerul ăsta de nonșalanță. Amenințarea este reală. Privi spre poster. Este imperativă!
- Atunci spune-mi pe cine suspectezi. Ai trăit printre acești oameni, după ce ai venit de la spital. Rîse amar de stupiditatea lui. Dumnezeuule, acum se explică atît de multe lucruri. Pierderi de memorie, Shep, cail - privi spre abdomenul ei - atît de multe lucruri. Cum de nu am văzut?
- Nu ai căutat. Tu și Carole nu ați fost intimi foarte mult timp. Ezitînd să-i spună pe nume, el reluă întrebarea.
- Pe cine suspectezi? Părinții? Fratele meu? Cel mai bun prieten al meu? Dorothy Rae? Nu, stai -Francy! Ea este. S-a supărat pe mine acum cîțiva ani că nu i-am împrumutat mașina și acum vrea să mă omoare.
- Nu glumi, exclamă Avery frustrată.

Imaginea din oglindă

- Toată povestea aceasta este o glumă. O glumă murdară pusă la cale de o cățea cu ambiții de profesionistă. Cu siguranță am fost orb, surd, idiot, dar acum le văd pe toate foarte limpede. Nu tu ai fost aceea care ai făcut o gafă jurnalistică înainte de a avea fapte? Da, tu ai fost. Ai vrut să repari greșeala și să recapeți credibilitate. Ești un reporter care avea nevoie de o poveste și cînd s-a ivit ocazia ai profitat.

Ea clătină din cap și șopti cu puțină convingere. -Nu.

- Te cred în stare, Avery Daniels. Te-a bîntuit obsesia reportajului și aveai de gînd să-l faci cu orice risc, nu? Chiar cu riscul de a deveni o tîrfă. Probabil nu pentru prima dată. Ți se întîmplă cu toți cei la care le iei interviuri? Asta este răsplata ca să afli secrete?

Își strînse halatul pe lîngă ea dar nu încercă să se apere.

- Țațe, nu sînt o tîrfă. Tot ce s-a întîmplat între noi a fost cinstit.

- Ce dracu'!

- A fost.

- M-am culcat cu o impostoare.

- Și ți-a plăcut.

- Evident, știi să joci teatru.

Nu mai era furioasă. Avea lacrimi în ochi.

- Greșești. Te rog să mă crezi, Țațe. Trebuie să fii atent - arată cu mîna spre poster - o va face. Ziua alegerilor este mîine.

El dădea din cap încăpățînat.

- N-o să mă convingi niciodată că cineva din familia mea îmi va trage un glonte în cap.

- Stai puțin! strigă amintindu-și ceva. Este un tip înalt cu părul alb care te-a urmărit toată campania. Van are casetele pentru a-ți dovedi.

Sandra Brown

- Ah, cameramanul, zîmbi el cu răutate. Acum se explică și prezența lui. Cine a mai intrat în nevinovatul tău joc?

- Irish McCabe.

- Cine este? .

Ea îi explică totul.

- Bijuteriile Carolei sînt la el, dacă le vrei înapoi.

- Dar medalionul?

- Este un dar de la tatăl meu.

- Foarte inteligent. Gîndești bine și mai ales te acoperi.
  - Ascultă-mă, Țațe. Dacă iau casetele de la Van vrei, te rog, să le vezi? O să-l recunoști pe omul de carejiți vorbesc.
- Îi povesti, apoi cum au dedus ei că va fi angajat un profesionist.
- Formați un trio grozav pe socoteala familiei Rutledge.
  - Nu este așa. -Nu?
- Bătaia din ușă îi trezi la realitate. Era Eddy.
- Ne întîlnim jos peste douăzeci de minute, luăm masa și plecăm la aeroport. Țațe o privi intens pe Avery. Ceva nu e în ordine? îl întrebă Țațe.
- Ea își duse pumnii strînși la bărbie și în tăcere îl ruga pe Țațe să nu spună nimic.
- Te rog, Țațe, șopti. Nu ai nici un motiv, dar trebuie să ai încredere în mine.
  - Nu s-a întîmplat nimic, spuse Țațe, ne vedem la restaurant.
- Avery se prăbuși pe canapea.
- Țațe, nu trebuie să spui nimănui. Jură-mi că nu vei sufla un cuvînt nimănui.
  - De ce aş avea încredere în tine mai mult decît în

—(f **Imaginea din oglindă**
familia mea?

- Dacă ceea ce ți-am spus este adevărat, atunci tăcerea te va salva de la asasinat. Dacă nu este decît o nebunie, tăcerea te va salva de la ridicol. Oricum, nu vei cîștiga nimic dacă mă vei prezenta ca pe o impostoare. De aceea, te rog să nu spui nimănui.
- El o privi cu răceală.
- Ești ca și Carole.
  - Nu-mi place că vezi lucrurile așa.
  - Trebuia să-mi dau seama. Trebuia să știu că schimbările erau prea bune ca să fie adevărate. Felul în care te purtai cu Mandy.
  - Țațe, Mandy a făcut progrese. Nu ești convins că o iubesc?
  - O să-i rupi inima cînd vei pleca.
  - O să-mi rup inima. El o ignoră.
  - Acum înțeleg de ce te-au interesat dintr-odată alegerile, de ce îți exprimai elocvent părerile și de ce...
- "Îi privi gura... atît de multe lucruri erau altfel.
- Timp de cîteva minute păru că se luptă cu o forță magnetică care îl atrăgea spre ea. Cu o înjurătură furioasă, îi întoarse spatele. Avery fugi după el înainte de a o înclua în baie.
- Ce ai de gînd să faci?
  - Pentru moment nimic. Am ajuns pînă aici. Tu și schema ta incredibilă nu veți reuși să mă faceți să pierd alegerile, de dragul familiei mele și de dragul oamenilor care au încredere în mine.
  - Ce ai de gînd să faci cu mine?
  - Nu știu, spuse el cinstit. Dacă te denunț, mă fac de rîs și pe mine și familia mea. Dar dacă'tu spui ceva, te omor.
  - Nu te-am mințit, Țațe. Tot ce am spus este

J

Sanclra Brown

,

adevărat.

- Probabil că voi divorța de tine, așa cum am hotărît să divorțez de Carole. Pedepsa ta va fi că pentru tot restul vieții vei rămîne doamna Țațe Rutledge.
- Trebuie să fii atent. Cineva va încerca să te omoare.

- 'Avery Daniels a murit și a fost înmormântată. Așa va rămîne.

- Caută în mulțime un tip cu părul alb. Ferește-te de el.

- Nu vei mai avea carieră în televiziune, nici reportaj senzațional. O privi disprețuitor. Ai făcut totul pentru nimic, domnișoară Daniels.

- Am făcut totul pentru că te iubesc. El îi trînti ușa în nas.

Imaginea din oglindă)-

Cercetările lui Van au ajuns la capăt în ajunul zilei alegerilor. Timp de cîteva secunde a rămas cu ochii pironiți în ecranul televizorului nevenindu-i să creadă că, în sfîrșit, a descoperit ceea ce căuta.

A dormit doar cîteva ore. A vizionat casetă după casetă. A băut kilograme de cafea, de apă minerală, a fumat pachete de țigări și marijuana.

Nu vedea dezordinea din cameră. Nici nu-i păsa. Nu-l interesa că nu a mîncat aproape nimic, că nu a făcut o baie în patruzeci și opt de ore. A fost obsedat că trebuie să vadă casetele. Parcă avea o adevărată misiune.

A terminat la nouă și jumătate seara și a rămas privind uluit banda pe care a filmat-o acum trei ani cînd lucra la Washington. Atunci a filmat patru casete de cîte douăzeci de minute. Reporterul a comprimat totul în cinci minute pentru știrile de seară. Era o scenă care îi cutremura pe oameni.

Van privise de mai multe ori filmele pentru a fi sigur că nu face o greșeală. Cînd a fost sigur, a fixat aparatul, a pus o casetă goală și a tras cele mai importante momente, cele mai acuzatoare.

Între timp, dorea să-și omoare plictiseala. Scoase o țigară și o aprinse, luă telefonul și sună la Palacio Del Rio.

- Da, trebuie să vorbesc cu doamna Rutledge.

- Îmi pare rău, domnule, nu vă pot face legătura, dar dacă vreți lăsați-mi numărul...
""403^)—

Sandra Brown

- Nu, nu m-ați înțeles. Este ceva personal pentru Av..., Carole Rutledge.

- Voi transmite mesajul.

- Ascultă proasto, este important, înțelegeți? Este urgent.

- În legătură cu ce?

- Nu-ți pot spune. Trebuie să vorbesc cu doamna Rutledge personal.

- Îmi pare rău, domnule, reluă vocea plată, nu vă pot da legătura. Dacă îmi lăsați...

- Luat-ardracu'!

Trînti receptorul, apoi îl ridică și formă numărul lui Irish. Îl lăsă să sune, "unde naiba este?"

Începu să meargă prin cameră gîndindu-se la cea mai bună soluție de a-i informa pe Irish și pe Avery. Era esențial ca această casetă să ajungă în mîinile lui Avery, dar cum? Dacă nu a reușit cu telefonul, cum ar putea să se apropie de ea? *Ea trebuia să o vadă* înainte de ziua de mîine. Se termină înregistrarea și Van tot nu avea o soluție. Singura posibilitate era de a-l găsi pe Irish. Mai sună încă o jumătate de oră acasă, la studio și iar acasă, dar tot nu-l găsi. Hotărî să ia caseta să o ducă la Irish acasă, îl va aștepta. Ce naiba, era important.

Cînd ajunse în parcare își aminti, că mașina studioului era la garaj.

- Na! Ce mă fac?

Căsuța poștală, s-a spus că pentru mesaje urgente să o folosească. Se întoarse în casă, căută printre hîrtii și găsi numărul căsuței poștale. Puse caseta în plic și scrisese adresa. Poșta era la o distanță de două blocuri, dar tot i se părea departe. Cumpără țigări, șase cutii de bere și timbre. Caseta va ajunge în mîinile lui Irish mîine

dimineață, între timp o să-l sune

Imaginea din oglindă

din cinci în cinci minute. Făcuse copia ca măsură de siguranță.

• Unde naiba era cotoiul ăsta bătrîn la o asemenea oră? Apărea el mai tîrziu. Vor hotărî amîndoi cum să o avertizeze pe Avery, pentru că pericolul asupra lui Rutledge era real.

Sorbînd dintr-o cutie de bere Van-se întoarse acasă, își dezbracă jacheta și se așeză în fața televizorului, între timp, luă telefonul și sună la Irish. Sună de cinci ori și auzi sunetul butonului care deconecta telefonul. Privi repede și văzu o mîină înmănușată care deconectase aparatul. Ochii lui se ridicară încet de la mîină spre o fată zîmbitoare.

,- Foarte interesant, domnule Lovejoy, spuse încet vizitatorul său arătînd spre televizor. Nu-mi aminteam de unde te cunosc.

Pistolul se ridică și ochi în frunte.

Irish se grăbi și ridică telefonul la al șaselea apel. Tocmai atunci legătura se întrerupse. "La naiba!" A stat tîrziu în camera telexurilor ca să pregătească ziua de mîine. A verificat schemele de program, planificările și iar a verificat să vadă dacă toți știau ce au de făcut. Astfel de zile îi plăceau foarte mult lui Irish. Tot în asemenea zile simțea și fierbințeala din inimă. Nu trebuia să mănînce atît.

Bău un pahar de antacid și se întoarse lîngă telefon. Sună la Van, dar nu-i răspunse nirheni. Dacă Van umbla aiurea, îl omora cu mîinile lui. Avea nevoie de el mîine dimineață, îl programase pe lîngă familia Rutledge, la Palacio Del Rio, toată ziua și apoi seara,

-----("405 }-----:-----

Sandra Brown

în așteptarea rezultatelor. Irish nu era convins că cineva era atît de tîmpit încît să facă o tentativă de asasinat în ziua alegerilor, dar Avery părea convinsă. Dacă îl va vedea pe Van lîngă ea va fi mai mulțumită.

I-a fost imposibil să vorbească cu ea la telefon. A sunat-o de mai multe ori, dar i s-a spus că doamna Rutledge nu se simte bine. Cel puțin asta era versiunea oferită de anturajul lui Rutledge, cînd toți au văzut că nu este lîngă Țațe.

La ultima încercare de a lua legătura cu ea i s-a spus că toată familia servește cina. Neliniștit, s-a oprit pe la poștă și a verificat căsuța poștală. Nu a găsit nimic care să-i potolească temerile. Horărî că dacă Avery are nevoie de el știa unde să-l găsească.

Se pregăti de culcare. După ce își spuse rugăciunile, încercă să-l mai sune o dată pe Van. Nici un răspuns*.

Avery a petrecut ziua alegerilor înnebunită de frică. Țațe i-a spus cu răceală că nu o va lua cu el și a rămas ferm în hotărîre.

După ce s-a întors, ea a respirat ușurată dar tot tremura de teamă. Cînd s-au întîlnit la cină, Jack s-a i așezat lîngă ea și a întrebat-o:

- Te mai doare burta?

- Poftim?

- Țațe ne-a spus că ai ciclul și nu ne poți însoți.

- Ah, da, acceptă ea minciuna. Nu m-am simțit bine de dimineață, dar acum mi-e bine, mulțumesc.

- Ai grijă să îți fie bine mîine dimineață. Pe Jack nu-l interesa deloc sănătatea ei, îl interesa doar dacă

—(Imaginea din oglindă Q~

lipsa ei putea să influențeze alegerile. Mîine dimineață trebuie să fii în formă.

- Voi încerca.

L-a strigat Dorothy Rae. Se schimbase radical. Nu mai băuse nimic în ultima vreme. Nu mai părea speriată, arăta îngrijit. Puțin mai curajoasă, nu-l mai scăpa pe Jack din ochi, mai ales când Avery era pe-aproape. Carole încă mai era pentru ea o amenințare. Era pregătită să lupte pentru soțul ei.

Datorită atitudinii relaxate a lui Țațe, Avery văzu că nimeni nu a remarcat răceala dintre ei. Familia se îndreptă în grup spre restaurant pentru cină. În timpul mesei, Țațe s-a purtat politicos cu ea. Când a venit, ea l-a obosit cu întrebări. Cum a fost ziua, cum a fost primit. El i-a răspuns politicos, dar răceala din ochii lui a înghețat-o. S-a jucat cu Mandy, a povestit mamei, a tachinat-o pe Francy, a ascultat ultimele sfaturi ale lui Jack, s-a contrazis cu Eddy în privința toaletei de a doua zi.

- Nu mă îmbrac altfel decât ca un om obișnuit. Voi purta costum și cravată numai dacă voi fi ales și va trebui să mulțumesc în public.

- Va trebui să-ți dau costumul la călcat, spuse Avery convingător.

- I-auzi, i-auzi! exclamă Nelson bine dispus.

Țațe o privi tăios de parcă ar fi vrut să-i sfișie duplicitatea. Dacă bănuia pe cineva de trădare, ea era aceea. Dacă avea vreo îndoială în privința familiei, o ascundea foarte bine. Pentru un om a cărui viață putea să se schimbe radical a doua zi, arăta incredibil de calm. Totuși Avery îl suspecta că e încprdat. Părea încrezător pentru că dorea ca toți ceilalți să rămână calmi, se potrivea atitudinea. Ar fi dorit să rămână singuri și s-a bucurat când întâlnirea cu Jack și Eddy

Sandra Brown

s-a terminat repede.

- Ies la plimbare, le spuse Jack. Dorothy Rae și Francy se uită la televizor. Este un film sentimental pe care eu nu-l pot înghiți acum. Mă duc să mă răcoresc.

- Cobor cu tine în hol, spuse Eddy. Vreau să verific totul.

Au plecat împreună. Mandy dormea deja în camera ei. Acum, gîndi Avery, voi avea timp să mă apăr. Poate că de data aceasta nu se va pripi. Spre dezamăgirea ei, el se îndreptă spre ușă.

- Mă duc la mama și la tata.

- Țațe, nu l-ai văzut pe Van la aeroport? L-am sunat acasă dar nu răspunde. Aș fi vrut să-mi aducă casetele...

- Ești obosită. Nu mă aștepta.

Plecă și lipsi foarte mult. Din cauza zilei epuizante, se culcă.

Țațe nu mai veni lângă ea. Peste noapte Avery se trezi și intră în panică negăsindu-l lângă ea. Ieși repede din dormitor.

Țațe dormea pe canapeaua din salon.

l s-a rupt inima.

Luni de zile nu l-a avut din pricina înșelătoriilor Carolei. Acum nu-l avea din cauza minciunilor ei.

Imaginea din oglindă

Durerea de stomac pe care Irish a simțit-o când s-a dus la culcare nu era nimic pe lângă cea pe care o avea la șapte dimineața, în ziua alegerilor.

Era o zi răcoroasă, dar plăcută. Se aștepta o participare masivă la vot. Ajunse la birou și luă telefonul, îl trînti apoi în furcă. Cum Van încă nu se arătase la față, Irish începu din nou să sune la el acasă. Nici un răspuns.

- Unde poate fi?

- Poate că este pe drum, se oferă un reporter.

- Poate, spuse Irish molfăind o țigară, între timp ai să pleci tu. Dacă te grăbești, o să-i prinzi pe Rutledge înainte de a pleca de la hotel. Dacă nu, mergi ca nebunul pînă îi prinzi din urmă și înregistrează fiecare minut. Reporterul fugi bucuros că a scăpat

întreg. Irish ridică din nou telefonul.

- Vreau să vorbesc cu doamna Rutledge.
- îmi pare rău, domnule, nu vă pot da legătura.
- Da, știu, știu, dar este ceva important.
- Vă rog să lăsați numele și num...

Irish închise și imediat formă numărul lui Van. Suna încontinuu dar nu răspundea nimeni.

. - Dacă pun mîna pe el îl scalpez. Se întoarse spre un reporter. Hei, tu de colo, te duci la el și îl scoți pe puturosul ăla din pat.

- Pe cine, domnule?

- Pe Van Lovejoy, urlă Irish nerăbdător. De ce naiba și-au găsit unii să lipsească tocmai astăzi?

Sandra Brown

Mîzgăli repede adresa lui Van și i-o întinse tînărului care aștepta speriat. Să nu te întorci fără el.

Avery ieși din hotel cu Mandy de mîină. Cu cealaltă mîină îl ținea de braț pe Țațe. Zîmbi spre sutele de aparate de fotografiat, dorindu-și să nu mai tremure. Țațe le aruncă același zîmbet cuceritor, făcu un semn de victorie și se îndreptă spre mașină. Era împresurat de microfoane. Vocea lui Țațe era calmă în agitația generală. "Frumoasă zi pentru alegerii" Era bombardat cu întrebări, dar Eddy reuși să îi elibereze. Avery era îngrijorată că el îi va însoți. Nu au fost singuri toată dimineața. Cînd s-a trezit ea, el era deja îmbrăcat. A mîncat cîtă vreme ea a îmbrăcat-o pe Mandy.

în timp ce mașina pleca, ea cercetă mulțimea de ziarști, îl căuta pe Van. Văzu echipa de la KTEX dar Van nu era. *De ce nu? Unde este?*

Nu a fost nici la aeroportul din Kerrville. Se neliniști și mai mult. Țațe se aplecă spre ea.

- Zîmbește pentru Dumnezeu. Arăți de parcă am și pierdut.
- Mi-e frică, Țațe.
- Ți-e frică să pierd înainte de a începe ziua?
- Nu, mi-e frică să nu mori.

Se priviră cîteva secunde dar Jack îi întrerupse, întoarcerea la Sân Antonio a părut o veșnicie. Circulația era mai aglomerată decît de obicei. Cînd au ajuns la hotel, Avery a cercetat mulțimea. A văzut un chip cunoscut dar nu era acela pe care îl căuta. Bărbatul cu părul alb stătea pe partea cealaltă a

Imaginea din oglindă

străzii. Van nu se vedea nicăieri.

Irish i-a promis.

S-a întîmplat ceva.

Imediat ce au ajuns în apartament ea a intrat în dormitor la telefon. In sfîrșit, i s-a răspuns.

- Vă rog cu Irish McCabe.
- Irish? II găsesc imediat.

Lucrase și ea în perioada alegerilor. Știa ce agitație este într-un studio de televiziune. "Hai Irish", șoptea neliniștită.

-Alo?

- Irish, exclamă ușurată.
- Nu, pe el îl căutați? O secundă.
- Sînt Av... se opri îa timp.

I se răspunse a doua oară.

- Alo? Alo?
  - Da, cine este, Eddy, tu ești? -Da.
  - Sînt. A..., Carole.
  - De unde naiba vorbești?
  - Din dormitor. Folosesc firul ăsta. Era evident că el a ridicat cuplajul din hol.
  - Termină repede, se răsti el. Trebuie să lăsăm toate firele libere.
- î închise. Ea rămase pe fir. Legătura cu studioul de televiziune a fost ignorată de cei din hol. Era întreruptă. Disperată, puse jos receptorul și se alătură familiei și celor cîțiva voluntari din cameră.

Deși zîmbea și vorbea așa cum toată lumea aștepta de la ea, încerca să-și imagineze unde este Van. Se încuraja că este printre oamenii din hol care așteptau sărbătorirea victoriei lui Țațe. Pentru moment, nu putea face altceva, își lăsa imaginația în voia soartei. Irish și Van știau unde să o găsească.

SandraBrown

încercînd să-și reprime panica, se îndreptă spre canapeaua unde stătea Țațe. Așa cum le-a spus, a votat îmbrăcat în haine obișnuite, o jachetă de piele și jeanși. Părea total relaxat și-i spunea lui Zee ce ar vrea să mănînce la prînz.'

Avery se așeză pe brațul canapelei. Absent, el o prinse de talie și îi mîngîie un genunchi. După ce plecă Zee, o privi zîmbind și spuse:

- Salut.

- Salut.

. Apoi își aminti. Avery văzu cum i se întunecă ochii luminoși și calzi, cum devin implacabili, își luă mîna de pe ea.

- Am vrut să te întreb ceva, spuse el. -Da?

- Ai folosit anticoncepționale?

- Nu. Și nici tu.

- Grozav.

Nu se lăsă intimidată de disprețul lui. Pentru tot. restul zilei nu avea de gînd să se desprindă de el.

|

- Irish, la telefon pe doi.

- Nu vezi că vorbesc deja la telefon? urlă acesta. Să aștepte. Acum... și continuă să vorbească în receptor... ai bătut destul de tare?

- Da, domnule McCabe. Nu este acasă.

Irish își trecu mîna peste față. Nimic nu avea sens.

- Te-ai uitat pe fereastră?

- Am încercat. Draperiile sînt trase. Am ascultat la ușă. Nici un sunet. Nu cred că este cineva acasă.

-----C 412~^-----

Imaginea din oglindă)—

- Dumnezeule, murmură Irish.

Sperase ca Van să fie acasă, evident, nu era. Probabil că a plecat direct la Palacio Del Rio. A controlat dar i s-a spus că nu este acolo,

- Bine, mulțumesc, întoarce-te. Apăsă pe interfon - hei, mi-ați spus că mă caută cineva pe doi?

-Da. , - A închis. A fost bărbat? "

- Femeie.

- V-a spus cine?

- Nu. Părea cam agitată. Tensiunea lui Irish crescuse brusc.

- De ce naiba nu mi-ai spus?

- Dar Ji-am spus!

- *Dumnezeule!*

Intră în birou trântind ușa și își aprinse o țigară. Nu putea fi sigur că Avery l-a căutat, dar intuia că ea a fost. Afurisitele lui de instincte. Luă o "gură de antacid. Formă numărul de la hotel. Când ceru legătura la Rutledge, i se dădură aceleași răspunsuri.

- Ascultă, ticăloasă ce ești. Nu dau doi bani pe instrucțiunile tale. Sună imediat la ei. *Acum*, ai înțeles? Dacă nu o faci vin și te strâng de gât.

Legătura se întrerupse. Irish tremura. Probabil-că Avery era speriată. Va crede că au părăsit-o amândoi.

Van, ticălos iresponsabil, nu s-a dus unde trebuia să fie. S-a bizuit pe el. Cum să ajungă la ea? Ieși furios din birou.

- Plec.

- Pleci?

- Ce ești surd? Plec. Dacă mă sună cineva sau mă caută spune-le să lase un mesaj. Mă întorc când pot.

- Unde pleci? Înlocuitorul său rămase cu gura

Sandra Brovvn

căscată, cu țigara atârând.

- Ești sigur că nu este? Întrebă Avery speriată. Am sunat mai devreme și...

- Nu știi decât că cineva mi-a spus că a plecat și nu este de găsit.

- Unde a plecat?

- Nu știe nimeni.

- Irish nu ar face așa ceva în ziua alegerilor.

- Ascultă, doamnă, aici este ca la nebuni, mai ales de când Irish a dezertat. Vreți să-i lăsați un mesaj?

- Nu, nici un mesaj.

Simțindu-se părăsită, închise telefonul și ieși din cameră. Mecanic, ochii ei l-au căutat pe Țațe. Vorbea cu Nelson. Zee le asculta conversația dar, ca de obicei, privirea ei îl învăluia cu dragoste pe Țațe.

Jack și Eddy erau în hol. Mai erau câteva ore pînă la închiderea urnelor, dar ultimele estimări îl arătau pe Țațe în fața lui Dekker. Chiar dacă nu va ieși câștigător, îi va trage o spaimă grozavă lui Dekker. Dorothy Rae a spus că o doare capul și s-a retras în cameră. Franci stătea cu Mandy pe dușumea. Colorau. Inspirată burse, Avery o strigă:

- Vrei să vii puțin?

- De ce?

- Vreau să te rog ceva.

- Bunica mi-a spus să am grijă de copil.

- O să am eu grijă. Oricum, se apropie ora de culcare. Te rog, este foarte important.

Fără tragere de inimă, Fancy se ridică și o urmă pe Avery în dormitor. După ultimul incident era mult

Imaginea din oglindă

mai plăcută. Din când în când era și recalcitrantă, dar mult mai puțin. Imediat ce închise ușa, Avery îi puse în paimă o cheiță.

- Trebuie să faci ceva pentru mine.

- Cu cheiță asta?

- Este cheia de la o cutie poștală. Vreau să te duci acolo și să-mi aduci ce găsești, îmi dai mie personal, nu altcuiva.

- Ce naiba se petrece?

- Nu-ți pot explica.

- Nu am de gînd să vînez cai verzi pe pereți.
- Te rog, Francy, este extrem de important.
- Și atunci de ce mi-o ceri mie? Eu nu ajung de obicei la astfel de situații de încredere.
- Am crezut că sîntem prietene. Țațe și eu te-am scos din încurcătură. Poți să faci și tu ceva pentru noi.
Francy aruncă de cîteva ori cheița, gîndind:
- Unde este? Avery îi dădu adresa. Doamne, este departe.
- Dar tu ai spus că te-ai săturat să stai închisă aici. Vrei să faci asta pentru mine?
- Bine.
- Mulțumesc, spuse Avery și o strînse în brațe. La ușa dormitorului se opri. Pleacă cît poți de discret. Dacă întrebă cineva de tine te acopăr eu.
- De ce atîta discreție? Care-i secretul? Doar nu te culci cu vreun poștaș?
- Ai încredere în mine. Este foarte important pentru Țațe - pentru toți. Și te rog să vii repede.
Francy își luă geanta și se îndreptă spre ușă.
- Mă întorc imediat, spuse peste umăr. Nimeni nu-i dădu atenție.

415

Sandra Brown

<PWT\$!11Z<EC1ȘI OPÎ

Francy se așeză pe scaunul înalt de la bar și puse pe tejghea pachetul luat de la cutia poștală. Barmanul, un tînăr musculos, se apropie de ea. îi zîmbi angelic.

- Gin și tonic, te rog.

Ochii lui albaștri prietenoși o priviră sceptic.

- Cîți ani ai?

- Destui.

- Dă-ne două. Un bărbat se așeză lîngă Francy. îi fac eu cinste domnișoarei.

- Din partea mea... ridică barmanul din umeri. Francy îl privi pe bărbatul de lîngă ea. Era un

bărbat îngrijit. Trecut de douăzeci de ani. Probabil însurat, în căutare de aventuri. Barul era genul de local unde se întîlneau cei care își doreau aventuri, în timp ce ea îl analiza pe el, el o studie. Lucirea din ochii lui îi arăta că o apreciază, mai ales trupul.

- Mulțumesc, spuse ea.

- Cu plăcere. Cred că ești majoră, nu?

- Sigur. Pot să beau. Dar nu am destui bani. Au rîs amîndoi.

- Eu sînt John.

- Francy.

- Francy?

; Francine, dacă preferi.

începuse ritualul. Francy îl știa. Știa toate regulile jocului, în mai puțin de două ore aveau să sfîrșească într-un pat. După suferința provocată de Eddy, a jurat

-----I **Imaginea din oglindă** V-

că nu se mai uită la bărbați. Erau toți niște ticăloși. Nu doreau decît un singur lucru de la ea, ceea ce puteau cumpăra de la cea mai ieftină tîrfă.

Mama i-a spus că într-o zi va găsi un băiat care o va respecta și o va trata cu blîndețe. Francy nu prea credea. Adică să stea să se plictisească așteptîndu-l pe Făt Frumos?

Nu. Trei zile a fost cuminte. Trebuia să se distreze. Jim, Joe, John sau cum naiba îi mai chema o puteau distra. A fost fetiță bună, a îndeplinit misiunea dată de Carole

dar nu avea de gînd să se întoarcă la hotel și să stea lipită de televizor. O să ajungă ea, dar mai târziu. Mai întîi să se distreze puțin.

Era imposibil să găsești loc de parcare lîngă hotel. Irish găsi, în sfîrșit, un loc la o oarecare distanță. Cînd intră în hol era deja transpirat. Dacă va trebui să dea bani pentru a ajunge la apartamentul lui Rutledge, o va face. Trebuia să o vadă pe Avery. Împreună trebuiau să îl găsească pe Van.

Poate că își făcea probleme fără motive. Poate că ei erau deja împreună.

Trecu printr-un grup de turiști. Deodată simți că-i crește tensiunea, în mijlocul haosului cineva i-a pus o mîină pe umeri.

- Bună ziua.

- Oh, bună ziua, spuse Irish recunoscînd chipul.

- Ești Irish McCabe, nu? prietenul lui Avery. -Da.

- Te caută. Vino cu mine.

Traversară holul. Irish fu condus spre liftul de

Sandra Brown

serviciu. Intrară în lift și ușile se închiseră.

- Mulțumesc, spuse Irish ștergîndu-se de transpirație. Ți-a spus Avery... se opri în mijlocul întrebării. Privi speriat. Știi?

- Da, știu.

Irish văzu pistolul dar nu mai avu timp să înregistreze faptul că era îndreptat spre el. În mai puțin de o secundă duse mîna la inimă și căzu.

Liftul se opri. Pasagerul singuratec ridică pistolul și așteptă ca ușile să se deschidă, dar nu trebui să îl folosească. Nu era nimeni. Scoase trupul lui Irish, îl tîrî în hol și îl lăsă într-o nișă. Era prea multă lumină. Cu tocul pistolului sparse neonele. În întuneric, Irish McCabe rămase părăsit. Asasinul știa că pînă va fi descoperit moartea lui va fi acoperită de o altă moarte.

Toate emisiunile anunțau rezultatele alegerilor. Cele trei televizoare erau fixate pe canale separate, întîmplarea a făcut ca și cursa prezidențială să fie foarte strînsă. Pe lîngă ea, la fel de strînsă era lupta dintre Țațe Rutledge și Roy Dekker. Cînd s-a anunțat că Rutledge are un ușor avans, toată lumea din salon scoase un sunet de bucurie. Avery tresări violent. Era încordată la maximum. Pe punctul de a face o criză de nervi.

Agitația din jur a influențat-o pe Mandy. A fost atît de agitată .încît nici o femeie din cele chemate să stea cu ea nu au reușit să o potolească. Avery nu-și lua gîndul de la Țațe, dar în același timp se întreba unde sînt Irish și Van. Disparația lor nu avea logică. Sunase

-(418

—

Imaginea din oglindă

la studio de trei ori. Nici unul dintre ei nu apăruse.

- Nu ați anunțat la poliție? a întreat ea ultima dată. Poate că li s-a întîmplat ceva.

- Ascultă, doamnă, n-ai decît să o faci. Dar nu ne mai suna. Avem altceva mai bun de făcut. Pe măsură ce trecea timpul, se conturau două certitudini. Una că Țațe va cîștiga, cealaltă că s- a întîmplat ceva îngrozitor cu prietenii ei.

Dar dacă Păr Alb a urmărit-o pe ea și nu pe Țațe? Dacă a observat că ea l-a recunoscut? Dacă l-a interceptat pe Van? Dacă l-a scos pe Irish din studio?

Îi era rău de frică gîndindu-se că ucigașul putea să fie în hotel, sub același acoperiș cu Țațe și Mandy.

Dar unde era Franci? Lipsea de cîteva ore. s-a întîmplat și ei ceva? Dacă nu, de ce nu a dat măcar un telefon? Chiar cu aglomerația străzilor, nu ar fi durat mai mult de o

oră să ajungă la poștă.

- Țațe, una din rețelele de televiziune te-a anunțat câștigător! anunță Eddy intrînd furtunos pe ușă. Ești gata să cobori?

Avery își ținu respirația așteptînd răspunsul lui.

- Nu, spuse el. Nu, pînă cînd rezultatul nu va fi definitiv. Nu, pînă cînd nu va recunoaște și Dekker.

- Măcar poți să-ți schimbi hainele.

- Ce au hainele mele?

- Ai de gînd să mă contrazici pînă la capăt, nu?

- Pînă la capăt, spuse Țațe rîzînd.

- Dacă vei câștiga nici n-o să-mi pese. Nelson se apropie de Țațe și îi strînse mîna.

- Ai reușit. Ai realizat ceea ce am așteptat de la tine.

- Mulțumesc, tată, spuse Țațe ezitînd puțin. Dar să nu ne bucurăm prea devreme.

Zee îl îmbrățișa.

Sandra Brown

- Bravo, frățioare, spuse Jack bătîndu-l ușor pe obraz. Nu crez că ar trebui să ne gîndim la Casa Albă?

- Nu aș fi reușit nimic fără tine, Jack. Dprothy Rae îl sărută pe Țațe.

- îmi pare bine că spui asta, Țațe.

- Mulțumesc celor cărora trebuie să le mulțumesc. O privi pe Avery. Ochii lui îi arătau cît de mult greșește. Era înconjurat de oameni care îl iubeau. Ea era singura trădătoare. Ușa se deschise din nou. Ea se întoarse sperînd că a venit Francy. Era un voluntar.

Totul este pregătit în camera de recepții. Mulțimea îl vrea pe Țațe. Dumnezeu, este grozav!

- Eu zic să deschidem șampania, spuse Nelson. Cînd pocni primul dop de la sticla de șampanie,

Avery tresări îngrozitor de speriată.

John îi mîngîia sîinii. Ea se îndepărtă. Devenea plictisitor. Nu avea chef. Nici băutura nu mai avea gust. Nu mai era la fel de plăcut ca altădată.

Eu am crezut că sîntem prietene.

Vocea Carolei o urmărea și îi alunga toată plăcerea, în ultimele luni Carole s-a purtat frumos cu ea. De cînd a venit de la spital. Au impresionat-o cuvintele ei despre respectul de sine. A avut încredere în ea și ea a rugat-o să facă un lucru important. Și ea ce a făcut? A dezamăgit-o.

- Trebuie să plec, spuse ea brusc. John stătea aplecat peste ea. Mulțumesc pentru băutura, își luă poșeta și pachetul.

" - Hei, unde te duci? Eu am crezut că... știi.

Imaginea din oglindă

- Da, știu, spuse Francy. îmi pare rău.

El își puse mîinile pe șolduri și o întrebă furios:

- Și eu ce naiba fac acum?

- Cauți alta.

• Conduse spre hotel cu cea mai mare viteză, mereu atentă la radare și mașini de poliție. Nu era beată, dar băuse. Circulația e îngrozitoare, într-un tîrziu reuși să ajungă. Holul era înțesat de oameni. Toți aveau fotografii cu Țațe. Parcă toți cei care l-au votat s-au adunat aici să-i sărbătorească victoria.

- Pardon, pardon, Francy își făcea loc prin mulțime. Au, piciorul meu! Lăsați-mă să trec.

- Hei, blondine, trebuie să aștepti ca toată lumea. Cea care o strigase era o femele

îmbrăcată în costumul voluntarilor lui Țațe.

- S-o crezi tu, răspunse Francy.

După cam o jumătate de oră de trecere prin mulțime, se ridică pe vîrfuri și văzu că nici măcar nu se apropiase de lift.

- Gata, ce prostie, îl prinse de braț pe cel mai apropiat bărbat. Ascultă, dacă mă duci pînă la primul lift, îți fac o treabă de n-ai s-o uiți toată viața.

Cînd sună telefonul, în cameră se lăsă tăcerea. Toți ochii se îndreptară spre aparat. Toți așteptau.

- Gata, spuse Eddy, el este. Țațe ridică receptorul.

- Alo? Da, domnule, eu sînt, Țațe Rutledge. Îmi pare bine că vă aud, domnule senator Dekker.

Eddy ridică pumnii ca un boxer cîștigător. Zee își împreună palmele pe bărbie, Nelson clătină din cap

Sandra Brown

ca un judecător care a primit o decizie corectă din partea juraților. Jack și Dorothy Rae își zîmbiră.

- Da, domnule. Mulțumesc, domnule. Și eu simt la fel. Vă mulțumesc pentru telefon.

Țațe puse receptorul în furcă. Timp de cîteva secunde rămase cu mîinile pe genunchi, apoi ridică privirea și cu un zîmbet copilăresc spuse:

- Cred că asta înseamnă că sînt noul senator de Texas.

Camera explodează de bucurie. Toată lumea striga. Eddy îl trase pe Țațe în picioare și îl împinse spre dormitor.

-Acum trebuie să te schimbi. Să țină cineva liftul. Sun jos și le spun că venim în cinci minute.

Avery își frîngea mîinile. Ar fi vrut să se bucure de victoria lui Țațe. Ar fi vrut să-l îmbrățișeze și săjl sărute. Să împartă împreună acest moment fericit, în schimb, tremura toată, înghețată de frică. Intră după el în dormitor.

- Să nu mergi, Țațe. El o privi tăios.

- Poftim?

- Nu coborî.

· Nu se poate, îl prinse de mîină.

- Omul despre care ți-am vorbit - bărbatul cu părul alb - este aici. L-am văzut azi dimineață. Pentru Dumnezeu, nu coborî!

- Trebuie.

- Te rog. Nu-și mai putea stăpîni lacrimile. Te rog să crezi ceea ce îți spun.

- De ce aș face-o?

- Pentru că te iubesc. De aceea am jucat rolul soției tale. M-am îndrăgostit de tine la spital. Nu

Imaginea din oglindă

puteam să mă mișc sau să vorbesc, dar te iubeam. Tot ce ți-am spus este adevărat. Ești în pericol. Da, am avut ocazia unui reportaj senzațional, dar... îl prinse de umeri rugător... ceea ce am făcut, am făcut să te protejez.

Țațe, toți... îi întrerupse Eddy. Ce naiba se întîmplă? Trebuia să fii îmbrăcat. Jos lumea nu mai are răbdare, hai să mergem.

Țațe privi de la prietenul său spre Avery.

- Chiar dacă te-aș crede, spuse el neputincios, acum nu mai am de ales.

- Țațe, te rog.

- Nu am de ales.

Se îmbracă repede, Eddy o privi pe Carole.

- Arăți ca dracu'. Dă-ți cu ceva pe față înainte să cobori, îl luă pe Țațe și îl împinse pe ușă.

Avery-fugi după ei. Camera era plină de oameni. Voluntarii umpleau coridoarele și se înghesuiau să își vadă eroul. Undeva, dincolo de ea, Avery auzi numele Carole și se întoarse. Francy se chinuia să treacă printre oameni. Ajunse direct în brațele ei.

- Francy! Unde ai fost?

- Nu îmi face morală! Am trecut prin iad ca să ajung aici. Este un tip în hol care mă așteaptă, altul care...

- Ai găsit ceva în cutie?

- Uite. Sper, pentru Dumnezeu, să merite iadul prin care am trecut,

- Carole! Și tu, Francy, să mergem! Eddy striga la toată lumea.

Avery desfăcu plicul și văzu caseta.

- Găsește tu o explicație.

- Poftim? Stupefiată, Francy o văzu intrând în dormitor și încuind ușa.

-----C423")-----

x

/

Sandra Brown

- Visez? Sau a înnebunit toată lumea?

O individă îi trânti o sticlă de șampanie în mână.

Luă o gură.

În dormitor, Avery puse caseta în aparat. Se așeză pe marginea patului și așteptă.

Recunoscuse semnalul studioului din Washington. Văzu numele lui

Van Lovejoy.

Începu să tremure de emoție. Dacă Van a trimis-o, înseamnă că era importantă.

După câteva minute totuși nu descoperi nimic. Ce glumă era asta? Subiectul era

despre un grup paramilitar care avea o tabără permanentă într-o pădure sălbatecă,

în zilele de sfârșit de săptămână membrii se întâlneau și planificau să-i anihileze pe

cei care nu erau ca ei. Scopul lor era să preia puterea asupra Americii și să facă o

rasă pură din oamenii ei. Din câte știa Avery, Van nu. avea predilecții politice.

Trebuie să se fi îngrijorat de ferocitatea organizației pentru că banda arăta exact

jocurile pe care aceștia le făceau, îi vedea strângând arme, antrenând recruții în

război de gherilă, îndoctrinându-și copiii, spunându-le cât sînt ei de superiori.

Vorbeau în numele creștinătății.

Caseta era captivantă. O mai rula o dată pentru a fi sigură că nu a omis ceva, dar nu

descoperi nici un

indiciu care să-l fi făcut pe Van să o considere

importantă și să o trimită.

Aparatul fixă un grup de oameni îmbrăcați în

haine militare. Erau înarmați pînă în dinți. Avery o rula

cu încetinitorul. Comandantul urla niște ordine.

Camera se focaliză pe chipul lui. Avery tresări

recunoscîndu-l. Camera se învîrtea cu ea.

Arăta altfel. Era ras în cap. Avea un machiaj de

camuflaj, dar îl recunoscuse pentru că trăise cu el într-o

casă timp de multe luni.

Imaginea din oglindă)-

- Oamenii nu sînt egali, urla comandantul. Este doar invenția celor inferiori.

Bărbatul pe care îl recunosc Avery aplaudă. Ura îi țîșnea din priviri.

- Noi nu vrem să trăim printre negri, homosexuali și drogați.

- Nu vrem să ne corupă copiii, așa este? -Da.

- Și ce vom face?

Grupul începu să strige într-un singur glas, iar camera lui Van îi fixă.

- Îi ucidem pe ticăloși! Îi ucidem pe ticăloși!

Ușa se deschise brusc. Avery opri aparatul și se ridică.

- Jack! exclamă și duse o mîină la buzele, palide.

- M-au trimis după tine. Trebuia să cobori, dar îmi pare bine că avem un minut.

Avery se rezemă de televizor. Știa că nu mai este nimeni. Toți plecaseră. El înainta spre ea.

- Vreau să știi de ce ai făcut-o?

- Ce am făcut?

- Ai venit la mine. -Jack...

- Nu vreau să știi. Dorothy Rae spune că nu ai vrut decît să flirtezi cu mine și să-l întorci pe Țațe împotriva mea. Răspunde-mi! De ce ai făcut-o? Aproape să mă cert cu fratele meu. Aproape să-mi ruinez căsnicia. Și toate din cauza ta.

- Jack, îmi pare rău.

- Ai vrut să mă faci de rîs-, nu-i așa? Ai vrut să o umilești pe Dorothy Rae!

-Jack, ascultă...

- Nu, tu să ascuți. Este de două ori mai femeie decît tine.' Ai văzut cum s-a lăsat de băutură? Trebuie

Sandra Brown

să ai caracter pentru asta - ceea ce tu nu vei avea niciodată, încă mă mai iubește deși...

- Jack, cînd a venit Eddy să lucreze pentru Țațe? Jack înjură nerăbdător.

- Eu îmi "omor sufletul aici și tu...

- Jack, este important! strigă ea. Cum a ajuns Eddy să fie director de campanie? Cînd a apărut pe scenă pentru prima dată? S-a gîndit cineva să-l verifice?

- Despre ce naiba vorbești? Știi doar că a fost recrutat.

- Recrutat? De către cine? A cui a fost ideea? Cine l-a angajat pe Eddy Paschal?

Jack o privi uimit, apoi ridică din umeri.

- Tata.

426

Imaginea din oglindă

Hotelul a fost ales. Avea o singură intrare. Spre sala de recepție era un culoar foarte îngust. Inevitabil, acolo lumea se înghesuia.

Noul senator fu propulsat prin culoar de familie, prieteni și susținători. Luminile de televiziune creau în jurul său o aură strălucitoare. Zîmbetul său era un amestec de încredere și modestie.

Observatorul cu părul alb se îndreptă spre colțul opus. Dădu de o parte reporterii, reușind să o facă fără să atragă atenția asupra sa. Avea ani de experiență.

În ultima vreme, s-a întrebat dacă nu cumva a început să-l lase agilitatea. Era aproape sigur că doamna Rutiedge l-a remarcat în mulțime, nu numai o dată. Gîndindu-se la ea, înțelese brusc că nu o văzuse în grupul care îl urma pe Țațe. Aruncă priviri incisive spre intrare. Ah, iat-o, părea tulburată, probabil că din pricină că nu era lîngă familie.

Se concentra din nou asupra tînărului a cărui apariție în sală aruncase mulțimea în frenezie. Peste tot erau baloane. Din pricina lor nu vedea bine.

Ajuns pe scenă, Rutiedge se opri și dădu mîina cu cîțiva suporteri. Făcu un gest că

dorește să vorbească.

Păr Alb se feri de o pancartă care era să-l lovească în cap. În mijlocul acestei orgii sărbătorești el era singurul grav și hotărât.

Continuă să înainteze. Destul de greu. Nimic nu-l

|

Sandra Brown

putea opri să ajungă la Țațe Rutledge.

Avery ajunse gîfîind în sala de recepții. Ardea toată. Coborîse în fugă cele douăzeci și două de etaje. Nici nu a încercat să ia un lift. A fugit imediat după Jack care a luat-o la fugă pe scări imediat ce a aflat că viața fratelui său este în pericol. L-a depășit și el încerca să ajungă din urmă.

S-a oprit o secundă să-și tragă sufletul și, nebună, s-a aruncat în mulțime. Trupurile făceau un scut uman, dar Avery reuși să treacă printre ele. Strigă "Țațe!"

El o auzi, își întoarse capul dar nu o văzu. Înfrigurată, Avery îl căuta pe Eddy. Îl văzu aranjîndu-i pe Nelson, Zee, Dorothy Rae și Franci. Îl împinse pe Țațe spre microfon. "Țațe!" Era imposibil să o audă. Văzîndu-și eroul, mulțimea începu să strige. "Oh, doamne, nu. Ajută-mă să ajung". Jack o ajunse din urmă.

- Carole, ce naiba ai vrut să spui? Cum este viața lui Țațe în pericol?

- Ajută-mă să ajung la el, pentru Dumnezeu, Jack, ajută-mă.

Păr Alb!

Stătea aproape de scenă ascuns sub un steag.

- Nu! Urlă ea. Țațe! Țațe!

Auzind-o strigînd, el se întoarse și îi întinse o mîna zîmbindu-i cuceritor. Ea se repezi pe scenă, dar nu spre Țațe.

Ochii ei îl fixau pe dușmanul lui Țațe. Iar el pe ea. Înțelegerea bruscă a faptului că ea știa de el, îl făcu

Imaginea din oglindă)—

să o privească cu răceală.

Văzînd mișcărilor cu încetinitorul, Avery îl văzu pe Eddy ducînd mîna la haină, încercă să scoată un cuvînt.

- Nu! Urlă ea în timp ce el îndrepta pistolul spre capul lui Țațe.

Avery se aruncă asupra lui Țațe și îl descumpăni. O minisecundă mai tîrziu glonțul pornea spre ea aruncînd-o în brațele lui Țațe care privea uluit.

A auzit strigătele, a auzit că lui Țațe nu-i venea să creadă, i-a văzut pe Jack, pe Dorothy Rae și Franci. Toți erau îngroziți.

Ochii ei s-au oprit asupra lui Nelson Rutledge în aceeași secundă în care al doilea glonț al lui Eddy i-a lovit în frunte. Zee era plină de sînge. Țipa.

Pe fața lui Nelson s-a văzut furia și surpriza. Aceasta era masca morții sale.

Eddy a sărit între oameni. Un om a ieșit din spatele său și a tras. Capul lui Eddy Paschal s-a pulverizat.

Avery a mai avut timp să audă vocea lui Zee.

- Bryan! Dumnezeule! *Bryan.*

Sandra Brown

- M-am gîndit că este mai bine să ne întîlnim aici pentru a clarifica lucrurile.

Agentul special FBI, Bryan Țațe, le vorbea în camera de spital a lui Avery. Avea ochii roșii de plîns. Umărul stîng și brațul îi erau bandajate.

Ceilalți stăteau pe scaune la o distanță respectabilă de patul lui Avery. Din momentul în care Țațe i-a dezvăluit identitatea, toți o priveau ca pe un obiect ciudat. Manciy a fost trimisă la fermă.

- Toți ați văzut ce s-a întâmplat, spuse Bryan Țațe, dar nu știți din ce motive. Nu va fi ușor de explicat.

- Spune-le totul, Bryan, spuse Zee blînd. Nu te gîndi la mine. Eu am nevoie ca ei să înțeleagă.

- Zee și eu ne-am iubit acum mulți ani. A fost o întâmplare pe care noi nu am prevăzut-o. Nu am vrut să se întâmple. Am greșit, dar a fost mai puternică decît noi. Consecințele au fost grave. Au culminat cu tragedia de aseară.

Le-a povestit cum s-a întors din Coreea cu cîteva luni înaintea prietenului său Nelson.

- Pentru că m-a rugat, o vizitam periodic pe Zee. Pînă să vină Nelson acasă, legătura noastră s-a transformat în ceva mai mult decît prietenie. Ne iubeam și trebuia să-l rănim pe Nelson.

- Am rămas însărcinată. Cu tine, Țațe. I-am spus lui Nelson adevărul. A fost calm dar mi-a dat un ultimatum. Dacă îl părăseam, nu aveam să-l mai văd pe Jack. Privi înlăcrimată spre fiul ei mai mare. Jack,

Imaginea din oglindă

te iubeam, și Nelson știa asta. Cînd am jurat că n-o să-l mai văd pe Bryan, m-a iertat și mi-a promis că îl va crește pe Țațe ca pe fiul său.

- Ceea ce a făcut, spuse Țațe.

Îl privi pe Bryan. Omul ăsta era tatăl său. Și omul pe care îl știuse de tată și îl iubise fusese împușcat sub ochii lui;

- Eu nu am știut de ultimatumul lui Nelson, continuă Bryan. Am primit doar un bilet în care Zee îmi spunea că legătura noastră s-a terminat.

Disperarea l-a împins să plece într-o misiune periculoasă. Cînd avionul lui a fost lovit, a fost bucuros să moară. Soarta totuși l-a salvat. Atunci a discutat cu agenții FBI. Avea deja instruire ca agent de contrainformații. l-au propus să rămînă declarat mort. De atunci a lucrat ascuns.

- Curînd am putut veni să te văd, Țațe. Dar de la distanță, pentru că nu mi-am permis să dau de Nelson sau de Zee. Tot timpul te-am iubit.

- Iar Nelson nu a uitat niciodată, nici nu a iertat, spuse Zee.

- Aveam deja un dosar foarte gros despre el. Fusese implicat în mai multe acțiuni subversive, activitate neonazistă, execuții ritualistice, deși niciodată nu am avut dovezi concrete. A dat de Eddy Paschal, fost coleg de al lui Țațe.

- Doamne, cînd mă gîndesc că m-am culcat cu el!

- Nu aveai de unde să știi, spuse Dorothy blînd. Ne-a prostit pe toți.

- Aș fi preferat să rămînă viu, spuse Bryan. Nu avea scrupule, dar era extrem de inteligent. Ne putea fi de folos.

- Îți imaginezi cît de uimiți am fost cînd Nelson l-a contactat pe Paschal. l-a făcut o imagine curată și l-a

,431

Sandra Brown

adus în Texas ca director de campanie. Abia atunci am înțeles ce intenții avea Nelson. Țațe se sprijini de perete.

- A plănuit să mă omoare de la bun început. M-a pregătit pentru un serviciu public, m-a ambiționat și l-a angajat pe Eddy.

- Mi-e teamă că da, spuse Bryan.

- Dragul meu, mă ierți? îl întrebă Zee.

- Să te iert?

- El a vrut să pedepsească păcatele mele. A vrut să mă facă să sufăr și știa că cea mai grea pedeapsă pentru o mamă va fi să-și vadă copilul murind, mai ales într-un

moment de victorie.

- Nu pot să cred, spuse Jack sărind în picioare.

- Eu pot, spuse Țațe calm. Gîndind înapoi, cred. A crezut că tu ai plătit cu viața, spuse spre Bryan, dar și mama trebuia să plătească.

- Nelson era foarte subtil și foarte inteligent, spuse Zee. Pînă noaptea trecută nu mi-am dat seama cît este de răzbunător. Te-a făcut să te însori cu Carole, o femeie care îmi amintea în permanență de necredința mea. Nu puteam să o critic pe ea pentru păcatul pe care îl făcusem și eu.

- Nu era același lucru.

- Știu, Bryan, dar Nelson nu gîndea așa. Adulterul era adulter. Și se pedepsea cu moartea.

Jack era palid și răgușit.

- Eu tot nu înțeleg. De ce dacă îl ura pe Bryan așa de mult i-a dat numele copilului? Eu eram fiul lui, dar întotdeauna mă făcea să mă simt inferior fratelui meu.

- Conta pe natura umană. Dorea să nu îți suporti fratele. Fricțiunile dintre voi au fost o altă povară.

Jack clătină încăpățînat din cap.

- Eu tot nu pot să cred. Dorothy Rae îi mîngîie

Imaginea din oglindă

mîna.

- Era hotărît să se răzbune pe mine. L-a însurat pe Țațe cu Carole Navarro. Chiar după ce i-am aflat trecutul, nu am știut că Nelson era responsabil pentru transformarea acestei femei. Cred că a recrutat-o ca și pe Eddy. Oricum, pînă la un punct au fost aliați. Carole trebuia să-l termine emoțional pe Țațe. Nelson știa. Cu cît era Țațe mai nefericit, cu atît eram și eu nefericită. Ea a făcut tot ce i s-a spus.

Zee se îndreaptă spre patul lui Avery.

- Mă vei ierta pentru toate acuzațiile?

- Nu aveai de unde să știi. Carole merita antipatia ta.

- Îmi pare rău pentru prietenul tău, domnul Lovejoy, spuse Bryan blînd. Am pus pe cineva să-l păzească pe Paschal, dar a reușit să se strecoare.

- Într-adevăr, Van i-a salvat viața lui Țațe. A privit ore întregi casetele pînă și-a explicat de ce Eddy Paschal i se părea cunoscut. Probabil că m-a urmărit. Altfel, de unde să știe de el?

- Cum se simte domnul McCabe?

- Starea lui este destul de gravă, dar doctorii spun că va scăpa.

O ironie, atacul de inimă i-a salvat viața. De aceea nu l-a omorît Paschal.

- Domnișoară Daniels, întrebă Bryan, de unde știai că Paschal va atenta la viața lui Țațe?

- l s-a spus, zise Țațe.

- Cine? Cînd?

- Cînd eram la spital.

După ce termină povestea, îl privi pe Bryan.

- Am crezut că tu ești criminalul plătit.

- Așadar, m-ați observat în mulțime.

- Am ochi de reporter.

Sandra Brovm

- Probabil că și pe mine m-ai suspectat, spuse Jack. Cain și Abel.

- Mi-a trecut prin minte.

- Ce grozăvie. Să te prefaci că ești Carole, exclamă Francy.

După ce pleacă, Țațe rămase studiindu-și vîrfurile cizmelor.

- Vreau să te rog ceva. Cînd o să-ți scrii reportajul...
- Nu. va fi nici un reportaj.
- Ba da, o contrazise el ferm. Deja ești o eroină.
- Nu trebuia să le spui cine sînt. Puteai să divorțezi așa cum ai. plănuit și să mă lași să rămîn Carole.
- Nu-mi pot începe cariera politică cu 6 minciună, Avery.
- Este prima dată cînd nii-ai spus pe nume, șopti ea.
- Te rog doar să te concentrezi pe Eddy, mai ales de dragul mamei mele.
- Așa aveam de gînd. Dar nu' va exista nici un reportaj.
- Ba da. Cred că ai făcut toți pentru motivele pe care mi le-ai spus ieri și pe cart eu le-am refuzat cu încăpățoare. Pentru că mă iubești.
- Te iubesc, Țațe. Mai mult oecît viața mea! El îi privi bandajul de la umăr si închise ochii.
- Știu.

Imaginea din oglindă

'HPILOQ

- Iar te uiți?

Senatorul Rutledge intră în sufrageria casei din Georgetown, în această după-amiază Avery era singură și privea filmul documentarului ei. Așa cum a insistat Țațe, reportajul s-a făcut. A reușit să o convingă că publicul avea dreptul să știe tot șirul bizar de evenimente care a început cu prăbușirea *Zborului 398* și a culminat cu noaptea alegerilor. Nimeni nu putea reda evenimentele într-o lumină corectă.. Documentarul nu i-a adus lui Avery chiar premiul Pulitzer dar i-a adus faimă. A primit extrem de multe oferte.

- Legănată de glorie, hm? Țațe puse servieta pe masă.
- Nu mă tachina. A sunat Irish. M-a făcut să-mi aduc aminte.

Irish a supraviețuit atacului de cord. Spunea cu mîndrie că a murit și a înviat. Altfel, cum ar fi crezut Paschal? Pentru Avery, singurul lucru important era că nu l-a pierdut.

Ajunsă la cîșă, citi mesajul încadrat în chenar negru, "în memoria lui Van Lovejoy".

- Sîntem prea departe și nu-i putem duce flori la mormînt, oftă ea.

Țațe se lupta cu sine să înțeleagă ițele întinse de Nelson, să nu deplîngă moartea omului pe care îl cunoștea de tată. Făcea eforturi să separe în mintea sa cele două persoane.

Sandra Brown

Sentimentele sale față de Bryan Țațe erau confluctuale. îl aprecia, îl respecta pentru fericirea pe care i-o aducea lui Zee după ce s-au căsătorit. Dar nu era pregătit să-i spună tată.

- Ți-am spus vreodată că eu cred că tu ești o femeie fascinant de curajoasă? Doamne, cînd îmi aduc aminte! O sărută pe gît. Mă îndrăgostisem din nou de soția mea și nu înțelegeam de ce. înainte de a te descoperi, era să te pierd.
- Nu am fost sigură că este important. Mi-a fost frică că nu mă mai dorești după ce vei afla adevărul.
- Te-am dorit și te doresc. Nu am terminat să te descopăr, să te cunosc intim... o sărută și șopti... mai intim decît am cunoscut vreodată o femeie.
- Țațe, oftă ea, cînd te uiți la mine pe cine vezi?

- Pe femeia căreia îi datorez viața. Pe femeia care a salvat-o pe Mandy, pe femeia care îmi poartă copilul - o mângâie cu blîndețe. Pe femeia pe care o iubesc mai mult decît aerul.

- Nu, vreau să spun...^

- Știu ce vrei să spui. Îi cuprinse fața în palme și o sărută ușor. O văd pe Avery.

SFÎRȘIT

Cine a citit o singura carte de Sandra Qrown, dorește să îi citească, toate cărțile. Sandra Qrown a fost model, actriță, reporter^ V. și de taprima carte publicată a avut un succes imens, cucerindu-și cititorii/ cuproza ei dinamică și inteligentă, cu stilul fluid și senzual.

^Toate cărțile ei figurează pe lista de bestselleruri, (în 1991 a figurat cu trei cărți pe lista de Bestsetteruri a ziarului 9țezu 'limes), a fost premiată cu (2^E9^L^lil

în

1988 aprîmitpremiut'WatdenBooks pentru cea mai Bună difuzare de titlu, cu volumul Țocut mocnit din Paradis.

"Editura fttiron vă oferă următoarele cărți scrise de Sandra Qrown:

'Breatfi of Scandat ("O Boare de scandal deasupra orașului') - este povestea unei femei care triumfă, reușind în viață și răzbunîndu-se pe bărbații care o violaseră în tinerețe.

***Sloi*) Meat in Meaven ('Jocul mocnit din 'Paradis')** - doua surori, diferite una de cealaltă ca ziua și noaptea, ca sa-și salveze afacereafamiliei, creează o atmosferăimposibilă în9-lcaven, Louisiana, făcînd din acest oraș un loc mai fierbinte ca iadul.*

***'Best 9(ept Secrets ("Secrete Bine ascunse')**- o avocataintcligntaluptăîmpotriva a trei oameni puternici, fiecare dintre ei fiind suspectat ca ucigaș al mamei ev, pe unul dintre ei îl găsește irezistibil și st îndrăgostește de el.*

tehnoredactare, computerizată: Ioan LUăjr.

Tel. 641.33.04

641.17.21

Str. Baiulescului 63A,

(lîngă stația de

metrou Pieptănari)

Tiparul executat sub comanda nr. 30039 Regia Autonomă a Imprimeriilor

Imprimeria CORESI

Piața Presei Libere, I, București

ROMÂNIA